

Giới thiệu Phồn Giản

Truyện Phồn Giản của tác giả Quân Ước là câu chuyện ngôn tình hiện đại đan xen những tình huống hấp dẫn và ly kỳ.

Hai người như định mệnh là sắp đặt để dành cho nhau. Anh vì cô mà đến để bảo vệ thế giới của cô , Cô cũng vì anh mà đến để hòa nhập vào thế giới của anh .

Mời các bạn đón xem tiếp tục câu chuyện này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1

Trước khi vào sân bay, điện thoại di động Nghê Giản để trong túi áo khoác sát đùi rung lên liên tục.

Có lẽ Trình Hồng bị chọc giận sắp phát điên.

Nghê Giản nghĩ vậy, lấy điện thoại ra, chờ nó không còn rung nữa, nhanh chóng nhấn nút tắt ném vào trong túi xách. Hàng chục tin nhắn chưa đọc trong hộp thư hoàn toàn bị bỏ qua.

Hơn bốn giờ chiều, bay đến Bắc Kinh.

Ngủ gần mười tiếng, đầu óc Nghê Giản quay cuồng. Từ nhà ga T1 đến nhà ga T2, nửa giờ sau ngồi máy bay bay đến thành phố C. Ai ngờ không lâu lắm, phi hành đoàn thông báo trục trặc kỹ thuật, máy bay phải quay lại sân bay để tiến hành kiểm tra. Nghê Giản hỏi người bên cạnh mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Lăn qua lộn lại chậm hai tiếng, chuyến bay bị hủy bỏ, Nghê Giản được xếp xếp bay chuyến 8:30.

Lúc đến sân bay Vân Lâm của thành phố C, đã là mười một giờ đêm. Bên ngoài trời đang mưa, gió hơn lớn. Trong trí nhớ của Nghê Giản, tháng năm thời tiết phía nam lẽ ra phải ẩm áp, nhưng lúc này cô đang rung mình vì lạnh.

Cô kéo khuy áo lên, một tay kéo chiếc va li nhỏ, một tay cầm chiếc túi xách màu trắng gạo, chạy chậm một mạch xuống dưới cầu vượt.

Một lúc sau, trên mặt đầy nước mưa, áo khoác ướt một nửa, chỉ có chiếc túi ôm chặt trong lòng là may mắn thoát nạn.

Nghê Giản khoác chiếc túi nhỏ lên vai tìm điện thoại. Tìm mấy lượt không thấy, cô cẩn thận lật tìm lần hai, phát hiện chiếc điện thoại thật sự không có ở đây.

Cô nhớ, lúc trước vẫn thấy điện thoại ở sân bay Seattle, sau đó cô không hề chạm vào túi. Không đúng, sau khi chuyển máy bay cô có lời một quyển sách từ trong túi ra.

Nghê Giản dừng vài giây, xòe tay vuốt nước mưa trên mặt, bắt đầu tìm xe. Lúc này, với thời tiết như vậy, dừng nói khó tìm taxi, đến xe dù cũng cung không đủ cầu. Nghê Giản không ngừng tập trung vào hai chiếc taxi, xe còn chưa tới, đã có người chui vào.

Cô chuyển sự chú ý của mình vào mấy chiếc xe dù.

Cách đó không xa mấy chiếc xe đỗ thành hàng, lái xe đứng bên ngoài kiểm khách, nhiệt tình đến dọa người.

Nghê Giản do dự một hồi, đi về phía chiếc xe dù cuối cùng đỗ ở trong góc. Cô quàng ra sau trước, nhìn biển số xe, im lặng ghi nhớ. Đây là thói quen của cô, nhưng sau khi ghi nhớ cô mới nhớ là điện thoại đã bị mất.

Chiếc xe đỗ ở vị trí không dễ thấy. Lúc Nghê Giản gõ cửa xe, người đàn ông trên ghế lái đang gọi điện thoại.

Vâng, cô ấy chưa trả lời, có lẽ vẫn đang tắt máy... Chú Nghê, chú không nên lo lắng, có thể đã đổi vé.. Vâng, được ạ.

Nghê Giản gõ một lúc lâu, cửa sổ xe mới mở, cô thấy bên trong là một người đàn ông.

Ánh sáng hơi tối, Nghê Giản không thấy rõ mặt anh ta, cũng không nhìn kỹ. Dù sao, có thể nhìn thấy bờ môi là được rồi.

Cô cất tiếng hỏi: Xin chào, có đi đến khu Tín Ninh không?.

Người đàn ông khẽ sừng sốt. Nghe Giản đứng đó chờ anh ta gạt đầu.

Cô tin chắc anh ta sẽ đồng ý. Với kiểu thời tiết như thế này chạy đến sân bay kéo khách, nhất định là người rất muốn kiếm tiền. Thế nhưng đợi vài giây, người đàn ông vẫn không lên tiếng.

Tuy dưới cầu mưa không xối đến, nhưng quần áo đầu tóc Nghe Giản đều ẩm ướt, gió thổi vào rất khó chịu. Cô rùng mình lần nữa.

Tôi sẽ trả anh phí cao. Cô nói.

Người đàn ông nhìn cô một lúc rồi nói: Cô lên đi.

Trông thấy môi anh ta động đập vài cái, Nghe Giản khẽ thở hắt ra, nhanh chóng mở cửa sau, kéo chiếc va li nhỏ vào, tiếp đó đặt chiếc túi xách lên chỗ ngồi phía sau, người cũng ngồi vào theo.

Đến nhà trọ Kinh Vĩ đường Thất Thụ. Cô nói xong nhớ ra đây là xe dù, còn anh ta cũng không phải là lái xe taxi chuyên nghiệp.

Anh biết đường đi không?.

Người đàn ông ừ một tiếng. Nghe Giản thấy anh ta không có phản ứng, ngồi thẳng lên hỏi lại lần nữa: Anh biết đường đây chứ?. Rốt cuộc, người đàn ông quay đầu nhìn cô một cái: Tôi sống ở khu Tín Ninh. Nói xong anh ta khởi động xe.

Vừa rồi anh ta quay sang, đèn xe đằng sau vừa tắt tối, Nghe Giản không chỉ thấy miệng anh ta nói, mà còn thấy rõ cả khuôn mặt của anh ta.

Nhìn rất đứng đắn.

Nhất là ánh mắt, sâu đen trong suốt. Mặc dù dáng dấp không phải kiểu chất phác hiền lành, nhưng làm cho người ta cảm thấy không giống như người xấu.

...

Nghe Giản yên tâm, dựa người vào sau ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ tối om.

Nghe Giản bị đánh thức. Cô không biết mình đã ngủ như thế nào. Rõ ràng trên máy bay ngủ lâu như vậy.

Đến rồi. Người đàn ông trước mặt nói với cô.

Nghe Giản dụi mắt ồ một tiếng, quay đầu nhìn ra bên ngoài, mưa hình như đã tạnh, đèn đường chiếu sáng mặt đất. Cô chui từ trong xe ra: Máy giờ rồi?.

12:30 .

Ồ. Nghe Giản lấy va li ra, rồi cầm chiếc túi xách đã bị mình ép thành gối.

Cảm ơn anh. Cô lấy từ trong túi ra ba tờ, đưa cho anh ta: Đủ chưa?.

Một trăm là đủ rồi.

Nghe Giản cảm thấy cô không nhìn lầm, người đàn ông này quả nhiên rất đáng hoàng. Cô nói: Tôi đã nói sẽ trả anh phí cao mà.

Không cần. Anh ta rút một tờ từ trong tay Nghe Giản, quay người đi về phía ghế lái. Người đàn ông đóng cửa lái xe rồi đi, Nghe Giản vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

Gần nửa phút trôi qua, cô lấy lại tinh thần, trong đầu nhớ đến bóng lưng của người đàn ông kia.

Tô Khâm

Cái tên này bị hàm răng Nghe Giản nghiền nát một lần nữa. Nghe Giản cắn mạnh môi dưới, cảm giác đau đớn khiến cô nhanh chóng tỉnh táo. Chỉ là giống bóng lưng mà thôi.

Nghe Giản kéo va li vào trong tiểu khu, đi được hai bước, phát hiện bất thường - Túi xách của cô đâu?

Nghe Giản nhấn chuông cửa, vài giây sau, cửa mở.

Người mặc áo ngủ cá sấu đứng trong cửa, làn da trắng nõn, tóc ngắn, hơi gầy, dáng dấp thanh mảnh, khó phân biệt nam nữ.

Nghe Giản thở dài: Tiểu Thiên.

Sao điệu bộ như ma thế này?. Người được gọi là Tiểu Thiên vừa lên tiếng, liền bị giọng nói bán đứng.

Cô nàng là con gái, tên đầy đủ là Mai Ánh Thiên, người quen hay gọi là Tiểu Thiên.

Không trả lời tin nhắn, điện thoại thì không liên lạc được, không phải có người đón cậu đấy chứ?.

Mai Ánh Thiên xem ra rất bức, nhưng vẫn lập tức thò tay kéo va li của Nghê Giản vào. Chiếc va li mười hai kg trong tay cô nàng giống như một chiếc túi bánh mì. Nghê Giản vào cửa bước theo sau cô nàng, chiếc boot ngắn dầm bùn nước lưu lại dấu chân trên sàn nhà sạch sẽ. Cô đá giày ra, đi bít tất dầm trên sàn nhà.

Làm gì thế?. Mai Ánh Thiên lôi ra một đôi dép lê màu trắng xám từ trong tủ giày chỗ huyền quan: Đi vào này.

Nghê Giản rất nghe lời, xỏ dép đi đến bên cạnh sofa, cởi áo khoác vắt lên. Mai Ánh Thiên đưa cho cô cốc nước ấm.

Nghê Giản lắc đầu: Không muốn uống.

Mai Ánh Thiên đặt cốc nước lên bàn trà, ngồi xuống sofa: Xảy ra chuyện gì vậy?.

Mình làm mất bản vẽ.

Lông mày Mai Ánh Thiên nhíu chặt: Mất ở đâu?.

Nghê Giản đem chuyện bức mình suốt dọc đường kể lại một lượt cho Mai Ánh Thiên.

Mai Ánh Thiên nghe xong liền hỏi một câu: Có nhớ biển số xe không?.

Nghê Giản dừng một chút, gật mạnh đầu. Sự việc thoáng cái trở nên rất đơn giản. Nghê Giản biết Mai Ánh Thiên rất lợi hại, nhưng không nghĩ lại lợi hại như vậy. Sáng sớm ngày hôm sau, cô vừa rời giường liền đến bên tủ lạnh xem giấy nhớ, thấy trên đó viết một dòng địa chỉ.

Tâm trạng Nghê Giản rất tốt, ăn xong bữa sáng Mai Ánh Thiên để lại, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài tìm trung tâm dịch vụ sửa chữa ô tô Dương Quang.

Mặc dù Nghê Giản sinh ra ở thành phố C, nhưng ngày bé thường sống ở Thành Đông, nên đối với Thành Tây có phần không quen. Bốn năm trước, cô theo Mai Ánh Thiên lên lút trở lại lần nữa. Nhưng ở được ba ngày thì bị Trình Hồng cho người tới bắt về.

Trong ba ngày đó, cô chỉ kịp tới gặp mặt Nghê Chấn Bình. Nhớ tới Nghê Chấn Bình, Nghê Giản phát hiện mình đã quên một việc. Hôm qua bị mất điện thoại, đến bây giờ cô vẫn chưa liên lạc với Nghê Chấn Bình. Có lẽ, ông đang lo lắng.

Cô dừng ở cửa tiểu khu ngắm nghĩ một lát, đi đến siêu thị nhỏ bên cạnh mượn điện thoại, nhấn một dãy số. Nghê Chấn Bình thay mấy số điện thoại, cô không nhớ rõ, chỉ có số này cô chưa từng quên. Đó là số nhà riêng, vẫn giống như mười tám năm trước, không hề thay đổi.

Bảy tuổi Nghê Giản rời khỏi ngôi nhà ấy, hai năm sau cô lên gọi về nhiều lần. Tuy lần nào cũng phải nhờ bà chủ béo của cửa hàng tiện lợi nghe điện hộ nhưng cô rất thỏa mãn.

Chuyện cứ tiếp tục như vậy cho đến mười tuổi.

Một ngày tháng sáu năm đó, Trình Hồng sinh cho cô một đứa em trai, cả nhà đều rất vui mừng, cô ở trong chăn khóc cả đêm. Ngày hôm sau tan học, nhin không được gọi điện cho Nghê Chấn Bình.

Điện thoại kết nối, nhưng bà chủ nói cho cô biết người nghe điện phía bên kia là một phụ nữ. Từ đó về sau, Nghê Giản không còn gọi điện nữa.

Cho đến cách đây bốn năm, trước khi quay về thành phố C, cô bảo Mai Ánh Thiên gọi điện cho Nghê Chấn Bình giúp mình. Sau lần gặp ấy, Nghê Chấn Bình đưa số cho cô lưu. Hai bố con cô thì thoảng nhắn tin cho nhau. Tại Nghê Giản không nghe được, gửi tin nhắn là phương thức liên lạc đường dài thuận tiện nhất.

Nhưng hiện tại kiểu tình huống này lại không hiệu quả.

Nghê Giản nhấn số xong liền nhờ cô gái trẻ bên cạnh nghe điện giúp. Cô gái trẻ hiểu rõ tình hình, vừa ngạc nhiên vừa nhìn cô thông cảm, vui vẻ giúp đỡ.

Sau khi điện thoại được chuyển, cô gái trẻ dùng khẩu hình nói với Nghê Giản là phụ nữ.

Nghê Giản nói: Tôi là Nghê Giản, tôi tìm Nghê Chấn Bình.

Cô gái trẻ thuật lại vào ống nghe: Bên này là Nghê Giản, cô ấy muốn tìm Nghê Chấn Bình.

Đầu kia, người phụ nữ hình như hơi ngạc nhiên một chút, mất một lúc mới trả lời: Ông ấy không có ở đây, con gái bị bệnh, ông ấy đến bệnh viện chăm sóc rồi, có chuyện gì không?.

Cô gái trẻ nhắc chi tiết cho Nghê Giản.

Nghê Giản thoáng dừng một lát rồi nói: Tôi không có việc gì, chỉ muốn nói một tiếng cho ông ấy biết, là tôi đã trở về, cũng thu xếp ổn thỏa rồi. Hôm qua bị mất điện thoại, không liên lạc được với ông ấy, bảo ông ấy đừng lo.

Lời nói sau khi truyền qua, đầu kia, người phụ nữ trả lời: Tôi biết rồi.

Nghê Giản cúp máy, cảm ơn cô gái tốt bụng, thanh toán tiền rồi đi.

Trung tâm dịch vụ sửa chữa xe Dương Quang nằm trên đường Lâm Phổ, thực ra là một cửa hàng sửa xe, thuộc khu phố cổ, hai năm qua đang được cải tạo lại, vì thế cảnh vật xung quanh rất bề bộn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy đội phá dỡ. Nghê Giản vòng hai vòng mới tìm thấy đối phương.

Cô ngẩng đầu nhìn tấm biển sơn màu lam rộng mấy thước ở trên đỉnh, thoáng đối chiếu với tên cửa hàng ghi trên tờ giấy. Sau đó, nhìn vào bên trong tiệm, phát hiện tấm biển này hình như hơi cao.

Cô lại gần, nhìn thấy chiếc xe đêm qua.

Một thanh niên đang rửa xe bên cạnh trông thấy cô, đi đến hỏi: Cô gái, rửa xe hay sửa xe vậy?. Nói xong nhìn lướt đằng sau cô, thấy không có xe, anh ta gãi gãi đầu nói: ... Cô muốn gọi taxi? Hay là mua xe cũ?

Nghê Giản lắc đầu: Xe này của anh à?

Anh ta hơi ngạc nhiên, nhìn theo ngón tay cô chỉ, đáp: À, đây là xe của ông chủ chúng tôi. Cô thích chiếc xe này á... Nhưng mà chiếc này không bán đâu.

Nghê Giản nói: Tôi không mua xe, tôi tìm ông chủ của các anh.

Anh ta nghi ngờ liếc nhìn cô: Ông chủ của chúng tôi không có ở đây.

Nghê Giản cau mày: Tôi có thể nhìn trong xe được không?.

Cái này... cô muốn nhìn cái gì?. Bộ dạng chàng trai trẻ có chút khó xử: Ông chủ chúng tôi rất quý chiếc xe, bình thường ngoại trừ anh Lục, bọn tôi đều không được sờ vào.

Đêm qua tôi đã ngồi xe này. Nghê Giản nói: Tôi làm rơi đồ, nên muốn nhìn xem có trong đó không, được chứ?.

Nói xong, cô liền thấy anh ta há hốc miệng, gương mặt lộ vẻ khó tin... Đêm qua cô ngồi chiếc xe này sao? Cô và ông chủ của chúng tôi là... là....

Tôi có thể xem không?. Nghê Giản ngắt lời anh ta.

Anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới, mấy giây sau, vẫn bối rối đáp: Cái này... cô đợi một lát, tôi hỏi anh Lục đã. Nói xong, quay người chạy hai bước, hướng về phía bãi đậu xe có mái che cách đó không xa hô một tiếng: Anh Lục, bên này có chuyện, anh lại đây một chút.

Nghê Giản thấy xa xa phía bên kia một người đàn ông đang chui ra khỏi một chiếc xe tải. Anh ta mặc một bộ quần áo lao động màu xanh đậm, vóc dáng cao dong dỏng.

Anh ta bước tới, cách Nghê Giản ngày càng gần.

Cô nhìn rõ dáng dấp của anh ta, mi mắt giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

CHƯƠNG 2

Lục Phồn đi tới, cũng nhận ra Nghê Giản.

Anh nhanh chóng lại gần, Nghê Giản thấy trên mặt anh đỏ đầy mồ hôi. Dưới ánh mặt trời, Nghê Giản phát hiện nước da anh thật ra có hơi đen. Nhưng điều đó không khiến anh lộ vẻ khó coi.

Cặp mắt kia hấp dẫn hơn buổi đêm, đen nhánh, sâu thăm thẳm. Anh rất cao, chân cũng rất dài, nhìn dáng người không tẻ, vai là vai, eo là eo. Nhìn từ phía sau lưng, có lẽ rất đẹp.

Không hiểu sao Nghe Giản lại nhớ tới bóng lưng đêm qua, ánh mắt cô thẳng thốt, đột nhiên hoàn hồn.

Tiểu La thấy Lục Phồn đi tới, ghé sát nói: Anh Lục, cô ấy muốn xem xe của ông chủ.

Lục Phồn đưa mắt nhìn sang Nghe Giản.

Nghe Giản nói: Hôm qua tôi có làm rơi một chiếc túi.

Lục Phồn nhú mày.

Nghe Giản nóng lòng muốn lấy lại túi bản thảo. Cô bước gần một bước, hỏi lại: Vẫn ở trên xe à?

Lục Phồn lắc đầu.

Thế ở đâu?

Lục Phồn nhìn cô, im lặng hai giây, quay người đi vào trong bãi đậu xe có mái che, lúc quay lại không nhìn thấy chiếc găng tay đen sì, trên tay anh có thêm chiếc túi màu trắng gạo. Đúng là chiếc túi Nghe Giản đã bị mất. Nghe Giản đi tới, gương mặt thả lỏng, mỉm cười: Chính là nó. Cô vờ tay định lấy, Lục Phồn không đưa. Nghe Giản không hiểu.

Lục Phồn ngược lên, nhìn vào mắt cô, nói: Hồng mất rồi.

Mí mắt Nghe Giản thoáng giật một cái: Cái gì hồng mất rồi?

Lục Phồn đưa túi, Nghe Giản nhận lấy, mở ra nhìn qua, sắc mặt liền thay đổi.

Ai đã làm chuyện này?. Giọng nói cô thoáng lạnh, khiến Tiểu La đứng bên hoảng hốt.

Hồng cái gì thế?. Tiểu La lại gần, nghiêng cổ nhìn chiếc túi của Nghe Giản: Ô, đây không phải là mấy bức vẽ Đâu Đâu nghịch sáng nay sao? Của cô à?

Nghe Giản nhìn chằm chằm vào Lục Phồn, toàn bộ khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị: Đâu Đâu là ai? Con anh à?

Lục Phồn không đáp, Tiểu La cướp lời: Là con trai ông chủ chúng tôi! Đứa nhỏ không hiểu chuyện, nghịch hồng, không liên quan gì đến anh Lục.

Không liên quan là sao?. Trong đầu Nghe Giản âm vang, trong phổi như có một cỗ xe lửa tháo chạy ra bên ngoài: Xe là anh ta lái, lái xe dù thì có thể tùy tiện làm mất đồ của khách à? Tôi không biết có đạo lý nào như thế đây.

Cô cúi đầu nhìn túi giấy, càng cảm thấy bức bối: Anh có quyền gì đem đồ của tôi cho trẻ con chơi?

Lục Phồn không đáp.

Tiểu La thấy cô nói chuyện hung hăng như vậy, nghe có phần không vào.

Anh ta cảm thấy cô gái này vóc dáng xinh xắn, nhưng tâm tư hơi nhỏ nhen. Bao nhiêu tuổi rồi mà nóng tính thế.

Cũng không phải anh Lục xé rách, đặt ở đâu đó bị đứa bé nhìn thấy, chứ có phải chơi với nó đâu? Chỉ là mấy tờ giấy, nghiêm trọng như vậy sao? Về lại lần nữa, cùng lắm thì đền giấy cho cô. Tiểu La lầm bầm: Với lại, anh Lục lái xe dù bao giờ?

Nghe Giản cười lạnh một tiếng. Bồi thường thế nào? Bản gốc của tôi vẽ trong ba tháng, cho dù sao chép lại thì từng đường nét cảm xúc cũng không giống như kịch bản. Chưa kể, bị hủy thành ra thế này, ngay cả lời thoại cũng không được như lúc đầu, anh lấy gì bồi thường đây?

Tiểu La há to miệng, như nghe không hiểu, kinh ngạc nhìn cô.

Nghe Giản bỗng xì hết hơi. Cô biết nói gì đều vô ích.

Tiểu La quay đầu nhìn Lục Phồn: Anh Lục, anh xem việc này....

Nói được một nửa, thấy Nghe Giản rời đi.

Này, cô gái....

Tiểu La hô một tiếng liền dừng lại, anh ta nhìn thấy Lục Phồn đi theo.

Nghe Giản đi ra đường cái, định gọi xe, bóng dáng cao lớn đuổi theo cô. Anh đứng trước mặt cô, ánh nắng đều bị ngăn cản.

Anh nói: Nếu như dính lại, cô có thể bắt chước được không?

Nghe Giản ngẩng đầu, neho mắt nhìn mặt anh.

Dứt lời anh liền mím chặt môi, đôi môi mỏng kéo ngang giống như một đường thẳng.

Cô nhếch môi: Dính lại?.

Lục Phồn gật gật đầu: Cô cho tôi chút thời gian, tôi sẽ dính được chúng.

Nếu không phải lúc này trong lòng Nghê Giản đang hết sức chán nản, cô gần như suýt bật cười. Cô cảm thấy người đàn ông này thật biết điều.

Nát bét như vậy, anh nói sẽ dính lại?

Anh cần bao nhiêu lâu?.

Cô cong môi hỏi anh, rõ ràng thâm tâm cảm thấy buồn cười, nhưng khẩu khí rất nghiêm túc.

Cô đối với người đàn ông lái xe dù có chút hứng thú.

Lục Phồn chăm chú suy nghĩ một lúc, trả lời: Năm ngày.

Nghê Giản chớp mắt, đôi mắt trong veo trắng đen rõ ràng nhìn không chút tạp chất.

Được.

Nghê Giản nhìn anh một hồi, lấy từ trong túi ra một chiếc bút đưa cho anh, tay trái xòe trước mặt anh. Lục Phồn nhìn lòng bàn tay trắng nõn trước mặt, thoáng dừng lại.

Nghê Giản hờ hững nói: Ghi số điện thoại của anh vào đây.

Lục Phồn nhìn cô một giây, nhận lấy bút, thò tay rút từ trong túi quần bảo hộ ra một hộp thuốc méo mó. Bên trong còn một điều thuốc, anh rút ra cắn vào miệng, cúi đầu viết dãy số lên vỏ thuốc.

Lục Phồn đưa hộp thuốc cho Nghê Giản. Nghê Giản nhìn anh, không nhận.

Anh lấy điều thuốc trong miệng xuống: Số đây.

Nghê Giản nhăn mũi: Tôi ghét mùi thuốc lá, không muốn cái này. Anh viết vào đây.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô đưa đưa trước mặt anh, lòng bàn tay vẫn hướng về phía anh.

Lục Phồn nhìn cô chăm chăm mấy giây, nét mặt cô rất nghiêm túc, ánh mắt chăm chú, điệu bộ không giống cố ý trêu chọc.

Anh cầm bút, cúi đầu viết mười một con số xuống lòng bàn tay trắng nõn của cô.

Bút bi xẹt lên da, hơi đau, hơi ngứa. Nghê Giản nhất thời không nhúc nhích, cho đến khi anh viết xong.

Cô nhận chiếc bút trong tay Lục Phồn, để vào túi áo ngực cho anh.

Đến lúc đó tôi sẽ đến tìm anh. Cô nói xong xoay người rời đi.

Thấy Lục Phồn xách túi về, Tiểu La đi tới: Anh Lục, sao cô ấy lại đưa anh bản vẽ rách bươm này, không phải rất quý sao?.

Lục Phồn đứng ở đằng kia, đưa điều thuốc trong tay bỏ vào miệng, châm lửa.

Tâm trạng Tiểu La trùng xuống: Cô ấy sẽ không bắt anh bồi thường đấy chứ?.

Lục Phồn không đáp, Tiểu La thấy anh cam chịu, có chút nóng nảy: Cô gái này sao lại nhỏ mọn như vậy, mấy bức vẽ thôi mà. Nói xong anh ta vỗ đùi: Đúng rồi, anh Thạch Đầu có thằng em chẳng phải biết vẽ sao. Hay là chúng ta nhờ cậu ấy vẽ đền cho cô ta là được.

Không được. Lục Phồn nhả khói: Cô ấy vẽ truyện tranh.

Còn là truyện tranh kinh dị.

Truyện tranh?. Tiểu La gãi gãi đầu: Khó lắm à?.

Lục Phồn ừ một tiếng, không nói thêm nữa, đi thẳng về phía bãi đậu xe có mái che. Chiếc xe tải sửa được một nửa đang chờ anh đằng kia.

Khuya Mai Ánh Thiên trở về, Nghê Giản đã tắm rửa xong lên giường nằm. Mai Ánh Thiên gọi cô dậy ăn đêm. Nghê Giản mặc váy ngủ thắt dây lưng đi ra, tóc không khác gì ổ gà, Mai Ánh Thiên lấy điện thoại từ trong túi quần ra ném trước mặt cô.

Nghê Giản cầm lên vẩy hai phát, bên trong đã lấp sim, chỉ có số liên lạc của Mai Ánh Thiên.

Nghê Giản nhớ tới việc gì đó, chạy đến bên tủ lạnh nhìn dây số đã được tùy tiện dán lên, lưu vào trong di động.

Ấn xong số, đến mục tên người liên hệ, cô thoáng dừng lại, phát hiện mình không biết tên anh. Suy nghĩ một lúc, cô nhấn mấy cái, lưu trữ hoàn tất. Người liên lạc nhiều hơn một chữ: Lái xe dù.

Nghê Giản lưu số điện thoại xong, xoay người, đung phai lồng ngực bằng phẳng của Mai Ánh Thiên.

Số ai đấy?. Mai Ánh Thiên hát cảm.

Nghê Giản đáp: Người lái xe dù.

Mai Ánh Thiên hỏi: Bản vẽ cảm về rồi à?.

Vẫn chưa. Nghê Giản nói: Mấy hôm nữa mình tìm anh ta lấy lại.

Mai Ánh Thiên gật gật đầu, không hỏi nhiều.

Nghê Giản hỏi: Lúc nào thì cậu đi thi?.

21.

Vì thế đạo này không theo giúp mình? Không nấu cơm cho mình?.

Mai Ánh Thiên bật cười: Nhóc Nghê ba tuổi à.

Mình cho rằng đây là phúc lợi làm bạn gái của cậu.

Mai Ánh Thiên nhún mày: Mình có bạn gái lúc nào? Sao mình không biết nhỉ?.

Thật sao?. Nghê Giản mỉm cười, cầm chiếc máy tính bảng trên bàn đưa cho cô.

Mai Ánh Thiên nhìn tiêu đề liên lạc này.

Là một tin bất quái trên Douban -

Tám về nhân vật kỳ quái đánh đá Tiểu Thiên và cô bạn gái vẽ manga.

Năm năm trước, kể từ khi Mai Ánh Thiên công khai yêu đồng tính, từ miệng Trình Hồng, quan hệ giữa Mai Ánh Thiên và Nghê Giản ngoại trừ biến thái, không còn từ nào khác để hình dung.

Dù cho Mai Ánh Thiên đã từng cứu mạng Nghê Giản.

Dù cho tình bạn giữa Nghê Giản và Mai Ánh Thiên vô cùng thuần khiết.

Trình Hồng mặc kệ những thứ đó. Bà vừa như một Nữ Vương bá đạo cố chấp, vừa tình nguyện muốn cứu con gái của mình.

Trong vòng một ngày, Nghê Giản đã từng gặp mặt mười hai người đàn ông, đều do Trình Hồng tìm cho cô. Đáng diệu bấy giờ, dường như chỉ cần cô gật đầu, Trình Hồng có thể lập tức tiến hành hôn lễ cho cô và một trong số những người đàn ông đó.

Ngày ấy, Nghê Giản tức giận cười nhạo.

Nghê Giản biết, Trình Hồng có lẽ không quan tâm cô thích đàn ông hay phụ nữ, cũng không thật sự quan tâm cô hạnh phúc hay không. Có lẽ Trình Hồng chỉ không dễ dàng tha thứ cho con gái mình là một người đồng tính mà thôi.

Dù sao, Trình Hồng cũng là một phụ nữ tự phụ.

Ý thức được điểm ấy, Nghê Giản không bao giờ muốn giải thích với Trình Hồng. Đương nhiên, cô cũng không muốn nghe Trình Hồng nói.

Mai Ánh Thiên nhắc tới chuyện đó, Nghê Giản mới hơi bất ngờ phát hiện lần này Trình Hồng không cho người đuổi theo tới đây. Nhảm tính, đã một tuần cô không liên lạc với Trình Hồng rồi. Tất cả những tin nhắn đáng ghét cũng quăng theo chiếc điện thoại bị mất. Chuyển rời khỏi Trình Hồng lần này có cảm giác kiểm soát, tốt hơn so với dự kiến.

Nghê Giản có phần thích thú.

Mai Ánh Thiên ra ngoài tập huấn mấy ngày, Nghê Giản sống một mình. Cô không nấu cơm, không ra khỏi cửa, chỉ gọi đồ ăn bên ngoài. Bản vẽ bị hỏng,

cô không có gì để làm

Tối ngày thứ tư, cô nhớ ra phải nhắn tin cho người lái xe dù. Cô nhắn rất đơn giản, đi thẳng vào vấn đề.

- Ngày mai tôi tới tìm anh lấy bản vẽ.

Nửa phút sau, điện thoại khẽ rung một cái.

- Tôi không có ở đây.

Nghê Giản: Anh bỏ chạy?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lục Phồn nhìn ba chữ Nghê Giản trả lời, hơi buồn cười. Anh định nhắn lại nhưng cảm thấy vẫn nên gọi điện thì hơn.

Anh rất ít khi nhận, cũng không thích gửi tin, vì mất thời gian.

Trong điện thoại tít tít ba tiếng, không có người tiếp. lát sau, một giọng nữ lạnh như băng nhắc nhở: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận”. Lục Phồn biết đối phương đã ngắt máy.

Đúng lúc này, tiếng tin nhắn vang lên.

- Tôi không nhận được điện thoại.

Lục Phồn nghĩ lại cũng thấy vừa rồi mình tùy tiện gọi điện quả thực không thích hợp. Có thể cô ấy đang ở chỗ không tiện nghe điện, có thể cô ấy đang ngủ cùng với ai đó.

Anh soạn tin: “Tôi không bỏ chạy, ngày mai không đến chỗ sửa xe. Tối mai tôi sẽ đưa cho cô”. Thoáng dừng một chút, thêm một câu: “Cô vẫn ở nhà trọ Kinh Vĩ à?”.

Không đến vài giây, nhận được hồi âm.

- Đúng, phòng 4502 nhà trọ Kinh Vĩ.

Lục Phồn cảm thấy tốc độ trả lời tin nhắn của cô nhanh có phần bất thường.

Xem hết nội dung tin, anh lại cảm thấy cô gái này hơi không có đầu óc.

Cứ như thể đưa số nhà cho người xa lạ, tinh thần cảnh giác tối thiểu không có. Nhưng đúng là cô có thể làm ra những chuyện như vậy. Đêm hôm đó cô cũng không hề sợ hãi chui vào trong chiếc “xe dù” anh lái, còn yên tâm ngủ mất.

Ngày hôm sau, trời đất rất xấu, chạng vạng tối gió bắt đầu thổi. Đến hơn tám giờ, sấm sét vang dội, nổi cơn mưa to.

Nghê Giản đứng bên cửa sổ, dán lên cửa kính nhìn trời bên ngoài tối đen.

Tám giờ năm mươi phút.

Cô cúi đầu tìm điện thoại, giờ phần tin nhắn. Lướt thẳng đến tin cuối cùng “người lái xe dù” gửi tối hôm qua: Khoảng 9 giờ tôi đến.

Cả thành phố có thể nhìn thấy biển, cô nghĩ chắc anh sẽ không thể ra khỏi cửa. Cô nhắn tin qua: Khi nào anh đến được? Tôi đang ở đây rồi.

Không ngờ, điện thoại chưa kịp cất vào trong túi áo đã rung lên.

- Tôi đang ở phòng an ninh, không lên được, cô xuống có tiện không?

Nghê Giản thoáng ngạc nhiên, thu điện thoại, vào phòng trữ đồ lấy dù đi ra ngoài.

Cửa phòng an ninh của tiểu khu cách tầng bốn không xa, xuống lầu là có thể nhìn thấy.

Mưa rơi không giảm chút nào.

Nghê Giản mặc váy dài, chân đi dép, vừa đi ra chân và bắp chân đã ướt hết. Lúc đến phòng an ninh, làn váy ướt một mảng lớn, nhìn thấy cả giọt nước.

Một người đang đứng dưới mái hiên phòng an ninh. Trên người anh khoác chiếc áo mưa màu xanh lá cây, nhưng vì vóc dáng cao lớn nên áo mưa không che được hết người. Nghê Giản thấy dưới đùi anh ướt đẫm, chiếc quần dài màu xanh đậm dán chặt vào chân.

Thấy Nghê Giản đến, Lục Phồn cầm túi nylon màu đen trên tay đưa cho cô. Đó là bản vẽ của Nghê Giản, bên ngoài bọc mấy lớp nylon. Lục Phồn nhìn Nghê Giản cúi đầu quan sát cách anh bọc chống ướt bản vẽ.

Cô mặc chiếc váy màu trắng sữa, kiểu dáng ở nhà thoải mái, rộng thùng thình đơn giản, dài đến bắp chân. Cô không trang điểm, ngay cả tóc cũng không chải, lộn xộn tự nhiên. Hần là cô đọc được tin nhắn liền lập tức ra ngay. Ánh mắt Lục Phồn rơi xuống chân cô. Chân Nghê Giản rất nhỏ, cỡ giày dép 35, 34 đều có thể xỏ vừa. Nghê Giản da trắng, chân cũng vậy, ngón chân trắng hồng mỏng manh. Hôm nay cô đi chiếc dép xỏ ngón màu đen, chất da mềm, ngón chân lộ ra càng trắng, nhưng lúc này ẩm ướt, dính đầy nước.

Lúc Nghê Giản ngẩng đầu lên, ánh mắt Lục Phồn đã trở lại trên mặt cô.

“Anh bọc rất kỹ”. Cô nói.

Lục Phồn đáp: “Cô có muốn mở ra kiểm tra không?”.

Nghê Giản thoáng nhìn anh, hỏi: “Làm sao anh tới đây được? Mưa lớn như vậy”.

Lục Phồn hơi sùng sốt.

“Đi xe máy”.

Nghê Giản nhìn xung quanh, đèn cửa rất sáng, cô nhìn xuyên qua làn mưa bụi tầng tầng lớp lớp thấy một chiếc xe gắn máy đỗ ở cổng tiểu khu. Mưa lớn như thế, vẫn có thể đi xe máy tới đây. Nghê Giản hơi không tin, cô nhìn anh kỹ một chút, phát hiện tóc anh cũng ướt, nước mưa trên mặt chưa khô. Cô phỏng đoán phía dưới áo mưa tất cả đều đã ướt hết.

Lục Phồn bị cô nhìn có phần lúng túng.

“Cô không kiểm tra à?”. Anh lại hỏi.

Nghê Giản không đáp, cô vẫn cúi đầu nhìn quần anh.

“Không kiểm tra thì thôi, tôi phải đi đây”. Lục Phồn trùm mũ áo mưa lên, xoay người đi vào mưa.

Nghê Giản không hiểu vì sao anh không nói tiếng nào đã bỏ đi.

Lục Phồn đi dưới màn mưa, Nghê Giản thấy bóng lưng anh, toàn thân liền hỗn loạn.

Giống Tô Khâm quá. Vai, lưng, eo, chân, cơ thể cao lớn của anh, đến cả dáng đi nữa. Nghê Giản không thể kiểm soát được tâm trí mình. Cô thậm chí đã quên bụng đói.

Tiếng mưa rơi quá lớn, Lục Phồn không nghe thấy tiếng động sau lưng. Anh dừng bước, bởi vì cánh tay đã bị kéo lại. Ánh sáng đèn đường chập chờn âm ập, nhưng cơn mưa to này lại rất lạnh.

Nghê Giản không biết mình đang giữ chặt lấy ai. Cô đứng trong mưa, toàn thân ướt sũng, mưa xối xuống đầu, tóc bết lên mặt.

Về mặt Lục Phồn tỏ ra kinh ngạc, anh nhìn bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay, nơi đó lạnh buốt, nhiệt độ còn thấp hơn cả cơn mưa.

Lục Phồn chưa kịp phản ứng, liền thấy Nghê Giản buông lỏng tay, lui về sau nửa bước. Mưa hắt vào mắt khiến cô không mở ra được. Cô ngửa đầu, lau mặt, nói: “Hết mưa rồi hãy đi”.

Lục Phồn định thần, níu cánh tay cô, bước vài bước kéo cô về dưới mái hiên. Váy Nghê Giản ướt hết, dính sát cơ thể, khiến đường nét trước ngực cô dễ làm người khác chú ý, thậm chí có thể phân biệt được màu sắc của chồn thiên đường.

Lục Phồn đưa dù cho cô: “Về đi”.

“Đi thôi”. Nghê Giản vuốt nước trên mặt.

Lục Phồn suy nghĩ một lúc, hiểu cô đang nói gì. Anh đương nhiên từ chối.

“Cô về đi, tôi phải đi rồi”.

Nghê Giản nheo mắt, nói rất tự nhiên: “Nhưng tôi còn phải kiểm tra bản vẽ, anh dính loạn lên thì tôi phải làm sao?”. Cô quơ quơ cái túi ướt sũng trong

tay.

Lục Phồn: “...”

Nghê Giản nói: “Tôi phải xem lần lượt từng tờ một, cần một chút thời gian. Anh theo tôi đợi một lát đi, mưa lớn như vậy, cũng không đi được cơ mà”.

Nghê Giản nói xong, cầm chiếc dù trên tay anh, căng ra, thản nhiên nhìn anh. Thực ra cô thấy hơi lạnh, màu môi tái nhợt.

Lục Phồn chăm chú nhìn cô, thấp giọng nói: “Đi thôi”.

Thấy môi anh mấp máy, Nghê Giản mỉm cười, bung dù đi dưới mưa. Lục Phồn theo sau cô, Nghê Giản bước hai bước, chờ anh đuổi kịp, nâng cao dù lên.

“Tôi không cần”. Lục Phồn đẩy cán dù, làm chiếc dù lệch sang phía Nghê Giản.

Anh quay đầu nhìn cô, hình như Nghê Giản không nghe thấy, chuyên tâm gior dù, vì anh cao lớn, nên cánh tay gior lên cũng rất cao. Anh đột nhiên không biết phải nói gì.

“Để tôi cầm cho”. Anh nắm chính giữa cán dù.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, nhanh chóng hiểu ý, buông tay ra.

Đường không xa, rất nhanh tới, bọn họ đi thang máy lên lầu. Đến cửa ra vào, Nghê Giản mới biết cô đi không khóa cửa. Lục Phồn cũng để ý thấy cánh cửa đang mở. Anh nhìn cô một cái, không nói năng gì, cởi áo mưa để ngoài cửa. Nghê Giản đặt đôi dép trước mặt anh, một đôi dép người lớn dành cho nam.

Lục Phồn nhìn thoáng qua, nói: “Tôi không vào, đứng ở đây chờ cô xem hết bản vẽ”.

“Anh muốn tôi phải xem bản vẽ ngay à?”.

Lục Phồn sùng sốt. Nghê Giản im lặng đứng trước mặt anh, từ đầu đến chân tất cả đều ướt đẫm, như vừa bị nhúng qua một lần nước. Lúc này cô quả thực không nên xem bản vẽ, cô cần phải đi tắm trước, thay quần áo, lau khô tóc. Lục Phồn không đáp, cúi người đổi giày. Nghê Giản xoay người tiến vào trong toilet, lúc đi ra đưa cho Lục Phồn một chiếc khăn bông khô.

“Cảm ơn”.

Lục Phồn nhận lấy, lau mặt xoa tóc. Nghê Giản vào phòng thay quần áo, áo sơ mi trắng kết hợp với váy bút chì màu đen, làm nổi bật đôi chân vừa thẳng vừa mịn của cô. Cô vừa xoa tóc, vừa đến bên sofa, ném khăn mặt, bắt đầu xem bản vẽ. Xem được mấy trang, cô ngẩng đầu: “Anh đứng đấy làm gì?”.

Lục Phồn cúi đầu nhìn quần, phía trên in rõ vết ẩm ướt.

“Cô xem đi, tôi đứng một lúc thôi”.

Nghê Giản không nói chuyện, nhưng cũng không tiếp tục xem bản vẽ, ánh mắt cô bình tĩnh dõi theo nhìn anh, tùy tiện, không chút kiêng nể.

Lục Phồn chưa từng thấy người con gái nào như vậy. Bị cô nhìn toàn thân anh không được thoải mái. Thấy anh đi đến ngồi xuống sofa bên cạnh, Nghê Giản hài lòng thu hồi ánh mắt.

Lục Phồn nhìn bản vẽ rất ổn, nhìn ra được anh làm rất nghiêm túc, ngoại trừ có hai lời thoại bị đảo lộn, còn đâu không có vấn đề gì. Nghê Giản mắt nửa tiếng kiểm tra xong, Lục Phồn nhìn cô thở phào, thấp giọng hỏi: “Có sai không?”.

“Hả?”. Nghê Giản chưa kịp nhìn rõ môi anh.

Lục Phồn tưởng cô chưa lấy lại tinh thần. Anh chỉ chỉ bản vẽ, hỏi: “Có dính sai không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không, anh làm rất tốt”. Thoáng dừng một chút, cô hỏi: “Tiếng Anh của anh rất khá đúng không?”.

Lục Phồn ngẩn người, không nghĩ cô hỏi câu này. Truyện tranh của Nghê Giản phát hành ở nước ngoài, lời thoại đều là tiếng Anh, cô vẽ tự do, rất nhiều từ lạ, nếu như xem không hiểu sẽ không thể nào đoán chuẩn xác được như cũ.

Một lúc sau, Lục Phồn đáp: “Không tốt, học lâu quên hết rồi”.

Trong mắt Nghê Giản có một tia ngạc nhiên: “Vậy - “

Lục Phồn: “Cái đó... tôi tra từ điển”.

“À”.

Nghê Giản gật đầu, không hỏi lại.

Lục Phồn đứng lên: “Không còn vấn đề gì, tôi đi đây”.

Nghê Giản cũng đứng lên, nhìn ra bên ngoài: “Vẫn còn mưa”.

“Không sao”. Lục Phồn nói: “Mưa nhỏ đi nhiều rồi”.

“Đợi mưa tạnh đã”.

“Muộn quá rồi, tôi phải về nhà trước mười rưỡi”. Lục Phồn cầm khăn mặt trong tay đưa cho cô: “Cảm ơn”.

Nghê Giản chú ý tới lời anh nói.

“Tại sao phải về trước mười rưỡi?”. Cô cầm lấy chiếc khăn mặt, nhếch miệng hỏi: “Vợ anh quản anh à?”.

Lục Phồn khẽ giật mình.

Hai giây sau, anh đáp: “Không phải”.

Nghê Giản: “Thế ai quản anh?”.

Lục Phồn: “Tôi chưa có vợ”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lúc Lục Phồn đi, mưa đã ngớt. Nghê Giản đứng bên cửa sổ nhìn hồi lâu, sau đó thu dọn bàn vẽ trở về phòng.

Hôm sau là 21, Mai Ánh Thiên dẫn đội tham gia cuộc thi quốc tế hùng biện tiếng Trung theo lời mời. Buổi sáng, Nghê Giản nhận tin động viên cô ấy cố gắng, không có gì bất ngờ khi tin nhắn đã bị Tiểu Thiên bỏ qua.

Buổi chiều, hiếm khi Nghê Giản ra ngoài một chuyến. Cô đến trung tâm thương mại Trường Hải, ở đó có cửa hàng bán giấy vẽ manga mà cô cần mua. Nghê Giản không thích dạo phố, cô mua xong xuống tầng, đi cửa hông của tòa cao ốc ra ngoài, vừa đi được mười mét liền dừng bước.

Phía trước không xa có hai người. Người đàn ông mặc áo thun cổ bẻ màu xám, dáng dấp đúng kiểu trung niên điển hình, trên vai đeo chiếc cặp sách học sinh kẻ ô màu vàng xanh. Vừa nhìn đã biết cô gái nhỏ đi bên cạnh là con gái của ông, diện mạo mười lăm mười sáu tuổi, mặc chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, chân đi giày Cavans màu trắng, lúc đi bím tóc đuôi ngựa nhảy lên nhảy xuống, rất trẻ trung.

Thi thoảng người đàn ông nói chuyện với con gái. Lúc ông quay đầu, Nghê Giản nhìn thấy nụ cười bên sườn mặt. Nghê Giản không tự chủ được bước chậm dần, theo sau bọn họ.

Đi không bao lâu, người đàn ông nói vài câu với con gái, sau đó đi một mình về phía bãi đỗ xe, khi quay lại đẩy theo một chiếc xe điện. Ông cầm cặp sách thả vào trong giỏ xe, vẫy tay gọi con gái qua. Cô gái nhỏ chạy chậm tới, nhanh nhẹn như một chú thỏ. Cô bé chạy nhanh đến bên chiếc xe điện, ngồi vào sau.

Đúng lúc này, người đàn ông nhìn thấy Nghê Giản. Bởi vì quá ngạc nhiên, nên ông không kịp kiềm chế nét mặt.

Nghê Giản thấy nụ cười của ông cứng lại khi nhìn thấy mình. Nghê Giản có chút buồn bực. Nhưng cô vẫn lập tức đi tới. Cô gọi “bố”, nét mặt hơi tươi cười.

Lúc này Nghê Chấn Bình mới kịp phản ứng, vẫn không dám tin vào hai mắt mình. Ông nhìn Nghê Giản từ trên xuống dưới, bờ môi khẽ rung rung: “Tiểu Giản?”.

Nghê Chấn Bình đã 52 tuổi, nhìn già hơn so với bốn năm trước, khóe mắt và nếp nhăn trên trán cũng nhiều hơn, đỉnh đầu còn có tóc trắng. Lúc nhìn Nghê Giản, ánh mắt ông hơi phấp phồng.

Nghê Giản nhìn ông, ánh mắt cay xè. Cô nhếch miệng, mở rộng nụ cười: “Vâng, con đây”.

Nghê Chấn Bình xuống xe, cho xe dừng hẳn, quay lưng nói với con gái nhỏ: “San San, xuống trước đã”. Nghê San rời mắt khỏi người Nghê Giản, nhìn Nghê Chấn Bình khẽ cong môi: “Bố”. Nghê Chấn Bình nói: “San San, đây là chị của con”.

Nghê San xuống xe đến bên cạnh Nghê Chấn Bình, ngẩng đầu, ánh mắt chạm phải Nghê Giản, nhút nhát e lệ.

Nghê Giản biết rõ sự tồn tại của Nghê San, bốn năm trước cô có nghe Nghê Chấn Bình nói. Nhưng cô không nghĩ mình sẽ gặp đứa em gái cùng cha khác mẹ này. Thật không ngờ, hôm nay lại gặp mặt ngay ở đây.

Trước kia nghe Nghê Chấn Bình nhắc đến Nghê San, thâm tâm cô xuất hiện chút cảm giác chua xót, đó là bản chất của con người. Nghê Giản cũng không vì điểm đó kỳ này mà có ấn tượng xấu với Nghê San. Trái lại, Nghê San là một cô bé nhìn trông rất đáng yêu, tướng mạo có vài điểm di truyền từ Nghê Chấn Bình giống Nghê Giản. Ví dụ như mắt hai mí đặc biệt rõ ràng, làn da trắng.

Mấu chốt chính là, nhìn cô bé quả thật rất khéo léo biết điều, không tỏ vẻ thù hận đối với người chị không cùng mẹ giống như những đứa trẻ khác. Ít nhất, Nghê Giản không thấy ý thù địch trong mắt con bé.

Nghê San chớp mấy môi, nhìn Nghê Giản gọi một tiếng “Chị”. Nghê Giản mỉm cười với con bé.

Nghê Chấn Bình cũng bật cười, nói với Nghê Giản: “Hôm đó không liên lạc được với con, bố tưởng con không trở về. Con gọi điện về nhà bố lại không có ở đây. Tiểu Giản, sao về mấy ngày rồi không tới tìm bố?”.

Nghê Giản không biết trả lời thế nào. Trong thâm tâm cô thật sự muốn nói: “Con không muốn gọi điện quấy rầy gia đình bố”. Nhưng cô sẽ không nói thế. Im lặng một lúc, cô nói với Nghê Chấn Bình: “Điện thoại bị mất, hôm qua mới mua được nên chưa kịp gọi”.

Nghê Chấn Bình gật đầu. Trong lòng ông biết rõ hẳn không phải như vậy, nhưng ông không nói thêm. Ông nhìn chiếc túi trong tay Nghê Giản, hỏi: “Hôm nay... tới mua đồ à? Bây giờ con đang ở đâu?”.

Nghê Giản nói: “Con đang đi dạo, con và bạn sống ở khu Tân Ninh”. Nghê Chấn Bình gật gù, muốn nói gì đó, lời đến miệng lại nuốt trở vào.

Nghê Giản khẽ hít một cái, ngữ điệu thoải mái hỏi: “Bố, mọi người thì sao? Cũng tới mua đồ à?”.

“Không phải, San San học thêm ở đây, bố tới đón nó”.

Nghê Giản nhớ vừa đi qua tầng một thấy có quảng cáo trung tâm ngoại ngữ, đoán chắc là Nghê San học tiếng Anh ở đấy. Cô ồ một tiếng, không hỏi tiếp. Nghê Chấn Bình nhìn xung quanh, nói: “Tiểu Giản, cùng ăn cơm trưa nhé”.

Nghê Giản không từ chối. Nghê Giản biết Nghê Chấn Bình đang định chở xe đưa Nghê San về nhà, nhưng trong lòng cô cũng muốn ở bên bố mình thêm một lát. Dù sao, bọn họ đã quá lâu không gặp rồi.

Nghê Chấn Bình chọn nhà hàng. Ông hỏi Nghê Giản trước, Nghê Giản bảo tùy. Sau đó ông hỏi lại Nghê San, Nghê San chỉ sang đối diện: “Bạn con nói ở kia có nhà hàng tự chọn, ăn rất ngon”.

Tiếp theo, bọn họ đã tới nhà hàng buffet nghe nói rất ngon đó.

Nghê San và Nghê Chấn Bình ngồi một bên, Nghê Giản ngồi đối diện họ. Nghê San chủ động nói chuyện: “Mọi người muốn ăn gì để con đi lấy”.

Nghê Giản đáp: “Cùng đi lấy nhé”.

“Cứ để San San đi đi, nó háu ăn, để nó chọn món nó thích”.

Nghê Giản nghe Nghê Chấn Bình nói, không kiên trì nữa. Nghê San đi khỏi, chỉ còn lại Nghê Giản và Nghê Chấn Bình. Nghê Chấn Bình cẩn thận nhìn thoáng qua con gái, có chút đau lòng: “Sao gầy vậy? Lớn rồi vẫn ăn kiêng à?”.

Nghê Giản nghẹn họng, cảm giác nước mắt đã chen ra đến hốc mắt. Cô cắn môi không đáp, đợi cảm xúc đi qua mới mở miệng.

“Con gái phải gầy mới đẹp, bố không biết à?”.

“Tiểu Giản của bố nhìn đẹp rồi, muốn gầy làm gì nữa”. Nghê Chấn Bình nói.

Rốt cuộc, Nghê Giản không nhịn được, giọt nước ướt sũng tuột ra khỏi mắt. Cô không ngờ, bao năm như vậy, Nghê Chấn Bình vẫn gọi: “Tiểu Giản của bố”.

“... Tiểu Giản của bố thông minh quá, biết đạp xe rồi cơ đấy”.

“... Tiểu Giản của bố lớn lên rồi, phải hiếu thảo với bố. Nhưng cái kẹo này ngọt quá, răng bố hỏng mất...”.

“... Tiểu Giản của bố ngoan, đừng khóc nữa, đi với mẹ con đi, nghe lời...”.

Nghê Giản che miệng, từng giọt nước mắt trào ra bên ngoài. Nghê Chấn Bình hoảng hốt.

“Sao vậy? Tiểu Giản, con...”.

“Không sao“. Nghe Giản nhìn ra xa, vội vả lấy giấy ăn lau nước mắt.

Nghe Chấn Bình nhìn cô, trái tim đau nhức. Đây là con gái ông, ông cầm tay con gái thả trong lòng bàn tay mình. Khi cô còn bé khóc trước mặt ông, ông hết lòng dỗ dành, mua đồ chơi, mua kẹo cho cô. Nhưng lúc này đây, ông không làm gì được. Bao năm qua, ông không thể cùng cô lớn lên, thậm chí không làm cách nào để gặp được con bé. Tuy rằng năm ấy, ông đã dành hết sức lực tranh quyền nuôi dưỡng Nghe Giản. Nhưng nói cho cùng, đều do ông vô dụng, mới để cho Nghe Giản đi theo Trình Hồng. Trong tâm can Nghe Chấn Bình vô cùng áy náy với Nghe Giản.

Nghe Giản cố gắng lau nước mắt. Cô khịt mũi một cái, lúc quay mặt lại tâm trạng đã ổn định.

“Con rất mừng“. Cô nói: “Vì hôm nay đã gặp được bố“.

Ánh mắt Nghe Chấn Bình cũng hơi ướt. Ông thấp giọng thì thầm: “Tiểu Giản, bao năm qua bố xin lỗi con“.

Nghe Giản lắc mạnh đầu: “Không sao đâu bố“.

Nghe Chấn Bình lau nước mắt: “Tiểu Giản, con có thể trở về, bố vui lắm, nếu con đồng ý về nhà ở, bố sẽ nói với mẹ Nghe San“.

Nghe Giản im lặng. Nghe Chấn Bình nói vậy khiến cô bất ngờ. Đây là tâm ý của Nghe Chấn Bình. Cô hiểu. Nhưng đó tuyệt đối không phải là lời đề nghị hay ho. Thật ra Nghe Chấn Bình có tình cảm sâu sắc với con gái, nhưng ông đã có gia đình mới, đó không phải là nơi cô có thể gia nhập. Cô cũng không có tư tưởng chối bỏ mối quan hệ giữa hai người.

Nghe Giản lắc đầu: “Không cần ạ, hiện tại con đang sống rất tốt, bố không phải lo cho con đâu“.

Nghe Chấn Bình đang định nói tiếp, Nghe Giản đã ngắt lời, cô hít một hơi: “Chúng ta không nói đến chuyện này nữa. Đúng rồi, điện thoại con bị mất, không có số của bố“.

Nói xong cầm điện thoại đưa cho Nghe Chấn Bình. Nghe Chấn Bình không còn cách nào khác, đành cầm lấy nhấc số. Cuối cùng ông nhớ ra, hỏi cô: “Hôm ấy sao lại mất điện thoại? Lục Phồn nói buổi trưa nhấc cho con mà không thấy trả lời“.

Nghe Giản ngạc nhiên, cau mày nghi hoặc: “Lục Phồn?“.

Nghe Chấn Bình nói: “Hôm ấy San San bỗng nhiên bị khó chịu, bố đưa nó tới bệnh viện, bảo Lục Phồn đi đón con, con không nhớ Lục Phồn à?“.

Nhìn Nghe Giản không có phản ứng gì, Nghe Chấn Bình tiếp: “Không phải chứ. Chính là nhà đối diện nhà ta. Tên của con là do bố cậu ấy đặt đấy“.

Nghe Giản trả lời: “Con nhớ rồi“. Cô dừng một chút, nói: “Không phải bọn họ dọn đi rồi sao?“.

“Về sau lại quay lại“.

“Lúc nào ạ?“ Nghe Giản rất ngạc nhiên.

Nghe Chấn Bình đáp: “Trở về lâu rồi, mười mấy năm rồi ấy“.

Nghe Giản ồ một tiếng, suy nghĩ một chút, cảm thấy lạ kỳ: “Bố của anh ấy cũng chuyển về ạ?“.

“Không“. Nghe Chấn Bình lắc đầu, sắc mặt trầm xuống: “Bố của cậu ấy mất rồi“.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Nghe Chấn Bình và Lục Vân bố của Lục Phồn là bạn học cấp 3 với nhau. Lục Vân học khá hơn so với Nghe Chấn Bình, lên đại học cũng rất giỏi, vừa tốt nghiệp liền làm quản lý cho một nhà máy điện. Hồi ấy, Nghe Chấn Bình có thể vào làm ở nhà máy điện là nhờ vào mối quan hệ của ông ấy. Ban đầu, hai nhà đều ở ký túc xá của nhà máy. Về sau phân nhà, lại chọn ở cùng một tầng, cửa đối diện nhau, hết mực thân thiết.

Năm sinh Lục Phồn, Nghe Chấn Bình vừa lúc kết hôn. Trong bữa tiệc, Lục Vân vỗ vai Nghe Chấn Bình nói muốn làm thông gia, còn bảo ông chắc chắn sẽ sinh con gái. Vì thế mà lúc ấy, Nghe Chấn Bình và Trình Hồng bị mọi người trêu đùa “sớm sinh gái quý”, nhón nháo đến nổi mặt mũi đỏ bừng.

Không ngờ ba năm sau nhà họ Nghe sinh con gái, Nghe Chấn Bình nhờ Lục Vân đặt tên, Lục Vân mở miệng liền lấy chữ “Giản”, nói cùng với Tiểu Lục Phồn nhà ông hợp lại thành một đôi. Lúc đó, Nghe Chấn Bình cảm thấy có thể kết thông gia cũng tốt, biết gốc biết rễ nên vui vẻ chấp thuận.

Cả đại viện đều biết việc này, khó tránh khỏi có những người nhiều chuyện nói Nghê Chấn Bình nịnh bợ. Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nói qua loa. Khi ấy, Lục Vân đã có vị trí rất cao ở nhà máy, nên không mấy ai dám tỏ ý rõ ràng.

Lúc Nghê Giản còn bé, trong đại viện, hàng xóm đã xem cô như cô vợ nhỏ của Lục Phồn. Lục Phồn khi ấy mới bốn năm tuổi, cái gì cũng không hiểu, chỉ nghe Lục Vân nói, biết sẽ phải đối tốt với em gái Tiểu Giản.

Những chuyện này đương nhiên Nghê Giản không có ấn tượng gì, cô chỉ nhớ đến những chuyện sau năm bốn tuổi.

Bởi vì Trình Hồng sơ sẩy. Lúc Nghê Giản ba tuổi sốt cao trúng độc thuốc nên bị điếc, chuyển rất nhiều bệnh viện mà không chữa khỏi. Cô gần như không còn thính lực, máy trợ thính cũng không sử dụng được. Vì thế mà cuộc sống của cô sau năm bốn tuổi chính là học nói và đọc khẩu hình. Trình Hồng mất bao chỉ phí tìm giáo viên chuyên biệt, tiến hành huấn luyện khôi phục ngôn ngữ.

Sau khi Nghê Giản bị điếc, mọi người trong đại viện không còn gọi cô là cô vợ nhỏ của Lục Phồn nữa. Bọn họ đều nghĩ chuyện này có lẽ đã xong.

Nghê Giản không học mẫu giáo. Năm sáu tuổi học luôn lớp một, cùng trường với Lục Phồn. Tuần đầu tiên đến trường, ai cũng biết lớp 1 - 3 có người bị điếc. Sau hai tuần, cả trường đều biết điều này.

Đó là quãng thời gian u ám trong đời Nghê Giản. Khi ấy, Trình Hồng và Nghê Chấn Bình đang trong cuộc chiến, bọn họ gần như không quan tâm gì đến cô, còn mọi người ở trường thì thường dùng ánh mắt lạ lẫm để nhìn cô. Suốt học kỳ một, Nghê Giản dường như không nói chuyện với ai trong lớp.

Khi ấy, Nghê Giản thích nhất giờ tan học. Lớp 1 tan sớm nhất. Sau khi thầy cô ra khỏi cửa, cô là người thu dọn xong đầu tiên, vội vã ra ngoài, đến lớp 5 - 2 để đợi Lục Phồn. Mọi người lớp 5 - 2 đều biết lớp 1 - 3 có một đứa trẻ bị điếc là hàng xóm của Lục Phồn.

Lục Phồn chưa bao giờ chế nhạo Nghê Giản là người điếc. Anh luôn đứng đối diện khi nói chuyện với Nghê Giản, để cô có thể nhìn rõ môi anh.

Nửa năm sau, Nghê Giản vô cùng trầm mặc. Lúc Nghê Chấn Bình và Trình Hồng cãi nhau, cô sang gõ cửa nhà Lục Phồn ở đối diện, sau đó ngồi trong phòng Lục Phồn. Ngoài Lục Phồn, cô từ chối nói chuyện với bất kỳ ai.

Mùa đông năm ấy, nhà Lục Phồn chuyển đi. Nghê Giản không biết, cô được Trình Hồng đưa đến Tô Châu đón năm mới. Cũng năm đó cô đã gặp bố dượng.

Năm lớp hai, Trình Hồng và Nghê Chấn Bình ly hôn, Nghê Giản được phán quyết để Trình Hồng nuôi dưỡng. Nghê Giản và Trình Hồng tới Bắc Kinh, bốn năm sau cô cùng Trình Hồng di dân sang Mỹ.

Cô không còn gặp lại Lục Phồn.

Biến cố nhà họ Lục, Nghê Chấn Bình nói mấy câu đã hết. Nghê Giản nghe xong không lên tiếng. Ngược lại, là Nghê Chấn Bình nghĩ đến chuyện nhà họ Lục nhìn không được thờ dài.

“Ngày bé Lục Phồn rất ngoan ngoãn, mọi thứ đều nổi bật, trong đại viện của chúng ta không có mấy bé trai so được với cậu ấy. Cậu ấy như bây giờ quả thực do hoàn cảnh đưa đẩy. Công việc nói thẳng ra cũng chỉ là tạm thời, không ổn định, vừa vất vả, vừa nguy hiểm. Bố khuyên không được, cậu ấy rất cứng đầu”.

Nghê Chấn Bình nói xong lắc đầu, nhớ đến quá khứ, không thể không cảm khái: “Thực ra chẳng dễ dàng gì, bao năm mẹ cậu ấy nằm trong bệnh viện, trong ngoài đều phải dựa hết vào cậu ấy, chúng ta cũng chỉ có thể giúp đỡ chút xíu”. Ông nói tiếp: “Ngày đó, cậu ấy cũng chỉ là đứa bé con thôi”.

Nói đến đây, ông nghe Nghê Giản hỏi: “Anh ấy chuyển đi đâu rồi ạ?”.

Nghê Chấn Bình nói: “Đến Thành Tây, chỗ chúng ta từng tới, sống ở khu thành cũ trên đường Ngân Hạnh, không có gì tốt, trị an lại rất tệ”.

Nghê Giản gật gật đầu.

Nghê Chấn Bình suy nghĩ một lúc, nói: “Bọn con cũng bao năm không gặp rồi. Lúc nào rảnh, con về nhà, bố và Lục Phồn sẽ tới”.

Nghê Giản không lên tiếng, Nghê San bụng khay trở về. Bọn họ không nói tới chủ đề này nữa. Com nước xong xuôi, Nghê Giản chào bọn họ, lên taxi trước.

Hai ngày sau, Nghê Giản ở trong phòng vẽ bản thảo, từ đầu đến cuối nhìn hơn mười lượt, sau đó xé toạc lần lượt từng tờ một. Toàn bộ không thể sử dụng. Nghê Giản biết khi trong người bức bối sẽ không thể xuất ra thứ tốt. Cho nên cô ném bút vẽ, ngã vào trong chăn, nằm cả đêm. Sáng ngày hôm sau, cô nấu một ly sữa bò, sau khi uống xong liền đi ra ngoài.

Tối hôm qua trước khi chuẩn bị đi ngủ, nhớ tới lời của Nghê Chấn Bình. Cô quyết định đi thăm Lục Phồn.

Cô đã tìm thấy đường Ngân Hạnh mà Nghê Chấn Bình nói. Đó đúng là một nơi hoàn toàn cũ nát, có một khu chợ nông nhỏ, bán thịt bán cá, Nghê Giản đi qua, người toàn mùi tanh. Cô hỏi mọi người mới biết xung quanh đây chỉ có một khu dân cư bỏ không đã bị dỡ bỏ và rồi đi nơi khác.

Nghê Giản tìm được tiểu khu Từ Lâm. Trong tiểu khu chỉ có bốn tòa nhà, phòng ở rất cũ kỹ, ngoài cổng lớn có một phòng bảo vệ sơ sài, Nghê Giản không tìm thấy người bên trong.

Cô đứng do dự ở cổng. Một lát sau, cô vẫn lấy điện thoại ra nhắn tin cho nghệ Chấn Bình.

“Bố, nhắn cho con địa chỉ của Lục Phồn”.

Nghệ Chấn Bình rất nhanh trả lời cô. Ông chẳng những nhắn địa chỉ cho cô, còn nói cho cô biết một tin khác. Nghệ Giản xem xong có phần chán nản. Thì ra, Lục Phồn không có ở đây. Lần này cô đã tới uổng công.

Sáng 26, Mai Ánh Thiên trở về, nhưng cô chỉ đợi được một ngày xong phải đi Hồng Kong tập huấn. Nghệ Giản tổ chức một bữa tiệc mừng công cô.

Cơm nước xong xuôi, bọn cô đi dạo trên đường Hoài Ân, dành cả buổi chiều, ôm mấy chiếc chén sứ thủ công mang về. Thoạt nhìn cũng coi như đã qua một ngày phong phú. Không biết tay sân ảnh rồi việc nào theo dõi Mai Ánh Thiên, tung ảnh bọn cô ăn cơm dạo phố ngày hôm qua lên, trong vòng một đêm trên mạng xuất hiện rất nhiều bài viết. Rõ ràng đề tài nóng hổi “Bạn gái của Mai Ánh Thiên” đã được đẩy lên hàng đầu trong mục tìm kiếm của Douban.

Nghệ Giản giật mình. Cô không thể hiểu nổi vì sao Mai Ánh Thiên lại được nhiều người chú ý tranh luận đến vậy. Nghệ Giản suy nghĩ thật lâu, cảm thấy có thể là vì Mai Ánh Thiên vô cùng đẹp trai. Mà cô nàng đánh đá đẹp trai này lại công khai tỏ ra mình thích con gái. Nghe thật đúng là có điểm bất ngờ.

Nghệ Giản đối với việc vô tình làm tổn thương người khác đã tập mãi thành quen, nhưng lần này dường như có phần hơi quá.

Cô lo lắng sẽ khiến Trình Hồng chú ý. Nếu như Trình Hồng nổi điên lần nữa, tìm một tá đàn ông, Nghệ Giản nghĩ mình sẽ phát điên. Bị làm phiền đến chết.

Nghệ Giản dự cảm không sai.

Ngày cuối cùng của năm, Trình Hồng đến.

Nghệ Giản mở cửa, không nghĩ bà tới. Nghệ Giản biết Trình Hồng thần thông quảng đại. Cho nên lúc cô nhìn thấy Trình Hồng từ trong thang máy đi ra, nét kinh ngạc chỉ duy trì một giây. Gương mặt cô nhanh chóng khôi phục về tự nhiên.

Trình Hồng rất biết cách chăm sóc vóc dáng, năm mươi tuổi thoạt nhìn như chưa đến bốn mươi. Lần gặp mặt trước đó của hai mẹ con là ba tháng trước, tại Seattle. Hai tháng trước, Trình Hồng theo chồng trở về Bắc Kinh. Trước khi đi, bà dặn dò Nghệ Giản mau chóng quay lại. Nhưng Nghệ Giản không nghe lời bà, một mình chạy tới đây.

Trình Hồng vốn không biết bên này Nghệ Giản và Mai Ánh Thiên ở cùng nhau, là do mấy tấm ảnh trên mạng khiến bà nảy sinh cảnh giác, vội vã tìm người điều tra. Việc điều tra làm bà giận dữ, vội vàng chạy đến.

Nghệ Giản hồ hững gọi “Mẹ”, cũng không để Trình Hồng vào nhà.

Gương mặt Trình Hồng như có một lớp băng mù mịt, ánh mắt lạnh ngắt, bà nhìn Nghệ Giản từ trên xuống dưới, sau đó đi đôi giày cao gót màu nâu bước vào cửa: “Vào nhà nói chuyện”.

Nghệ Giản chưa kịp nói “Không”, Trình Hồng đã bắt lấy cánh tay cô kéo vào nhà.

“Mẹ, mẹ buông ra đi”. Nghệ Giản giãy dụa.

Vừa đóng cửa, con nóng giận không hề che đậy của Trình Hồng liền xông ra.

“Con cứng cáp rồi phải không? Chơi trò trốn nhà bỏ đi?”.

Nghệ Giản cau mày: “Con không trốn nhà, là con trở về nhà”.

Trình Hồng cười lạnh: “Quay về nhà nào? Con nói xem, ở đâu có nhà của con?”.

Nghệ Giản liếc nhìn bà, không chịu thua kém: “Con muốn ở đâu, gặp ai. Đó là quyền chọn lựa của con”.

Trình Hồng nói: “Không chỉ cứng cáp, miệng cũng rắn rồi, con là do mẹ sinh ra đấy, mẹ có quyền uốn nắn sai lầm của con”.

Tâm trạng Nghệ Giản vô cùng mệt mỏi: “Rốt cuộc thì con đã làm gì sai?”.

“Trong lòng con biết rõ. Ngôi nhà này là của ai, mấy ngày nay con ở với ai, mẹ biết hết”. Trình Hồng nói: “Bây giờ con thu dọn đồ đạc, lập tức cùng mẹ quay về Bắc Kinh”.

“Con không đi Bắc Kinh”.

“Con thử xem”. Trình Hồng đáp: “Con một ngày không đi, mẹ sẽ ở đây cùng con một ngày. Vừa hay, mẹ còn muốn nói chuyện với vị Mai tiểu thư kia, nên sẽ ở đây chờ cô ta trở về”.

“Mẹ”. Nghe Giản tức giận muốn khóc.

Trình Hồng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Giản, con mà nghe lời, mẹ cần gì phải làm vậy, con không làm mẹ bớt lo gì cả”.

“Mẹ thích thì đợi một mình đi”. Nghe Giản đáp trả, đóng sập cửa bỏ đi.

Sau khi trời tối, Nghe Giản vẫn trên đường.

Lúc bỏ đi cô không mang theo bất cứ thứ gì, không tiền, không điện thoại, tóc tai bù xù, trên người mặc chiếc váy dài màu đen, chân đi dép lê.

Cô đi tới một trạm xe buýt, chen lên theo đám đông, ngồi một mạch đến trạm cuối.

Người đi hết, cô mới xuống xe.

Trạm xe buýt đối diện một quán bar.

Nghe Giản đứng một lúc, đi qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Nghe Giản chỉ muốn tìm một chỗ để nán lại trong chốc lát. Cô biết kiểu quán bar như thế này phụ nữ có thể vào miễn phí, chỉ cần không ăn uống, khiêu vũ là được. Số lần Nghe Giản đi bar có thể đếm trên đầu ngón tay. Cô không biết uống rượu, cũng không thích chơi bời. Nếu ở giữa một nhóm người, cô luôn tỏ ra không thích giao du.

Giống như bây giờ.

Cô ngồi một mình trên ghế sofa trong góc đại sảnh tầng hai, nhìn đám trai gái lác lác trước mắt. Vào thời điểm này, cô cảm thấy làm một kẻ điếc thật hạnh phúc. Mọi ồn ào náo nhiệt đều không liên quan tới cô. Thế giới trong tai cô vẫn im ắng tĩnh lặng. Thậm chí, Nghe Giản còn cảm thấy có thể ở đây ngủ một giấc. Nghĩ vậy, cô liền dựa đầu vào tựa ghế sofa.

Trong khi cô đang định nhắm mắt, một người đàn ông bùng rượu ngồi xuống ghế đối diện.

“Uống một ly nhé?”. Người đàn ông nâng ly tới trước mặt Nghe Giản.

Nghe Giản nhìn anh ta một cái, không chạm vào ly rượu. Người đàn ông nhìn cô chằm chằm, sau đó cười cười: “Lần đầu đến đây à?”.

Nghe Giản đáp: “Không phải”.

Người đàn ông khẽ nghiêng mặt à một tiếng, trong ánh mắt nụ cười chậm rãi lan tràn, ánh mắt anh ta nhìn Nghe Giản như nhìn con mèo.

“Chơi cùng đi”. Anh ta nói.

Nghe Giản đáp: “Không muốn chơi”.

“Vậy em muốn làm gì?”.

“Muốn ngủ”.

“Muốn ngủ?”. Người đàn ông nhếch môi, hai tay chống trên bàn, ghé sát vào cô: “Được”.

Mùi rượu trên người anh ta lan sang. Nghe Giản bỗng buồn nôn.

“Bây giờ tôi muốn nôn”. Nói xong cô đứng dậy chạy về phía toilet, lúc đi đụng phải ly rượu cocktail. Chất lỏng màu đỏ hắt lên hai tay người đàn ông. Nghe Giản chạy vào toilet. Cô đặt nắp bồn cầu ngồi xuống. Cô biết người đàn ông kia đã đi đến, đứng chặn ở bên ngoài.

Nghe Giản ngồi im bất động. Cô tựa đầu lên tường, nghĩ cứ như thế ngủ một giấc, mặc dù bầu không khí hơi tệ, nhưng ít ra đây là một căn phòng, có cửa, an toàn, tốt hơn so với ngủ ngoài đường, và có thể chống ruồi muỗi. Nghe Giản đi đã hơn nửa ngày, rất mệt mỏi. Cô thật sự ngồi trong toilet chặt chặt ngủ mất.

Sau nửa đêm Nghe Giản tỉnh giấc và bị sặc khói. Lúc mở mắt ra, trong nhà vệ sinh là một màu đen, Nghe Giản cảm thấy đầu óc choáng váng, cổ họng

đau, hai chân tê dại không thể động đậy. Cô hít mũi, thấy mùi khói dày đặc, cuống họng nghèn nghẹn khó chịu.

Cô có cảm giác không đúng, di chuyển chân, mở cửa chạy ra bên ngoài. Trong hành lang cũng toàn là một màu đen, khói nhiều hơn bên trong. Nghe Giản không thờ nổi, che miệng không ngừng ho khan.

Nhìn giống như đã xảy ra hỏa hoạn.

Nghe Giản sờ soạng chạy đến chỗ sàn nhảy, nơi đó khói đặc cuồn cuộn, nhiệt độ rõ ràng cao hơn so với nhà vệ sinh, hoàn toàn không thể dừng lại. Ngoài cửa sổ rất sáng, giống như bỗng nhiên có rất nhiều ngọn đèn, nhưng khói ngập tràn trong sảnh che khuất hết tất cả, không thấy rõ tình hình bên ngoài. Cô phỏng đoán hỏa hoạn đã xảy ra được một lúc, nếu không toàn bộ tầng hai không thể không có người.

Bởi vì hít khói càng lúc càng nhiều, cơ thể Nghe Giản rất khó chịu.

Tầng hai không nhìn thấy ánh lửa, cô đoán khói từ tầng dưới đi lên, nơi đây cũng không thể nán lại. Nghe Giản che miệng chạy về phía cầu thang, trong lúc chạy đâm phải bậc cầu thang trống, ngã không dậy nổi. Cô mơ hồ cảm giác hôm nay sẽ không thể ra khỏi nơi đây.

Nghe Giản nằm trên bậc cầu thang, ý thức dần dần mơ hồ, trong lúc hoảng hốt dường như nhìn thấy một bóng người chạy về phía cô.

“Tiểu Lục, trên tầng thế nào?”. Một giọng nói xuyên qua khói đặc.

“Tìm được một người, là nữ”.

Lục Phồn không có thời gian nhìn lâu, ôm lấy người đang hôn mê trên bậc thang nhanh chóng chạy xuống. Bên ngoài xe cứu thương đang chờ, vừa nhìn thấy lính cứu hỏa đưa người ra, lập tức có người giờ căng cứu thương lên tiếp ứng, mặt nạ đường khí cũng được đưa tới. Lục Phồn đặt người lên cáng, lúc chuẩn bị đi thoáng nhìn lướt qua cô, ánh mắt khựng lại, toàn thân khẽ run.

Lúc này, bên kia xe cứu hỏa có người gọi: “Tiểu Lục”.

Lục Phồn xoay người, chạy vội tới. Người trong xe chuyển bình dưỡng khí, anh nhận lấy, quay đầu xông vào quán bar.

Lúc toàn bộ chấm dứt, trời đã sáng.

Năm rưỡi, trạm Bắc Trung tập hợp đội, lái xe cứu hỏa về trụ sở. Bận rộn suốt đêm, mọi người đều mệt mỏi.

Lúc thay quần áo, đội trưởng Trần tới gặp Lục Phồn nói: “Ăn sáng rồi hãy về. Nghỉ vài ngày, đừng đi sửa xe nữa”.

Lục Phồn gật gật đầu.

Sáu giờ, Lục Phồn ra khỏi trụ sở phòng cháy chữa cháy. Anh không mang nhiều thứ, trong tay chỉ có túi vải đen. Anh đến trạm xe buýt đi tuyến 332 sớm nhất. 6h10, xe tới nơi, anh đi lên, ngồi ghế đầu. Lần này, xe dừng ở đường Ngân Hạnh. Nhưng Lục Phồn không dừng mà xuống xe, đổi sang đón tuyến 11. Tuyến 11 đi đến bệnh viện khu vực. Người bị thương trong trận hỏa hoạn tối qua đều được đưa đến bệnh viện khu vực.

Lục Phồn đến trung tâm cấp cứu hỏi tình hình, gặp y tá trên xe cứu thương tối hôm qua. Cô ấy nhận ra Lục Phồn là nhân viên cứu hỏa, nói cho anh biết đám người được đưa tới đêm qua không bị nguy hiểm đến tính mạng, hầu hết họ đều bị thương nhẹ, đã xuất viện, chỉ có một cô gái trẻ do hít quá nhiều khói, hôn mê lâu, hiện đã tỉnh, không có vấn đề gì nghiêm trọng nhưng không chịu xuất viện, bên phía bệnh viện vẫn không liên lạc được với người nhà.

Cô y tá nhỏ nhặn không được mĩa mai: “Người bệnh đó cũng kỳ lạ, không mang điện thoại, chứng minh thư, cái gì cũng không biết, hỏi tên là gì không nói, không lưu số điện thoại người nhà, hỏi địa chỉ gia đình, cô ấy bảo không có nhà...”.

Lục Phồn nhíu mày: “Tôi biết cô ấy”.

Nữ y tá nhỏ rất ngạc nhiên.

Lục Phồn nói: “Tôi muốn gặp cô ấy, được không?”.

“... Được ạ”. Y tá nhỏ gật đầu, chỉ chỉ về phía phòng bệnh: “303”.

Nghe Giản đang tựa vào chiếc chân đế đầu giường. Cô không biết có người đang đi vào. Lục Phồn đến bên giường, trong tầm mắt Nghe Giản xuất hiện một đôi giày. Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt đen kịt. Trong mắt Nghe Giản lóe lên tia kinh ngạc, nhìn không ra cảm xúc thay đổi.

Cô hỏi: “Anh cũng ở đây à? Thật là đúng dịp”.

Lục Phồn không đáp, đến gần một bước, rũ mắt nhìn cô. Sắc mặt của cô rất nhợt nhạt, tóc không chải, hơi rối rũ xuống vai. Lục Phồn nghĩ hình như mỗi lần gặp cô, tóc của cô đều rối bời.

Anh lại nhớ tới đêm qua.

Cô nằm bất tỉnh ở cầu thang, mặc chiếc váy đen, một khối gầy còm bé nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ nhận không ra.

“Sao hôm qua cô lại ở đó?”.

“Ở đâu?”. Nghe Giản tỏ vẻ ngỡ ngàng.

“Quán bar”.

Nghê Giản nhớ ra, cảm thấy hơi lạ, sau đó ồ một tiếng, nói: “Anh cũng được đưa từ đó tới à?”.

“Không phải”.

“VẬY...”. Tôi thấy cô trên cầu thang, bị bất tỉnh”.

Nghê Giản há miệng, ánh mắt mở to.

Sau nửa ngày, hỏi Lục Phồn: “Anh là lính cứu hỏa à?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản nhìn anh, một lúc lâu, nói: “Lần trước bạn anh ở chỗ rửa xe gọi anh là anh Lục, anh họ... Lục à?”.

Lục Phồn lại gật đầu: “Ừ”.

Nghê Giản im lặng, ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Hóa ra là một trùng hợp ngẫu nhiên.

Cô đột nhiên trầm mặc, khiến Lục Phồn thấy lạ. Nhưng anh không nói gì thêm, cuối cùng vẫn là Nghe Giản tiếp tục. Cô hỏi anh: “Vậy anh tới làm gì?”.

Cô hỏi thế, khiến Lục Phồn bối rối.

Anh tới làm gì?

Đến xem người anh cứu có sống không à? Không phải, trước kia anh chưa từng làm chuyện như vậy.

Suy nghĩ một lúc, anh nói: “Đến xem”.

“Xem cái gì?”.

“”.

“Xem tôi sao?”.

Lục Phồn: “Xem người bị thương thế nào”.

“Ồ, vậy bọn họ thế nào rồi?”.

“Đều không việc gì, xuất viện rồi”.

Nghê Giản nhìn anh, nhếch miệng cười: “Thế vẫn là anh tới xem tôi”.

“...”.

Lục Phồn không muốn cùng cô tiếp tục đề tài này. Anh nói: “Y tá bảo cô có thể xuất viện”.

“Tôi không muốn xuất viện”.

“Vì sao không muốn?”.

“Vì không có chỗ để đi”.

“Nhà cô không phải ở nhà trọ Kinh Vi à?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không phải, nhà đó là của người khác, hiện tại không thể quay lại”.

Lục Phồn nhún mày, còn chưa nói câu gì, đã nghe thấy Nghe Giản nói: “Hay là... anh chứa chấp tôi vài hôm nhé?”.

Cô liếc mắt, nụ cười trên mặt trong veo, khiến trái tim người nhìn nhảy lên một cách khó hiểu. Lục Phồn nghiêm túc đoán cô nói thật hay nói giỡn.

Đúng lúc đó, bụng Nghe Giản kêu hai tiếng, ục ục ục ục, âm thanh đặc biệt lớn. Nghe Giản cảm thấy dạ dày đảo lộn, cô biết Lục Phồn đã nghe được. Lúc ánh mắt Lục Phồn nhìn về phía bụng cô, Nghe Giản hơi xấu hổ. Cô vươn tay khẽ kéo chăn lên, sau khi kéo xong cảm thấy động tác này không có chút ý nghĩa nào. Cô ngẩng đầu, quả nhiên thấy khoe miệng Lục Phồn có chút vui vẻ. Khi ánh mắt cô lướt qua, anh thu lại nụ cười.

Khoe miệng Nghe Giản khẽ trề ra, dứt khoát thẳng thắn: “Từ trưa hôm qua đến giờ tôi vẫn chưa ăn cơm”.

Lục Phồn tỏ ra nghiêm túc: “Vì sao không ăn?”.

“Không có tiền”. Nghe Giản nói: “Vì thế tôi mới nhờ anh giúp đỡ vài hôm”.

Lục Phồn không hỏi lại, nói một câu: “Đợi đấy” rồi xoay người ra cửa.

Mười phút sau, Lục Phồn trở về, cầm trong tay cháo và bánh bao. Nghe Giản không chút khách khí nhận lấy, giải quyết hết toàn bộ.

Lục Phồn: “Cô thật sự không có chỗ nào để đi à?”.

Nghe Giản ừ một tiếng.

Lục Phồn cúi đầu trầm mặc một hồi, nói: “Tôi có thể cho cô mượn tiền”.

Nghe Giản: “Tôi không thích nợ tiền”.

Lục Phồn nhìn cô, Nghe Giản quay đầu: “Chỉ tá túc vài ngày, trong nhà anh lại không có vợ, sợ gì?”.

Cô thẳng thắn vô tư, nhưng Lục Phồn càng cảm thấy đầu óc cô gái này không giống người khác.

Cuối cùng, anh vẫn đưa Nghe Giản về.

Bọn họ không đi xe buýt, Lục Phồn gọi taxi, đưa thẳng đến đường Ngân Hạnh. Tiền phí bỏ ra tám mươi tệ.

Lúc xuống xe, Nghe Giản nói: “Anh ứng trước tiền xe nhé”.

Lục Phồn quay đầu nhìn cô: “Không phải cô không thích nợ tiền sao?”.

“...”

Nghe Giản không đi thẳng vào vấn đề, chỉ phía trước, nói: “Tòa nhà số ba à?”.

Lục Phồn ngạc nhiên nhìn cô: “Sao cô biết?”.

Nghe Giản: “Ồ, tôi đoán chuẩn rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lục Phồn ở tầng bốn, tòa nhà cũ không có thang máy, sau khi leo lên Nghe Giản thở không ra hơi.

Lục Phồn nhìn cô đứng dựa vào tường, nói: “Thế lực của cô kém quá”.

Nghe Giản ngẩng đầu hít sâu: “Anh quên à, tôi mới ra viện”.

Lục Phồn không nói gì. Anh tìm chìa khóa mở cửa.

Nhà của Lục Phồn không rộng, đã được sửa sang lại, nhưng do thời gian quá lâu nên rất cũ kỹ, nền gạch men có nhiều vết rạn và sứt mẻ.

Nghe Giản đi vào nhìn ngó một lượt, ngôi nhà chỉ có một phòng, buồng vệ sinh và một căn bếp lộ thiên.

Xem ra, chỉ có phòng khách là rộng rãi một chút.

Nghe Giản nhìn lại, không phải rộng rãi, mà là do đồ đạc ít. Thoạt nhìn, ngoài một chiếc bàn ăn, một bộ sofa màu xám cũ kỹ thì không còn gì khác.

À, còn có một chiếc tivi nhỏ, đặt trong góc một chiếc bàn thấp, phía trên phủ một tấm vải, không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Chưa đi đến phòng ngủ, nhưng cô đoán trong đó có lẽ cũng không có gì.

Nghê Giản nhớ tới căn phòng khi Lục Phồn còn bé.

Phòng anh có một chiếc giường nhỏ, chăn màn không phải màu xanh lam mà là màu xanh lá, hai chiếc tủ đầu giường đều là đồ chơi. Anh rất thích lắp ráp ô tô, thế nên trong ngăn tủ đây ắp xe hơi đồ chơi. Phòng anh còn có một tủ sách, bên trong ngoài sách ra còn có một ít truyện tranh mà cô xem không hiểu.

Về sau, trong phòng anh có thêm hai con thú bông, một con gấu và một con cá heo.

Đó là đồ chơi của cô.

Lục Phồn thấy Nghê Giản đứng không nhúc nhích, đi tới nói: “ Cô ngồi đi, tôi đi đun nước”.

Nghê Giản định thần, ừ một tiếng.

Lục Phồn đi vào bếp, Nghê Giản ngồi trên ghế sofa.

Cô không nghĩ tới chuyện trước kia nữa.

Trong phòng bếp vang tiếng đun nước, Nghê Giản không nghe được, cô ngồi tựa trên ghế sofa quay đầu nhìn ra phía ban công, ánh mặt trời từ đó chiếu vào, rơi trên nền gạch men, sáng một mảng lớn.

Đúng là một ngày nắng đẹp.

Lục Phồn đưa cho Nghê Giản cốc nước nóng, hỏi cô muốn ăn gì.

Nghê Giản hỏi: “ Tôi có thể chọn à?”.

Lục Phồn gật đầu: “ Có gạo, bột mì và một ít trứng”.

Nghê Giản nói: “ Anh có biết làm mì trứng không?”.

Lục Phồn trầm tư suy nghĩ một chút, hỏi: “ Cô nói... Chi là trứng gà đập vào mì thôi à?”.

“ Đúng vậy”.

Lục Phồn gật đầu, lại đi vào bếp.

Hơn mười phút sau, anh bung một tô mì ra, phía trên có hai quả trứng.

“ Nhiều vậy?” Nghê Giản lấp bắp ngạc nhiên.

Lục Phồn nhìn thoáng qua: “ Không nhiều lắm đâu”.

Nghê Giản bảo: “ Không được, nhiều lắm, chia cho anh đấy”.

Lục Phồn đi vào bếp lấy bát, Nghê Giản san một nửa ra, gấp một quả trứng sang.

Bọn họ mặt đối mặt ngồi ở bàn ăn.

Lục Phồn ăn rất nhanh, Nghê Giản mới ăn một nửa, trong bát anh đã không còn gì.

Anh buông đũa, ngẩng đầu nhìn Nghê Giản đang gắng sức ăn thật nhanh. Anh khẽ sùng sốt, bảo: “ Cô ăn từ từ thôi”.

Nghê Giản không có phản ứng, cúi đầu ăn mì, mặt vui trong bát.

“ Không cần phải vội”. Lục Phồn nói lại lần nữa, thấy Nghê Giản vẫn không để ý anh cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng, cô gái này vốn lạ kỳ thế mà.

Vậy cứ để mặc cô đi.

Lục Phồn cầm bát đũa vào bếp, lúc anh đi ra đúng lúc Nghê Giản vừa ăn xong.

“Đề tôi rửa bát“. Nghe Giản bụng bát không đi tới.

“Không cần, đề tôi“.

Nghê Giản nói: “Tôi thường xuyên rửa bát nên có kinh nghiệm“.

Lục Phồn nghe vậy nhướn mắt lên, anh không nói gì, nhưng Nghe Giản nhìn ra anh không tin.

“Tôi không nấu, nên việc rửa bát phải thuộc về tôi“. Cô giải thích xong, vòng qua anh, đi vào bếp.

Phòng bếp rất nhỏ, nhưng gọn gàng sạch sẽ, Nghe Giản rửa bát đĩa, còn xoa bồn sạch bong. Làm xong những việc này chỉ mất mấy phút, cô cầm khăn lau đĩa vắt khô, phơi lên vòi nước, xoay người lại, thấy Lục Phồn đang đứng ở cửa nhìn cô.

“Thế nào?“.

Anh gật đầu: “Không tệ“.

Nghê Giản nhướn mày, tâm trạng bỗng trở nên tốt hơn.

“Hôm nay anh không phải đi làm à?“.

Lục Phồn đáp: “Tôi được nghỉ“.

Nghê Giản nhớ ra anh chỉ là nhân viên hợp đồng.

Cô khẽ ồ một tiếng, nghĩ đến công việc của Lục Phồn, nhớ tới lời của Nghe Chấn Bình.

Công việc tạm thời, không có chỗ ở tử tế, mệt mỏi, nguy hiểm.

Nghê Giản hỏi: “Anh làm công việc này bao lâu rồi?“.

Lục Phồn hơi ngáy người, trả lời: “Bảy tám năm rồi“.

“Lính cứu hỏa thường làm gì? Hàng ngày đi chữa cháy à?“.

Nét mặt cô vô cùng chăm chú, không hiểu sao, Lục Phồn rất muốn cười.

Anh khẽ mỉm cười, tránh ánh mắt nghi ngờ của Nghe Giản, thu lại cảm xúc, hạ giọng: “Không có nhiều đám cháy để cứu vậy đâu“.

“Vậy thì làm gì?“.

“Nếu không phải thời điểm tập huấn, lính cứu hỏa lúc thì đi chữa cháy, lúc thì đi cứu hộ, hoặc đi trợ giúp xã hội“.

Thấy bộ dạng vẫn còn nghi hoặc của Nghe Giản, anh giải thích: “Ngay cả khi có tai nạn, có người bị thương, gặp khó khăn, nhận được thông báo, chúng tôi cũng phải đi“.

Nghê Giản hỏi: “Là những chuyện gì?“.

“Tai nạn xe cộ, nhảy lầu, chết đuối...“. Lục Phồn suy nghĩ một chút, nói: “Thi thoảng cũng có việc nhỏ, như mở khóa, đào tổ ong vò vẽ“.

“Đào tổ ong?“.

“Ừ“. Lục Phồn gật đầu, nhìn điệu bộ không tin của cô, nghiêm túc: “Tổ ong nhiều thật đấy“.

Nghê Giản không hỏi lại, cô nói: “Anh được nghỉ bao lâu?“.

“Chín ngày“.

“Những ngày khác đều ở trong đội?“.

Lục Phồn gật đầu.

“Vậy anh nghỉ làm gì?“.

“Sửa xe“.

Nghê Giản nhớ tới cửa hàng sửa xe, hỏi: “Hôm nay phải đi à?“.

Lục Phồn không đáp, nhìn cô, Nghe Giản hiểu ý.

Cô nhún vai: “Anh muốn đi thì cứ đi đi, tôi chỉ ở nhờ, không làm chậm trễ công việc của anh đâu”.

Lục Phồn hỏi: “Buổi trưa cô ăn gì?”.

Nghê Giản ngẩn người: “Không phải vừa ăn rồi à?”.

“Bây giờ chưa tới mười giờ”.

“Tôi no rồi, buổi trưa không ăn nữa”. Nghe Giản nói: “Tôi muốn đi ngủ, anh đi sửa xe đi, tôi sẽ trông nhà giúp anh”.

Nói xong, cô quay đầu nhìn: “Tôi ngủ ở ghế sofa được không?”.

Lục Phồn bảo: “Vào phòng mà ngủ”. Xong anh đi vào phòng ngủ, mở ngăn tủ duy nhất lấy từ tầng dưới ra một bộ vỏ chăn ra giường, màu xám tro, giặt bạch thược.

Nghê Giản đứng ở cửa ra vào nhìn anh đổi ra giường.

Ở trong đội Lục Phồn từng được huấn luyện, nên việc dọn dẹp phòng được bọn anh thu xếp rất nhanh. Nghe Giản chưa kịp nhìn rõ, anh đã làm xong rồi.

Lục Phồn lôi trong hộc tủ ra một chiếc quạt điện, nói với Nghe Giản: “Điều hòa hỏng, nóng thì dùng cái này”.

Thu xếp xong tất cả, Lục Phồn mới đi.

Nghê Giản tựa ở cửa phòng ngủ nhìn bóng lưng của anh, dường như ngơ ngẩn.

Lục Phồn đi ra cửa, bỗng nhiên xoay người, Nghe Giản hoảng hốt như búng tỉnh con mơ.

Cô liếm môi, hỏi: “Anh sao vậy?”.

Lục Phồn nói: “Buổi tối cô muốn ăn gì, tôi mang về”.

“Gì cũng được”.

Lục Phồn đi rồi, Nghe Giản mới cời váy ra, vào toilet giặt sạch. Không được tắm rửa, quần áo lại bẩn vô cùng, cô chịu không nổi nữa.

Nghê Giản giặt sạch váy vẫn cảm thấy chưa đủ, cúi đầu nhìn người, ngoài chiếc quần mặc váy, bên trong chính là bra và quần lót.

Quyết định tắm rửa, giặt sạch toàn bộ những thứ đó.

Cô ra ngoài sân thượng kéo tấm rèm xuống, ánh sáng bị che khuất, đi chân trần vào nhà tắm.

Nhà tắm rất đơn giản, bên cạnh bồn rửa tay để một bánh xà phòng, một túi bột giặt. Nghe Giản không tìm thấy sữa tắm, ngược lại, cô nhìn thấy trong góc có một lọ dầu gội đầu.

Cô bước vào phòng tắm, mở vòi sen.

Nước lạnh dội xuống, Nghe Giản giật mình. Cô vội vã tránh đi, chuyển nước nóng, nhưng loay hoay cả buổi vẫn không được.

Nghê Giản hơi bức, cuối cùng không làm nữa, trực tiếp kéo chiếc khăn bông trên mắc tắm qua loa nước lạnh.

Cô tắm rửa xong, cầm khăn bông lau khô tóc, trần truồng đi vào phòng ngủ, lấy trong tủ quần áo của Lục Phồn ra một chiếc áo phông cổ tròn tay ngắn mặc vào người, chiếc áo chỉ che đến dưới hông.

Nghê Giản cúi đầu nhìn, bật cười.

Rất hợp.

Nghê Giản phơi quần áo xong xuôi leo lên giường, nhắm nghỉ, nắng to như vậy, ngủ đến hai ba giờ là khô quần áo.

Ra giường mới đổi rất sạch sẽ, dường như còn có mùi bột giặt.

Nghê Giản nằm rất hờnghu, kéo chiếc khăn trên đầu xuống, mặc kệ tóc ướt, sau đó nằm im, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hơn ba giờ chiều, Lục Phồn sửa xong chiếc xe cuối cùng, cời bộ quần áo lao động từ trong bãi đậu xe có mái che đi ra.

Tiểu La nhìn thấy anh, ngạc nhiên: “ Anh Lục, sao hôm nay nghỉ sớm thế?”.

“Ừ”. Lục Phồn gật đầu: “ Có tí việc”.

Nói xong đến bên bồn rửa tay, cưỡi xe máy rời đi.

Lục Phồn tới trung tâm mua sắm Minh Quang. Tầng một của trung tâm có siêu thị, Lục Phồn đi vào mua kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt và sữa tắm.

Đi qua khu bán quần áo, anh nhìn quanh, lấy một bộ váy ở nhà màu hồng nhạt.

Lúc gần đi, anh nhớ ra gì đó, quay trở lại, đứng một lúc ở khu đồ lót, cuối cùng vẫn bỏ đi.

Tuy lần nào gặp mặt, cô cũng nhếch nhác, ăn mặc tùy tiện nhưng Lục Phồn nhìn ra cô không phải là người mặc quần áo của siêu thị.

Rời khỏi siêu thị, Lục Phồn đi mua hai suất cơm, lúc trở về đã hơn bốn giờ.

Anh gõ cửa, bên trong không có phản ứng, anh đặt mọi thứ xuống, tìm chìa khóa mở cửa.

Vào nhà, thấy phòng khách không có ai, Lục Phồn hơi ngạc nhiên.

Cô ngủ lâu thật.

Lục Phồn để tất cả trên ghế sofa, sờ hộp cơm, vẫn còn nóng hổi, phải gọi người dậy ăn thôi.

Anh gõ cửa phòng, gõ một lúc lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh.

Âm thanh lớn như vậy mà không tỉnh, cái này hơi lạ.

Lục Phồn không do dự, đẩy cửa.

Cô gái nằm trên giường, mái tóc dài phủ kín gối, người vắt ngang, tướng ngủ thành thật, không giống bộ dạng lúc tỉnh táo của cô.

Nhưng Lục Phồn không chú ý điều đó.

Anh gần như ngay lập tức chạy ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng, Nghê Giản ngủ không biết gì, đôi chân dài cuộn lấy, trắng như tuyết.

Chiếc áo ngắn tay màu đen trên người cô trong lúc ngủ đã bị vén lên tận lưng.

Mà phía dưới cô, không mặc bất kỳ thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nghê Giản ngủ một giấc sâu, trời gần tới mới tỉnh. Đầu óc cô mông lung, lăn trên giường vài cái, một lúc sau mới nhớ ra mình đang ở đâu. Cô đứng lên, vội vã kéo chiếc áo ngắn tay đã co tận ngực, đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời chưa tới nhưng cũng không còn sớm nữa.

Thì ra cô đã ngủ một giấc lâu.

Nghê Giản dụi mắt, nghĩ Lục Phồn chắc sắp về, phải thu quần áo vào để thay. Cô mở cửa đi ra ngoài, đến ban công lấy quần áo đã khô xuống, ôm vào phòng khách. Lúc đi qua bàn ăn, cô ngạc nhiên phát hiện trên bàn có thêm chiếc túi, bên trong đựng mấy hộp đồ ăn.

Đang cảm thấy lạ kỳ thì một người từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Nghê Giản càng thêm hoảng hốt. Lục Phồn nhìn thấy cô cũng đứng lại. Anh vừa mới giặt ra giường trong nhà vệ sinh, vòi nước chảy nên không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

“... Anh dọa chết tôi đấy”. Nghê Giản định thần, đang định nói tiếp, ánh mắt vừa rơi xuống, thấy áo ngực và quần lót trên tay, đột nhiên nhớ tới chiếc áo mặc trên người.

“Cái này, tôi...”.

Lời chưa nói được một nửa, thấy Lục Phồn nhanh chóng xoay người vào nhà vệ sinh. Nghe Giản ngẩn người, không hiểu, cho đến khi cúi đầu thấy hai núm trước ngực nhấp nhô, ngo ngác một lúc, bên tai liền nóng lên, phát nhiệt.

Cô vội vã vào phòng thay quần áo. Lúc đi ra, Lục Phồn đang ở ban công phơi ra giường. Nghe Giản đứng ở đó nhìn chằm chằm bóng lưng anh một hồi, kéo tâm tư trở lại.

“Anh về lúc nào thế?”.

Lục Phồn nghe tiếng, quay lại nhìn cô, ánh mắt tối đen như mực.

“Một lúc rồi”.

Nghe Giản gật đầu, suy nghĩ một lúc, nói: “Hôm nay tôi tắm không có quần áo để thay nên đã mượn áo của anh mặc”.

Nói xong câu đó, cô thấy biểu cảm của Lục Phồn trở nên khác thường.

“Để tôi giặt giúp anh”. Cô thêm một câu.

Ánh mắt Lục Phồn giật giật: “Không cần đâu”.

Thấy Nghe Giản không nói chuyện, anh đưa mắt nhìn đồ ăn trên bàn: “Cô đói chưa, tôi đi hâm lại cơm”.

Nói xong, anh mang theo cái túi bước vào bếp. Nghe Giản lại dõi theo anh một lúc rồi quay vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Quả thực Nghe Giản rất đói, hộp cơm to ăn không sót một hạt, đã thế còn cướp miếng thịt gà của Lục Phồn.

Cơm nước xong xuôi, Nghe Giản đi rửa bát, sau đó nằm ỏ trên ghế sofa. Lục Phồn tắm rửa xong từ nhà vệ sinh đi ra, vừa lau tóc vừa hỏi: “Cô có xem tivi không?”.

Nói xong không thấy Nghe Giản đáp, anh đến gần, hỏi lại lần nữa. Nghe Giản đang suy nghĩ, không chú ý nhìn, cho đến khi phát hiện thấy anh thì sững sốt một chút: “Anh nói chuyện với tôi à?”.

“Trong nhà này còn có người khác sao?”. Lục Phồn nhéo nhéo mi tâm: “Sao cô thất thần vậy?”.

Nghe Giản nhướn đuôi mày: “Có lẽ do tôi không để ý, anh vừa nói gì nhỉ?”.

“Cô xem tivi không?”.

Nghe Giản hơi ngạc nhiên: “Cái tivi kia xem được à?”.

Lục Phồn gật đầu, đi tới kéo tấm vải ra phủi bụi, lần mò một lúc mới mở được tivi. Anh cầm chiếc điều khiển dưới bàn đưa cho Nghe Giản. Hình ảnh rất rõ ràng, Nghe Giản nhấn vài cái, phát hiện có thể thu được gần mười kênh. Cô đổi kênh mấy lần, tìm thấy một bộ phim truyền hình có phụ đề. Đó là một bộ phim về hôn nhân gia đình, nói đến những phức tạp trong tình yêu.

Lục Phồn lau khô tóc ngồi xuống sofa. Hai người im lặng xem tivi, chiếu xong nửa tập, ở giữa chèn quảng cáo, Nghe Giản dụi mắt, quay đầu nói: “Buổi tối tôi sẽ ngủ ở ghế sofa, tiện xem tivi”.

Lục Phồn ngẩn ra, bảo: “Cô lên giường mà ngủ”.

Nghe Giản nói: “Tôi ngủ cả ngày rồi”.

Lục Phồn không nhiều lời, đi vào phòng rút từ dưới gầm giường ra một chiếc đệm đơn, lấy chăn màn trải lên. Nghe Giản đi tới ngồi xuống, rất chắc chắn.

“Anh trang bị không ít nhỉ”. Cô cong khóe miệng cười: “Cái này chuẩn bị cho ai vậy?”.

“Trước kia tôi ngủ ở đây”.

“Không phải ở giường à?”.

Lục Phồn thoáng khựng lại: “Giường để mẹ tôi ngủ”.

Nghe Giản khẽ giật mình, lẳng lặng nhìn anh, cúi đầu, không nói tiếp.

Tối hôm đó, Nghe Giản vẫn ngủ trong phòng.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Lục Phồn đã đi rồi, trên bàn đặt một tờ giấy - Trong nôi có đồ ăn sáng, cô xem một ít như thế này có đủ mua quần áo không, buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn. Bên cạnh là mấy tờ tiền chèn dưới chiếc chìa khóa. Nghe Giản cầm lên đếm, tám tờ. Cô đếm lại lần nữa, ngạc nhiên vì sự hào phóng của Lục Phồn. Hôm qua anh đã mua giúp cô váy ngủ và đồ dùng cá nhân, không nghĩ hôm nay còn đưa cho cô nhiều tiền đến vậy.

Nghe Giản đột nhiên lo lắng, anh ngốc quá, nếu bị phụ nữ lừa gạt, vậy là anh thảm quá rồi.

Nghe Giản không ăn trứng mà húp hết cháo. Rửa xong bát, cô đi lòng vòng trong phòng, quyết định giúp đỡ Lục Phồn chút gì đó để trả ơn. Nhìn ngó xung quanh, cô quyết định tổng vệ sinh. Tuy Lục Phồn dọn dẹp nhà cửa rất sạch sẽ nhưng Nghe Giản vẫn mất nửa tiếng để lau dọn, kính ở sân thượng còn lau đến hai lần.

Khỏi phải nói, hiệu quả rất rõ ràng.

Nghe Giản hài lòng ngồi trên sofa xem tivi. Đến trưa, cô cầm chìa khóa và tiền đi ra ngoài.

Ngoài cửa, một người đang ngồi xổm. Nghe Giản liếc qua, bước chân dừng lại. Bóng dáng mặc đồng phục học sinh màu trắng đó đứng dậy, thấy rõ người ở cửa, cũng sững sờ.

Chẳng ai ngờ lại gặp nhau lần thứ hai ở nơi này.

Trong mắt Nghe San lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Chị...”.

Biểu hiện của Nghe Giản không có gì thay đổi: “Tìm Lục Phồn à?”.

Nghe San gật đầu.

“Vào trước đi”. Nghe Giản mở cửa ra, nhường đường cho con bé.

Nghe San đứng không nhúc nhích, mấp máy môi hỏi: “Anh Lục Phồn ở nhà à?”.

“Không có ở đây”.

“À”. Nghe San hơi do dự, cúi đầu đi vào.

Con bé đứng trong phòng khách, thấy Nghe Giản đi vào bếp lấy cốc ra.

“Em tìm anh ấy có chuyện gì à?”. Nghe Giản rót nước cho con bé, bảo: “Ngồi đi”.

Nghe San đón cốc nước, nói cảm ơn, sau đó ngồi xuống cùng Nghe Giản. Con bé nhấp một ngụm, không nói chuyện. Nghe Giản nhìn con bé, không thúc giục.

Một lúc sau, Nghe San ngẩng đầu: “Chị”.

Nghe Giản sững sờ nhìn con bé: “Sao vậy?”.

“Bố mẹ em cãi nhau, cãi nhau rất to, em không muốn nhìn họ cãi cọ”. Nghe San bình tĩnh nói.

Ánh mắt bình thản của Nghe Giản đã có một tia biến hóa. Im lặng một lúc, cô nói: “Vì thế mà em đến đây?”.

Nghe San gật đầu, thấy Nghe Giản không có phản ứng gì, con bé nói: “Chị có biết bố mẹ em vì sao lại cãi nhau không?”.

Nghe Giản ngược mắt lên.

“Bởi vì mẹ chị đến”. Nghe San mấp máy môi, nhìn vào mắt Nghe Giản: “Chị, chị và mẹ chị sẽ cướp bố em đi đúng không?”.

Chị và mẹ chị sẽ cướp bố em đi đúng không?

Nghe Giản muốn phì cười.

Cô thán nhiên nhìn Nghe San mấy giây, rút ra một tờ tiền, đưa chỗ còn lại và chìa khóa cho con bé: “Chị đi đây, em ngồi đợi Lục Phồn đi”. Nói xong cô đứng dậy ra ngoài, đi tới cửa cô quay lại nói với Nghe San: “Yên tâm, sẽ không có ai cướp bố của em đâu”.

Buổi tối, Nghe Giản đi gặp Trình Hồng.

Cô không quay về nhà trọ của Mai Ánh Thiên, mà mượn điện thoại của một người trên xe buýt nhắn tin cho Trình Hồng. Cô xuống xe trên đường Đông Xuyên, ở đó có một quán mì, cô vào ăn một bát, sau đó quay lại con đường mình đã đi buổi trưa.

Buổi tối, Nghe Giản đến nhà hàng Lệ Cung gặp Trình Hồng.

Không ngờ Nghê Chấn Bình đang ở đó.

Sau mười tám năm, đây là lần đầu tiên ba người ở chung một chỗ. Nếu thay đổi quá khứ, đây sẽ là cảnh tượng mà Nghê Giản từng mơ ước, nhưng sự thật ngày hôm nay đánh vào mặt người ta đến phát đau. Nghê Giản mỗi giây mỗi phút đều không muốn ngồi xuống, đầu óc nhanh chóng nổ tung. Cô cảm chiếc ly gỗ mạnh lên bàn: “Hai người đừng nói nữa”.

Xung quanh bàn ăn tất cả bỗng trở nên yên tĩnh.

Nghê Giản không thèm để ý đến ánh mắt của người ngoài, cô nói với Trình Hồng: “Con sẽ rời khỏi Tiểu Thiên, trong một tháng sẽ kết hôn, chuyển sang cuộc sống bình thường như mẹ nó”.

Cô nói tới đây, Trình Hồng và Nghê Chấn Bình đều ngây ngẩn cả người.

Nghê Giản bỗng nhiên thỏa hiệp khiến Trình Hồng vô cùng kinh ngạc. Bà biết Nghê Giản đi theo mình nên tính cách có vẻ ngỗ ngược bướng bỉnh, đơn giản ép không được. Nhưng như bây giờ lại không bình thường chút nào.

Quả nhiên, ngay sau đó chợt nghe Nghê Giản nói: “Con có ba điều kiện. Thứ nhất, mẹ đừng đến quấy rầy bố nữa. Con quay về đây, không liên quan gì đến bố. Con không nghe lời, học cái xấu, đều không phải trách nhiệm của ông ấy. Mẹ đừng giận chó đánh mèo, đừng đến làm phiền gia đình ông ấy”.

Trình Hồng trong lòng tức giận, nhưng bà im lặng, Nghê Chấn Bình ngồi bên ánh mắt đỏ lên: “Tiểu Giản...”.

Nghê Giản nói tiếp: “Thứ hai, con không đi Bắc Kinh, con sẽ ở đây”.

Trình Hồng nhú mày, muốn phản đối, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được: “Con nói hết đi”.

Nghê Giản hơi ngừng mặt: “Thứ ba, con sẽ tự tìm chồng, mẹ không được can thiệp”.

Lúc này, Trình Hồng thật sự không nhịn nổi nữa, cười lạnh: “Tự con tìm? Con nói xem con sẽ tìm ở đâu ra chồng? Mấy năm qua ngoài việc lêu lổng với đứa con gái kia, con quen biết được mấy người đàn ông chứ?”.

“Đây không phải là việc mẹ quan tâm”. Nghê Giản hít một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ tỉnh táo: “Mẹ bức con kết hôn không phải muốn con tách ra để trở về sao? Chỉ cần là một người đàn ông thể xác và tinh thần bình thường thôi chứ gì? Trong một tháng con sẽ lấy giấy đăng ký kết hôn cho mẹ xem”.

-

Tối đó, Nghê Giản rời khỏi nhà trọ của Mai Ánh Thiên, tất cả đồ đạc đều được cô chuyển đến khách sạn Nam Mộc. Hôm sau, cô tới công ty mới giới, dành cả buổi sáng để xem nhà, ký xong hợp đồng, buổi chiều vào ở. Buổi tối, Trình Hồng quay về Bắc Kinh, nhưng Nghê Giản biết bà còn có thể đến nữa. Trình Hồng là một phụ nữ khôn khéo, không ai hiểu rõ hơn so với Nghê Giản.

Chưa thấy cô kết hôn, Trình Hồng không chắc sẽ buông tha cho cô.

Kết hôn, hừm

Nghê Giản tựa người trên ghế sofa, ngón tay gõ gõ đùi. Nghê Giản đã từng khao khát được kết hôn. Nhưng đó là chuyện rất xa xôi.

Lúc gặp Tô Khâm, Nghê Giản mười tám tuổi. Cô từng thử tưởng tượng làm vợ của Tô Khâm thì sẽ như thế nào. Cô muốn biến ảo tưởng đó thành sự thật. Vì thế mà mặt dày mày dạn theo đuổi Tô Khâm suốt năm năm.

Cuối cùng, bị từ chối.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì, cô là một người điếc.

Dù sao, không một nghệ sĩ piano nào muốn đánh đàn cho một người điếc nghe.

Nghê Giản làm ỏ hai ngày, rốt cuộc cũng quyết định ra ngoài.

Cô không gọi taxi, mà thay đổi ba tuyến xe buýt đi đến đường Ngân Hạnh. Lúc xuống xe đã là hoàng hôn, áng mây rực rỡ treo phía trời tây, khiến con đường Ngân Hạnh cũ nát hiện hiện chút vẻ đẹp dịu dàng hiếm có.

Nghê Giản bò lên tầng bốn, cả buổi, không thấy người ra. Cô đoán có lẽ Lục Phồn chưa về nên quyết định ngồi xỏm ở cửa để nghỉ chân.

Ngồi nghỉ gần một giờ.

Trời tối, bóng dáng quen thuộc mới xuất hiện ở đầu cầu thang.

Tay trái Lục Phồn xách cặp lồng com, tay phải vói vào trong túi quần lấy chìa khóa, thấy người ngồi xổm ở cửa, liền khựng lại.

Ánh mắt Nghe Giản nhìn anh vui vẻ: “Anh về rồi à?”.

Lục Phồn đứng ở đó không lên tiếng, vài giây sau, anh đi tới.

Nghê Giản đưa tay về phía anh: “Đỡ tôi một chút, chân tê hết rồi”.

Lục Phồn nhìn cô, không nhúc nhích.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?”. Nghe Giản ngẩng đầu, miệng vẫn tươi cười.

Lục Phồn không đáp, vươn tay nắm cổ tay cô, kéo cô dậy. Nghe Giản từ từ dựa vào tường, di chuyển chân, lúc đưa mắt phát hiện Lục Phồn đã mở cửa, rút chìa khóa đi vào.

Lục Phồn vào bếp lấy đĩa, mở cặp lồng com bắt đầu ăn, làm như hoàn toàn không nhìn thấy Nghe Giản.

Anh vẫn ăn com nhanh như vậy, và từng miếng lớn vào miệng, giống như bị bỏ đói, lại giống như đang gấp. Nghe Giản nhìn anh một hồi, không lên tiếng, một mực chờ anh ăn xong miếng cuối cùng.

Cô bước tới, dựa vào bàn, nói: “Tôi cũng chưa ăn com đâu”.

Lục Phồn thu dọn cặp lồng, ngẩng đầu nhìn cô một cái. Trong lúc Nghe Giản nghĩ anh sẽ nói gì đó, anh lại vui đầu làm việc của mình. Nghe Giản không tức giận. Cô điêm đạm nhìn mái tóc ngắn đen nhánh của anh, liếm liếm môi.

Lục Phồn cầm hộp com ném vào thùng rác, sau đó vào bếp rửa bát đĩa. Nghe Giản theo sau anh, nhìn chằm chằm bóng lưng anh.

Trong mắt cô có thứ gì đó như điên cuồng ẩn hiện.

Lục Phồn rất bận rộn, định khiến Nghe Giản tức giận. Nhưng Nghe Giản không tức giận. Cô vẫn theo sau anh, lúc vào bếp, lúc vào nhà vệ sinh. Đợi cho đến khi Lục Phồn làm xong hết việc nhà là đã hơn 7h.

Nghê Giản đói quay quắt, bụng kêu vài tiếng.

Lục Phồn rút cuộc đã có phản ứng. Anh cầm khăn tay ném vào trong bồn, nói với Nghe Giản: “Cô đi đi”.

Nghê Giản không động dậy, nhưng cô dựa vào khung cửa, ngẩng mặt nhìn anh.

“Vì sao lại đuổi tôi đi”.

Cô nhìn chăm chú vào mắt anh: “Hôm trước gấp, anh đâu có đuổi tôi đi”.

Lục Phồn không trả lời.

Nghê Giản bỗng cười cười: “Anh đang giận tôi đấy à?”.

“Tôi không có gì phải giận cả”. Lục Phồn nói: “Đi đi, đừng quay lại nữa”.

Nghê Giản buông thông tay từ từ đứng lên, nét mặt không cười.

Cô mấp máy môi: “Lục Phồn, là em đây”.

-

Cuối cùng, Nghe Giản vẫn đồ thừa là không có chỗ để đi.

Lục Phồn nấu mì trứng cho cô, một bát mì to và hai quả trứng, cô ăn đến nước canh cũng không thừa.

“Trình độ nấu mì của anh tốt hơn trước rồi”. Nghe Giản khen anh.

Lục Phồn nói: “Vẫn nấu như thế thôi”.

Nghê Giản không xoắn xuýt vấn đề này nữa, cô nấc một cái, thỏa mãn bụng bát đi rửa, nửa đường bị Lục Phồn dành lấy.

“Đỡ tôi rửa”.

Lần này, Nghe Giản không tranh giành với anh, một hồi lần ra sofa nghỉ ngơi.

Một lúc sau, Lục Phồn đi tới nói: “ Không còn sớm, để tôi tiễn em về”.

Nghê Giản: “ Em không về”.

Lục Phồn nhú mày: “ Bây giờ em có chỗ rồi mà”.

“ Hôm nay em ở đây”.

“ Như vậy không được”.

“ Sao không được?”.

Lục Phồn đưa mắt nhìn xuống nền nhà, không đáp. Nghe Giản nhìn anh, đột nhiên đứng dậy đến gần.

“ Lục Phồn, sau này em ở cùng anh nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Nghê Giản lại ở nhà Lục Phồn một đêm. Buổi sáng, trong nhà chỉ còn mình cô, lần này, Nghe Giản không tìm thấy tờ giấy trên bàn, cũng không thấy tiền và chìa khóa. Cô nhớ hôm qua mang theo đi động, hình như ném trên sofa. Nghe Giản tìm điện thoại, mở ra xem, không có tin mới.

Cô cất đi động vào trong túi quần, không tỏ ra mất mát, nhấc chân vào bếp, định tự mình nấu mì trứng.

Trên bếp đặt một nồi hầm cách thủy màu phấn hồng, đèn bên trên vẫn sáng, thể hiện trạng thái giữ ấm. Nghe Giản hơi ngạc nhiên, kiểu dáng màu sắc của chiếc nồi nhìn thế nào đi nữa cũng không hợp với Lục Phồn, vô cùng đáng yêu.

Cô vươn tay nhấc chiếc nắp sứ, bị nóng, hơi nước nhanh chóng tỏa ra, cô liền cầm chiếc khăn bọc lấy vung nồi. Hơi nóng bao bọc mùi thơm phả vào mặt.

Đó là cháo, nguyên liệu rất phong phú.

Nghê Giản múc vào bát, thấy có đậu đen, đậu phộng, táo đỏ, có cả những thứ khác, nhìn qua rất ngon miệng. Cô nếm thử một miếng, mỉm cười. Rất nhanh, toàn bộ bát cháo chui vào bụng.

Nếu nhớ không lầm, khi còn bé cô rất thích ăn kiểu cháo Bát Bảo đóng hộp như thế này. Hồi đó, tiền tiêu vặt của Lục Phồn không ít, mỗi tuần Nghe Giản có thể ăn chục đến mấy hộp. Sau khi nhà họ Lục rời đi, Nghe Giản thường xuyên nhớ đến ống lọn tiết kiệm đầy chật ấy của Lục Phồn.

Buổi chiều, Lục Phồn về.

Nghê Giản đang nằm trên sofa xem tivi, vừa nhìn thấy anh, cô lập tức ngồi dậy, túm mớ tóc rối bởi nhìn anh hỏi: “ Em chết đói rồi, cháo đã ăn hết, mì trứng không còn, anh có mang com về không?”.

Lục Phồn nhìn thoáng qua mớ tóc rối như ổ gà của cô, nói bằng giọng buồn bực: “ Sao em còn chưa đi?”.

Nghê Giản chớp chớp mắt: “ Em nói sẽ đi à?”.

“ ... ”

Im lặng mấy giây, Lục Phồn quay vào bếp lấy đôi đũa. Hộp com hai món mặn một món chay nhanh chóng được Nghe Giản ăn hết sạch.

Nghê Giản lau miệng, lấy điện thoại di động ra đặt com hộp cho Lục Phồn: “ Anh chọn com sườn hay com gà?”.

“ Tùy”.

“ À”. Nghe Giản cúi đầu thêm phần com thịt bò vào xe mua sắm.

Trước khi ngủ, Lục Phồn đi tắm rửa, lúc đi ra, thấy Nghe Giản ra khỏi phòng từ lúc nào, đang ngồi trên chiếc giường nhỏ của anh. Động tác lau tóc của anh thoáng dừng lại. Nghe Giản nhìn anh.

Lục Phồn đứng một lúc mới đi tới, nói với Nghe Giản: “ Đi ngủ đi”.

Nghê Giản ngửa đầu nhìn anh: “ Vấn đề tối hôm qua, anh vẫn chưa trả lời đâu“. Cô nhếch môi, nói: “ Lục Phồn, anh có muốn giúp em không? “.

Lục Phồn buông chiếc khăn mặt trong tay, trầm mặc thật lâu. Nghê Giản tưởng hôm nay anh vẫn không có câu trả lời. Cô thờ dài, đứng dậy nói: “ Không vội, dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, cho anh thêm một ngày nữa đây “.

Nói xong đi vào trong phòng.

Lục Phồn bắt lấy cổ tay cô, Nghê Giản quay đầu lại, Lục Phồn hạ mắt nhìn cô: “ Tại sao lại là tôi? “.

Nghê Giản giật mình, thán nhiên: “ Em không nghĩ ra được ai khác “.

Dùng một giây, cô nhếch khóe môi, nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo: “ Không phải chúng ta từng có hôn ước sao, anh quên rồi à? “.

Lục Phồn: “ Đó không phải là thật “.

Nghê Giản nhìn thẳng vào mắt anh: “ Lục Phồn, anh ghét em lắm à? Chỉ vì em là người điếc sao? “.

Lục Phồn sững sờ, gần như ngay lập tức há miệng phủ nhận: “ Không phải “.

“ Em làm vợ anh, không tốt ư? “.

Ánh mắt Nghê Giản sáng rực, Lục Phồn và cô đứng đối mặt nhau một lúc, sau mới chuyển tầm mắt ra xa.

Thật lâu, anh quay đầu, thấp giọng nói: “ Em nghĩ kỹ chưa? “.

Nghê Giản gật đầu.

Một hồi lâu sau, Lục Phồn cũng gật nhẹ đầu.

Anh đã đồng ý.

Nghê Giản nhẹ nhàng thở hắt ra, mỉm cười: “ Yên tâm, sau khi kết hôn anh vẫn sẽ tự do như khi độc thân “.

Lục Phồn ừ một tiếng.

Hai ngày ngắn ngủi, cuối cùng mọi việc đều kết thúc. Trong chuyện kết hôn này, Nghê Giản và Lục Phồn có hiệu suất khá cao, Lục Phồn nhận được giấy đăng ký trước khi phải về đội một ngày.

Đêm đó, Lục Phồn trở về đội.

Nghê Giản cầm tờ giấy đỏ về nhà, tâm trạng nhẹ nhõm hiếm thấy. Xem ra, kết hôn cũng đơn giản thật, mấy tờ giấy, mấy con dấu đỏ thậm chí là xong mọi việc.

Một tuần tiếp theo, Nghê Giản và Lục Phồn không liên lạc với nhau. Hai người giống như đã hẹn, hết sức ăn ý đem chuyện bọn họ mới kết hôn để quên sau đầu.

Giữa tháng sau, Mai Ánh Thiên trở về.

Nghê Giản qua trả chìa khóa cho cô, nhắc tới chuyện đó, Mai Ánh Thiên thiếu chút nữa cảm xúc cả phê gõ lên đầu Nghê Giản.

“ Cậu yêu anh ấy không? “.

Nghê Giản khẽ nhướn môi: “ Cậu cứ nói đi “.

“ Nguyên nhân đơn giản là vì cậu ứng phó với mẹ cậu? “. Mai Ánh Thiên nhíu mày, lộ vẻ mĩa mai: “ Hay vì bóng lưng của anh ấy giống nghệ sĩ piano kia? Cậu định cả đời này dựa vào người thể thân đó cho đến chết? “.

Nghê Giản biết mồm miệng Mai Ánh Thiên vốn không nói ra được những lời tốt đẹp, cho nên nghe mấy câu ấy, cô không quá mức phản ứng, chỉ nhướn mày nói: “ Cậu nghĩ như vậy cũng được “.

Mai Ánh Thiên im lặng lườm cô một cái: “ Vậy trúc mã của cậu thì sao đây? Người ta đã làm sai điều gì, dựa vào cái gì để cho cậu giày xéo? “.

Nghê Giản đáp: “ Mình không chà đạp anh ấy “.

Mai Ánh Thiên cười lạnh: “ Cậu thử sờ vào lương tâm xem, cậu có hay không? “.

Có hay không? Nghê Giản liếm môi, không trả lời.

“Thừa nhận đi, cô Nghê, cô biến thái hơn tôi đây”. Mai Ánh Thiên vẫn gõ đầu Nghê Giản.

Gặp lại Lục Phồn là chuyện một tuần sau.

Hôm đó, Nghê Giản ăn cơm bên ngoài về, đi qua công viên Đào An, định chạy tới đường Du Hải thì nhìn thấy mấy nhân viên phòng cháy chữa cháy. Bọn họ đều mặc bộ quần áo màu cam giống nhau. Hình thể và chiều cao không khác biệt cho lắm. Nhưng Nghê Giản vẫn ngay lập tức nhận ra Lục Phồn. Anh đi sau cùng, tóc ướt sũng, đang giơ tay lau mồ hôi trên trán.

“Lục Phồn”. Nghê Giản gọi anh, không chút do dự.

Lục Phồn nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy cô, mấy người đứng bên cũng nhìn sang, đều có phần kinh ngạc. Một người trong số đó quay đầu hỏi Lục Phồn: “Anh Lục, đó là ai vậy?”.

Lục Phồn không trả lời, anh nghiêng người nói mấy câu với một người hơi lớn tuổi trong nhóm. Sau đó, Nghê Giản thấy anh tiến lên trước bọn họ.

Lục Phồn đi tới.

Nghê Giản hỏi: “Có làm trễ việc của anh không?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Không có, công việc vừa hoàn thành xong, chuẩn bị về rồi”.

Nghê Giản ồ một tiếng: “Cứu người à?”.

Lục Phồn thấp giọng “Ừ”. Nhớ tới chuyện gì đó anh liền thay đổi cách trả lời: “Đúng vậy, đuối nước trong công viên”. “Cứu được không ạ?”.

“Cứu được, vừa đưa về”.

Nghê Giản không hỏi lại, ánh mắt trầm tĩnh nhìn anh từ trên xuống dưới. Anh mặc bộ đồng phục cứu hộ trông rất tuyệt, dáng vóc đẹp, mặc cái gì cũng thấy đẹp trai.

Hai người im lặng đứng một lúc, Nghê Giản nói: “Anh sắp được nghỉ chưa?”.

“Phải tới cuối tháng”.

Nghê Giản gạt đầu tỏ vẻ đã biết. Dừng một giây, cô bảo: “Nghỉ em sẽ tới tìm anh, được chứ?”.

“Được”.

Nghê Giản không đợi đến lúc Lục Phồn được nghỉ. Tối 27, cô đi thẳng tới đại viện của trung đội phòng cháy chữa cháy Bắc Lộ để tìm anh. Không có lý do gì, chẳng qua là trong lúc vẽ lại bản vẽ đã hỏng thì cô nhớ tới anh.

Trên đường đi, Nghê Giản mua hoa quả ướp lạnh, táo là chính. Cô định mua vài và nho, nhưng sau khi thấy táo, cô nghĩ có lẽ Lục Phồn thích ăn đồ vặt đơn giản.

Nghê Giản đứng chờ trước đại viện. Một lát sau, một bóng dáng cao lớn đi ra, nhìn thấy người đứng trước cửa liền hơi dừng lại.

Nghê Giản đứng tựa cổng lớn nhìn anh. Đợi đến khi Lục Phồn lại gần, cô vẫy tay, cầm hoa quả ra: “Lục Phồn, em tới thăm anh”.

Lục Phồn nhận túi hoa quả trong tay anh, nhìn thoáng qua, ngẩng đầu hỏi: “Sao em lại tới đây”.

“Em không thể tới à?”. Nghê Giản khẽ cười: “Em hỏi rồi, người nhà có thể tới thăm. Em là vợ anh, tất nhiên là có thể tới”.

Lục Phồn im lặng, không đáp lời cô. Nghê Giản mất mặt, cảm thấy nhàm chán.

“Anh vào đi, em đi đây”. Cô nói xong cũng quay người đi ra đường.

Lục Phồn hơi ngại ngùng, lập tức theo sau, ngăn trước mặt cô. Nghê Giản ngẩng đầu nhìn anh, cơ thể Lục Phồn dưới ánh đèn đường lồng một lớp ánh sáng màu vàng ấm áp.

Đôi môi mỏng của anh nhấp nhệ xuống, khẽ thì thầm “Đề tôi đưa em về”.

Nghê Giản từ chối: “Không cần đâu, không phải các anh bị quản rất chặt sao?”.

“Tôi có một giờ để thăm người nhà”.

Khóe mắt Nghê Giản giương lên, con giận trong lòng đột nhiên biến mất.

“VẬY ANH TIỀN EM ĐI”.

Lục Phồn gọi taxi đưa Nghê Giản về. Lúc quay lại đội, trong tay mang theo túi táo.

Anh trở lại ký túc xá, lập tức có mấy người cùng phòng vây quanh. Trong ký túc xá này, bọn họ đều trẻ hơn so với Lục Phồn, gọi Lục Phồn là “lão đại”. Chuyện buổi tối có con gái tới tìm Lục Phồn họ đều biết cả, các chàng trai trẻ thật ra cũng rất lăm chuyen.

“Lão đại, quả táo này lớn thật đấy, ai mua vậy?”. Một chàng trai mặt tròn cười hi hi dò hỏi.

Vừa dứt lời, mấy cậu con trai khác liền đẩy đầu anh: “Không cần phải nói, chắc chắn là chị dâu tương lai rồi”.

“Đúng đúng đúng, nhất định là chị dâu rồi”. Mấy người khác phụ họa.

Lục Phồn cười cười, không trả lời, mở túi ra: “Ăn táo đi”.

Anh không phủ nhận, những người khác coi như anh ngầm thừa nhận, vừa ồ ào, vừa cười chọn táo, cuối cùng trong túi chỉ còn hai quả. Lục Phồn cúi đầu sờ hai quả táo đỏ nhỏ nhất ấy, đóng túi lại, bỏ vào trong túi quần áo của mình.

Ngày cuối cùng của tháng sáu, Trình Hồng đến.

Nghê Giản đang thu dọn đồ đạc. Mười giờ tối Lục Phồn bắt đầu nghỉ, mới đầu cô định mang theo quần áo tới nhà Lục Phồn trước.

Giờ thì không được. Cô còn phải ứng phó với Trình Hồng.

Nghê Giản nhìn thấy Trình Hồng, việc đầu tiên chính là lấy tờ giấy đỏ trong ngăn kéo ra đưa cho bà. Trình Hồng vẫn hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tờ giấy đăng ký kết hôn. Bà không ngờ Nghê Giản lại hành động nhanh đến vậy. Trình Hồng nghi ngờ mở tờ giấy hôn thú của Nghê Giản ra., thoáng bối rối, ngay sau đó lộ vẻ khiếp sợ. Bà ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Nghê Giản, không đợi bà mở miệng, Nghê Giản tự lên tiếng.

“Không sai, chính là anh ấy. Mẹ còn nhớ chứ? Hồi còn bé chúng con đã được xác định hôn ước đấy”.

Thần sắc của Trình Hồng có chút phức tạp. Bà mất vài phút mới từ từ tiêu hóa được tin tức này.

“Sao con tìm được cậu ta? Tại sao cậu ta lại ở đây?”. Ngực khí của Trình Hồng có phần hoảng hốt. Sau khi ly hôn với Nghê Chấn Bình, bà đã cắt đứt toàn bộ, đối với chuyện của gia đình nhà họ Lục hoàn toàn không biết gì cả.

Nghê Giản cười cười: “Là duyên phận, con đã gặp được anh ấy”.

Trình Hồng thận trọng nhớ lại, hỏi: “Gia đình cậu ấy trở về rồi à? Con cũng gặp bố mẹ cậu ấy rồi hả?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Chưa ạ, bọn con nhận giấy đăng ký, trình tự khác đều giản lược đi”.

“Ồ đồ”. Trình Hồng cau mày: “Chuyện kết hôn lớn như vậy, sao có thể bớt? Mau thu xếp thời gian để mẹ gặp đi. Mẹ sẽ ở đây mấy ngày, cho đến khi hôn lễ của bọn con xong xuôi”.

“Không cần khổ thế đâu”. Nghê Giản nói: “Cô chú ấy đều không có ở đây, hiện tại chỉ có Lục Phồn, cũng không cần phải tổ chức hôn lễ. Anh ấy bận nhiều việc, không có thời gian làm việc đó, con cũng ghét mấy chuyện này, còn có thể tiết kiệm một số tiền lớn”.

Sắc mặt Trình Hồng thay đổi: “Con đang nói gì vậy? Bớt tiền gì? Con tiết kiệm tiền cho ai đây? Một người đàn ông không thể cho con một đám cưới, còn muốn lấy con ư?”.

Nghê Giản không quan tâm lời bà nói, lạnh lùng đáp: “Con vừa mới nói bố mẹ của Lục Phồn không có ở đây, sao mẹ không quan tâm một chút nào vậy. Con nhớ không lầm, hồi đó, mẹ và cô Lâm hình như rất thân nhau. Mẹ xem đi, bây giờ mẹ biến thành kiểu người gì rồi?”.

Sắc mặt Trình Hồng thoáng chốc trở nên khó coi. Bà nhìn con tức, nói: “Mẹ biến thành kiểu người gì thì cũng là mẹ con. Bây giờ con gửi tin nhắn bảo Lục Phồn tới đây, mẹ muốn nói chuyện với nó”.

“Nói chuyện gì chứ?”. Nghê Giản bình tĩnh nhìn bà: “Không cần nói chuyện. Anh ấy không tiền, không nhà, không xe, là một nhân viên cứu hỏa, làm hợp đồng, không có phúc lợi mà còn nguy hiểm, hàng ngày kiếm sống không dễ dàng. Mẹ cũng không cần nói đồng nói tây trước mặt anh ấy. Dù sao con cũng kết hôn rồi. Thế xác và tinh thần anh ấy đều khỏe mạnh, là một người đàn ông bình thường.

“Nghê Giản”. Trình Hồng sắc mặt xanh mét, cầm tờ giấy đăng ký kết hôn vắt xuống đất: “Con khiến mẹ tức chết đi! Đây đâu phải kết hôn, là con muốn chống đối mẹ đúng không?”.

“Không phải mẹ muốn con kết hôn ư? Con làm xong rồi đấy”.

Thoáng dừng một chút, cô nhếch miệng, nở nụ cười nhạt: “Sao? Mẹ chê Lục Phồn ư? Mẹ, sao mẹ không nghĩ, con gái mẹ là một đứa tàn phế. Mẹ có biết đám đàn ông mẹ tìm cho con, họ nhìn con như thế nào không? Mẹ có để ý đến ánh mắt của bọn họ, mẹ đã bao giờ hỏi bọn họ là thích con hay thích tiền của mẹ chưa?”.

Nghê Giản nói đến đây, khom người nhặt tờ giấy đỏ thắm trên nền đất đặt lên bàn, sau đó cầm túi đi ra cửa.

Nghê Giản ngồi lên taxi: “ Đến tiểu khu Từ Lâm trên đường Ngân Hạnh”.

Tài xế khởi động xe, Nghê Giản lấy điện thoại nhắn tin cho Lục Phồn: “ Em ở nhà chờ anh”.

Mấy giây sau, nhận được hồi âm -

“ Em có chìa khóa không?”.

Nghê Giản ngẩn người, gõ mạnh một cái vào đầu.

Cô đương nhiên là không có chìa khóa rồi.

Cô vội vã nói với bác tài: “ Đi thẳng tới đại viện phòng cháy chữa cháy Bắc Lộ”.

20 phút sau, Nghê Giản xuống xe.

Cô vẫn đứng tựa cổng chính để chờ Lục Phồn. Cách đó vài mét, lính trực đứng thẳng tắp ở trong vọng gác. Nghê Giản thoáng nhìn qua anh ta rồi rời tầm mắt, nghĩ thầm Lục Phồn đứng ở đó có lẽ nhìn sẽ đẹp hơn.

10h02', Lục Phồn đi ra. Từ xa, anh đã nhìn thấy cô. Dưới đèn đường, bóng dáng yếu ớt vô cùng nhỏ bé, nhưng lại khiến người ta khó có thể xem thường. Cô đứng ở đó, trầm tĩnh nhu thuận, giống như nhiều năm trước, đeo cặp sách đứng bên ngoài hành lang lớp học, im lặng chờ anh.

Lục Phồn bước nhanh chân hơn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Nghê Giản cầm chiếc túi trong tay. Cô không chỉ mang theo quần áo mà còn cả vật dụng hàng ngày, như sữa rửa mặt, các loại kem chống lão hóa.

Cô thực sự có ý định ở cùng anh.

Lục Phồn đi tới, vừa khẽ giơ tay, Nghê Giản đã vô cùng tự giác đưa chiếc túi cho anh.

Lục Phồn gọi taxi. Lúc lên xe, Nghê Giản vượt lên trước ngồi xuống ghế phụ.

Tài xế taxi là một ông chú cười mở nhiệt tình, thấy hai người bọn họ sau khi lên xe đều im lặng, không nói một câu, còn tưởng là đôi tình nhân nhỏ cãi nhau, vì thế mà chủ động nói chuyện, cố gắng khuấy động bầu không khí.

Cô gái, trẻ như thế này, hai người vừa đi xem phim về à? Tôi nghe nói có một bộ phim hài mới ra xem rất hay, tên là... Tên là gì ấy nhỉ? Người tài xế vừa lái xe vừa nói, tiếng huyền não truyền ra đằng sau

Nhưng lúc này Nghê Giản đang nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, do không nhìn thấy ông, đương nhiên không biết người ta đang nói với mình.

Lái xe đợi vài giây, không thấy cô đáp. Đang lúc ngạc nhiên, phía sau liền truyền đến giọng nói ôn hòa trầm thấp của người đàn ông: Chúng tôi không xem phim, nên không rõ lắm.

Lái xe ồ một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua Nghê Giản, nghĩ thầm cô gái này nóng nảy quá, cãi nhau với bạn trai không để ý đến người ngoài. Ngược lại, chàng trai kia khá điềm đạm, đáng tiếc yêu phải một cô gái khó tính, không được tốt cho lắm.

Nửa giờ sau đến đường Ngân Hạnh. Lái xe liếc nhìn đồng hồ tính tiền, quay đầu nói với Lục Phồn: Ba mươi lăm tệ.

Vừa dứt lời, mấy tờ tiền màu hồng nhạt xòe ra trước mặt. Nghê Giản nói: Sur phụ, không có tiền lẻ, phiền chú nhận lấy.

Lái xe ngẩn người, đang định vươn tay cầm, thì thấy người đàn ông phía sau đưa tiền qua, vừa vụn 35 tệ.

Lái xe hơi bối rối, không biết nhận của ai thì hơn. Nghê Giản nhú mày, đẩy tay Lục Phồn về.

Để em trả tiền xe. Nói xong, cô xoay người nhét tiền đưa cho lái xe.

Lái xe vội vã trả lại tiền thừa, không ngờ lật đi lật lại không có đồng năm tệ nào. Ông nhìn Nghê Giản khó xử: Cái này....

Lúc này, Lục Phồn xuống xe, đưa tiền qua cửa kính: Đưa cho cô ấy.

Tiền lại về tay Nghê Giản.

Về nhà, Nghê Giản hỏi Lục Phồn: Tổng cộng em thiếu nợ anh bao nhiêu? Chúng ta thanh toán cho rõ ràng.

Lục Phồn đang đi về phía ban công, nghe Nghê Giản nói vậy, liền dừng bước, quay đầu nhìn cô: Không cần em trả.

Nghê Giản lắc đầu: Không được, em nói rồi, sau khi kết hôn anh vẫn giống như trước kia, em sẽ không gia tăng gánh nặng cho anh, kể cả phương diện tiền bạc. Cô rút tiền từ trong túi, đặt một xấp lên bàn.

Lục Phồn lạnh mặt. Anh bước hai bước đi tới, cầm xấp tiền nhét lại vào tay cô. Nghê Giản thấy đôi mắt anh gần như đen kịt.

Tôi nghèo, nhưng không đến mức như vậy. Dứt lời, anh đi ra ngoài sân thượng lấy khăn mặt vào phòng tắm.

Nghê Giản đứng một mình trong phòng khách, nhìn chằm chằm cả phút vào mấy đồng Mao chủ tịch.

Cô không nghe thấy lời anh, không cảm nhận được ngữ khí nói chuyện của anh, nhưng ánh mắt của anh, cô nhìn đã hiểu. Anh hơi tức giận. Nghê Giản nghĩ, có lẽ cô vừa mới làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Tuy đó không phải là chủ ý của cô.

Lục Phồn tắm rửa rất nhanh, chưa đến mười phút đã mặc quần áo tử tế đi ra. Anh ngâm quần áo bẩn vào trong chậu rồi đem ra ban công để giặt. Trong suốt quá trình không liếc nhìn Nghê Giản lấy một cái.

Nghê Giản ngồi trên ghế sofa, ánh mắt rơi trên người Lục Phồn.

Lại là hình ảnh ấy.

Cô phát run.

Không thể nhìn tiếp.

Nghê Giản hít vào một hơi, nắm chặt ngón tay đứng lên, lấy trong túi hành lý ra chiếc khăn tắm và quần áo để thay bước vào nhà vệ sinh.

Lục Phồn giặt quần áo ngoài ban công, sau khi giặt xong quay vào phòng khách, lôi giường của mình ra.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào.

Hiện tại, thời tiết đã nóng hơn, không cần chăn màn, nên Lục Phồn chỉ trải một chiếc chiếu lên giường.

Thu xếp xong, anh ngồi xuống giường, gọi điện cho Trương Hạo, bảo ngày mai qua trễ.

Lục Phồn nói chuyện xong, phát hiện trong phòng tắm không còn tiếng nước chảy. Anh đi vào phòng cấm nguồn quạt điện, loay hoay một hồi, tìm vị trí đặt thích hợp, điều chỉnh cấp độ, thử sức gió, sau đó mới ra ngoài.

Lục Phồn vừa ra cửa, chợt nghe trong phòng vệ sinh bịch một tiếng, tiếp theo đấy là một tràng âm thanh loảng xoảng, giống như vật gì rơi xuống. Giữa tiếng lộn xộn, mơ hồ nghe thấy Nghê Giản kêu lên đau đớn.

Lục Phồn chạy đến bên ngoài cửa nhà tắm: Nghê Giản!. Anh gọi xong mới nhớ cô không nghe được, đành gõ cửa.

Tay nắm cửa vốn hồng từ lâu, Lục Phồn không dám nặng tay, anh phải kiềm chế lực, hy vọng Nghê Giản ở bên trong có thể nhìn thấy tay nắm cửa xoay, đáp lại một tiếng.

Nhưng trong phòng tắm không có bất kỳ tiếng động nào. Lục Phồn trầm mặc hai giây, đẩy cửa ra.

Gian phòng nhỏ ngập tràn hơi nước, vôi hoa sen vẫn đang nhỏ giọt. Nghê Giản ướt sũng nằm trên nền gạch, dưới ánh đèn, cơ thể trần truồng chói mắt.

Đây không phải lần đầu tiên Nghê Giản ngã trong nhà tắm.

Cô cắn răng nằm xuýt xoa ở đó, bờ mông đau nhức như vỡ ra, mất hai phút mà vẫn chưa trở lại bình thường.

Nhưng cô có kinh nghiệm, chỉ cần tay chân không bị tổn thương sẽ không vấn đề gì, đau một lúc là có thể phục hồi, cùng lắm thì bị bầm tím vài hôm. Vì vậy, cô bình tĩnh nằm im dưới đất, hoàn toàn không nghĩ Lục Phồn lại xông vào.

Nghê Giản thoáng bối rối, quên cả bờ mông đau nhức gần chết.

Cho đến khi Lục Phồn cầm chiếc khăn tắm quấn quanh cơ thể cô ôm cô lên, cô mới đột nhiên nhận ra mọi thứ.

Cả người cô đều nằm trong lòng anh, cách một chiếc khăn tắm ướt một nửa. Một cánh tay anh vòng qua đôi vai trần của cô, còn cặp mông sắp vỡ nứt của cô thì gối lên cánh tay còn lại. Toàn thân Nghe Giản nóng như bắt lửa, vành tai đỏ lựng.

Lục Phồn hành động cực kỳ nhanh nhẹn ôm cô vào phòng, đặt lên giường, kéo chăn phủ người cô.

Có chỗ nào bị thương rồi hả?. Gương mặt anh nghiêm túc, hàm dưới căng cứng.

Nghê Giản tròn tròn mắt nhìn anh, thật lâu không có phản ứng.

Lục Phồn không kiên nhẫn, hỏi tiếp: Có đau dữ dội ở đâu không?.

...Mông của em.

...

Lục Phồn há hốc miệng, không nói lên lời, hết đóng lại mở. Anh xoay người ra bên ngoài tìm quần áo của cô.

Mặc quần áo đi bệnh viện.

Nghê Giản ngẩn người: Không cần.

Sắc mặt Lục Phồn nghiêm túc nhìn cô.

Nghê Giản liếm môi dưới, nói: Thật sự không sao đâu, chỉ bị dập mông, thịt đau, xương cốt không vấn đề gì.

Sao em biết không vấn đề gì?.

Em hay bị ngã nên có kinh nghiệm rồi.

Lục Phồn cau mày không lên tiếng, một lúc sau, cười như không cười: Em còn tự hào lắm à?.

Nghê Giản: ....

Rốt cuộc, Nghe Giản không đi bệnh viện. Lục Phồn dường như bị câu có kinh nghiệm của cô thuyết phục, cũng không nói gì thêm nữa. Anh lục trong nhà, tìm thấy lọ dầu hoa hồng.

Nghê Giản đang xoa mông trên giường, thấy chiếc lọ trong tay anh, hơi ngạc nhiên: Đây là gì vậy?.

Tiêu sưng đấy. Lục Phồn đưa ra: Bôi đi.

Nghê Giản cầm, đưa lên mũi ngửi, nhúu mày: Mùi kinh quá. Cô trả lại cho anh: Em không bôi đâu.

Lục Phồn không nhận: Bôi đi!. Anh đứng bên giường, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen lầy, giữa lông mày hơi có vết nhăn.

Rõ ràng anh đang rất lo lắng.

Nghê Giản híp mắt, nghiêng đón ánh mắt của anh, chậm rãi nhưong mày, trong mắt hiện tia xấu xa. Cô nhếch môi, chậm rãi bình thản nói: Hay là, anh bôi giúp em?.

Lục Phồn không đáp, vẻ mặt không lộ bất kỳ sự thay đổi nào.

Nghê Giản lại cười.

Cô hỏi: Anh ngượng à?.

Lục Phồn vẫn im lặng, cặp mắt đen càng thêm đen, khóa chặt lấy cô. Nghe Giản không chút sợ hãi nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đồ thăm ý khiêu khích trắng trợn.

Có thể nói, là khiêu khích.

Trong một giây đó, cô đưa ra quyết định.

Dù sao cũng đã kết hôn, nên những gì cần thử thì cũng có thể thử được rồi.

Cô biết rõ, cô đối với anh là khát vọng.

Không cần phân biệt là cơ thể hay thứ gì khác.

Nghê Giản thò tay nắm một góc ra giường, từ từ xóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chiếc chăn mỏng bị Nghê Giản kéo lên đến tận cùng. Khăn tắm đã sớm ném sang một bên, cơ thể không che đậy của cô hiện hiện trước mặt Lục Phồn, trắng nõn mịn màng, tựa như gấm sứ.

Cô nhìn anh, vô cùng chăm chú.

Lục Phồn đứng đó không nhúc nhích. Từ đầu đến cuối, anh chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Nghê Giản đột nhiên vươn tay, nắm chặt vạt áo của anh kéo mạnh một cái, sức lực hiếm khi lớn như vậy. Một giây sau, cánh tay cô quàng lên cổ Lục Phồn, đầu lưỡi trượt qua môi, dán lên cằm anh khẽ liếm một phát, mấy sợi râu mới mọc đâm vào lưỡi cô, không đau nhưng hơi ngứa.

Cô có cảm giác Lục Phồn khẽ cứng người, hơi thở nặng nề.

Nghê Giản đang định cười, Lục Phồn bỗng nhiên ra tay, túm lấy bàn tay đang trườn trên người mình, hai tay nâng lên, đặt mông Nghê Giản ngồi lên cánh tay anh, nhắc toàn bộ cơ thể cô ra khỏi giường.

Tâm trí Nghê Giản thấp thỏm, hai tay siết chặt cổ Lục Phồn: Anh chậm một chút. Chưa dứt lời, cô đã bị Lục Phồn ném lên giường, vết thương ở mông đau đến mức đỏ mọng hoi.

Nghê Giản nôi giận: Lục Phồn, con mẹ nó anh làm cái gì vậy?.

Lục Phồn mím môi.

Nghê Giản bức tức, chống khuỷu tay đứng dậy, còn chưa ngồi thẳng, Lục Phồn đã quỳ một chân trên giường, áp người xuống. Nghê Giản nhú mày, xoay mạnh người đè lên, cắn vào vai anh, trả thù một cách tàn nhẫn.

Lục Phồn kêu lên đau đớn.

Nghê Giản cắn xong giải tỏa cơn giận, miệng chuyển từ vai qua cổ anh, tới hầu kết, thoáng một phát thè lưỡi ra liếm, tựa như ăn kẹo. Hai khối mềm mại phía trước cọ vào lồng ngực anh.

Nghê Giản đang liếm láp trên chốc, hai vai đột nhiên bị nắm giữ. Bàn tay dài rộng của Lục Phồn xiết lấy cô, lòng bàn tay chạm vào da cô, vừa thô ráp, vừa tỉ mỉ.

Nghê Giản nheo mắt nhìn anh, nhịp tim nhảy nhót không tiết tấu. Mái tóc dài đen nhánh của cô rủ xuống, rơi trên vai, ngứa ngứa đâm vào tim.

Cổ tay Lục Phồn khẽ dùng lực, lật úp người cô, thay đổi tư thế của cả hai. Nghê Giản không giận, nhếch đôi môi đỏ bật cười thành tiếng: Được được được, cho anh ở trên, thích nhé.

Ánh mắt Lục Phồn đen đến dọa người. Một giây sau, Nghê Giản tựa như con mèo nhỏ bị anh lật úp, chặn trên giường. Nghê Giản chưa kịp phản ứng, Lục Phồn đã dốc ngược lọ dầu, bôi toàn bộ lên mông Nghê Giản.

Mùi dầu gay mũi lập tức tỏa khắp căn phòng. Nghê Giản nhăn mặt, thiếu chút nữa buồn nôn.

Anh làm cái gì....

Đang định há miệng mắng chửi, cơn đau trên mông bỗng mạnh hơn, Nghê Giản đau phát run. Lục Phồn đang ra sức xoa bóp vết thương trên mông cô, sức lực hoàn toàn không nhẹ chút nào.

Mới chỉ bóp vài cái, Nghê Giản đã kêu toáng.

Lục Phồn. Cô hét lớn.

Câu mắng chửi chưa truyền ra đến sau, trên mông lại đau nhức một trận kịch liệt, Nghê Giản hét một tiếng thê thảm.

Lục Phồn cắt lọ dầu đã xoa hết, kéo ra giường phủ lên người cô. Nghe Giản đáng thương nằm đó, miệng lẩm bẩm, mắt Lục Phồn: Đồ khốn kiếp, đồ khốn kiếp.

Lục Phồn làm như không nghe thấy, đứng dậy rời giường đi ra ngoài. Đi được hai bước, Nghe Giản trở mình, ngay sau đó cất giọng ỉu xìu.

Đi à?.

Lục Phồn dừng bước, quay người nhìn cô. Cô nằm đó, mặt hướng về phía này, gò má ửng hồng, có lẽ là đang giận. Ánh mắt cô hơi ướt, sưng mù mịt mờ. Lục Phồn không lên tiếng. Nghe Giản nhìn chằm chằm vào anh, trượt từ trên xuống dưới. Mấy giây sau, dừng ở đùi quần, tiếp theo quay trở lại mặt anh.

Cô giương khóe môi cười khanh khách.

Bị cô cười, thâm tâm Lục Phồn ngứa ran.

Nghe Giản há to miệng, đôi môi rung rung mấy cái.

Cô không nói ra, nhưng anh nhìn vẫn hiểu. Anh nhìn cô không chớp mắt, nửa ngày không nói một lời, quay người bỏ đi.

Nghe Giản nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng kín, tay thò vào trong chăn, sờ mông, bóng nẩy. Cô khó chịu nhăn mũi, kéo ra giường lau mạnh vài cái.

Ngoài cửa, Lục Phồn đến bên ban công, châm thuốc.

Năm phút đồng hồ, điều thuốc bị đốt sạch, anh hút xong hơi cuối cùng, dập tàn, vứt đầu thuốc vào thùng rác, xoay người cầm áo, đi vào nhà tắm.

Nước lạnh rào rào dội xuống đầu, anh ngửa mặt xối một lúc lâu, nháy mắt xóa sạch.

-

Sáng ngày hôm sau, Lục Phồn không đi sửa xe. Lúc Nghe Giản dậy, anh vừa bên ngoài về, không biết lấy máy điều hòa ở đâu, đem lắp trong phòng ngủ.

Anh gõ gõ đập đập, Nghe Giản đứng bên nhìn, không nói chuyện, cũng không giúp đỡ.

Mười mấy năm không gặp, anh đã tập luyện được một kỹ năng, đó là bộ dạng điềm nhiên như không.

Cực khổ là người thầy tốt nhất.

Nghe Giản không hiểu sao lại nhớ tới câu nói ấy.

Lục Phồn làm xong, cầm đồ dùng ở cửa sổ xuống, thấy Nghe Giản đứng ở đấy.

Đi ăn cơm. Nói xong anh thản nhiên đi ra.

Nghe Giản không đáp, đôi chân ngược lại lật đật theo sát anh.

Buổi sáng Lục Phồn dậy sớm, mua rau củ tươi nấu cháo, hấp bánh bao cả tiếng đồng hồ.

Nghe Giản ngồi bên bàn ăn chờ anh bùng ra.

Lục Phồn múc thêm một bát cháo nữa đặt trước mặt cô, bánh bao hấp cũng được mang lên. Nghe Giản không đợi anh, cũng không chút khách khí động đũa trước. Nhưng tốc độ ăn của cô không so được với Lục Phồn, cuối cùng, Lục Phồn vẫn ăn xong trước cô.

Sau khi ăn xong, Nghe Giản dọn dẹp rửa bát như trước kia.

Chiếc nồi hầm cách thủy trên bếp để làm người khác chú ý, Nghe Giản quay đầu hỏi Lục Phồn: Anh chọn cái nồi này đấy à?.

Lục Phồn đang lau bàn, nghe cô hỏi quay đầu nhìn lướt qua, đáp: Không phải, là người khác mua.

Đuôi mắt Nghe Giản nhướng lên: Con gái à?.

Lục Phồn đã quay đi, nghe xong câu này, liền quay lại, nhìn cô một cái.

Ánh mặt trời bên ngoài ô cửa sổ nhỏ chiếu xuyên vào, cô đứng trong quảng sáng mềm mại, mảnh mai như cây trúc mỏng, nửa sáng nửa tối. Ánh mắt cô lạnh lạnh nhàn nhạt, không chút tâm tình, như thuận miệng hỏi một câu, mà không quan tâm lắm đến câu trả lời.

Lục Phồn khẽ gật đầu.

Nghê Giản xoay cổ, ánh mắt rơi xuống chiếc nôi hằm cách thủy nho nhỏ.

Hồng thật đấy. Cô hồ hững nhìn lướt qua, quay người bắt đầu rửa bát.

Từ nhà bếp đi ra, Nghê Giản liền vào phòng, ngồi trên giường nhìn điện thoại, có tin nhắn mới, là của Mai Ánh Thiên.

Nếu cậu không liên lạc lại với anh ta. Anh ta sẽ báo cảnh sát.

Là biên tập của Nghê Giản, hôm về nước bị mất điện thoại, mấy ngày liền không vào được hòm thư, cô đã quên mất anh ta. Ngẫm nghĩ một lúc, Nghê Giản dùng di động mở hòm thư. Quả nhiên, có một đồng thư mới, tất cả đều là thức giục bản thảo.

Nghê Giản viết thư trả lời ngắn gọn.

Cô vừa viết xong mấy chữ cuối cùng, Lục Phồn đi vào.

Cô ngẩng đầu, Lục Phồn nói: Buổi sáng tôi có thời gian, em xem còn thiếu thứ gì, tôi sẽ ra ngoài mua.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên: Em sẽ đi với anh.

Lục Phồn nhìn cô: Mông hết đau chưa?.

Nghê Giản: ....

Chân không gãy. Cô lạnh mặt, nhìn anh một cái.

Đi thôi. Lục Phồn quay người, Nghê Giản đứng lên đi theo.

Lục Phồn để xe máy dưới tầng, Nghê Giản liếc nhìn, nhớ lần trước dưới cơn mưa to anh lái motor đưa bản thảo cho cô.

Khi đó, cô còn chưa biết anh là Lục Phồn.

Chiếc xe gắn máy đã cũ, nhưng Lục Phồn giữ rất sạch sẽ.

Nghê Giản hỏi: Đi xe máy à?.

Lục Phồn đưa mắt nhìn sang, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt: Em sợ?.

Sợ gì? Ngồi xe máy thôi mà.

Nghê Giản cười khê: Trừ phi kỹ thuật của anh không tốt. Tiếp theo, cô nheo mắt hỏi: Đúng rồi, kỹ thuật của anh tốt đấy chứ?.

Lục Phồn không đáp, đưa mũ bảo hiểm. Nghê Giản đội lên đầu, hơi rộng, cô tháo xuống, chỉnh khóa mất nửa ngày.

Lục Phồn nhìn tay chân cô vụng về, vươn tay đội lên cho cô, chăm chú thu khóa giúp.

Nghê Giản hơi ngước lên, trước mắt chính là cằm của Lục Phồn.

Cô nhớ tới tối hôm qua, thâm tâm hơi nhột, nhịn không được liếm liếm môi.

Lục Phồn cài khóa xong, mí mắt vừa ngước lên liền chạm phải ánh nhìn của Nghê Giản.

Cô không làm gì, cũng không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt đó Lục Phồn có thể nhìn ra chuyện mà cô đang nghĩ.

Cái nhìn trần trụi của cô, tựa như giữa ban ngày ban mặt dùng ánh mắt để cởi bỏ y phục của anh. Trái tim Lục Phồn nhảy vọt nhưng không thể chui ra.

Nghê Giản chú ý đến nét mặt anh, rất sung sướng: Không đi à?.

Lục Phồn không đáp, ngồi lên xe, Nghê Giản ngồi sau anh.

Xe khởi động, cô liền ôm lấy eo anh.

Nghê Giản có cảm giác Lục Phồn thoáng cứng đờ.

Cô không buông tay.

Xe máy chạy vù vù qua hàng bạch dương.

Gió thổi tới.

Lục Phồn đưa Nghê Giản tới phố Hưng Nguyên, ở đó có một siêu thị lớn, có cửa hàng với nhiều đồ mang thương hiệu nước ngoài.

Con đường này trước kia Lục Phồn đã đến một lần, đi cùng với Trương Hạo mua quà tặng cho vợ của cậu ấy.

Lục Phồn chỉ chỉ phía trước: Mấy cửa hàng kia bán quần áo phụ nữ.

Nghê Giản đưa mắt nhìn, hồ hững hỏi: Anh quen lắm thì phải?

Đã từng tới.

Nghê Giản ồ một tiếng, liếc nhìn anh: Cùng với phụ nữ à?. Hỏi xong, lại cảm thấy nhàm chán, cô lắc đầu nói: Được rồi, tôi không thiếu quần áo, chúng ta đi siêu thị thôi.

Cô cất bước rời đi. Lục Phồn đứng nguyên tại chỗ nhìn cô một lúc rồi đuổi theo.

Nghê Giản chọn rất nhiều đồ dùng nhà bếp, ví dụ như nước rửa bát, thuốc khử trùng, chất tẩy gì gì đó.

Lục Phồn đẩy xe, nhìn cô cầm các thứ, hỏi: Em định rửa bát cả đời à?.

Khóe mắt Nghê Giản giương lên: Anh muốn em rửa bát cho anh cả đời không?.

Cô hỏi xong, ánh mắt thoáng ảm áp quan sát anh. Nhưng cô không đợi được câu trả lời, bởi vì Lục Phồn đã xoay người đi.

Phía sau anh, một cô gái trẻ đứng ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nghê Giản đứng bên cạnh nhìn Lục Phồn nói chuyện với cô gái.

Lục Phồn đưa lưng về phía Nghê Giản nên cô không biết anh nói gì, nhưng cô gái kia nói, cô nhìn thấy hết.

... Năm nay, đài muốn làm một số chuyên đề, qua đợt này có lẽ mọi người lại phải đi đấy.

Đúng vậy, phóng viên vẫn là em, quay phim đối người rồi. Anh còn nhớ anh Trần, người hợp tác với em những ngày đầu không? Hiện anh ấy đang làm cho một công ty điện ảnh ở Bắc Kinh.

À, kia là ai vậy? Sao anh không giới thiệu.

Tôn Linh Thực nhìn về phía Nghê Giản. Lục Phồn xoay người, Nghê Giản thu ánh mắt nhìn Tôn Linh Thực từ trên xuống dưới, chuyển sang anh.

Lục Phồn chỉ vào Tôn Linh Thực: Đây là phóng viên Tôn.

Nét mặt Nghê Giản không cảm xúc, Tôn Linh Thực đi đến, đứng sánh vai cùng Lục Phồn, cười với Nghê Giản: Xin chào, tôi là Tôn Linh Thực, phóng viên của Đài truyền hình thành phố.

Nghê Giản đáp trả một tiếng: Chào cô, trông thấy Lục Phồn hơi nghiêng đầu về phía Tôn Linh Thực, đôi môi cô hơi run run, neho mắt lại.

Bên kia, Tôn Linh Thực nghe Lục Phồn giới thiệu xong có phần ngạc nhiên: Sao em chưa nghe anh nói có em gái bao giờ?.

Lục Phồn: Là hàng xóm cũ.

Tôn Linh Thực bật cười: Không phải em gái à?.

Lục Phồn không đáp, Nghê Giản hồ hững nhìn anh một cái, ánh mắt quay sang mặt Tôn Linh Thực, giọng nói không hề thay đổi: Tôi là Nghê Giản. Sau đó bảo Lục Phồn: Hai người nói chuyện đi, tôi đi tìm lọ dấm để chiên đồ ăn.

Nói xong liền rời đi.

Lục Phồn nói thêm mấy câu với Tôn Linh Thực rồi đi tìm Nghê Giản.

Nghê Giản đang chọn đám. Lục Phồn đẩy xe tới: Lấy đám đen đi.

Nghê Giản vươn tay cầm lọ đám gạo ném vào trong xe đầy. Lục Phồn nhìn chăm chú vào gáy cô một lúc, không nói nữa.

Nghê Giản đi trước, Lục Phồn đẩy xe theo sau, Nghê Giản chọn đồ xong vất vào, không hỏi ý anh giống như lúc chọn đồ tẩy rửa.

Lúc tính tiền, Nghê Giản chọn một chiếc túi mua sắm lớn, cúi đầu cất từng thứ. Nhân viên thu ngân hỏi tiền mặt hay quẹt thẻ, Lục Phồn móc tiền ra, Nghê Giản không thèm nhìn, lấy thẻ trong túi xách đưa cho nhân viên thu ngân.

Thanh toán xong, Nghê Giản cầm túi đồ to đi ra ngoài, Lục Phồn đi lên: Để tôi.

Nghê Giản làm như không nghe thấy, tiếp tục đi vượt qua anh. Lục Phồn kéo cổ tay cầm túi của cô. Lực tay anh rất mạnh, Nghê Giản cố vùng ra, giằng co như vậy khiến thịt ở cổ tay cô bị bóp đau nhức.

Nghê Giản đen mặt.

Sắc mặt Lục Phồn cũng không tốt: Em gây rối cái gì thế?.

Em gây rối gì?. Nghê Giản vừa xoa cổ tay, vừa nghiêng đầu nhìn anh, mặt lạnh, mắt cũng lạnh, khóe miệng như cười: Em nghe lời như thế, sao trong mắt anh lại thành ra náo loạn vậy hả?.

Lục Phồn liếc nhìn cô, không quay đầu đi thẳng ra khỏi cửa siêu thị. Nghê Giản đứng yên một chỗ, nụ cười trên miệng dần dần biến mất, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân vài giây, ngẩng đầu đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Lục Phồn đang đứng cạnh xe máy hút thuốc.

Nghê Giản đi tới, không nói không rằng, ngồi lên phía sau.

Hút xong điếu thuốc, Lục Phồn lên xe.

Cho tới trưa, bọn họ vẫn không nói chuyện.

Buổi chiều, Lục Phồn đến chỗ sửa xe của Trương Hạo.

Tiểu La nhìn thấy anh, lại gần hỏi: Anh Lục, dạo này anh có chuyện gì quan trọng à? Hay đi muộn về sớm là sao? Tháng trước như vậy, tháng này lại thế, anh bận gì à?.

Lục Phồn đáp: Có chút việc.

Chuyện gì?. Tiểu La hỏi: Anh làm thêm giờ ở đội chữa cháy à?.

Không phải, việc riêng thôi.

Việc riêng?. Tiểu La gãi gãi đầu, đột nhiên mở to hai mắt, nét mặt mang theo vẻ ngạc nhiên và hưng phấn: Anh Lục, anh có đối tượng rồi phải không?.

Lục Phồn vỗ vỗ vai anh ta: Đừng nói lung tung, làm việc đi.

Tiểu La ơ một tiếng, vẻ tò mò trên mặt không sao che giấu được.

Một lúc sau, Trương Hạo đến, thấy Lục Phồn, ân cần hỏi thăm, cuối cùng khuyên nhủ: Tôi nói này, cậu bỏ việc trong đội kia đi, dù sao cũng không phải nhân viên chính thức, cậu nhìn cậu hàng ngày xem, mệt mỏi khác gì lính chính quy, lại còn nguy hiểm nữa. Ở đó không có gì tốt cả, toan tính cái gì chứ? Không bằng tìm việc khác, dùng năng lực chuyên môn về xe cộ của cậu, không chơi đua xe thì cũng làm tài xế riêng cho các ông chủ lớn. Dù gì, hàng ngày đến đây sửa xe cho tôi, kiếm cũng được nhiều hơn thế.

Lục Phồn không lên tiếng.

Trương Hạo thấy anh như vậy, thở dài: Cái cậu này, hừm, sao ngày bé nhìn đâu có bướng bỉnh thế chứ. Với mối quan hệ của chúng ta, từ nhỏ đến lớn bao nhiêu năm như vậy, coi nhau như anh em ruột, tôi nói thẳng, cậu cũng biết, việc đó của cậu không phải không tốt, cứu người cứu hỏa đều là chuyện tốt. Nhưng cậu cũng nên vì mình mà suy nghĩ một chút. Chưa nói đến chuyện khác, chỉ nói đến chuyện chung thân đại sự. Bọn mình sinh cùng năm, trong khi con tôi đã biết đi mua xì dầu, thì cậu vẫn một mình một bóng cũng là do công việc. Mấy cô gái thời nay cô nào cũng bỏ hết có tiền hết, cậu kiếm ít tiền hơn là người ta nhìn cậu bằng lỗ mũi. Đây là vấn đề thực tế, cậu nên cân nhắc.

Trương Hạo suy nghĩ một lúc, quyết định: Như vậy đi, Hứa Văn có mấy cô em, hai ngày nữa chúng ta sẽ ra ngoài chơi, leo núi làm đồ nướng. Cậu cũng tới, gặp gỡ xem sao.

Lục Phồn nhú mày: Tôi không đi.

Đi đi, có gì xấu đâu. Trương Hạo khuyên anh: Cậu đừng có rầu rĩ cả ngày như vậy, nếu không ru rú trong đội như ở nhà thì cũng đi sửa xe. Thế thì lấy đâu ra vợ đáng đến cửa cho cậu.

Nói đến đây Trương Hạo thở dài mấy cái, Lục Phồn không hiểu sao lại nhớ tới Nghe Giản.

Lúc này cô không ngủ thì chắc đang ngồi xem tivi.

Không biết còn ở đó giận dỗi hay không.

Im lặng mấy giây, Lục Phồn nói: Thực sự không đi được, không có thời gian.

Sao lại không có thời gian? Tôi cho cậu nghỉ, trả lương đầy đủ.

Không phải vì chuyện đó.

Lục Phồn dừng một chút, nói tiếp: Nghe Giản về rồi.

Trương Hạo sững sờ, tỏ ra ngờ ngạc: Nghe Giản... Nghe Giản là ai?

Lục Phồn đáp: Là hàng xóm cũ.

Ngớ ra hai giây, Trương Hạo a một tiếng, vỗ đùi: Là đứa nhỏ bị điếc hả?

Lục Phồn nhắc, Trương Hạo mới nhớ.

Nghe Giản, là cô em Tiểu Giản của Lục Phồn, tiểu nha đầu lưng đeo cặp sách màu hồng hay đứng ở cửa chờ Lục Phồn đây mà.

FML (một dạng câu chửi cửa miệng), cậu vẫn liên lạc với cô ấy à?. Trương Hạo giật mình: Cô ấy đã trở về... Từ đâu về?

Từ Mỹ.

Thì ra là đi Mỹ?. Trương Hạo như hiểu ra: Vì vậy cậu muốn giúp đỡ cô ấy?

Lục Phồn: Ừ.

Trương Hạo bật cười: Không sao đâu, vừa hay cậu dẫn cô ấy đi chơi cùng, tôi cũng muốn gặp cô ấy. Ngày bé nha đầu đó ngoan ngoãn, đáng yêu đấy chứ.

Trương Hạo nhớ đến nhiều chuyện cũ, nghĩ khi có phản hưng phấn: À, cậu nhớ không, tôi rất hay trêu chọc cô ấy, nhưng cô ấy vẫn gọi tôi là anh đấy. Quyết định thế nhé, ngày kia, cậu dẫn cô ấy tới.

Lục Phồn chưa kịp suy nghĩ, đã có người tới lôi Trương Hạo đi.

Trước khi đi, Trương Hạo không quên dặn dò: Nhớ dẫn em gái Tiểu Giản đi đấy, đừng quên.

Bóng dáng Trương Hạo vừa biến mất, đầu kia Tiểu La vọt vọt rửa xe chạy tới: Anh Lục, anh Lục, em gái Tiểu Giản là ai vậy? Là đối tượng hẹn hò của anh à.

Lục Phồn nhéo nhéo mi tâm, đi về phía Tiểu La gõ trán cậu ta một cái: Đi rửa xe đi.

Tiểu La quay đầu nhìn, ối một tiếng, chạy vọt về.

Chập choạng tối, Lục Phồn lái xe máy qua chợ dân sinh trên đường Ngân Hạnh, dừng lại mua đồ ăn.

Lúc đến cổng tiểu khu Từ Lâm, anh trông thấy một người.

Lục Phồn giật mình.

Người đó cũng nhìn thấy anh, đi thẳng tới.

Lục Phồn dừng xe, xách túi cá và rau lại gần.

Cô Trình.

Trình Hồng ngừng đầu nhìn anh, trên gương mặt được chăm sóc thoáng lộ vẻ kinh ngạc rồi biến mất.

Nét mặt của bà khôi phục lại như thường, bình tĩnh lãnh đạm.

Cậu vẫn nhận ra tôi. Trình Hồng nhếch môi, sự vui vẻ cũng chỉ dừng ở đấy: Lục Phồn, tôi có mấy câu muốn nói với cậu, chúng ta lại chia đi.

Trình Hồng chỉ cách đó không xa.

Trong tiểu khu, có một chiếc ghế dài duy nhất.

Lục Phồn đi theo Trình Hồng.

Trình Hồng ngồi xuống, anh không ngồi.

Bóng dáng cao lớn đứng thẳng dưới ánh chiều tà, tay xách túi, cá vẩy bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Lục Phồn vẫn không mở miệng, anh im lặng nghe Trình Hồng nói. Giọng Trình Hồng đều đều, ngữ khí điềm tĩnh không gọn sóng. Nói xong, Trình Hồng tổng kết:

Khách quan mà nói, theo tình hình hiện tại, cậu thật sự không xứng với Nghê Giản. Con bé chọn cậu, rõ ràng là một sự lựa chọn không thỏa đáng.

Nét mặt Lục Phồn không đổi.

Tính tình của Nghê Giản tôi là người rõ nhất. Con bé oán giận tôi, nhưng con bé không biết, là một người mẹ, có một đứa con đặc biệt như vậy là có bao nhiêu áp lực và gánh nặng. Tôi đối với con bé không có yêu cầu gì cả, chỉ hy vọng con bé có được cuộc sống bình thường như những đứa trẻ khác. Tại con bé....

Nhắc đến thỉnh giác bị hỏng của Nghê Giản, sắc mặt Trình Hồng trở nên kém đi.

Bà dừng một giây, nói tiếp: Chuyện đó là lỗi của tôi. Cũng bởi vì chuyện này, tôi phải nỗ lực hơn gấp nhiều lần so với các bà mẹ khác. Nhưng con bé quá cứng đầu, tôi đào tạo con bé thành một nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, nhưng con bé bỏ lỡ cơ hội một cách vô ích, trở thành họa sĩ vẽ manga. Tôi bảo con bé đi cùng tôi đến Newyork nhưng con bé lại thích sống ở Seattle hơn. Bây giờ, với hình dạng này, không trở về Bắc Kinh mà chạy đến đây... Đã thế, con bé chống đối tôi, không quan tâm đến những người đàn ông tôi chọn, lại chọn cậu để kết hôn.

Ánh mắt lãnh đạm của Trình Hồng quét trên mặt anh một vòng, giọng điệu có chút hòa hoãn: Nhưng cậu yên tâm, tôi không phải đến để bắt hai người tách nhau ra. Bao năm qua, con bé luôn là đứa trẻ ngỗ nghịch chống đối. Con bé xưa nay chưa từng trưởng thành, ngốc nghếch, tư tưởng thoái mái tự do, không biết mình muốn gì, không hiểu xã hội, càng không hiểu về hôn nhân, chỉ có thể dựa vào tôi.

Lục Phồn nhìn bà, ánh mắt sâu tối đen thêm chút ít. Anh không lên tiếng cắt ngang, sắc mặt vẫn không thay đổi chờ bà nói tiếp.

Trình Hồng: Tôi chỉ có một yêu cầu, cậu đổi việc đi.

Lục Phồn khẽ giật mình.

Tôi có thể cho cậu tiền, cũng có thể cho cậu cơ hội, cậu muốn gây dựng sự nghiệp, hay làm một công việc khác danh giá lương cao, tôi cũng có thể giải quyết giúp cậu. Thậm chí... trình độ học vấn của cậu cũng có thể....

Cô Trình.

Lục Phồn bỗng cắt ngang lời bà: Cháu không cần.

Cậu không cần, nhưng Nghê Giản thì sao?. Trình Hồng nhàu mày: Cậu nhìn công việc của cậu đi? Tiền lương một tháng của cậu không đủ cho Nghê Giản mua một bộ quần áo.

Lục Phồn không đáp.

Sau nửa ngày im lặng, Trình Hồng tưởng đã thuyết phục được Lục Phồn. Bà cúi đầu mở túi xách, lấy bên trong ra một tấm danh thiếp, đang định đưa qua thì Lục Phồn lên tiếng. Giọng anh trầm thấp, điềm tĩnh, người ngoài khó có thể nhận ra vẻ lo lắng, tự ti hay sợ hãi.

Anh nói: Thứ cô ấy thiếu, không phải là quần áo.

Lúc vào nhà, trời gần như đã tối đen. Lục Phồn đóng cửa, đi vào phòng khách.

Nghê Giản đang ngủ trên sofa. Mặt cô hướng ra ngoài, mái tóc dài rủ từ trên ghế xuống.

Lục Phồn đứng ở cửa nhìn một hồi, cầm đồ ăn vào phòng bếp. Anh đặt cái túi ở góc tường, đang chuẩn bị lấy dao làm cá thì thấy hai chiếc đĩa để trên bệ bếp.

Một đĩa là trứng rán, một đĩa là đậu bắp. Trứng thì cháy, đậu bắp thì khét.

Lục Phồn mở nồi cơm điện, trong nồi có cơm, không phải buổi trưa thừa lại, mà là mới nấu. Nhưng nước đổ hơi nhiều, nhìn như cháo. Anh đẩy nắp nồi, đi ra ngoài.

Nghê Giản vẫn ngủ chưa dậy.

Dáng ngủ của cô lúc nào cũng chỉ có một kiểu duy nhất, cong người trong ghế sofa, gầy gò mỏng manh, lộ vẻ yếu ớt.

Lục Phồn ngồi xổm xuống, ánh mắt rơi trên mặt cô. Cô nhắm mắt, hàng mi đen khép vào nhau, tạo thành hai mảnh nhỏ, nổi bật trên khuôn mặt trắng trẻo.

Anh vẫn nhớ hình dạng của đôi mắt lúc mở ra. Gập lại đã bao lâu nhưng lúc này đây, cô vẫn giống như ngày bé. Dịu dàng khiến người ta cảm thấy không quen.

Lục Phồn đứng thẳng dậy, lúc gần đi liếc về phía tay Nghê Giản, ánh mắt thoáng dừng lại. Trên ngón tay cô có bảy tám vết đỏ, rất dễ làm người khác chú ý, hoàn toàn không khớp với làn da trắng nõn. Anh nhận ra, đó là vết bỏng.

Nghê Giản bị mùi lạ làm cho tỉnh giấc.

Lục Phồn đang bôi thuốc mỡ cho cô, ngẩng đầu, không biết cô mở mắt từ lúc nào, cứ thế nhìn anh. Cô nhìn quá chăm chú khiến Lục Phồn nhất thời giật mình, một lúc sau mới tiếp tục bôi thuốc.

Nghê Giản rút tay về, từ trên sofa ngồi xuống: Đừng bôi nữa, mùi hôi quá.

Lục Phồn: Rất có tác dụng đấy.

Nghê Giản đưa tay lên mũi ngửi, hơi buồn nôn, vội vã đưa tay xuống.

Sao anh có toàn những thứ khó ngửi vậy?. Cô cau mày: Cái này so với lọ dầu kia còn kinh khủng hơn.

Lục Phồn không trả lời, chỉ nói: Chịu đựng đi. Sau đó nặn một ít, xoa hết lên tay cô.

Nghê Giản không nhúc nhích.

Lòng bàn tay thô ráp của Lục Phồn lướt qua ngón tay mảnh khảnh của cô, xoa nhẹ, không mềm mại mà đậm chộc. Trái tim Nghê Giản cũng bị xoa bóp, nhồn nhột. Cô nhìn anh từ đôi lông mày đen kịt đi xuống, tới ánh mắt chính trực. Dần dần, cô hòng cũng hơi ngura ngura. Cô mím chặt môi, chịu đựng.

Lục Phồn hoàn toàn không hay biết. Anh rùi mắt giúp cô xức thuốc. Sau khi thoa hết, thu tay lại, đẩy nắp. Anh ngẩng đầu, phút chốc ngo ngẩn.

Khi ánh mắt đen kịt của anh nhìn tới, trong đầu Nghê Giản nổ bùm một tiếng.

Dây cung kéo căng đã bị chặt đứt.

Nhìn không được.

Cô ôm lấy mặt anh, ghé môi vào. Lục Phồn không hề phòng bị, thoáng chốc trở tay không kịp. Cô không hôn, đôi môi nóng ẩm lướt thẳng lên mắt anh. Lưỡi cô giống như một con quái vật, lạng lẹ chui ra, thè liếm lưỡi anh.

Bên ngoài, tia trời chiều cuối cùng đã trút bỏ hết, trời sập tối.

Trước mắt Lục Phồn cũng tối đen. Anh cảm giác máu trong người đều phụt vọt lên mắt. Nghê Giản hôn khỏa mắt anh, kéo một đường, đến tận tai. Cơ thể Lục Phồn run run, cổ họng cuộn cuộn. Anh cắn môi, vịn chặt tay cô.

Nghê Giản bị anh giật xuống, áp trên ghế sofa. Cơ bắp toàn thân Lục Phồn căng cứng, đè lên người Nghê Giản. Anh giữ vai cô, thở gấp.

Giữa bóng tối mịt mờ, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

Trong mắt Lục Phồn thấp lửa.

Trong mắt Nghê Giản có ánh sáng.

Anh mím môi.

Còn cô, đang cười.

Nghê Giản, đừng giờ trò với tôi. Anh nghiêng chặt răng.

Nghê Giản nhếch môi, nhìn hình dáng khuôn mặt rõ ràng của anh, nụ cười dần dần mở rộng, hòa hợp tiến vào trong mắt, giống như hoa.

Cô khẽ cười ra tiếng.

Không phải anh rất lợi hại sao, hả?. Thất lưng cô thẳng đứng, cảm nhận được chỗ đó của anh chạm vào, vừa cứng vừa nóng.

Cô cong lưng cười: Anh chưa từng bị trêu như vậy à?.

Sắc mặt Lục Phồn sa sầm, ánh mắt tối một mảng. Nghê Giản dường như không nhận ra nguy hiểm, vẫn hung hăng cười, khiêu khích. Lục Phồn ghì chặt tay cô lại, vùi đầu xuống.

Tiếng cười của Nghê Giản chưa bật ra. Lục Phồn đã dùng môi, chặn miệng cô. Hai đôi môi chạm vào nhau, Nghê Giản từ ý thức cho đến trái tim đều nổ âm một cái.

Cô không có kinh nghiệm. Từ trước đến nay đều là cô hôn người khác, hôn mặt, hôn cổ, từng bên mắt. Cô chưa từng hôn môi ai, ngay cả Tô Khâm. Cô muốn hôn, mà chưa thực hiện được. Sau này, cô thử với những người đàn ông khác, tất cả đều vừa hôn liền không thể tiếp tục.

Cô không biết hôn môi có mùi vị gì.

Lục Phồn đưa lưỡi tấn công, Nghê Giản bối rối, đầu phát nóng. Cô đáp lại nụ hôn sâu của anh. Trong chuyện thân mật này, cô là một cô gái thông minh, làm qua làm lại, liền nắm được kỹ thuật.

Cô chủ động đảo khách thành chủ, ngăn lưỡi anh lại, run rẩy quăn quýt, quấy nhiễu răng môi anh.

Cô nghĩ, hôn Tô Khâm cũng có cảm giác như thế này sao.

Kịch liệt, kích thích, sáng khoái.

Nhưng rất nhanh, Nghê Giản phát hiện không phải.

Lồng ngực cô ngọt ngat, không thở nổi, người đàn ông đang phủ trên người cô thì vẫn vậy. Cô muốn rút lui để thở, nhưng anh không cho cô cơ hội, kẹp chặt cô không tha. Cô giãy giụa, anh khóa chết cô lại, hôn mạnh hơn. Cô không phản kháng được. Trong nháy mắt, Nghê Giản đã hiểu.

Anh đang cố ý.

Anh đang trả thù.

Muốn cô chết nghẹt sao.

Nghê Giản rất giận, nhưng không chịu thua. Tàn nhẫn hơn thế, cô cũng không sợ.

Cô mút môi anh, đột nhiên cắn khế, mùi ngai ngái tràn đầu lưỡi. Lục Phồn xoay người thối lui. Nghê Giản thò tay lau miệng, trên mu bàn tay có một vết đỏ. Cô nằm đó, đôi mắt đỏ lựng, ngao ngễ nhìn anh. Lục Phồn liếm môi, Nghê Giản nhếch miệng không nói.

Trời rất nóng, không khí trong phòng lạnh hơn đóng băng.

Một lát sau, Lục Phồn đứng dậy, rời ghế sofa.

Anh tiến vào bếp.

Nghê Giản nằm kia, trên người thấm mồ hôi khó chịu, cô đi chân trần ra ngoài ban công, thu quần áo vào nhà tắm.

Trong phòng bếp, Lục Phồn vung con dao phay.

Trên thớt gỗ, con cá trích nằm im bất động.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Lúc ăn cơm, hai người hết sức im lặng, giống như sư tử sau đại chiến, ngậm kỷ kết dừng lại nghỉ ngơi lấy sức.

Lục Phồn nấu cá trích kho, canh rau, Nghê Giản chỉ ăn hai món này, còn trứng rán và đậu bắp để Lục Phồn ăn. Nghê Giản vừa nhìn đã cảm thấy không có cảm giác ngon miệng. Cô biết rõ, Lục Phồn chẳng qua không muốn lãng phí.

Dễ nhận thấy, lần đầu tiên vào bếp của cô là một màn thất bại thảm hại. Nhất là món đậu bắp, trông thật sự kinh khủng. Nghê Giản cảm thấy mình như bị đồ ăn đánh lừa. Không phải đồ xào là ngon nhất sao.

Nghê Giản nhấp một ngụm nước canh, thấy Lục Phồn đưa đũa về phía chiếc đĩa còn sót mấy miếng bên trong. Cô nói: Dừng cố. Lục Phồn không quan tâm đến cô, cúi đầu và cơm. Nghê Giản dùng hai giây, vươn tay trút toàn bộ đĩa đậu bắp còn dư một nửa vào bát mình.

Lục Phồn ngẩng đầu.

Nghê Giản cau mày, nhìn như uống thuốc, nuốt vội miếng cơm xuống nhưng trong miệng vẫn còn vị nặn và khét. Cô uống một hai ngụm canh rồi để đũa xuống, ngồi lên ghế xem tivi.

Lục Phồn nhìn chằm chằm vào chiếc bát không đối diện một lúc, thu hồi ánh mắt, ăn hết cơm.

Lục Phồn rửa bát, Nghê Giản làm ổ trên sofa xem tivi không nhúc nhích. Lục Phồn thu dọn xong xuôi, tắm rửa đi ra, cô vẫn tựa ở đó xem tivi. Lục Phồn liếc nhìn, là chương trình hẹn hò. Một nhóm đàn ông ngồi đằng kia, trên bục là một cô gái tóc xoăn dài, cầm mic nói, nước mắt giàn dụa.

Nghê Giản đột nhiên nhấn điều khiển từ xa, màn hình tối đen. Cô gãi đầu, đứng dậy, bộ dạng vô cùng buồn chán:

Em đi ngủ đây.

Lúc cô đang định đi, Lục Phồn nói: Hai hôm nữa ra ngoài chơi, em đi không?.

Nghê Giản ngạc nhiên, ngẩng đầu: Anh muốn dẫn em đi chơi à?.

Lục Phồn không trả lời thẳng, chỉ bảo: Háo Tử tổ chức, cậu ấy muốn gặp em, nhớ cậu ấy không?.

Tất nhiên Nghê Giản nhớ.

Bạn tiểu học của anh, cái anh béo béo hay túm tóc em, mặc áo thun chui đầu, đeo cặp sách kẻ ca rô màu đen, hay trêu em ấy.

Cô trả lời rất nghiêm túc, Lục Phồn nghe hơi buồn cười.

Vẫn nhớ kẻ thù à?.

Nghê Giản giương khóe mắt lên: Kẻ thù đương nhiên phải nhớ rồi.

Những việc khác cũng không quên.

Anh chàng Háo Tử đó từng ra mặt giúp cô, còn đưa tiền cho cô mua đồ ăn, đương nhiên những việc ấy đều có sự giám sát của Lục Phồn. Nghê Giản nhớ Háo Tử ngày bé rất trọng nghĩa. Điều kiện nhà anh ấy tốt hơn nhà của Lục Phồn. Trong cặp sách có nhiều đồ ăn vặt cô chưa từng nhìn thấy, cô đi theo Lục Phồn nên được hưởng không ít lợi ích.

Nghê Giản hỏi: Anh và anh ấy vẫn thân nhau à?.

Lục Phồn không phản ứng, hỏi: Có đi không?.

Đi đâu?.

Chưa biết.

Nghê Giản à một tiếng, điệu bộ như đang suy nghĩ. Lục Phồn cầm khăn mặt vắt lên lưng ghế sofa: Nếu em không thích đi thì để tôi trả lời cậu ấy.

Nghê Giản: Đi chứ, sao lại không đi.

Hôm sau, Trương Hạo báo cho Lục Phồn điểm đến, bên thôn Tầm Nam ở núi Phong Hồ có một sơn trang nghỉ dưỡng, không tính là xa lắm, tầm 60 - 70

km, lái xe mất khoảng nửa tiếng. Nhưng Lục Phồn cảm thấy xa. Anh tưởng chỉ chơi gần khoảng một ngày mà thôi. Trương Hạo nhìn đáng vẻ của anh hiểu anh đang nghĩ gì.

Được rồi, ông lớn như cậu đừng cố từ chối nữa, coi như vì Tiểu Giản đi. Cậu và em gái vất vả lắm mới gặp lại nhau, dù thế nào chúng ta cũng phải gắng hết sức chứ. Hứa Vân bảo, ở đó không tệ, mới phát triển hai năm nay thôi, chắc chắn Tiểu Giản chưa từng đến đâu.

Trương Hạo nói như vậy, Lục Phồn cũng không phản đối nữa.

Trước khi Lục Phồn tan làm, Trương Hạo thông báo: Sau trưa mai chúng ta sẽ đi, ở đó hai tối. Cậu bảo Tiểu Giản mang mấy bộ quần áo, tốt nhất là mang theo áo dài tay, nói không chừng buổi tối sẽ lạnh đấy.

Lục Phồn ậm ừ đáp lại. Sau khi về nói với Nghe Giản, cô rất tò mò: Thôn Tầm Nam? Chỗ đó ở đâu?.

Là một sơn thôn nhỏ, có khu nghỉ mát ở đấy.

Anh từng đến chưa?.

Chưa đến bao giờ.

Nghe Giản ngẫm lại cũng thấy có lẽ anh chưa từng đến bất kỳ khu nghỉ dưỡng nào. Nhìn anh rất nhàn nại, mấy ngày bị cô chiếm phòng, anh ngủ ngoài phòng khách, không có điều hòa, quạt chạy yếu.

Suy nghĩ một lúc, Nghe Giản nói: Đi ba hôm không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?.

Lục Phồn đáp: Không sao.

Nghe Giản gật đầu: Được.

Hôm xuất phát trời nắng, gió hơi lớn, không có vẻ gì là nóng. Nghe Giản lấy mấy bộ quần áo nhét vào túi, lúc đi ra thấy Lục Phồn đang chuẩn bị quần áo. Không biết anh lười ở đâu ra một chiếc va li, màu tàn thuốc, kiểu dáng cũ kỹ.

Nghe Giản đi tới đưa trước túi trong tay cho anh: Để cùng một chỗ đi.

Lục Phồn ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhận lấy chiếc túi bỏ vào trong bọc.

Hai giờ chiều, Lục Phồn lái xe máy dừng chiếc cửa hàng của Trương Hạo, Nghe Giản ngồi phía sau.

Trương Hạo và Hứa Vân cũng đã chuẩn bị xong.

Hứa Vân nhìn thấy Nghe Giản trước, cười đi tới: Ô, đây là Tiểu Giản phải không? Em gái nhìn xinh xắn quá.

Nghe Giản không biết cô, nhưng nhìn cô cười rất nhiệt tình, cũng cười đáp trả.

Lục Phồn chào Chị Vân, đang định giới thiệu vắn tắt với Nghe Giản, Hứa Vân đã giành trước. Chị là Hứa Vân, vợ của Trương Hạo, chị lớn hơn Trương Hạo hai tuổi, em cũng gọi giống Lục Phồn là chị Vân đi.

Hứa Vân mới nói hai câu, Nghe Giản liền nhìn ra tính cách hào sảng của cô ấy.

Không nói câu gì, Trương Hạo đi từ bên trong ra. Nghe Giản thấy Trương Hạo, ánh mắt hơi mờ to. Cô không thể liên tưởng cậu bé mập mập ngày xưa với người đàn ông đứng trước mặt này. Thật không ngờ, Trương Hạo đã giảm béo thành công.

Nghe Giản khâm phục sự thay đổi của Trương Hạo. Trương Hạo cũng vậy.

Anh không nghĩ đứa bé hay theo đuôi Lục Phồn năm đó nay đã có dáng dấp trưởng thành như vậy. Trên người cô gái này hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng khi còn bé, từ gương mặt đến khí chất, cả con người dường như đã thay đổi.

Trương Hạo có phần không dám tin: Đây thật sự là... Tiểu Giản sao?.

Nghe Giản gọi: Anh Hảo Từ.

Trương Hạo không thể không tin.

Anh nhìn Nghe Giản một vòng, không ngớt lời cảm thán, quay đầu nói với Lục Phồn: Đừng nói là cậu nhìn một phát có thể nhận ra ngay nhé?.

Nghe Giản liếc đuôi mắt về phía Lục Phồn. Lục Phồn không trả lời, hỏi Trương Hạo: Khi nào thì đi?.

Hứa Vân nói tiếp: Đợi lát nữa, Tiểu La và Đặng Lưu đi mua sắm, sắp về rồi.

Vừa dứt lời, một chiếc xe tải đi đến. Xe dừng, Tiểu La từ ghế lái phụ nhảy xuống, hô to: Chị Vân, đồ đạc mua xong rồi này. Hô xong, người đã chạy tới, Nghe Giản nhìn thoáng qua đã nhận ra cậu ta là ai.

Lần trước cô đến tìm bản thảo, người nói đỡ Lục Phồn chính là cậu ta.

Tiểu La chạy lại gần, cười hi hi chào một vòng, đến lượt Nghe Giản cảm xúc đột nhiên thay đổi, ngạc nhiên nói: Cô cô cô....

Trương Hạo bảo: Tiểu La, đây là em gái của anh Lục, cậu gọi là chị.

Cái gì?. Tiểu La ngậy người, nhìn chằm chằm Nghe Giản quan sát cả buổi, gãi đầu gãi tai: Chị chẳng phải là, là... Sao lại thành em gái của anh Lục vậy?.

Tiểu La quay đầu nhìn Lục Phồn, Lục Phồn khẽ gật đầu, Tiểu La càng bối rối. Cô gái lòng dạ hẹp hòi này sao lại thành em gái của anh Lục chứ? Cậu còn chưa hiểu ra sao, một người trong xe tải bước xuống.

Trương Hạo hô lớn: Đặng Lư, cầm hai chai nước lại đây.

Được rồi. Đặng Lư cầm hai chai nước, thấy cô gái đứng bên cạnh Lục Phồn, cũng cả kinh. Bỗng nhớ tới tin đồn Tiểu La truyền mấy hôm trước, trong đầu lóe lên, lớn giọng gọi thẳng: A, anh Lục, chị dâu xinh quá.

Trong nháy mắt, mọi người đứng đó đều sững sờ.

Vài giây sau, Hứa Vân bật cười, nói với Lục Phồn: Cậu xem, cậu còn không lấy vợ đi, Đặng Lư nôn nóng rồi kìa.

Trương Hạo hơi ngạc nhiên, vô thức nhìn Lục Phồn và Nghe Giản, dần dần cảm thấy mùi vị hứng thú, nghĩ thầm hai người này chỉ sợ thật sự có gì đó, liền quay đầu tìm Lục Phồn hỏi.

Ngược lại lúc này, Tiểu La không hề xoắn xýt, chọc chọc Đặng Lư, nhắc nhở: Đây là em gái của anh Lục, phải gọi là chị.

Hả? Không phải chị dâu à?. Đặng Lư giắt mình, có phần lúng túng, cúi thấp đầu về phía Nghe Giản: Việc này, em xin lỗi chị.

Nghe Giản đáp: Không sao.

Khóe mắt Lục Phồn liếc sang, biểu lộ vẻ thờ ơ không rõ.

Trương Hạo cầm đồ uống trên tay Đặng Lư, một chai đưa cho Nghe Giản, một chai đưa cho Hứa Vân: Chúng ta nghỉ một lát rồi đi.

Hứa Vân sắp xếp theo lời anh: Chúng ta thế này nhé, Hào Từ lái xe của chúng tôi, ngồi cùng Đặng Lư. Lục Phồn lái xe tải chở Tiểu Giản, và cả Tiểu La nữa. Những người khác đều đi thẳng đến đó rồi, có lẽ tới sớm hơn chúng ta đây.

Lúc xuất phát đã hơn hai rưỡi.

Lục Phồn đi theo xe của Hứa Vân phía trước.

Tiểu La và Nghe Giản ngồi ghế sau.

Lục Phồn vốn ít lời, Nghe Giản cũng không nói gì, trong xe yên tĩnh lạ thường. Tiểu La chịu không được, chủ động quay đầu nói chuyện với Nghe Giản:

Chị, hôm đó em xin lỗi, em nói chuyện không dễ nghe, chị đừng để bụng.

Nghe Giản chỉ kịp nghe rõ nửa câu sau của cậu ta, nhưng cô đoán được cậu ta định nói gì.

Cô cười cười: Tôi cứ muốn để bụng đấy.

Hả?. Tiểu La sững sốt, gãi đầu, không biết nói tiếp thế nào.

Nghe Giản đáp: Tôi trêu cậu thôi.

Tiểu La lại ngạc nhiên, sau khi hiểu ra, hơi lúng túng, cũng có chút không thoải mái.

Cô gái này thích trêu người.

Trong lòng cậu càng cảm thấy kỳ lạ, cô ấy sao có thể là em gái của anh Lục được, con người kia có điểm gì giống anh Lục chứ?

Nghe Giản chú ý tới biểu cảm của Tiểu La, hỏi: Giận à?.

Tiểu La đáp: Không có.

Nghe Giản không thèm để tâm, quay đầu lại, nhìn Lục Phồn qua kính chiếu hậu, không ngờ đụng phải ánh mắt anh.

Nghê Giản hơi ngơ ngác, lúc nhìn lại, phát hiện ánh mắt Lục Phồn đã rời đi.

Trong lòng cô có phần nóng nảy: Anh trốn cái gì chứ?.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Giọng điệu công kích của Nghê Giản khiến Tiểu La ngồi bên cạnh thêm hoảng sợ: “Em không có trốn mà”.

Nói xong thấy Nghê Giản nhìn chằm chằm phía trước, không hề nhìn sang cậu ta, mới hiểu cô đang nói chuyện với Lục Phồn.

Nhưng Lục Phồn không có bất kỳ phản ứng gì. Anh giả câm giả điếc mặc kệ Nghê Giản nổi giận mà không có cách nào phát tiết.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Lục Phồn trong gương chiếu hậu, ngậm miệng, không nói chuyện với anh nữa.

Tiểu La cảm thấy nhiệt độ trong xe giảm xuống, muốn nói chút gì đó ấm áp, suy nghĩ một lúc lại nín lặng.

Cô gái này lạ thật đấy, chắc là không muốn chảy xuống vũng nước đục rồi.

Im lặng suốt dọc đường, đến núi Phong Nguyên vừa vặn bốn giờ. Xe chạy dọc con đường lớn quanh co, tiến vào thôn Tầm Nam, dừng trước cửa sơn trang Ngân Hạnh.

Tiểu La vội vã nhảy xuống xe thở hổn hển. Ở lại thêm với hai người kia, cậu ta sắp nghẹn thành cảm.

Nghỉ ngơi vài giây, Tiểu La bỏ chạy lên trước tìm Đặng Lưu nói chuyện.

Lục Phồn trước khi xuống xe, vòng ra sau lấy đồ. Nghê Giản tay không bước xuống, dựa vào cửa xe nghỉ ngơi một lúc, nhìn ngắm xung quanh.

Đúng là phong cảnh trên núi.

Dãy núi trải dài sau lưng sơn trang, cách đó không xa là khu dân cư dọc treo trên núi. Xung quanh đều là cây cối, vừa cao vừa to, có rất nhiều cây phong và cây ngân hạnh. Thấy tên sơn trang, Nghê Giản nhớ tới nhà Lục Phồn ở đường Ngân Hạnh.

Nơi đây đương nhiên đẹp mắt hơn so với đường Ngân Hạnh rất nhiều.

Sơn trang Ngân Hạnh không lớn, tổng cộng có bốn tòa nhà ba tầng nhỏ. Một tòa kiểu dáng biệt thự, ba tòa khác là nhà tầng bình thường, tường bên ngoài đều màu lam, được chỉnh trang rất đẹp.

Trương Hạo đặt đúng ngôi biệt thự nhỏ đó.

Mấy người đến trước đã đi vào, Trương Hạo nhấn điện thoại, không lâu sau hai cô gái từ trong biệt thự đi ra, đều là đồng nghiệp cùng công ty với Hứa Vân, ngày thường khá thân thiết, vừa gọi đã đến. Hai người tuổi không lớn lắm, so với Hứa Vân có phần nhỏ hơn, đáng tuổi khoảng hai sáu hai bảy.

Hứa Vân giới thiệu mấy câu, thoáng một cái mọi người đã biết nhau.

Hàn huyền một hồi, cánh đàn ông bắt đầu khuôn đờ lên phòng. Hứa Vân nghĩ rất chu đáo, chuẩn bị không ít rượu nước cùng nguyên liệu nấu ăn, khoảng chừng bốn hộp.

Biệt thự không nhỏ, ba tầng lầu có tổng cộng mười phòng. Vợ chồng Trương Hạo ở một gian, những người khác mỗi người chọn một gian, sắp xếp xong xuôi vẫn còn trống hai gian.

Nghê Giản và Lục Phồn đều ở phòng tầng ba. Một cái ở phía đông, một cái ở phía tây, cách nhau bởi hai căn phòng trống.

Đêm qua Nghê Giản ngủ không ngon giấc, ngồi một chuyến xe đã cảm thấy khó khăn. Cô xuống dưới tầng ăn điểm tâm, nói với Hứa Vân một tiếng rồi trở về phòng.

Trước bữa tối, Lục Phồn không nhìn thấy Nghê Giản liền lên tầng tìm cô. Hứa Vân vừa vặn từ trên tầng đi xuống, nói Nghê Giản đang ngủ say. Lục Phồn đành thôi.

Khi trời đã tối đen, có hai người nữa tới biệt thự, là Trình Minh và Triệu Hữu Sâm, bạn học cấp ba của Trương Hạo.

Trình Minh là do Trương Hạo gọi đến, Triệu Hữu Sâm là tự làm mặt dày theo tới.

Lúc nhìn thấy Trình Minh, Hứa Vân vẫn đang cười, đến khi nhìn thấy Triệu Hữu Sâm phía sau anh ta, sắc mặt liền thay đổi. Cô kéo Trương Hạo vào bếp giáo huấn.

Trương Hạo kêu oan: “Trời đất chứng giám, thật sự không phải do anh gọi đến. Ai biết được cậu ta và Trình Minh ở cùng một chỗ. Sớm biết cậu ta sẽ tới, anh đã không gọi Trình Minh rồi”.

Sắc mặt Hứa Vân vẫn rất khó chịu: “Tốt nhất là anh tránh xa anh ta một chút cho em. Con người tâm địa gian xảo, mười phần là bạn xấu”.

Trương Hạo thấy cô tức giận, vội vàng nhận sai: “Bà xã, đừng nóng giận, đừng nóng giận, lần này anh sai rồi, cam đoan không có lần sau”.

”Anh còn dám có lần sau à?”. Con thịnh nộ của Hứa Vân bốc lên: “Chuyện lần trước của Đặng Lưu em còn chưa tính toán rõ ràng với anh ta đâu. Anh ta là tên cặn bã, bề ngoài chó đội lốt người, chuyên gây họa cho các cô gái, chân đạp máy thuyền... Nếu không nể mặt anh, em đã đuổi anh ta đi rồi”.

”Dạ dạ dạ”. Trương Hạo vội vàng nhận sai: “Đều là do anh không tốt. Anh cũng biết Hữu Sâm ra nước ngoài học bậy bạ, đào hoa, không thích sống đúng đắn. Trình Minh không tệ, anh chỉ gọi cậu ấy đến tiếp xúc với Bội Bội và Tạ Lâm, nói không chừng có thể thành một đôi”.

”Đừng có nói nhảm, tóm lại bây giờ anh phải giám sát kỹ Triệu Hữu Sâm, nếu anh ta dám làm loạn, trêu chọc hai đứa em gái của em, em sẽ bắt anh ta phải chết”.

Trương Hạo gật đầu như bằm tỏi, vỗ ngực cam đoan: “Ngay bây giờ nhất định sẽ tập trung chú ý”.

Trương Hạo nói được làm được, suốt cả tối luôn để tâm đến động tĩnh của tên lừa bịp Triệu Hữu Sâm, sợ Triệu Hữu Sâm chạy đến trêu chọc hai nữ đồng nghiệp của Hứa Vân.

Lạ là, hôm nay Triệu Hữu Sâm hết sức đứng đắn. Ngoại trừ lúc chào hỏi mọi người ra, mấy giờ sau chỉ đánh bài uống rượu, không hề thấy anh ta chủ động nói chuyện thân thiết với cô gái nào. Ngược lại, Bội Bội dường như bị vẽ bề ngoài của Triệu Hữu Sâm mê hoặc, thi thoảng tìm anh ta nói chuyện.

Trương Hạo khề thờ hất ra, thầm đoán tên này tinh tường, Bội Bội và Tạ Lâm đều là mẫu hình con gái trong sạch thuần khiết, không hẳn là đại mỹ nữ, đoán chừng không lọt vào mắt anh ta.

Đám người chơi bài cả tối, hơn mười giờ mới ai về phòng người nấy. Triệu Hữu Sâm và Trình Minh vào hai phòng trống ở tầng ba.

Nghê Giản ngủ đến nửa đêm thì tỉnh, nhìn đồng hồ, vừa hơn hai giờ. Sờ lên bụng, hơi đói. Cô dậy đánh răng rửa mặt, khoác áo sơ mi dài tay ngoài váy ngủ, xuống lầu.

Đi ra cầu thang đèn vẫn mờ. Nghê Giản mượn ánh sáng xuyên qua phòng khách bước vào bếp.

Trong phòng bếp có luồng sáng.

Một bóng đen đứng bên trong, đang mở cánh tủ lạnh lục tìm gì đó, thoáng nhìn, rất giống hình ảnh trong phim kinh dị.

Nghê Giản đưa tay lên tường sờ soạng nhân một phát.

Tách một tiếng, phòng bếp sáng choang.

Tất cả được phơi bày dưới ánh sáng chói mắt, kể cả bóng đen đang lục tủ lạnh kia.

Trong giây lát đèn sáng, chiếc túi sùi cao đông lạnh trong tay bóng đen rút nhanh xuống đất.

Một cánh tay đàn ông rơi vào tầm nhìn.

Nghê Giản mở to mắt.

Triệu Hữu Sâm hiển nhiên bị hoảng sợ. Anh ta cũng sờ nhìn Nghê Giản đứng ở cửa, hai chân như chôn chặt, nhìn kỹ vẫn thấy run. Thực ra, anh ta không chắc chắn lắm mỹ nữ áo trắng tóc tai bù xù này là người hay là ma. Có gì không đáng hoàng đâu chứ, anh ta chẳng qua chỉ là tìm chút đồ ăn mà thôi.

Triệu Hữu Sâm nuốt nước miếng, ánh mắt dời xuống gương mặt trắng nõn của Nghê Giản, thấy bắp chân mảnh khảnh, xuống chút nữa là chân.

Anh ta khề thờ phào, ánh mắt quay lại gương mặt Nghê Giản, cười cười: “Cô gái à, cô dọa chết người đấy”.

Nghê Giản nói: “Xin lỗi”, đi qua nhặt bánh sùi cao, nhìn nhìn: “Có thể chia cho tôi mấy cái được không?”.

Triệu Hữu Sâm nhướn mày, ngạc nhiên. Cô gái này phản ứng bình tĩnh lãnh đạm, dường như người bị dọa chỉ có anh ta. Anh ta nghi ngờ cô có ý.

Triệu Hữu Sâm nghiêng người: “Cô là ai?”.

”Tôi là Nghe Giản“.

Trả lời xong, cô nói tiếp: “Tôi sẽ đi nấu, chờ tôi mấy phút“.

Hiển nhiên, sự chú ý của cô chỉ đặt trên bánh sủi cảo.

Triệu Hữu Sâm nhìn chăm chăm vào mặt cô một hồi, hạ mắt cười cười: “OK, chia cho cô đấy“.

Nghê Giản tìm nồi, nhanh chóng đem sủi cảo đi nấu. Triệu Hữu Sâm nghiêng người dựa vào khung cửa, khoanh tay nhìn cô.

Nghê Giản thật sự rất đói, không kịp tìm hiểu, chỉ nấu một nồi nước sủi, không thả chút gia vị nào vào.

Nấu xong, cô múc năm cái bỏ vào bát, đưa thìa cho Triệu Hữu Sâm: “Còn dư là của anh“.

Triệu Hữu Sâm vừa đón lấy vừa nhìn người, căn bản không để ý cô có thả gia vị hay không, cho đến khi nhìn thấy nồi sủi cảo nước trắng, mặt liền ngáy ra.

”Cô... cứ như thế mà ăn à?“.

”Không thì sao?“. Nghe Giản bung bát thản nhiên đi qua mặt anh ta.

Triệu Hữu Sâm thiếu chút nữa thì phun ra máu. Trên đời này anh ta chưa từng ăn món nào với nước sủi như vậy. Anh ta vuốt vuốt mái tóc, nhìn ngó phòng bếp một lúc, tìm được một lọ dấm.

Cho đến khi anh ta chuẩn bị xong gia vị bung bát đi ra, Nghe Giản đã ăn xong.

Cô rửa bát, đi lên lầu.

Triệu Hữu Sâm gọi: “À, cô chờ tôi một lát“.

Nghê Giản không chút phản ứng, nhẹ chân bước lên cầu thang.

Triệu Hữu Sâm ngửa đầu nhìn một lúc rồi cúi xuống cho dấm chua: “Chà chà, có khí chất đấy“.

”Nghê Giản, Nghe Giản...“. Anh ta nhắm đi nhắm lại tên cô, lắc đầu mỉm cười.

Nghê Giản ngủ quá nhiều, hôm sau tinh thần sáng khoái, sáng sớm đã rời giường.

Trên tầng ba có sân thượng để ngắm cảnh.

Nghê Giản đứng đó ngắm núi. Sau lưng, một người đàn ông đang nhìn cô.

Triệu Hữu Sâm đứng nửa giờ không thấy Nghe Giản quay đầu. Anh ta không kiên nhẫn ho hai tiếng, nhưng cô vẫn không có phản ứng.

Anh ta đi tới vỗ vai cô. Nghe Giản quay đầu lại.

Triệu Hữu Sâm hỏi: “Nhìn gì mà mê mẩn vậy?“.

Nghê Giản nhú mày: “Bỏ tay ra“.

Triệu Hữu Sâm thoáng ngạc nhiên, nhìn cô mấy giây, tay rút khỏi vai cô.

Mi tâm Nghe Giản dần ra.

Lần đầu tiên Triệu Hữu Sâm bị phụ nữ chán ghét, cảm thấy không quen.

Anh ta sờ lên mũi, nói: “Tôi là Triệu Hữu Sâm, là bạn học của Háo Tử. Cô là đồng nghiệp với chị Vân à?“.

Nghê Giản đáp: “Không phải, tôi sống cùng với Lục Phồn“.

”Lục Phồn?“. Triệu Hữu Sâm nheo mắt: “Là tên lính cứu hỏa kia áy hả?“.

Nghê Giản dõi nhìn anh ta hai giây, bỗng nhiên không muốn nói chuyện. Cô không thích bộ dạng anh ta khi nhắc đến Lục Phồn. Cô không nghe được giọng điệu nhưng có thể nhìn thấy biểu cảm.

Người đàn ông này coi thường Lục Phồn.

Cô xoay người, tiếp tục ngắm núi.

Triệu Hữu Sâm đột nhiên bị thờ ơ, có phần không hiểu.

”Sao không nói chuyện nữa? Anh ta không phải nhân viên phòng cháy chữa cháy à?”.

Nghê Giản không phản ứng.

Triệu Hữu Sâm nhìn chăm chú vào chiếc cổ trắng như tuyết của cô, hơi tức giận. Từ trước tới nay, anh ta chưa từng tiếp xúc với người con gái nào thách thức như vậy.

Anh ta suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ đã sai chiến thuật. Anh ta biết có kiểu phụ nữ, nhìn qua rất mạnh mẽ ngang ngược, điều đó càng thu hút đàn ông muốn chinh phục bọn họ. Anh ta đoán, cô gái này chính là thế.

Triệu Hữu Sâm siết chặt nắm tay, vươn tay xoay người Nghê Giản, áp vai cô lên lan can.

”Tôi đang nói chuyện với cô đấy. Cô điếc hay câm vậy hả?”.

Nghê Giản đương nhiên không nghĩ anh ta làm vậy. Người đàn ông đột nhiên thay đổi trong vòng một giây, thật hài hước, cô muốn cười.

Đúng là cô đã mỉm cười.

Gió sớm từ trên núi thổi qua, mái tóc dài đen bóng của cô ôm lấy mặt, lướt nhẹ qua cằm Triệu Hữu Sâm. Cô cười híp mắt, hàng mi dài rung lên một cái, tựa như tiếng chuông giòn dã truyền ra xa.

Lúc Lục Phồn đến, nghe được chính là tiếng cười ấy.

Trên sân thượng, đôi nam nữ kề cận ở cùng một chỗ, dựa vào lan can, gió cuốn thổi tung chiếc váy của cô gái, cùng vạt áo sơ mi của người đàn ông.

Anh đứng ở đó nhìn, không biết có nên gọi cô ăn sáng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

7h30, Nghê Giản và Triệu Hữu Sâm cùng xuống lầu.

Thấy bọn họ sánh bước đi xuống, Trương Hạo khựng lại, gương mặt ngay sau đó liền tái đi. Con mẹ nó, phòng đến phòng đi, lại quên mất Nghê Giản! Trương Hạo tức giận, quỳnh lên đi tìm vợ. Hứa Văn vừa tập thể dục buổi sáng xong, đang trên lầu tắm rửa. Trương Hạo không còn cách nào khác, trốn trong bếp nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Triệu Hữu Sâm và Nghê Giản.

Nhìn một lúc, nhớ ra gì đó - Ồ, Lục Phồn đâu? Không phải đi lên gọi Nghê Giản ăn sáng ư? Sao không thấy người nhỉ?

Nghê Giản cũng đang nghĩ vậy. Trong ấn tượng, hàng ngày Lục Phồn đều dậy sớm hơn cô, không đến mức vẫn đang ngủ lười.

Đang nghĩ ngợi, ngẩng đầu, thấy một dáng người thái độ lạnh nhạt từ trên lầu đi xuống.

Nghê Giản nhìn một hồi, rồi mất đi.

Triệu Hữu Sâm thấy có người xuống, cao giọng chào: “Chào buổi sáng”.

”Chào buổi sáng”. Lục Phồn đi qua phòng khách, tiến vào bếp.

Trương Hạo kéo anh đến bên bếp, đóng cửa: “Cậu làm gì vậy?”.

Lục Phồn không hiểu.

Trương Hạo nói: “Không phải cậu đi gọi Tiểu Giản à, tại sao Hữu Sâm lại đi xuống cùng cô ấy?”.

Lục Phồn không đáp. Trương Hạo nhìn về mặt khác thường của anh, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện quan trọng gì à?”.

Lục Phồn nói: “Không có gì, tôi đến đúng lúc bọn họ đang nói chuyện nên tôi không muốn quấy rầy”.

Trương Hạo tự đánh thẳng vào đầu: “ Việc này trách tôi! Không nói rõ với cậu nên cậu không hiểu tình hình”.

Lục Phồn: “ Tình hình gì?”.

Trương Hạo vỗ vỗ vai anh, ý bảo anh lại gần. “ Tay ngoài kia là bạn học cấp 3 của tôi, một gã đào hoa ong bướm đấy”. Trương Hạo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu, thấp giọng: “ Tên này rất mê...”.

Lục Phồn: “ Mê gì?”.

” Cậu ngốc thật, đương nhiên là chơi đùa con gái rồi”.

Trương Hạo ghé mắt qua khe cửa nhìn ra bên ngoài, kể hết chuyện phóng đảng của Triệu Hữu Sâm. Lục Phồn nghe xong im lặng.

Trương Hạo lo lắng đỏ mặt hỏi: “ Vẫn chưa hiểu à? Tôi e là em gái Tiểu Giản thiện lương đã bị đưa vào miệng sói rồi”.

Cuối cùng Lục Phồn cũng có chút cảm xúc. Một lúc sau, anh bình tĩnh nói: “ Người là do cậu gọi tới”.

Câu nói khiến Trương Hạo nghẹn họng.

” Được rồi được rồi, đều là trách nhiệm của tôi. Bây giờ là lúc để truy cứu trách nhiệm à? Mau nghĩ cách cứu em gái về đi”.

Trương Hạo bứt tai, hai giây sau nói: “ Thế này đi, cậu tìm cơ hội nhắc nhở Tiểu Giản đừng thân mật với Triệu Hữu Sâm quá, nói Triệu Hữu Sâm là sói già vấy đuôi, đừng tin lời ngon ngọt”.

Lục Phồn không đáp, một lúc sau thờ ơ trả lời: “ Cậu đi mà nói”.

” Cậu nói đi”. Trương Hạo bảo: “ Cô ấy tin cậu, nghe lời cậu nhất”.

“...”

Lục Phồn nhất thời không nói gì.

Lục Phồn hiểu. Ngày bé Nghe Giản tin anh nhất, nghe anh nhất. Anh bảo cô chờ anh, cô sẽ chờ. Anh bảo cô làm bài tập, cô sẽ ngồi một mình trên ghế im lặng viết bảng chữ cái.

Nhưng đó là khi còn bé.

Hiện tại, cô làm những việc kia, Lục Phồn nói không nên lời.

Anh không trả lời, bên ngoài truyền đến tiếng Hứa Vân gọi Háo Tử. Trương Hạo vội vã nói rõ một câu với Lục Phồn, hấp tấp đi ra.

Sau bữa sáng, có người đề nghị đi leo núi, có người đề nghị đi câu cá, thoáng một phát đã bất đồng. Trương Hạo đề nghị chia làm hai tốp, ai muốn đi leo núi thì leo núi, ai muốn đi câu cá thì câu cá.

Đến cuối cùng, còn thừa lại Nghe Giản, Lục Phồn, Triệu Hữu Sâm không có lựa chọn.

Trương Hạo biết rõ trong lòng Triệu Hữu Sâm nhất định muốn ở cùng một chỗ với Nghe Giản, liền nhanh chóng ra tay trước.

” Nhóm Tiểu La ít người, Tiểu Giản theo bọn họ đi leo núi, vừa hay để tập luyện, em dạo này gầy quá! Còn Lục Phồn, cậu đi cùng Tiểu Giản đi!”.

Không đợi Nghe Giản đáp, Triệu Hữu Sâm liền mở miệng: “ Thêm cả tôi nữa”.

Trương Hạo không cho anh ta thêm cơ hội, ôm vai anh ta nói: “ Người anh em, cậu tài giỏi nên có việc để làm đấy. Đừng có trốn, cậu câu cá rất lợi hại, bữa tối nay trông cậy vào cậu”.

Hứa Vân cũng đã nhìn ra, lẳng lặng phụ họa: “ Triệu đại thiếu gia có thói quen ăn chùa sao?”.

Triệu Hữu Sâm không ngốc, anh ta nhìn ra được Hứa Vân có thành kiến với mình vì chuyện lần trước, lời cô nói ý tứ châm biếm rất rõ ràng.

Triệu Hữu Sâm cảm thấy con người Hứa Vân chuyện bé xé ra to, tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng trước mặt nhiều người như vậy anh ta sẽ không tự hủy hoại hình tượng thân sĩ, nhất là trước mặt Nghe Giản.

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt!

Triệu Hữu Sâm cúi kính lưu một bước: “ Được, tối nay tôi mời mọi người ăn cá”.

Thôn Tầm Nam cao hơn mực nước biển bảy tám trăm mét, bầu trời nhiều mây, gió lớn, mát mẻ, leo núi cũng không thấy khó chịu nhiều lắm.

Nghê Giản rất lười, không thích vận động. Ngoài đọc sách còn bị Mai Ánh Thiên bắt chạy bộ buổi sáng, chưa từng vận động quá nhiều, thể lực cũng không tốt.

Nhưng cô từng theo Mai Ánh Thiên đến rất nhiều nơi, leo mấy ngọn núi, ngược lại có chút hứng thú. Núi Phong Nguyên rất đẹp, Nghê Giản cũng muốn leo lên đỉnh ngắm cảnh.

Đặng Lưu và Tiểu La đi một mạch lên trước, Nghê Giản và Tạ Lâm ở giữa, Lục Phồn đi cuối cùng.

Tạ Lâm vốn định chọn câu cá, về sau đổi ý. Tạ Lâm và Nghê Giản không thân. Tối qua, lúc mọi người chơi bài thì Nghê Giản ngủ trong phòng, bọn cô chưa ai nói chuyện với ai. Trực giác của Tạ Lâm cảm thấy Nghê Giản là người không mấy cởi mở, nói không nhiều, cũng không hay cười, ánh mắt nhìn không nhiệt tình. Nhưng lúc này đội leo núi chỉ có hai nữ, hơn nữa cô ta nhớ Trương Hạo nói Nghê Giản là em gái của Lục Phồn nên cảm thấy khá hơn một chút.

Tạ Lâm chủ động nói chuyện với Nghê Giản nhưng không được hồi đáp. Tạ Lâm nói lại lần nữa, nhưng bóng dáng cô gái phía bên trái vẫn không ngừng chuyển động, giống như không nghe thấy cứ thế tiến lên phía trước.

Tạ Lâm cắn môi, nội tâm có phần không thoải mái. Cô ta dừng bước, quay đầu nhìn Lục Phồn.

Lục Phồn đi tới, bảo: “Cô ấy không cố ý”.

Tạ Lâm ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu.

Lục Phồn nói: “Cô ấy không nghe được”.

Tạ Lâm mở to mắt, quay đầu nhìn bóng lưng Nghê Giản, lại quay đầu nhìn Lục Phồn, vô cùng ngạc nhiên: “Wtf? Anh nói là...?”.

“.. Nói... cô ấy là người điếc?”.

Lục Phồn nhún nhún vai.

Tạ Lâm vội vã phản ứng, đỏ mặt: “Thực xin lỗi, tôi chỉ là không ngờ...”.

Lục Phồn không nghe cô ta nói tiếp, chỉ chỉ phía trước: “Đuổi theo đi”.

Nghê Giản đi một đoạn cảm thấy khát nước, quay đầu tìm Lục Phồn cầm nước. Lúc nhìn lại, phát hiện Tạ Lâm vốn theo sát đằng sau không biết rút lại từ bao giờ, đang đi song song cùng Lục Phồn.

Nghê Giản đứng đằng xa, neho mắt nhìn, xoay người tiếp tục đi. Nhịp chân cô bước nhanh hơn đuổi theo Tiểu La phía trước.

” Có nước uống không?”.

Tiểu La nhìn cô, lôi trong túi chai soda đưa cho cô. Nghê Giản vận một lúc không ra. Tiểu La quan sát: “Chị, chị yếu quá, để em mở cho”.

Nghê Giản đưa nước cho cậu ta. Tiểu La thoáng một cái liền mở được, Nghê Giản nhận lấy vừa đi vừa uống, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Đặng Lưu phía trước, hỏi: “Cậu ta đi nhanh thế làm gì?”.

” Thì đâu chứ sao”.

” Thì đâu?”.

” À, cậu ấy và anh Lục đang phân cao thấp. Trong mấy người đàn ông ở cửa hàng em thì cậu ấy béo nhất, cũng yếu ớt nhất. Cậu ấy đã tập luyện rất lâu rồi. Hiện giờ, em chẳng muốn tranh hạng nhất với cậu ấy. Anh Lục càng không muốn tranh với cậu ấy”.

Giọng điệu Tiểu La rất tự hào: “Anh Lục của bọn em tập luyện rất chuyên nghiệp đấy, chạy bộ, cử tạ, không cái nào là không mạnh nhất”.

Nghê Giản: “Cái đấy cậu cũng biết à?”.

Tiểu La: “Đương nhiên rồi. Chuyện của anh Lục cái gì em cũng biết, ngay cả anh ấy chạy 50m với tốc độ cực nhanh em cũng biết”.

Tiểu La ngẩng đầu, vẻ mặt tỏ thái độ “Toàn bộ thành tích chạy nước rút của anh Lục em đều biết rõ, chị mau tới hỏi em đi”.

Nhưng thật đáng tiếc, Nghê Giản không hỏi điều đó. Nghê Giản cầm chai soda, mỉm cười: “Có thật cái gì cũng biết không?”.

Tiểu La tự tin gật đầu.

Nghê Giản hỏi: “Cậu có biết anh Lục đã kết hôn không?”.

Cô hạ giọng, nhìn ánh mắt Tiểu La từ từ mở lớn, cuối cùng tròn to, tựa như gặp quý. “Con mẹ nó!”. Tiểu La vắng tục: “Kết hôn? Với ai? Người họ Tôn kia đã quay lại à?”.

Nghê Giản lập tức bắt lấy tin quan trọng:

“... Họ Tôn ư? Là ai vậy?”. Cô vừa hỏi, trong đầu liền hiện ra đáp án.

” Phóng viên Tôn?”.

” Đúng là cô ta à?”. Tiểu La hoảng hốt: “ Không phải cô ta đã vứt bỏ anh Lục sao? Quay về làm gì chứ?”.

Nghê Giản lại một lần nữa túm lấy điểm mấu chốt: “ Vứt bỏ?”.

” Còn không phải sao?”. Tiểu La cắn giận bất bình: “ Không thật lòng với anh Lục thì thôi đi, sao vẫn nhiều lần tới trêu chọc anh Lục? Chẳng phải chê anh Lục không tiền không thế ư? Bây giờ quay lại làm gì? Đầu óc anh Lục bị hỏng rồi à? Sao vẫn qua lại với loại người đó?”.

Tiểu La càng nghĩ càng giận, dùng dùng hỏi gấp: “ Anh Lục đúng là kết hôn với cô ta ạ? Để em đi hỏi anh ấy”.

Nghê Giản nín Tiểu La lại: “ Tôi đùa cậu đấy”.

Tiểu La giật mình, mặt dần dần chuyển từ đỏ sang xanh.

Cậu ta hiểu mình lại bị Nghê Giản đùa giỡn, bực tức, hất tay: “ Chuyện quan trọng như thế sao chị lại đùa được nhỉ?”.

Nghê Giản cười cười, thành thật xin lỗi: “ Xin lỗi, tôi là người thích tìm thú vui, đừng chấp nhặt”.

Nói xong cô cũng rời đi.

Tiểu La cắn răng đứng im một lúc rồi đuổi theo: “ Chị đưa nước cho em đây”.

Đi được nửa đường họ ngồi nghỉ giữa sườn núi.

Nghê Giản ngồi trên một tảng đá.

Lục Phồn đi tới đưa cho cô túi bánh mì.

Nghê Giản không nhận.

Lục Phồn quay người định đi, Nghê Giản vươn tay giật túi bánh mì trong tay anh.

Lục Phồn im lặng, nhìn cô không chớp mắt, hỏi: “ Như vậy thú vị lắm à?”.

Nghê Giản trả lời: “ Thú vị”.

Lục Phồn không đáp lời, dừng một chút, ngồi xuống cạnh cô.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu dõi theo anh.

” Anh làm gì thế?”.

” Nói chuyện”. Lục Phồn nói.

Nghê Giản giật mình, khước môi khẽ giương lên.

Anh nhìn cô, mặc cô ghé sát vào, thấp giọng: “ Nói chuyện phiếm hay nói chuyện tình cảm?”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Nghê Giản nhìn vào gương mặt Lục Phồn đang sắp đen đi. Nhưng thật lạ, lúc này, Lục Phồn dường như không có sinh khí. Ngược lại, là Nghê Giản như đánh một cú vào bông (ý tức giận không có phản ứng), còn Lục Phồn vẫn im lặng nhìn chăm chú xuống đất không mấy tự nhiên.

Cô rời tầm mắt, như không để tâm chuyển sang hướng khác.

Cách đó không xa, Tiểu La và Đặng Lưu ngồi dưới cây hòe ăn bánh mì. Tạ Lâm đứng uống nước bên cạnh bọn họ, ánh mắt như có như không nhìn sang bên này. Nghe Giản cảm thấy cô ta đang nhìn Lục Phồn.

”Muốn nói chuyện gì?“. Nghe Giản quay đầu hỏi.

”Đừng quá thân mật với Triệu Hữu Sâm“. Lục Phồn truyền đạt thẳng thắn lời khuyên của Háo Tử.

Lông mi Nghe Giản rung rung, run rẩy một lúc, cười khẽ: “Anh ghen à?”.

Lục Phồn không trả lời. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

Môi Nghe Giản màu phấn hồng, tựa như cánh sen. Cô nhìn anh, vô thức liếm môi dưới.

Lục Phồn không trả lời, Nghe Giản cố chấp muốn hỏi cho ra kết quả: “Có phải anh ghen không?”.

Lục Phồn nói: “Không phải”.

Nghe Giản nhếch cằm: “Nói dối”.

Lục Phồn cười một tiếng, không mặn không nhạt: “Có phải em quá tự tin rồi không?”.

Nghe Giản thoáng im lặng, cúi đầu cười cười, lại ngẩng lên: “Em là người không có ưu điểm gì, chỉ có tự tin”.

”Tự tin là tốt, em nên duy trì“. Lục Phồn đứng dậy, đi về phía Tiểu La.

Trên tảng đá, còn lại mình Nghe Giản. Cô cúi đầu mở túi bánh mì, cắn một miếng. Toàn bộ chiếc bánh mì lúa mạch, không còn chút mùi vị.

Đi hơn ba tiếng đã đến đỉnh núi, Tạ Lâm, Tiểu La và Đặng Lâm đều rất hưng phấn, đứng trên đỉnh núi chụp ảnh. Lục Phồn cũng lấy di động ra, chụp một kiểu phong cảnh dưới núi.

Tâm trạng Nghe Giản một hồi, ngồi trên cỏ, neho mắt nhìn mây trên trời. Đám mây đó nhìn giống con quái vật, giương nanh múa vuốt. Nghe Giản nhìn chăm chú, mắt không chớp, như bị ma nhập. Gió thổi tới, mái tóc dài của cô tung bay.

Tay Lục Phồn khẽ trượt, gương mặt Nghe Giản định dạng hoàn chỉnh trong ống kính.

Lục Phồn vô thức chọn nút xóa. Hộp thoại hiện ra. Anh nhìn chăm chú vào ảnh chụp một hồi, ma xui quỷ khiến nhấn nút xóa.

Bữa tối phong phú, Triệu Hữu Sâm không phụ sự mong đợi của mọi người đã câu được một xô cá, còn chủ động xin đi giết giặc, nấu một bàn tiệc toàn cá, gồm món hầm và chiên. Sau khi ăn xong, Nghe Giản cảm thấy đói này khó khăn ăn cá.

Sau khi ăn xong là lúc giải trí, Trình Minh rủ mọi người lên sân thượng tầng hai chơi trò giết người. Nghe Giản không nghe được nên không chơi, nhã nhặn từ chối.

Bội Bội đang nói chuyện với Triệu Hữu Sâm, chưa được mấy câu đã bị Hứa Văn gọi lên lầu.

Lục Phồn và Trương Hạo ở dưới bếp thu dọn bãi chiến trường, phòng khách to như vậy liền thừa lại hai người.

Nghe Giản ngồi trên ghế sofa giờ xem truyện ma Tiểu La mang đến. Triệu Hữu Sâm tâm trạng vui vẻ, cầm chai rượu vang qua, rót một ly tới trước mặt cô.

”Thử xem“.

Nghe Giản đang định lắc đầu, đuôi mắt lướt qua thoáng nhìn thấy Lục Phồn từ bếp đi ra, bỗng nhiên đổi ý. Cô vươn tay nhận ly rượu, mỉm cười với người đưa rượu.

Làn da cô trắng, lông mày màu đen, môi hồng mềm mại.

Nụ cười này, thể hiện rõ sự phong tình.

Tâm can Triệu Hữu Sâm tê rần, ngứa ngáy đến tận xương tủy. Anh ta cầm ly rượu chạm với Nghe Giản: “Cheers”.

Nghe Giản ngửa đầu uống cạn ly rượu. Cô đưa ngón tay thon mảnh sờ môi, lau dấu rượu. Triệu Hữu Sâm nhìn chăm chăm miệng cô, yết hầu lên xuống, giọng nói khàn đục:

”Trong phòng tôi có chai ngon hơn, đi lên ném thử nhé?”.

”Được“.

Trương Hạo lau xong bệ bếp đi ra, thấy Lục Phồn ngồi trên sofa hút thuốc.

”Sao chỉ có mình cậu vậy?“ Trương Hạo nhìn xung quanh: “Không phải bảo cậu đi ra giám sát người à? Người đâu rồi?“

”Lên rồi“.

Sương mù lồng trên mặt Lục Phồn, anh chau mày, lộ vẻ mơ hồ không rõ.

Trương Hạo nghĩ Nghê Giản và Triệu Hữu Sâm đã ai trở về phòng người này, nên khẽ thở hắt ra, ngồi xuống rót cho mình chén trà, uống xong liền lên lầu tắm rửa.

Lục Phồn ngồi ở đó không nhúc nhích, hút hết điếu này đến điếu khác. Chưa tới nửa giờ, trong gạt tàn chứa một đống đầu mẩu thuốc lá. Lục Phồn nhả ngụm khói, nhấn nửa điếu thuốc cuối cùng trong tay xuống, đứng dậy lên lầu.

Trên sân thượng tầng hai, tiếng cười vang lên không ngớt, vui vẻ thoải mái. Lục Phồn bước tiếp, lên tầng ba, đi về phía đông, đến bên ngoài cửa phòng Triệu Hữu Sâm, vịn tay nắm.

Vô dụng.

Cửa đã khóa.

Lục Phồn gõ tay gõ cửa, lực không hề nhẹ.

Bên trong đã có động tĩnh.

”Ai đấy?“ Là giọng của Triệu Hữu Sâm.

”Mở cửa“. Lục Phồn kiềm chế, nhưng giọng nói bình tĩnh vẫn không tránh khỏi lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

”!“. Triệu Hữu Sâm nghe thấy tiếng anh, mắng to một câu: “Ông mày không mở được, con mẹ nó anh đi gọi Nghê Giản tới đây“.

Tay Lục Phồn đang gõ cửa liền dừng lại.

”Đây“.

Sau lưng truyền đến giọng nữ trầm thấp.

Lục Phồn quay người, thấy một cái bóng mảnh mai trên mặt đất, đầu kia, Nghê Giản đang đứng dựa vào cửa sân thượng, trên người mặc chiếc váy dài có đai bằng lụa tơ tằm, màu đen nhánh.

Cô trang điểm, kẻ mắt, tô son môi, không đánh phấn.

Cô đủ trắng nên không cần.

Phía sau cô là sân thượng yên tĩnh tối om, trước mặt là ánh đèn sáng như ban ngày.

Cô đứng giữa cả hai, một nửa trong tối, một nửa ngoài sáng. Gió đêm xuyên qua sân thượng, khiến làn váy của cô đung đưa - tựa như thiên sứ.

Vừa lạnh lùng vừa mê hoặc.

Nhưng, đẹp đến lay động lòng người.

Trong tim Lục Phồn có gì đó điên cuồng. Anh ép xuống không được.

Nghê Giản không nói lời nào, ánh mắt thẳng tắp dõi theo anh.

Một lúc lâu, cánh môi cô giật giật, không phát ra âm thanh -

”Tin không? Em muốn anh, người khác không được“.

Cô nhìn thẳng anh mấy giây, nheo mắt cười, đi vào phòng. Tới cửa, cô ngoái đầu nhìn, thu lại vẻ tươi cười, mặt mày lạnh nhạt.

Cô bước vào phòng.

Cánh cửa để mở.

Lối đi trống rỗng, ánh đèn kéo dài bóng người. Một cơn gió lùa tới, Lục Phồn nhanh chóng hạ tay.

Giọng nói tức giận của Triệu Hữu Sâm một lần nữa lại lọt vào tai: “Người đâu? Còn ở đó hay không? Tôi bảo gọi Nghe Giản tới mà”.

Lục Phồn đứng nửa phút, đi về phía phòng Nghe Giản.

Cửa đóng lại.

Nghe Giản thấy Lục Phồn đi vào chớp mắt liền nở nụ cười. Cô không nhúc nhích, ngồi trên giường chờ anh đến gần.

Anh tới trước mặt cô, cô đứng dậy, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có sự đắc ý của kẻ chiến thắng.

”Anh cũng muốn, đứng không?”.

Cô tới gần, nhón chân, cánh tay khoác lên cổ anh, dán môi lên khoe miệng anh, chậm rãi mổ vài cái.

”Nặng mùi thuốc lá quá“. Cô nhú mồm, không lui, hôn lại.

Đồng tử Lục Phồn vừa sâu vừa đen, hơi thở dần nặng nề.

Hai tay Nghe Giản đều khoác trên cổ anh, cười: “... Cậu xin đi”.

Trong mắt Lục Phồn thoáng nở một cái. Nghe Giản không hề để phòng bị đẩy lên giường, chưa kịp ngạc nhiên, cơ thể Lục Phồn đã đè lên người cô. Hơi thở của anh bỗng chốc ập xuống, khiến toàn thân Nghe Giản nóng ran. Váy của cô bị cởi ra, từ trên xuống dưới, tới đùi, nhẹ nhàng bay xuống đất.

Mọi chuyện không biết xảy ra như thế nào, Nghe Giản bị vứt bỏ quyền chủ động. Miệng cô bị cắn, khối mềm mại trước ngực cũng bị khống chế.

Động tác của Lục Phồn hơi hung hăng. Bàn tay anh to lớn thô ráp, đầu ngón tay đâm sâu, Nghe Giản bị bóp đau, nhưng kích thích, thoải mái, không muốn dừng lại. Nghe Giản không biết, thì ra bàn tay đàn ông có lực như vậy.

Cô cảm thấy thoải mái, rồi lại không.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Phồn cũng buông tha môi cô. Anh hơi thúi lui, nhắc cô lên, cúi đầu nhìn. Nghe Giản mở to mắt nhìn thẳng vào anh, không né tránh, càng không ngượng ngùng hay e lệ.

Mắt Lục Phồn là một mảng đen tối. Anh nghiêm mặt, trán đỏ mồ hôi, nhưng quần áo chỉnh tề.

Nghe Giản khó chịu, vươn tay kéo áo anh. Lục Phồn ấn chặt tay cô, bỗng cười một tiếng, nhanh chóng cởi áo.

Ánh mắt Nghe Giản vừa sâu, sáng và đen.

Cô đưa tay sờ anh, từ vai đến ngực rồi tới bụng, một đường đi xuống, tới quần thì dừng lại.

Lục Phồn khẽ run rẩy.

Nghe Giản bật cười, một giây sau, đưa tay cởi thắt lưng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Sau khi mọi chuyện chấm dứt, trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Đèn sáng rực rỡ.

Nghe Giản như vừa trải qua một trận một mất một còn, cơ thể mềm mại nằm co quắp, dính dính mồ hôi. Cô hơi mở miệng, thở dài một hơi, hô hấp từ từ chậm lại.

Không biết nằm bao lâu, Nghe Giản trở mình, lăn vào trong lòng Lục Phồn, cánh tay trần khoác lên người anh, trượt từ sau lưng anh, lướt qua eo thì ngừng. Chỗ đó rất nóng, cơ bắp rắn chắc to lớn.

Nghê Giản khẽ dừng lại, xúc cảm vô cùng tốt.

Cô đang định nhéo một cái, tay đã bị Lục Phồn bắt được. Hơi thở của anh không ổn định, nơi nào đó lại có phản ứng. Nghê Giản cảm nhận thấy, ngừng đầu nhìn anh, ánh mắt mỉm cười.

Mắt Lục Phồn hơi tối đi, thấp giọng nói: “Đừng làm rộn”.

”Được“. Tâm trạng của Nghê Giản đang tốt, hiếm khi nghe lời lấy một lần.

Lục Phồn nắm tay cô không buông, chậm rãi mân mê lòng bàn tay. Tay của anh quá nóng, Nghê Giản không thoải mái, nói:

”Em không động nữa, sao anh còn chưa buông ra“.

Lục Phồn không nhúc nhích. Nghê Giản hơi dùng lực, rút tay về. Lục Phồn há miệng, không nói gì, nhắm mắt lại.

Mười một giờ, Nghê Giản rời giường tắm rửa. Lúc từ phòng tắm đi ra, vẫn thấy Lục Phồn ở đó, cô hơi ngạc nhiên:

”Sao anh còn chưa đi?“.

Lục Phồn nhìn cô một lúc, đứng dậy mặc quần, nhặt chiếc áo sơ mi trên nền đất đi ra ngoài.

Đi tới cửa, anh bị Nghê Giản gọi lại.

Nghê Giản ném chùm chìa khóa cho anh, bảo: “Tiện thể mở cửa phòng bên cạnh đi”.

Lục Phồn cầm chìa khóa tra vào ổ, mở cửa bảo vệ bên ngoài xong liền bỏ đi.

Triệu Hữu Sâm tức nghẹn, đang nằm trên giường, nghe có tiếng động đi ra nhìn, bên ngoài đã không còn ai.

Anh ta tức giận chạy đến bên ngoài cửa phòng Nghê Giản, phát hiện Nghê Giản đã khóa trái cửa. Anh ta gọi một lúc, bên trong không có phản ứng.

Nghê Giản tựa đầu giường lau tóc, động tác khoan thai, nhẹ nhàng giống như ai đó làm xong việc lớn.

Sáng ngày thứ hai, 8h Triệu Hữu Sâm rời giường, chuẩn bị tìm Nghê Giản tính sổ, nhưng được biết Lục Phồn và Nghê Giản có việc, mượn xe của Hảo Từ đi từ sớm. Triệu Hữu Sâm máu huyết chảy ngược trở về, bực tức đến nỗi không ăn sáng.

Đường núi uốn lượn, Lục Phồn lái xe rất vững vàng.

Tới đường cao tốc, Lục Phồn phóng nhanh.

Anh hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nghê Giản đang ngồi kế bên vị trí lái. Cô im lặng, nhìn phía trước. Lúc anh nhận được cú điện thoại kia, cô đã nói một câu: “Chúng ta cùng trở về đi”, sau đó không lên tiếng nữa.

Xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Lục Phồn và Nghê Giản đi thẳng tới khu nội trú, nhìn thấy Nghê San bên ngoài phòng 402. Con bé đang ngồi xỏm ngoài cửa, trên tay cầm chiếc điện thoại màu hồng nhạt. Thấy Lục Phồn xuất hiện, con bé khẽ đứng dậy, chạy về phía anh. Chưa tới trước mặt anh, chưa nói câu gì, nước mắt đã trào ra.

Ánh mắt con bé đỏ bừng, gọi một tiếng: “Anh Lục Phồn”, xong há miệng định nói gì đó, đột nhiên thấy Nghê Giản đứng sau anh, liền ngẩn người. Con bé không ngờ Nghê Giản cũng tới.

Lục Phồn hỏi: “Chú Nghê thế nào rồi?“.

Nghê San lấy lại tinh thần, nhỏ giọng kể tình hình của Nghê Chấn Bình cho Lục Phồn nghe.

Con bé nói xong, nhìn lướt qua Nghê Giản, Nghê Giản không cảm xúc, nói: “Em vào trước“.

Trong phòng bệnh không có người chăm sóc, trên giường, Nghê Chấn Bình đang truyền dịch. Ông ngủ say, hơi thở đều đều.

Nghê Giản đứng bên giường, ánh mắt từ trên mái đầu được băng bó của ông chuyển xuống mặt. Vì miệng vết thương chảy không ít máu, nên sắc mặt Nghê Chấn Bình rất nhợt nhạt.

Nghê Giản phát hiện dường như ông gầy hơn so với lần gặp mặt trước, tóc bạc cũng nhiều hơn. Nghê Giản vẫn còn nhớ dáng dấp trẻ trung của Nghê Chấn Bình. Cô cảm thấy liếc mắt một cái ông đã trở nên già nua.

Đã hơn nửa đời người, ông vẫn cực khổ như vậy.

Nghê Ngồi ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, cầm hồ sơ bệnh án trên tủ đầu giường, tờ phí thanh toán màu xanh kẹp bên trong trượt ra, rơi xuống

đất. Cô nhặt lên cát kỹ, rồi lại nhìn hồ sơ bệnh án. Không có gì bất ngờ, không phải là bác sĩ nên không chuẩn đoán được bệnh tật của cơ thể.

Không bao lâu, có người ngoài cửa bước vào, ngoài Lục Phồn và Nghê San, còn có một người nữa.

Đây là lần đầu tiên Nghê Giản gặp Lý Tuệ, vợ hai của bố cô.

Lý Tuệ ít hơn Nghê Chấn Bình sáu tuổi, vừa qua bốn lăm, cũng ít tuổi hơn so với Trình Hồng, nhưng nhìn thoáng qua lại già hơn Trình Hồng. Hơn nữa, bà ta cũng không đẹp như Trình Hồng.

Thời còn đi học, Trình Hồng là hoa khôi của lớp, sau này đi làm cũng rất có duyên với đàn ông. Trong đám người khác phái từng tiếp xúc với bà, bà đã chọn bố dượng của Nghê Giản. Tiêu chuẩn chọn lựa của bà chỉ có một - có tiền có thế.

Sau khi ly hôn với Trình Hồng, Nghê Chấn Bình ở vậy ba năm, sau được người ta giới thiệu mới quen biết Lý Tuệ.

Tính cách của Lý Tuệ và Trình Hồng khác nhau hoàn toàn. Bà ta là mẫu hình mẹ hiền vợ đảm truyền thống, tính tình so với Trình Hồng hiền lành hơn nhiều. Nghê Chấn Bình kết hôn với bà ta hơn nửa năm, năm sau liền sinh ra Nghê San.

Tin tức về Lý Tuệ, Nghê Giản không gắng sức tìm hiểu, chẳng qua là thi thoảng liên lạc với Nghê Chấn Bình, cô có chút mơ hồ ấn tượng.

Lý Tuệ tuy biết rõ Nghê Giản đã đến, nhưng khi tiến vào phòng bệnh và nhìn thấy cô, trong mắt bà ta vẫn lộ chút ngạc nhiên.

Dáng dấp của Nghê Giản không giống như trong tưởng tượng của bà ta.

Lý Tuệ nhìn thấy ảnh chụp của Nghê Giản khi còn bé. Nghê Chấn Bình giữ gìn ảnh chụp của Nghê Giản rất kỹ, tất cả đều kẹp trong một quyển album để ở tủ đầu giường. Trong lúc dọn dẹp, Lý Tuệ đã nhìn thấy, trong album còn có ảnh chụp gia đình ba người Trình Hồng.

Lý Tuệ vừa tức vừa tủi thân, nhin không được ném những bức ảnh đó tới trước mặt Nghê Chấn Bình, rồi ầm ĩ một trận.

Đó là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau sau khi kết hôn.

Cuối cùng, là Nghê Chấn Bình thỏa hiệp, ông vất toàn bộ ảnh của Trình Hồng đi, nhưng của Nghê Giản, ông nói, cái nào cũng muốn giữ lại.

Lý Tuệ nhớ lúc ấy, một đại nam nhân như Nghê Chấn Bình mắt đỏ hoe nói đây là Tiểu Giản, là ông có lỗi với con gái nhất.

Trong lòng Lý Tuệ tuy không mấy thoải mái nhưng cũng phải mềm nhũn.

Lý Tuệ từ đó mới hiểu trong tim Nghê Chấn Bình, Nghê Giản có địa vị quan trọng hơn cả vợ trước.

Tuy Lý Tuệ không nói ra, nhưng kỳ thực bà ta rất để ý. Cho đến khi sinh Nghê San, chứng kiến Nghê Chấn Bình yêu thương Nghê San, trong thâm tâm bà ta mới từ từ cân bằng. Hơn nữa, về sau Nghê Giản không còn liên lạc với Nghê Chấn Bình, bà ta cũng dần quên những chuyện ấy.

Cho đến tháng năm năm nay, Nghê Giản gọi cú điện thoại kia tới, bị bà ta nhận được. Bà ta mới biết, Nghê Chấn Bình và Nghê Giản vẫn liên lạc với nhau.

Sau đó, Trình Hồng đến.

Hôm đấy, Lý Tuệ và Nghê Chấn Bình đang ầm ĩ một trận, bọn họ cãi nhau rất hăng, thậm chí bà ta còn buột miệng nói ra từ “ly hôn”.

Sau những chuyện đó, trong lòng Lý Tuệ khó có ấn tượng tốt với Nghê Giản.

Nhưng bà ta là một phụ nữ rất hiểu chuyện, lần đầu gặp mặt, bà ta là người lớn tuổi, lại đang ở trong phòng bệnh của Nghê Chấn Bình, bà ta còn có thể làm gì?

Lý Tuệ chủ động chào hỏi Nghê Giản, cười với cô.

Nghê Giản bình thản chào một tiếng “dì”, không trao đổi nhiều.

Lý Tuệ đặt chiếc bình giữ nhiệt lên trên mặt bàn, lấy chiếc khăn mặt trên mắc áo lau mặt cho Nghê Chấn Bình. Bà ta làm việc này một cách thuần thục, có thể nhìn ra bà ta là người rất biết chăm sóc người khác.

Nghê Giản đứng đó nhìn, không hiểu sao nhớ tới lúc năm tuổi.

Hồi ấy, Nghê Chấn Bình bị bệnh, từ cảm chuyển thành viêm phổi, nằm viện hơn nửa tháng. Trình Hồng chỉ xuất hiện một lần, đợi không đến nửa giờ liền bỏ đi. Bà phải đi công tác Nghiễm Châu họp cùng với ông chủ.

Bà ném Nghê Giản vào bệnh viện cùng với Nghê Chấn Bình.

Nghê Giản nhớ, là mẹ của Lục Phồn làm com mỗi ngày, để bố Lục Phồn dẫn theo Lục Phồn mang đến cho bọn họ ăn. Nấu liên tục cho đến khi Nghê

Chấn Bình xuất viện.

Nếu như nhất định phải nói thật, thì Nghê Giản phải thừa nhận trong lòng rằng, cô cực kỳ ích kỷ, hy vọng Nghê Chấn Bình vĩnh viễn chỉ là bố của một mình cô, đừng có sự tồn tại của Lý Tuệ, đừng có sự xuất hiện của Nghê San.

Nhưng giờ phút này, Nghê Giản nhìn Lý Tuệ chăm sóc Nghê Chấn Bình, chợt cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Dễ nhận thấy, Lý Tuệ đối xử với Nghê Chấn Bình tốt hơn so với Trình Hồng.

Còn Nghê Giản, luôn hy vọng có người đối tốt với bố mình.

Nghê Chấn Bình ngủ mê man rất lâu, mãi cho đến giữa trưa vẫn chưa tỉnh.

Nghê Giản ra ngoài lấy cốc nước.

Khi trở về thấy chỉ còn mình Nghê San trong phòng, cũng không thấy Lục Phồn và Lý Tuệ đâu.

Nghê San thấy cô đi đến, đứng lên, chỉ chỉ vào ghế: “Chị ngồi đi”.

Nghê Giản không qua, hỏi: “Lục Phồn đâu?”.

Nghê San thoáng dừng lại, nhìn cô không đáp, dường như đang do dự xem có nên nói cho cô biết hay không.

”Anh ấy đi rồi à?”. Nghê Giản hỏi lần nữa.

Nghê San lắc đầu, nói: “Chưa đi, anh ấy cùng mẹ em đi thanh toán tiền trước rồi”.

Nghê Giản sững sờ. Im lặng một giây, cô hỏi: “Không đủ tiền thuốc men à?”.

Nghê San gật đầu, không nói chuyện, ánh mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Nghê Giản nhú mày: “Sao vậy?”.

Nghê San cúi đầu nói hai câu.

”Em ngẩng đầu lên nói, chị không nghe được, phải nhìn miệng em”.

Nghê San ngẩng người, ngẩng đầu.

Nghê Giản bảo: “Bố không sao, em khóc cái gì”.

”Em không khóc vì chuyện đó, em biết bố nhất định sẽ không sao“. Nước mắt Nghê San rơi xuống, con bé cắn môi dưới nói: “Nhưng bố không muốn phẫu thuật, nhà mới đổi, mẹ bảo bố đã tiêu hết tiền rồi, còn phải đi mượn mọi người một ít, không có tiền để phẫu thuật. Mẹ muốn lấy tiền học của em, nhưng bố không cho động vào. Bố bảo có thể kéo dài vài năm. Nhưng bác sĩ nói kéo dài vài năm có thể biến thành ác tính”.

Nước mắt Nghê San rơi tí tách, khóc thút thít: “Đều do em không tốt, em không nên nói với bố sau này muốn học đại học ở Bắc Kinh, còn muốn đến Hồng Kong nghiên cứu. Em không đi học, em nghĩ bố sẽ ngoan ngoãn chữa bệnh...”.

Nghê San khóc, giọng nói từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng nức nở khe khẽ.

Nghê Giản đứng bên nhìn, một lúc sau, đi tới chiếc mắc áo kéo khăn lông đưa cho con bé.

”Đi vào nhà vệ sinh rửa mặt đi”.

Nghê San ngẩng đầu nhìn cô một cái, cầm khăn vào toa lét.

Nghê Giản tới bên tủ đầu giường, bỏ tờ phí kẹp trong hồ sơ bệnh án ra.

Lúc Lục Phồn quay lại bệnh viện đã là xế chiều. Anh về nhà một chuyến, lấy hai chiếc thẻ ngân hàng khác nhau tới.

Cửa phòng bệnh khép.

Nghê San không có ở đây.

Một người đang đứng cạnh cửa sau, là Nghê Giản.

Cô hơi cúi đầu, đưa tay lên mặt lau hai cái, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau, tay lại nâng lên.

Lục Phồn đẩy cửa ra đi vào, đi thẳng đến sau lưng Nghê Giản.

Cô vô thức, buông cánh tay vừa nâng lên.

Lục Phồn cúi đầu, trông thấy lòng bàn tay cô ướt đầm.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Nghê Giản đứng bên cửa sổ thêm mấy phút, cuối cùng hít một hơi, dụi mắt, không khóc nữa. Nhưng cô không ngờ khi quay người lại nhìn thấy Lục Phồn.

Nhìn dáng vẻ của anh, có lẽ đã tới được một lúc rồi.

Nghê Giản thoáng bối rối, trừng mắt nhìn, nhớ lúc này cô đứng đây khóc như một kẻ ngốc, không biết anh có nhìn thấy không. Trên mặt cô hiện vẻ lẩn tránh hiểm thấy, cúi đầu đi qua người Lục Phồn.

Nghê Giản đi thẳng ra ngoài, tới phòng vệ sinh đối diện.

Lục Phồn thu hồi ánh mắt, đi đến đầu giường lấy tờ phí thanh toán kẹp cùng tập hồ sơ bệnh án. Vừa ra đến cửa, anh gặp Lý Tuệ đang vội vã quay về. Bọn họ cùng đi xuống cây ATM ở đại sảnh tầng dưới để rút tiền.

Lục Phồn đưa chiếc thẻ vào máy, nhập số chứng minh thư của Nghê Chấn Bình, màn hình liền hiển thị thông tin cơ bản.

Lý Tuệ đang định chuyển tiền vào tài khoản, bỗng nhiên liếc qua, lập tức hết hoảng. Số dư còn lại, không phải là 37,5 tệ như trước kia.

Lý Tuệ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào màn hình chiếc máy, không dám tin vào hai mắt mình. Bà ta gọi Lục Phồn, tay run rẩy chỉ vào chuỗi con số màu xám báo anh nhìn mau.

Lục Phồn đã nhìn thấy.

Lý Tuệ bị sốc: “Cái này, sao lại thế được?”. Tại sao chiếc thẻ thoát ốc lại có hơn hai mươi vạn cơ chứ?

Lục Phồn không lên tiếng. Anh im lặng giây lát, thấp giọng nói: “Chắc là Nghê Giản”.

Lúc trở lại phòng bệnh, bên trong chỉ có bóng dáng của Nghê San. Thấy Lý Tuệ và Lục Phồn, Nghê San vội vàng chạy tới hỏi: “Mẹ, thế nào rồi? Có đủ tiền không?”.

Trong lòng Lý Tuệ còn đang rối loạn, nhất thời không trả lời con bé.

Lục Phồn hỏi: “Chị của em đâu?”.

Thấy anh hỏi Nghê Giản trước, Nghê San khẽ nhủ mày: “Chị ấy bảo đói bụng, đi ra ngoài ăn rồi”.

Lúc này, Lục Phồn mới nhớ, bọn anh sáng sớm đã lên đường. Nghê Giản chỉ ăn một hai miếng điểm tâm, đến giờ vẫn chưa ăn trưa.

Lục Phồn quay người nói với Lý Tuệ: “Cô à, hai người cũng không ăn sao? Để cháu ra ngoài mua một ít”.

Nghê San lập tức nói: “Con đi cùng với anh Lục Phồn”.

Lý Tuệ giữ con bé lại: “Con ở lại chăm sóc bố”.

Nghê San không đáp.

Đợi Lục Phồn đi khỏi, Lý Tuệ hỏi Nghê San có nói gì với Nghê Giản không. Nghê San ngẩn người, kể những lời đã nói với Nghê Giản cho Lý Tuệ nghe. Lý Tuệ nghe xong trong lòng đã rõ.

Lục Phồn vừa ra khỏi cửa phòng bệnh liền nhắn tin cho Nghê Giản: “Em đang ăn ở đâu, anh qua bây giờ”.

Thế nhưng đi ra đến cổng bệnh viện vẫn không nhận được tin nhắn trả lời.

Lục Phồn đứng dưới cây bách ở cổng chính, bấm điện thoại gọi Nghe Giản.

Cuộc gọi lần đầu tiên là lúc đưa bản thảo cho cô, khi đó anh còn chưa biết cô là ai. Sau khi biết cô là Nghe Giản, anh chưa từng gọi điện thoại cho cô. Đây là lần đầu.

Điện thoại reo đến hồi thứ tư thì đối phương tắt máy. Lát sau, tin nhắn hồi âm đến.

”Em về rồi“.

Lục Phồn gặp lại Nghe Giản là ngày Nghe Chấn Bình làm giải phẫu.

Buổi tối hôm trước, anh nhắn tin cho cô, nói cho cô biết thời gian giải phẫu, Nghe Giản trả lời một câu: “Đã biết“.

Cuộc phẫu thuật từ hai giờ chiều đến tám giờ tối. Bốn người chờ bên ngoài phòng mổ, đều không nói câu gì. Nghe Giản không đề cập đến hai mươi vạn, Lý Tuệ cũng không nhắc tới.

Hơn tám giờ, giải phẫu xong, là khỏi u lành tính, nhưng có chút phức tạp, vết thương không phải nhỏ. Lúc Nghe Chấn Bình được đẩy ra vẫn còn hôn mê, nửa đêm tỉnh một lúc rồi lại ngủ.

Là Lục Phồn chăm sóc cả đêm.

Anh qua nhà khách đối diện bệnh viện mở hai phòng để hai mẹ con Lý Tuệ và Nghe Giản ở đó nghỉ ngơi.

Nghe Giản nằm mấy tiếng nhưng không ngủ được. Bốn giờ sáng, cô đã dậy rửa mặt, sau đó trở lại bệnh viện.

Nghe Giản đẩy cửa ra, Nghe Chấn Bình vẫn đang ngủ, Lục Phồn ngồi trên ghế, lưng hướng về phía cửa.

Anh ngồi thẳng, bả vai rộng lớn.

Nghe Giản đóng cửa lại, bước khẽ qua.

Đi đến gần, mới phát hiện Lục Phồn ngủ rồi.

Nghe Giản nhìn anh, kiểu tư thế ngồi này, đến lúc ngủ dậy có lẽ sẽ cực kỳ khó chịu. Thế nhưng Lục Phồn nhắm mắt, khuôn mặt điềm tĩnh, giống như ngủ rất ngon.

Nghe Giản chưa từng thấy bộ dạng lúc ngủ của Lục Phồn. Những ngày ở cùng anh, cô toàn ngủ nướng, chưa lần nào dậy sớm hơn anh.

Có lẽ là do ánh đèn, Nghe Giản cảm thấy đáng đáp của Lục Phồn lúc này dịu dàng không tưởng.

Cô lại gần hai bước, cúi người ghé sát mặt Lục Phồn, ngắm nghía cẩn thận, phát hiện trông anh thật sự không tệ, tỉ lệ gương mặt và ngũ quan được phân bổ rất hoàn mỹ.

Gương mặt anh lúc này hơi ôn hòa, hai mắt nhắm nghiền. Nghe Giản nhớ tới dáng hình khi hai mắt mở ra, vừa sâu vừa đen. Nếu để anh phát bực, vẻ u ám đó như tích nước, có khi sắc nhọn như tảng băng.

Nghe Giản lại nhớ tới bộ dạng của anh khi ở trên giường.

Suy nghĩ của cô thoáng dừng lại.

Loại cảm giác này, không hình dung ra được.

Anh và Tô Khâm không giống nhau. Ngày trước, có mấy lần cô lấy hết can đảm để khiêu khích Tô Khâm. Tô Khâm chỉ biết mặt không đổi sắc quát cô cút ra ngoài. Cô không đi, Tô Khâm cho người đến bắt cô đi.

Ở trước mặt Tô Khâm, cô như một chú hề vụng về, làm gì cũng không đủ thu lấy nụ cười của anh ta. Cô đơn độc đánh đổi thể diện, nhưng trong mắt Tô Khâm cô chỉ là một kẻ rác rưởi.

Bao năm như vậy, câu nói mà Tô Khâm nói với cô nhiều nhất là: “Jane, còn như vậy, tôi sẽ không khách khí“.

Câu nói ấy không phải để dọa cô, Tô Khâm hiểu rõ, mỗi câu cự tuyệt đều hiểu rõ.

Trong những năm theo đuổi Tô Khâm, nếu như Tô Khâm là một kẻ nhạt ve chai, là đồ bỏ đi cô cũng sẽ chấp nhận. Chỉ cần, khi là một phế phẩm, Tô Khâm đừng quên cô.

Nhưng Tô Khâm không phải vậy, anh ta là một nghệ sĩ Piano tài ba. Người bạn đời lý tưởng của anh ta phải là người biết cùng cười cùng hát với cây đàn, hay có thể nhảy múa theo tiếng đàn của anh ta.

Bất luận thế nào, cũng phải là một cô gái bình thường khỏe mạnh, không tới lượt một kẻ điên như cô.

Nghê Giản hoàn toàn rời khỏi Tô Khâm là năm 22 tuổi. Khi đó cô chán ghét bản thân đến cùng cực. Cảm giác mình là một con quái vật, có lỗi tai của một con quái vật, còn cảm thấy mình là một con cóc cô độc. Biết không thể nhìn thấy mặt trời nhưng vẫn như một con cóc ghẻ ngông cuồng muốn ăn một bữa tiệc thiên nga.

Cô khóa bút suốt một năm, không vẽ, không làm việc, tiếp xúc với đủ loại đàn ông. Cô không nhớ đã bao nhiêu lần ngồi trên xe của những gã đàn ông xa lạ trở về nhà.

Cô muốn hủy hoại mình hoàn toàn nhưng đến bây giờ vẫn không thành công. Cô không chỉ một lần kiểm chế không nổi bị đối phương hôn môi mà đánh lệch miệng người ta. Sau đó nửa đêm, đi giày cao gót chạy trốn. Nếu quá nghiêm trọng, cô sẽ tìm Mai Ánh Thiên đến giải quyết hậu quả.

Cho đến khi gặp Lục Phồn.

Có hai chuyện, Nghê Giản xác định.

Một là năm mười tám tuổi gặp Tô Khâm, cô khẳng định mình đã yêu anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hai là đối với Lục Phồn.

Cô khẳng định, cô muốn ngủ với anh.

Cuộc đời này, cô chỉ không biết xấu hổ khi đứng trước mặt hai người đó. Ngoài Tô Khâm, chính là Lục Phồn.

Người trước đã khiến cô vấp ngã, thảm hại vô cùng.

Người sau, khiến cô thực hiện được ý nguyện, thấu đáo triệt để.

Nghê Giản không biết Lục Phồn có tư tưởng gì đối với cô. Cô cũng chưa bao giờ muốn có những thứ ấy. Cô ngang bướng và xấu xa, thực chất bên trong lại không che giấu được sự nhát gan.

Tô Khâm một đao đâm trúng tim cô, cô sẽ không buông tay, mà rút con dao ấy, đi ra thay đổi phương hướng bất nạt kẻ khác.

Cô chính là một con quái vật đáng ghét như vậy.

Ngược lại, Lục Phồn là thanh mai trúc mã của cô.

Con người anh, rõ ràng xứng đáng được sống tốt hơn, nhưng lại bị cô gây họa.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào Lục Phồn, ánh mắt không rõ hàm xúc.

Một lúc sau, cô cúi đầu, hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Nghê Giản vừa chạm một cái, Lục Phồn đã tỉnh. Mở mắt trông thấy gương mặt của Nghê Giản, anh ngẩn người. Nghê Giản đứng thẳng, lui về sau một bước. Mấy giây sau, Lục Phồn như đã định thần lại, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, mới hơn bốn giờ.

”Sao em đến sớm vậy?“.

Nghê Giản đáp: “Dậy sớm“. Lục Phồn đứng dậy, kéo ghế đưa cho cô: “Em ngồi đi, anh đi rửa mặt“.

Nghê Giản dõi theo động tác di chuyển của anh, vẻ mặt anh điềm tĩnh, dưới mắt có quầng đen, xem ra nghỉ ngơi không được tốt. Nghê Giản nói: “Sớm như vậy rửa mặt làm gì? Em ra ngoài đây, anh ngủ đi“.

Cô nói xong liền bỏ đi.

Lục Phồn đứng một lúc, lấy kem đánh răng và khăn mặt ra toilet phía ngoài làm vệ sinh.

Nghê Giản chưa đi xa, cuối hành lang tầng này là cửa thoát hiểm, bên cạnh là cầu thang, ở đây không có ai qua lại, cô ngồi xuống bậc thềm, bấm điện

thoại chơi game.

Một lúc sau, Lục Phồn tới. Anh nhấn đèn cầu thang. Nghe Giản ngẩng đầu, Lục Phồn ngồi xuống cạnh cô. Nghe Giản hỏi: “Sao anh không ngủ?”. Lục Phồn nói không buồn ngủ. Anh trả lời xong, Nghe Giản không nói tiếp, hai người trở nên lạnh nhạt.

Nhưng không ai trong số họ quay mặt đi, mà đều nhìn đối phương, bình tĩnh im lặng, tựa như trận kinh phong, không ai biết cuối cùng mình khẳng khái muốn giữ điều gì.

Rốt cuộc, Nghe Giản nhìn không được, ghé sát người anh. Lục Phồn hơi ngẩn ra, sau đó cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô. Bầu trời trước bình minh vẫn tối đen, bên ngoài cửa sổ là một mảnh hỗn độn. Bọn họ hôn nhau trong hành lang vắng vẻ.

Nghe Giản hiếm khi không động thủ, Lục Phồn cũng không. Bọn họ ngồi im, chỉ có môi lưỡi quỵên vào nhau.

Thật lâu sau, bọn họ buông nhau ra.

Nghe Giản thở hổn hển mấy hơi, liếm môi, nhìn Lục Phồn hơi thở vẫn bình ổn, có phần không phục: “Sao anh không thở gấp vậy?”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên, sau đó thấy buồn cười, ngay cả điều này cô cũng muốn phân cao thấp với anh. Anh nhìn cô, nói: “Em phải rèn luyện nhiều vào”.

”Rèn luyện cái gì?”. Nghe Giản cười cười: “Rèn luyện kỹ thuật hôn à?”.

Sắc mặt Lục Phồn đen đi.

Nghe Giản không ngừng, tiếp tục hỏi: “Nói như vậy, anh đã từng hôn rất nhiều phụ nữ phải không?”.

Lục Phồn nhìn cô, nghiêm túc: “Anh đang nói rèn luyện thân thể”.

Nghe Giản à một tiếng, điệu bộ vờ như đã hiểu, sau đó giải thích: “Em là người có suy nghĩ tương đối không được lành mạnh, anh biết mà”.

Lục Phồn không nói gì.

Nghe Giản từ trước đến nay không hiểu cái gì thấy tốt thì lấy. Giải thích xong, lại muốn tìm đường chết bồi thêm một câu: “Cho nên... Anh đã từng hôn người khác bao giờ chưa?”.

Lục Phồn không trả lời, lẳng lặng nhìn cô một hồi, hỏi lại: “Vậy còn em?”.

Nghe Giản sững sốt, đương nhiên không ngờ anh có thể phản kích, cô nhướn mày ngạc nhiên, hai giây sau bật cười: “Anh nghĩ sao?”.

Lục Phồn không trả lời. Anh đứng lên, nói: “Về đi”, rồi đi trước.

Nghe Chấn Bình tỉnh lại đúng giờ ăn sáng. Tuy sau khi hết thuốc tê, vết thương vô cùng đau đớn, nhưng tâm trạng của Nghe Chấn Bình không tệ. Ông vừa tỉnh liền thấy Nghe Giản nên vừa ngạc nhiên vừa vui. Hai đứa con gái của ông đều ở bên giường, điều này khiến ông rất hài lòng.

Lục Phồn đã xin nghỉ đến đây, sau khi ăn sáng, anh về đội trước. Lý Tuệ mua sườn hầm mang vào bệnh viện, Nghe San dứt từng miếng canh cho Nghe Chấn Bình uống. Nghe Chấn Bình uống một ít hết đối, bảo Nghe San cắt thìa bát đi.

Nghe Giản cả ngày ở bệnh viện, khi Nghe Chấn Bình dậy, liền nói chuyện với cô. Nghe Chấn Bình ngủ rồi, cô vẫn ngồi im ở bên.

Phòng bệnh rất nhỏ, ngoài tủ đầu giường còn có một cái bàn bé, Nghe San ngồi đó làm bài tập. Hết hè này, Nghe San học cấp hai, con bé có rất nhiều bài tập phải làm. Nhưng lúc Nghe Chấn Bình nói chuyện với Nghe Giản, con bé đều nghe chăm chú.

Mấy ngày vừa qua, trong lòng Nghe San không có cảm xúc. Con bé có cảm giác từ sau khi Nghe Giản trở về, mọi thứ không còn được như trước. Nghe San không nói ra, nhưng con bé cảm thấy bố mình hình như rất yêu quý người chị bị điếc.

Con bé nhớ lần đầu gặp Nghe Giản. Trước kia lúc ăn cơm, Nghe Chấn Bình luôn hỏi con bé thích ăn gì trước. Nhưng hôm ấy, ông lại hỏi Nghe Giản đầu tiên. Đây chỉ là một việc nhỏ nhất, nhưng nó giống như một cái gai đâm vào tim Nghe San.

Không chỉ có Nghe Chấn Bình, còn có Lục Phồn.

Nghe San là một cô gái nhỏ nhắn cảm. Tuy mấy ngày nay Lục Phồn và Nghe Giản không nói với nhau mấy câu, nhưng con bé mơ hồ cảm giác hình như Lục Phồn và Nghe Giản đã thân thiết hơn. Lần trước, con bé chạm mặt Nghe Giản ở nhà Lục Phồn, sau khi Nghe Giản rời đi, con bé thấy một chiếc áo ngủ nữ ở trong phòng. Hơn nữa, quan sát mấy hôm nay, Nghe San đoán Lục Phồn và Nghe Giản có lẽ có mối quan hệ kiểu kia.

Con bé nhớ tới phóng viên Tôn. Khi ấy, con bé không thích người phụ nữ đó. Bây giờ, suy nghĩ một chút, con bé hình như càng không quen nhìn thấy Lục Phồn và Nghe Giản ở cùng một chỗ.

Nghe San không hiểu, tại sao toàn bộ người đối tốt với mình bỗng chốc đều vây quanh Nghe Giản.

Cũng may Nghê Giản không đợi đến khi Nghê Chấn Bình xuất viện. Vài hôm sau, cô rời đi.

Nghê San khẽ thở hắt ra.

Nghê Chấn Bình nằm viện nửa tháng rồi về nhà nghỉ ngơi. Ông đã có thể xuống đất đi lại.

Ngày xuất viện, Lý Tuệ đi rút thẻ, số dư trong tài khoản đã tăng, có hơn mười vạn.

Lý Tuệ không biết xử lý như thế nào. Tiền này là của Nghê Giản. Lý Tuệ vẫn chưa nói cho Nghê Chấn Bình biết.

Về tiền thuốc men, bà ta sắp xếp lời bịa đặt, định bảo anh trai hàng tháng buôn bán lời lãi nên cho bà ta mượn một ít không cần trả vội, sau đó mới nói với Nghê Chấn Bình.

Lý Tuệ tính chờ Nghê Chấn Bình phẫu thuật xong rồi mới nói. Giờ phẫu thuật đã xong, bà ta vẫn không sao mở miệng. Lúc này, bà ta đang muốn đem tiền trả cho Nghê Giản, nhưng nghĩ đến bệnh tình của Nghê Chấn Bình, rồi nghĩ có cộng tiền của mình và tiền tiết kiệm của Lục Phồn lại cũng không đủ tiền thuốc men, nên không làm nữa.

Do dự cả ngày, về đến nhà Lý Tuệ mới kể hết mọi việc cho Nghê Chấn Bình nghe. Quả nhiên, Nghê Chấn Bình sau khi nghe xong đã rất ngạc nhiên, sùng sốt vài giây liền nổi giận. Nghê Chấn Bình tính tình ôn hòa, không hay nóng nảy, nhưng người như vậy một khi nổi giận thường vô cùng dọa người.

Nghê San đang học ở trong phòng, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hết sức hoảng hốt, vội vã chạy ra, thấy Lý Tuệ đứng ở kia lau nước mắt.

Nghê Chấn Bình đập tan một chiếc cốc, gương mặt trắng bệch hướng về phía Lý Tuệ hét to: “ Bà nói xem, sao tôi có thể xin tiền của con bé đây? Tôi chưa từng nuôi lớn con bé, cũng không cho con bé được thứ gì. Mỗi lần con bé gọi bố tôi đều không có ở đây để trả lời. Tôi còn mặt mũi nào cầm tiền của con bé chứ? “.

Nghê Chấn Bình mới gào khê một cái đã động đến vết thương, ông nhấn bụng thở, hai mắt đỏ lựng, khuôn mặt trở lên nhợt nhạt.

Lý Tuệ trong lòng cũng giận, nếu không phải người kia cố chấp, bà ta sẽ không bị bức đến mức này. Nhưng giờ đây, nhìn thấy sắc mặt không tốt của Nghê Chấn Bình, Lý Tuệ sợ vết thương của ông lại có chuyện, đành nhẫn nhịn không làm ầm ĩ lên với ông, thấp giọng giải thích mấy câu.

Nghê Chấn Bình không kiên nhẫn nghe, chịu đựng vết thương đau đớn vào phòng lấy chiếc thẻ đi ra ngoài.

Nghê San nghe không hiểu, chỉ biết là chuyện này có liên quan đến Nghê Giản. Con bé chưa từng chứng kiến Nghê Chấn Bình nổi nóng như vậy.

Thấy Nghê Chấn Bình đi tới cửa, Nghê San không quan tâm nhiều, chạy đến níu ông lại: “ Bố, cơ thể bố còn chưa khỏe, không ra ngoài được đâu “.

Lý Tuệ cũng vội vã nói: “ Ông như vậy mà vẫn còn chạy lung tung hả? Tôi đi trả cho con bé là được chứ gì? “.

Nghê Chấn Bình không trả lời, ông muốn đích thân đi gặp Nghê Giản. Lý Tuệ không còn cách nào khác, đành gọi điện cho Lục Phồn, hỏi anh nhắn tin cho Nghê Giản, bảo cô có thể tới đây một chuyến không.

Lục Phồn vừa mới được nghỉ hai ngày, đang trong hiệu sửa xe của Trương Hạo, nhận được điện thoại liền nhắn tin cho Nghê Giản. Buổi chiều, anh đến chỗ ở của Nghê Giản để đón cô trước, sau đó hai người đến nhà của Nghê Chấn Bình.

Nghê Giản không nghĩ tới là vì chuyện tiền bạc.

Nghê Chấn Bình gọi cô vào trong phòng, để chiếc thẻ trước mặt cô, bảo cô chờ một chút sẽ gửi mật mã vào điện thoại của cô.

Nghê Giản hơi mông lung.

Nghê Chấn Bình nói mấy câu gì đó, cô không để ý, vài giây sau mới hoàn hồn, thấy Nghê Chấn Bình nói cô là đứa ngốc.

Nghê Giản có phần không hiểu: “ Chẳng phải thiếu tiền ă, sao lại không cần tiền của con? “.

” Không cần, đủ rồi “. Giọng nói của Nghê Chấn Bình hơi khàn.

Nghê Giản nhìn ông một lúc, nói: “ Đó là tiền đi học của Nghê San ă? “.

Nghê Chấn Bình hơi ngẩn ra, lắc đầu: “ Tiền đi học của San San, bố có thể kiếm, còn tiền này trả lại cho con “.

Nghê Giản nhếch môi, chớp mắt một cái không nói gì. Nghê Chấn Bình nhìn sắc mặt cô không tốt, đang định nói tiếp, Nghê Giản đột nhiên hạ giọng hỏi: “ Bố, thực ra trong lòng bố không muốn thừa nhận con có đúng không? “.

Nghê Chấn Bình sững người.

Nghê Giản nói: “ Con là con gái của bố. Rõ ràng bố khó khăn, nhưng không muốn sự trợ giúp của con. Bố thậm chí có thể nhận tiền của Lục Phồn,

nhưng lại không muốn nhận của con, con không hiểu“.

Nghê Giản cảm thấy chua chát, nhìn Nghê Chấn Bình, mặt không đổi sắc nói: “Con luôn nghĩ trong thâm tâm bố ít ra còn nhớ mình còn có một đứa con gái nữa, nhưng bây giờ, hình như con đã nghĩ sai rồi“.

Cô nói xong cúi đầu, lúc ngược lên thấy bóng lưng bằng phẳng của Nghê Chấn Bình.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20.2

Nghê Giản nghe không thấy tiếng, chỉ thấy Nghê Chấn Bình hơi cúi đầu, bả vai run run. Cô không gọi ông, im lặng nhìn. Một lúc sau, Nghê Chấn Bình mới quay người lại, ánh mắt ông đỏ lựng.

Nghê Giản hít sâu một hơi, cười khê: “Bố lớn như vậy mà còn khóc“. Nghê Chấn Bình lau mắt, gọi một tiếng “Tiểu Giản” xong không thốt lên lời.

Nghê Giản điềm tĩnh kể: “Bố không biết ă? Vẽ tranh kiếm khá tốt. Con vẽ một ngày có thể kiếm được rất nhiều“.

”Đó là tiền con vất vả làm ra“. Nghê Chấn Bình nói: “Tiểu Giản... Bố có tư cách gì lấy tiền của con. Năm đó bố...“.

”Bố đừng nói với con những chuyện ấy“. Nghê Giản cắt ngang lời ông: “Con không muốn thảo luận với bố chuyện bố và mẹ trước kia. Là do bố không tự nguyện, con biết chứ, con vốn dĩ không trách bố, bố cũng biết mà. Cho nên, sao bố phải tính toán rõ ràng với con như vậy. Bố đối với Nghê San cũng như thế sao?“.

Nghê Chấn Bình không phản bác được. Cuối cùng, Nghê Giản không cầm chiếc thê kia. Lúc bọn họ đi ra, trên bàn đã bày xong cơm tối, nghe thấy tiếng mở cửa, ba người bên ngoài cùng đồng thời nhìn ra.

Lục Phồn nhìn Nghê Giản, còn mẹ con Lý Tuệ nhìn Nghê Chấn Bình. Ánh mắt Nghê Chấn Bình tựa như vừa khóc, bên trong nổi rõ tơ máu.

Hai mắt Nghê San hơi mở to. Con bé đã lớn như vậy, nhưng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Nghê Chấn Bình. Lý Tuệ vỗ vỗ Nghê San, Nghê San bưng tỉnh, chạy tới đỡ Nghê Chấn Bình, nhỏ giọng gọi “bố“. Nghê Chấn Bình không còn tức giận như lúc này, ông đã khôi phục lại dáng dấp ôn hòa.

Lý Tuệ nhắc một câu: “Ăn cơm thôi“. Nghê Chấn Bình nhìn lướt qua đồ ăn, bảo: “Trong nhà còn nắm không? Tiểu Giản thích ăn súp nắm. Tôi đi nấu một bát“.

Mặt Lý Tuệ thoáng cứng đờ, ánh mắt Nghê San phức tạp nhìn về phía Nghê Giản. Thấy Nghê Chấn Bình đi về phía bếp, Lý Tuệ nói: “Bộ dạng ông như vậy đừng có lộn xộn, ngồi xuống đi, để tôi nấu cho“.

Lúc này, Nghê Giản lên tiếng: “Không cần phiền đâu, có nước canh cà chua uống cũng tốt rồi“. Cô nhìn Nghê Chấn Bình, hơi buồn cười: “Bố, con không phải trẻ con, không kén ăn, bố đừng mò nắm đi qua đi lại nữa“.

Nghê Chấn Bình cũng cười: “Con bây giờ hiểu chuyện rồi, ngày bé không có súp nắm không chịu ăn cơm“.

Nghê Giản mạnh mẽ: “Bố cũng bảo là hồi đó con còn bé mà“.

Nghê Chấn Bình không nói lại cô, cười bất đắc dĩ, ánh mắt cứng chiều con gái. Nghê Giản giương khóe miệng, lòng mày khẽ nhíu.

Lục Phồn đứng bên nhìn cô, ánh mắt sâu xa. Anh ngạc nhiên nhìn nụ cười trên mặt cô. Cũng là cười, nhưng so với lúc này, dáng dấp tươi cười trước kia của cô giống như đeo mặt nạ. Lục Phồn chưa từng thấy Nghê Giản chân thật như vậy.

Lúc quay về đã là tám giờ.

Nghê Giản ngồi trên xe máy của Lục Phồn, nhớ lại một số chuyện ngày xưa. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ muốn hồi tưởng lại những chuyện trước kia, kể từ khi về đây, lúc nào cũng nghĩ tới.

Lục Phồn đưa Nghê Giản đến dưới lầu, lúc gần đi, hỏi cô chạy bản thảo thế nào rồi. Nghê Giản hơi ngạc nhiên.

Bấy lâu nay, Lục Phồn gần như không hỏi chuyện của cô. Lần trước, cô bảo phải về nhà vẽ bản thảo, anh liền lẳng lặng thu dọn quần áo giúp rồi trả lại cho cô. Hai ngày nghỉ, cô không đi tìm anh, anh cũng không hỏi, giờ bỗng nhiên lại hỏi tiến độ bản thảo của cô.

Thành thật mà nói, đề tài này khiến Nghê Giản có chút bức bối, sáng sớm nay cô mới xé toang ba trang đầu xong. Nghĩ vậy, sắc mặt Nghê Giản mặt móm đáp: “Vội gì, vẫn còn kịp“.

Lục Phồn ồ một tiếng, không hỏi tiếp, Nghe Giản cho là anh muốn đi, không ngờ anh lại hỏi một câu: “Mấy ngày nay em ăn uống thế nào?”.

Nghe Giản trả lời: “Gọi đồ bên ngoài”.

Lục Phồn cau mày: “Ăn bên ngoài không tốt”.

Nghe Giản không để tâm: “Em ăn bao năm rồi, có gì là không tốt chứ”.

Lục Phồn nhất thời không nói nữa, nhìn cô một lúc, nhắc: “Lên đi, anh đi đây”.

Nghe Giản ừ một tiếng, quay người vào cửa. Cô đi quá nhanh, cho nên Lục Phồn còn một câu chưa kịp nói.

Nghe Giản đau khổ chạy bản thảo loay hoay tổng cộng một tháng chín ngày, mãi cho đến cuối tháng tám mới làm xong.

Quãng thời gian này, ngoài việc đi thăm Nghe Chấn Bình, cô gần như không đi ra ngoài, cũng không liên lạc với ai, điện thoại luôn trong trạng thái hết pin. Cô có cảm giác mình đã quên mất thế giới bên ngoài có hình dạng gì.

Giao bản thảo xong, tâm trạng Nghe Giản rất tốt, tắm rửa xuống lầu ăn cơm trưa. Trên đường trở về, thấy cây ngân hạnh hai bên đường, cô bỗng nhớ lâu lắm rồi chưa nhìn thấy Lục Phồn.

Lúc thức dậy không có cảm giác gì, giờ thoáng nghĩ tới, lại có chút mong nhớ.

Nghe Giản vội vã về nhà, lấy điện thoại trong khe hờ sofa ra, bật nút nguồn. Vừa khởi động máy, thư chưa đọc lập tức xuất hiện. Tổng cộng có chín tin, hai tin của Mai Ánh Thiên, hai tin của Nghe Chấn Bình còn lại đều đến từ “người lái xe dừ”. Nghe Giản nhìn tin mới nhất:

”Anh được nghỉ một tuần. Tối mai về”. Tin nhắn rơi vào ngày mùng 6 tháng 8, cách bọn họ gặp nhau lần cuối một tuần.

Tin nhắn thứ hai vào ngày 16 tháng 8: “Ngày mai anh có nửa ngày nghỉ, Háo Từ cho một cái chân giò, trưa mai em đừng gọi đồ bên ngoài”.

Tin nhắn thứ ba vào lúc 11h47 phút ngày 17 tháng 8: “Anh đang ở dưới lầu, em ở tầng mấy?”.

Tin thứ tư là năm phút sau: “Anh đặt ở phòng bảo vệ rồi”.

Tin thứ năm là 10 giờ tối ngày 20 tháng 8: “Chạy bản thảo xong chưa? Sao tắt máy mãi thế?”.

Nghe Giản ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào tin cuối cùng, đột nhiên cầm điện thoại chạy xuống lầu.

Ông chú ở phòng bảo vệ của tiểu khu thấy cô gái trẻ tóc tai bù xù chạy tới, hoảng hốt kêu lên: “Cô gái, có chuyện gì vậy? Ở đâu cháy à?”.

Nghe Giản vịn vào cửa thờ hỗn hển: “Chân giò của cháu đâu?”.

Ông chú khẽ sừng sốt: “Cái gì?”.

”Chân giò”. Hai má Nghe Giản phồng hồng, hơi thở ngắt quãng: “Có người đưa chân giò cho cháu, anh ấy nói đã để ở chỗ của chứ”.

Ông chú hiểu ra, nói: “Không có, mấy hôm nay ngoài mấy bưu kiện ra thì không có thứ nào khác để ở chỗ bọn tôi”.

”Anh ấy nói để ở đây mà”. Nghe Giản cao giọng, như có hơi bực mình: “Các người cầm chân giò của tôi cho ai rồi?”.

”Cô gái, thật sự không có mà”. Ông chú cũng lo lắng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, vội trấn an: “Thôi được thôi được, cô đừng vội, để tôi tìm xem”. Nói xong liền lục tìm giá để đồ. Khi nhìn thấy chiếc hộp giữ nhiệt màu xanh ở tầng dưới cùng, trong đầu lóe lên một cái, nhớ lại, có lẽ hơn mười ngày trước, đúng là đã có người cầm chân giò hầm cách thủy tới.

Ông nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt dần dần khó coi.

Nghe Giản hỏi: “Có hay không ạ?”.

Ông chú do dự xoay người, hơi lúng túng, đáp: “Cô gái, việc này, thật sự xin lỗi. Tôi nhớ ra rồi, đúng là có chuyện như vậy, nhưng mà, nhưng mà...”.

”Nhưng cái gì?”.

Ông chú vỗ đùi, quyết tâm nói: “Cô gái, thực ra không thể trách chúng tôi. Cái chân giò kia để ở đây hơn nửa ngày, rồi qua một đêm, cô lại không đến lấy, trời thì nóng, chúng tôi sợ nó nhanh bị hỏng, mà bị hỏng thì phí quá, nên... nên... đã lấy ăn mất”.

“... Ăn mất?”. Nghe Giản thoáng bối rối: “Các người ăn?”.

”Đúng, đúng, chúng tôi ăn, không thì phí lắm”. Ông chú hơi ngượng ngùng: “Cô gái, cô xem đã qua nửa tháng, nếu để cái này lại đây chắc bây giờ cũng

đầy giò rồi, cô đâu còn ăn được nữa“.

Bao nhiêu bực bội trong lòng Nghê Giản đều xả ra hết.

Cô không phản đối.

Ông chú nhìn về mặt ủ rũ của cô, càng thêm xấu hổ, vội vàng cầm hộp giữ nhiệt đưa cho cô: “Chúng tôi rửa hộp rồi, sạch lắm đấy, cô cầm về đi“.

Nghê Giản nhìn lướt qua, vờ tay nhận lấy. Cô đứng ngơ ngác một hồi, mang theo ánh mắt áy náy của ông chú cầm chiếc hộp về nhà.

Không hiểu sao, cô muốn khóc. Cô nghĩ, có lẽ là do chưa được ăn món chân giò kia.

Nghê Giản không trả lời tin nhắn của Lục Phồn mà đi thẳng tới đường Trạm Giang.

Cô đứng bên ngoài phòng thường trực đợi một lúc, được cho hay Lục Phồn không có ở đây, hôm nay bọn họ đã ra ngoài, đi xuống quận, giờ vẫn chưa về.

Nghê Giản hỏi: “Lúc nào họ về?“.

Người bên trong nói không biết. Nghê Giản càng thêm chán nản.

Cô đi tới đi lui trước đại viện, không nhớ đi đi lại lại biết bao lần. Trời sẩm tối, cô thấy hơi đói bụng. Vì vậy mà cô nghĩ tới hộp chân giò đã bị ông chú ở phòng bảo vệ ăn mất, lập tức càng thêm đau lòng. Cô nghĩ, Lục Phồn làm món chân giò chắc ăn sẽ rất ngon.

Nghê Giản không còn sức lực để đi, cô ngồi xổm dựa người vào cổng chính, cúi đầu nhìn chăm chăm vào lỗ thủng nắp mô trên phiên đá cũ.

Thoắt cái đã tám giờ, hai chiếc xe cứu hỏa về tới, lái thẳng vào đại viện. Nghê Giản từ từ đứng dậy, chạy lại phòng thường trực: “Là bọn họ về phải không?“.

Người bên trong bảo đúng.

Nghê Giản đứng chờ bên cạnh vọng gác, ước chừng hơn ba phút, bên trong một người chạy ra. Bộ đồng phục trên người anh vẫn chưa cởi.

Nghê Giản đứng đó, nhìn anh chạy tới.

Anh chạy đến trước mặt cô, còn hai bước thì dừng lại.

Nghê Giản mở to mắt, sai bước tới, ôm lấy cổ anh, tìm môi anh để hôn.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 20.3

Người lính bên trong vọng gác bị một màn này dọa đến ngây người, hai mắt tròn tròn.

Lục Phồn cũng bối rối, vài giây sau mới có phản ứng. Anh bị cô ôm chặt, miệng bị cắn, vừa thử tránh ra liền bị hôn mạnh hơn.

Mãi cho đến khi lính gác xem tới đâu mất hết, hai người bọn họ rốt cuộc mới buông nhau ra.

Nghê Giản thở hổn hển. Hơi thở của Lục Phồn cũng không ổn định.

Anh mới đi cứu viện từ trên núi trở về, trên người dính đầy bùn đất, mặt cũng không sạch sẽ, Nghê Giản hôn xong mới phát hiện ra. Cô đưa tay lau trán anh: “Bẩn thế“.

Lục Phồn lúc này mới sực nhớ, lùi lại đằng sau: “Bản đây, em đừng đụng vào“.

Nghê Giản cười cười, vờ tay lau vết bùn.

Lục Phồn không nhúc nhích, anh cúi đầu nhìn cô.

Bọn họ đứng ở nơi sáng đèn, nên anh nhìn thấy rất rõ mặt Nghê Giản.

Cô gầy đi, hơn nữa còn gầy rất rõ.

Lục Phồn im lặng vài giây, hỏi: “Về xong bàn thảo chưa?”.

Nghê Giản gật đầu: “Xong rồi”.

Lục Phồn cũng gật đầu không nói tiếp, chỉ nhìn cô.

Nghê Giản hỏi: “Hôm nay anh đi cứu người à?”.

Lục Phồn gật đầu: “Đi lên núi”.

”Mệt không?”.

”Cũng tạm tạm”.

Nghê Giản cười, nói: “Em tới để hỏi anh bao giờ được nghỉ”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên, sau đó đáp: “Thứ 4”.

Nghê Giản tính toán một lúc, còn có sáu ngày. Cô bảo: “Em biết rồi, anh vào đi, em đi đây”.

Lục Phồn cầm tay cô: “Đề anh tiễn em”. Nghê Giản cười khê: “Anh bản như thế này, đừng tiễn nữa, về tắm rửa đi”. Lục Phồn cúi xuống nhìn mình nhưng vẫn kiên quyết.

Nghê Giản thỏa hiệp: “Được rồi, anh tiễn em lên xe”.

Sau khi đưa Nghê Giản lên xe, Lục Phồn trở về, lúc đi qua vọng gác, lính gác nhìn anh tò mò, nhưng Lục Phồn không để ý, anh bị người trong phòng thường trực gọi lại.

”Này, Tiểu Lục, bạn gái đấy à?”.

Lục Phồn cười cười, không trả lời. Người bên trong thấy anh ngậm thừa nhận, cười bảo: “Cậu may mắn lắm đấy, cô gái ấy không tồi đâu, chờ từ ba giờ đến giờ, thật là kiên nhẫn”.

Lục Phồn giật mình.

+++

Mười giờ tối thứ 4, Lục Phồn nhắn tin cho Nghê Giản: “Anh xong việc rồi”.

Mấy giây sau, nhận được hồi âm: “Vâng, em đang ở cửa nhà anh”.

Tìm Lục Phồn đập loạn, anh vẫy tay chặn taxi.

Nghê Giản đứng ngoài cửa chờ, Lục Phồn từ cầu thang đi lên, cô nhìn thấy, bật cười gọi: “Lục Phồn”.

Lục Phồn đi tới: “Chờ lâu không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không lâu”.

Lục Phồn lấy chìa khóa mở cửa, Nghê Giản cầm túi để dưới chân vào nhà, bật đèn.

Lục Phồn vừa quay người, đã giang tay ra, áp cô vào tường, cúi đầu hôn.

Thấy anh lần đầu tiên chủ động, Nghê Giản ngạc nhiên gần chết, định đẩy anh ra hỏi anh uống nhầm thuốc gì, nhưng thấy tay anh đang mở cúc áo sơ mi của cô. Anh hiếm khi nhiệt tình, đó là điều chưa từng có, Nghê Giản không kịp nghĩ nhiều, ôm siết lấy anh, giữ lấy cổ anh, môi lưỡi quện vào anh.

Hai cơ thể quấn lấy nhau dây dưa từ phòng khách đến phòng ngủ, quần áo ném đầy đất.

Có lẽ do lâu quá không làm, bọn họ đều hơi điên cuồng, nhất là Lục Phồn. Nghê Giản không biết thể lực của Lục Phồn tốt đến như vậy, sau vài lần, trong khi cô lòng muốn nhưng sức không đủ thì anh vẫn mạnh mẽ, từng phát từng phát một, khiến cô phải cầu xin tha thứ. Lúc sắp chết, Nghê Giản nghĩ, có lẽ cô cần phải rèn luyện cơ thể cho thật tốt.

Nghê Giản ngủ đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Vừa mở mắt, thấy Lục Phồn vẫn chưa rời giường, xem ra đêm qua thật sự quá tải rồi, có lẽ anh cũng rất mệt mỏi. Nghê Giản lăn hai vòng, vận động cơ thể, đang định rời giường thì tay bị giữ chặt. Cô quay đầu lại, Lục Phồn đang mở mắt nhìn cô.

”Đánh thức anh à?”.

”Không phải“.

”Vậy sao thế?“: Cô chìa chìa tay vào anh.

Lục Phồn nói: “Lại nằm thêm một lát đi“.

”Không muốn nằm“. Nghe Giản đáp: “Người ngắm khó chịu, em muốn đi tắm“.

Lục Phồn nhếch môi, muốn nói gì lại thôi, buông lỏng cô ra: “Cẩn thận trượt chân“. Nghe Giản im lặng liếc anh một cái, đứng dậy rồi đi.

Ngủ quá bữa sáng thành ăn trưa luôn. Ở cùng Lục Phồn, cho tới bây giờ Nghe Giản không cần quan tâm đến vấn đề ăn uống, bởi anh luôn là người chuẩn bị mọi thứ.

Lúc này đây, là hai chiếc bánh nướng, thêm trứng luộc.

Nghe Giản nhìn anh bắc hai quả trứng luộc ra khỏi chiếc nồi hầm trắng toát, nói: “Cái nồi này trắng quá đấy“.

Lục Phồn liếc qua chiếc nồi, không đáp. Nghe Giản nhìn thoáng qua anh, cũng không nói câu gì.

Com nước xong xuôi, hai người ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, còn ở thêm mấy ngày nữa, không tích trữ thực phẩm không được.

Hôm nay Lục Phồn không phải ra ngoài, buổi tối làm cho Nghe Giản một bữa thịnh soạn. Ăn đồ ăn ngoài liên tục mấy ngày như vậy, nên thức ăn Lục Phồn làm trong mắt Nghe Giản quả là những món ăn tuyệt thế.

Cô ngồi tựa trên ghế sofa, xoa chiếc bụng tròn vo cảm khái: “Lần sau chạy bản thảo, không cần gì hết, để anh chuẩn bị là được rồi“.

Lục Phồn đang lau tivi, nghe nói thế quay đầu ánh mắt âm u nhìn cô. Nghe Giản trừng mắt nhìn anh: “Sao thế, anh không muốn à?“.

Lục Phồn không trả lời, im lặng một lúc, thấp giọng: “Vậy lần sau em cứ tắt máy đi“. Nghe Giản ngẩn người, nhớ đến hộp chân giò, nhất thời không phản bác được.

Cô liếm môi, lặng lẽ nhìn anh một lúc, nghiêm túc nói: “Em xin lỗi“.

Lục Phồn không lên tiếng, Nghe Giản suy nghĩ một chút: “Cái chân giò đấy... À, chiếc hộp để ở nhà em“.

Lục Phồn:“...”

+++

Hai ngày kế tiếp, ban ngày Lục Phồn đến chỗ Háo Từ sửa xe, buổi tối về nấu cơm cho Nghe Giản. Nghe Giản hàng ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không cần chạy bản thảo nên tiết tấu sinh hoạt gần giống heo.

Thứ 7, Háo Từ mời khách, đây là thông lệ hàng năm của cửa hàng. Năm nào ông chủ cũng mời mọi người một bữa, xem như một trong những phúc lợi. Đồng thời, mời thêm một số bạn bè thân thiết tới cùng nhau tụ tập.

Nhà hàng Hưng Long nằm ngay bên cạnh hiệu sửa xe. Nhóm người đi thôn Tầm Nam lần trước được bố trí ngồi cùng một bàn, tất cả đều do Hứa Vân sắp xếp. Nhưng cô không ngờ Triệu Hữu Sâm lại là khách ngoài ý muốn.

Đương nhiên không thể trách Háo Từ, vấn đề là ở chỗ Bội Bội.

Lần trước đến thôn Tầm Nam, Hứa Vân nhận ra Bội Bội có cảm tình với Triệu Hữu Sâm, nên cố ý nhắc nhở nhưng không ngờ Bội Bội lại chẳng để tâm, bị Triệu Hữu Sâm trêu ghẹo mà không hề cảnh giác, còn kể chuyện liên hoan cho hắn ta biết.

Triệu Hữu Sâm đương nhiên không đến để ăn cơm, hắn đến là có dự tính.

Đặc biệt đến để báo thù.

Nghe Giản nhìn thấy Triệu Hữu Sâm đầu tiên, liền nhận ra ý khiêu khích trong mắt hắn. Nhưng cô không thêm để ý.

Ngày trước cô thật sự có ý lợi dụng Triệu Hữu Sâm, nhưng cô không có cảm giác mình sai nhiều lắm, ai bảo hắn có ý nghĩ xấu xa trong lòng lâu rồi. Chẳng qua là cô mới chỉ khê dẫm lên vai hắn, mượn lực bắt lấy Lục Phồn mà thôi.

Hứa Vân định đưa tên đáng ghét này ra bên ngoài sảnh nhưng Bội Bội đã lanh tay lẹ mắt kéo ghế giúp Triệu Hữu Sâm, đối diện ngay trước mặt Nghe Giản.

Lúc uống rượu, Triệu Hữu Sâm chủ động chạm cốc với Nghe Giản, sau đó rượu vào lời ra: “Lần trước không phải cô Nghe nói muốn đến phòng tôi uống rượu sao? Sao lại bỏ đi để tôi đợi đến khuya thế?“.

Một câu ném ra, khiến một bàn người ngạc nhiên với những vẻ mặt khác nhau nhìn Nghê Giản. Sắc mặt Bội Bội khó coi nhất, Lục Phồn cũng chẳng khá hơn. Anh nhìn chăm chăm vào Triệu Hữu Sâm, ánh mắt đóng băng, mang theo ý cảnh cáo.

Chỉ có Nghê Giản là không biểu lộ gì, bình tĩnh nhìn qua Triệu Hữu Sâm, cúi đầu uống nốt rượu trong ly.

Bộ dạng điềm nhiên như không của Nghê Giản càng làm cho Triệu Hữu Sâm phát điên.

Hắn không kiêng nể Trương Hạo đang liên tục nháy mắt, khề cười, hờ hững nói: “Tôi phải mất rất nhiều nỗ lực mới biết cô Nghê vì sao lại không đến”.

Nghê Giản ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Triệu Hữu Sâm lướt quanh bàn một vòng, giọng điệu có phần hưng phấn: “Các vị không biết à? Cô Nghê của chúng ta có địa vị cao lắm đấy”.

Câu nói vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người từ ngạc nhiên biến thành hiếu kỳ. Đến Trương Hạo cũng quên không ngăn cản Triệu Hữu Sâm, nhin không được liếc nhìn Nghê Giản một cách nghi ngờ.

Ánh mắt Triệu Hữu Sâm có vẻ đặc ý, nói câu kế tiếp gần như không ngừng nghỉ: “Janeni, tốt nghiệp khoa thiết kế của Học viện Parsons, là một họa sĩ vẽ tranh manga nổi tiếng, và là bạn gái của Mai Ánh Thiên, một đàn chị trong giới biện luận. Từ năm 2008, có một thời gian dài sống chung với Mai Ánh Thiên. À đúng rồi, năm 2012 cô gái họ Mai kia đã công khai mình bị đồng tính”.

Triệu Hữu Sâm chậm rãi bật cười: “Thì ra, cô Nghê thích phụ nữ, thảo nào khó trách. Nhưng tôi nghe nói Mai Ánh Thiên cũng không phải loại tốt đẹp gì, bị trên mạng bôi nhọ ra rồi. Hình như hai hôm trước ở Hồng Kông bị chụp ảnh cặp kè với cô gái nào đó giữa ban ngày ban mặt - phóng đảng quá. Xem ra, cô ta đào hoa hơn cả đàn ông nhỉ? Cô Nghê và cô ta quấn lấy nhau như vậy mà không có kết quả gì sao?”.

Rốt cuộc, Triệu Hữu Sâm cũng nhìn thấy sắc mặt Nghê Giản thay đổi. Hắn chờ cô lên tiếng, nhưng cô không hề mở miệng. Triệu Hữu Sâm cũng không nóng vội, hắn muốn xem cô giả bộ được đến bao giờ.

Hắn đã sớm đạt được mục tiêu của mình, cô dám trêu đùa hắn, hắn dám vạch da mặt cô ra, ném xuống đất, để cho tất cả mọi người cùng dẫm lên. Ánh mắt của một bàn người lúc này cùng những tiếng xì xầm to nhỏ cũng đủ để cô khó chịu.

Hơn nữa, hắn vẫn chưa bùng nổ xong đâu.

” Lại nói tiếp, cô Nghê, mắt nhìn của cô thật đúng là không được tốt lắm, chuyện xấu của vị tiểu thư họ Mai kia còn một đồng chưa tính, nghe nói nhân phẩm cũng thấp. Nào là đâm chết người, gây chuyện bỏ trốn, đúng là tồi tệ. À, đúng rồi, trước khi cô ta ở cùng một chỗ với cô, còn sống phóng túng với đàn ông đúng không? Tuy đồng tính luyện ai không coi là bệnh. Nhưng chơi đôi như thế đúng là buồn nôn quá, thật sự không dám nghĩ tới, cô xem sao lại có kiểu biến thái thế chứ. Gán mục thì đen không phải không có đạo lý. Tôi thấy cô cũng là người có khuynh hướng đó đấy, nếu không sao lại đùa giỡn với tôi?”.

Đám người nghe đến đâu lộ vẻ hoảng hốt đến đó. Họ đang cúi đầu xì xào, nghe thấy câu nói này, mấy người đàn ông vốn đang có ấn tượng tốt với Nghê Giản liền nhăn mặt lắc đầu, một số thì lộ vẻ đáng tiếc. Đến Háo Tử cũng há to miệng, nhìn Nghê Giản khó tin.

Chỉ có Tạ Lâm là liếc nhìn Lục Phồn. Anh cũng đang nhìn Nghê Giản. Tạ Lâm nhìn nét mặt anh, trong lòng đoán chắc đến hôm nay anh mới biết những chuyện này.

Dưới ánh mắt mọi người, Nghê Giản ngồi không nhúc nhích. Cô biết rõ bọn họ đang nhìn cô. Cô thậm chí không cần nhìn lại cũng có thể đoán được ánh mắt của bọn họ.

Ánh mắt cô đã từng nhìn thấy vô số lần trong mắt mẹ cô.

Khiếp sợ, khó hiểu, xem thường, chán ghét.

Nhắm mắt lại cô cũng có thể tưởng tượng ra. Nếu như chúng hướng về phía cô thì không sao. Cô có thể điềm nhiên chấp nhận tất cả. Những cái nhìn đó của mọi người, cô chịu đựng được, sẽ không so đo với bọn họ. Nhưng Triệu Hữu Sâm, cô không thể nhẫn nhịn.

Không ai biết mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, chờ bọn họ kịp phản ứng, thì Triệu Hữu Sâm đã bị một chiếc bát đập lên đầu.

Tiếng kêu đau đớn nổ tung, Triệu Hữu Sâm đầu đầy máu tươi. Tiếng la hét đầy căn phòng nhỏ, rất nhiều người không biết chuyện đứng xem. Bọn họ thậm chí còn không hiểu vì sao Nghê Giản lại chạy tới túm chặt lấy cổ áo của Triệu Hữu Sâm.

” Nói tôi thì được, nhưng anh không được nói Ánh Thiên”.

Nghê Giản buông lỏng tay, Triệu Hữu Sâm kịp phản ứng, không để ý đầu đầy máu tươi, giống như phát điên bắt lấy tay cô, mò mẫm chai rượu định đập một phát.

Nhưng một giây sau, bàn tay của hắn đã bị ai đó bóp mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 21

Lục Phồn túm tay Triệu Hữu Sâm, chai rượu rơi xuống đất. Rốt cuộc, cũng có người định thân lại bởi âm thanh giòn tan này, bắt đầu tiến đến khuyên can.

Có người cầm khăn lau vết máu trên đầu Triệu Hữu Sâm, Triệu Hữu Sâm không chịu buông tha, kêu gào như điên, tay chân giãy dụa muốn dốc sức liều mạng với Nghê Giản. Một đám đàn ông giữ lấy hắn, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Mặt Nghê Giản không biến sắc nhìn xung quanh, mấy giây sau quay người rời đi.

Hơn bảy giờ, bóng tối hiện ra, mấy ngôi sao treo trên màn đêm. Nghê Giản đứng trên bậc thang khách sạn, khẽ hít một hơi, cảm giác thả lỏng toàn bộ cơ thể. Cô bước xuống cầu thang theo lối đi bộ tiến lên phía trước.

Đèn đường mờ mờ tỏ tỏ, nhưng đủ để Nghê Giản nhìn thấy đường trước, đi lại vững vàng. Cô mơ hồ không rõ chân bước tới đâu. Nhưng cô biết, cô phải rời khỏi đây.

Một lúc sau, cô đi tới một con phố náo nhiệt, chỗ đó có một cửa hàng, rất đông người, mùi thơm của các loại đồ ăn lạ trôi giạt tự do. Nghê Giản sờ bụng trống rỗng, đột nhiên muốn ăn. Cô đi tới, đứng nhìn quầy hàng, ông chủ nhiệt tình hỏi cô muốn ăn gì.

Nghê Giản hỏi món nào ngon, ông chủ đề cử mấy món nhưng Nghê Giản đều ăn rồi, nên lại chọn món khác mỗi thứ một tí, tổng cộng mười hai xiên, đầy một khay lớn.

Ông chủ tay chân nhanh nhẹn, thoáng một cái đã nướng xong, đưa khay cho cô. “Tổng cộng hết 34,5 tệ. Coi như 34 tệ đi”.

Nghê Giản cầm khay trên tay mới nhớ ra một chuyện - chết thật, trên người cô không có tiền. Ví tiền và điện thoại của cô trong túi xách, đã rơi trong phòng bao rồi.

Nghê Giản há to miệng, mặt ngây ra. Bộ dạng cô lúc này trông có phần ngốc nghếch.

Thế nhưng ông chủ lại cho rằng cô chê đắt quá, vội vã giải thích đó là cái giá ưu đãi nhất trên con phố này, không thể bớt được nữa. Nghê Giản nhìn dáng vẻ tươi cười cò mò của ông chủ, trong lòng chăm chú suy nghĩ đến khả năng phải ăn chùa một bữa.

Cô cầm khay đứng một lúc lâu, ngay khi mặt ông chủ cười sắp cứng lại, cô mới mở miệng: “Ông chủ, hôm nay tôi...”.

Lời vừa thốt ra, một bóng người lại gần: “Ông chủ, 34 tệ đây”.

”A, đủ rồi”. Ông chủ nhận tiền, mặt mũi hớn hờ đếm: “Hai người ăn chỗ này sẽ không đủ đâu, hay là ăn thêm đi. Hôm nay mực có chương trình khuyến mại, mua ba xiên được tặng một xiên, chỉ bằng lấy thêm hai xiên nữa?”.

”Không cần đâu”. Lục Phồn nói xong nghiêng đầu, đáp trả ánh mắt của Nghê Giản.

”Sang bên kia ngồi”. Lục Phồn chỉ vào chiếc ghế dưới gốc cây to cách đó không xa.

Nghê Giản quay đầu, nhìn hướng tay anh chỉ, đúng là ở đây có mấy chiếc ghế trống, cách xa đám người, rất yên tĩnh.

Cô đi thẳng tới ngồi xuống, cầm xiên cá nướng thơm ngào ngạt cắn một miếng. Một lát sau, Lục Phồn đi đến, giờ chai nước tới trước mặt cô. Nghê Giản không ngẩng đầu nhìn anh.

Cô chuyên tâm ăn, rất nhanh đã xong ba xiên. Ông chủ phết nhiều ớt, cô cay đến nổi môi đỏ rộp lên.

Lục Phồn vịn chai nước đưa cho cô. Nghê Giản cầm lấy, dốc hai ngụm lớn, vị lạnh xuyên qua cổ họng, qua vị lạnh lại đến vị cay thiêu cháy. Cảm giác này rất thoải mái.

Lúc ăn đến xiên thứ sáu, Nghê Giản cuối cùng cũng thấy no. Cô cầm chiếc khay đẩy sang phía Lục Phồn: “Anh ăn đi”.

Lục Phồn hỏi: “Đã đủ no chưa?”.

”Rồi”.

”Ăn nữa không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không ăn được nữa”.

Lục Phồn không bắt ép cô, anh cầm đồ ăn thừa giải quyết hết. Nghê Giản uống nửa chai nước xong đưa cho anh. Lục Phồn khẽ ngáy ra.

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy? Không thích uống thừa của em à?”.

Lục Phồn không trả lời, cầm lấy uống hai ngụm. Nghê Giản thoáng mỉm cười, đứng dậy: “Đi thôi”.

Lục Phồn vẫn đi theo sau cô như lúc này.

9h30, Lục Phồn tiến lên báo: “Về đi”. Nghê Giản nghĩ một lát, nói: “Em chưa muốn về”.

Lục Phồn ngăn người.

Nghê Giản: “Em muốn đi gặp Tiểu Thiên”.

Lục Phồn im lặng, Nghê Giản thấy anh hơi nhũn mày một cái nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt thản nhiên như trước kia.

Nghê Giản không nói tiếp, hai người đều trầm mặc một hồi.

Một lúc sau, Lục Phồn mở miệng trước.

”Anh đi cùng em”.

Nghê Giản đáp: “Không cần đâu, anh đưa túi xách cho em”.

Lục Phồn không nhúc nhích, thoáng dừng lại, nói: “Muộn rồi, em đi một mình không được”.

”Có gì mà không được”. Nghê Giản trả lời: “Trước nay không phải em đều đi một mình sao”.

Lục Phồn không tiếp lời, lẳng lặng nhìn cô.

Trong lòng Nghê Giản nổi lên một cảm giác kỳ lạ. Cô đưa mắt báo: “Vậy đi thôi”.

Lục Phồn vẫy một chiếc taxi, sau khi lên xe, Nghê Giản nói địa chỉ cho lái xe. Lục Phồn nghe xong liền nhớ ra. Là khu nhà Kinh Vĩ, nơi cô ở trước kia. Anh cũng đã từng tới đó.

Trên đường, Nghê Giản cầm túi xách của mình, lấy điện thoại nhắn tin cho Mai Ánh Thiên, nhưng không thấy trả lời. Lúc cô đến khu nhà ở Kinh Vĩ, phát hiện xe của Mai Ánh Thiên đang đỗ trước cửa khu nhà. Nhìn lại lần nữa, thấy một bóng người cao gầy đang dựa đầu xe, không phải Mai Ánh Thiên thì là ai?

Nghê Giản gọi: Tiểu Thiên. Người đó nghe tiếng gọi xoay người lại. Nghê Giản chạy tới, vì chạy quá nhanh, không phanh kịp, đầu đụng vào ngực người đó. Mai Ánh Thiên thiếu chút nữa bị cô đụng nội thương.

”Cậu làm cái gì vậy? Va vào ngực mình rồi đây này”.

Nghê Giản “ui da” một tiếng, xoa trán hỏi cô: “Cậu thì làm gì có ngực, đau muốn chết”.

Mai Ánh Thiên vươn tay vỗ vỗ người cô, vỗ được một nửa, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu Nghê Giản, thấy một người đàn ông đang đứng dưới đèn đường ở đằng xa.

Nghê Giản chú ý tới tầm mắt cô, quay đầu nhìn, bóng dáng Lục Phồn lè loi tro rơi vào mắt, trái tim Nghê Giản đột nhiên bị xiết chặt.

Anh đứng đấy, cao ngất, trầm mặc.

Dáng dấp của anh luôn như vậy.

Mai Ánh Thiên thu hồi ánh mắt, đồng thời xoay đầu Nghê Giản lại: “Đó là người đàn ông của cậu à?”.

Nghê Giản gật đầu.

Mai Ánh Thiên cười khẽ một tiếng: “Đêm hôm khuya khoắt chạy tới đây ân ái ái, đầu óc cậu bị bệnh à?”.

Nghê Giản chớp chớp khóe mắt: “Mình là người nhàm chán như vậy à?”.

”Vậy cậu tới làm gì?”.

”Thân là bạn gái của cậu, mình đương nhiên là đến giải tỏa nỗi nhớ rồi”.

Mai Ánh Thiên liếc mắt: “ Cậu nhảm chán hơn mình nghĩ đấy, đi thông thả, không tiễn“.

Nói xong mở cửa ngồi vào trong xe, không chút lưu luyến lái ra khỏi tiểu khu.

Nghê Giản ở phía sau cười ha hả, ngây ngốc. Cười xong, mắt cô đảo lên, đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào hướng chiếc xe biến mất một lúc lâu.

Không biết Lục Phồn đi tới từ lúc nào.

Nghê Giản cúi đầu, phát hiện bên cạnh có thêm một cái bóng. Cô xoay người, Lục Phồn đang đứng trước mặt. Anh nhìn cô, cau mày hỏi: “ Sao vậy?“.

Nghê Giản nói: “ Còn có thể là gì chứ, như anh thấy đấy, Tiểu Thiên đã có người khác, vứt bỏ em rồi, không phải Triệu Hữu Sâm nói như vậy sao?“.

Cô nói xong hơi nghiêng đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Lục Phồn. Cô nhìn vào mắt anh, không biết muốn tìm thấy thứ gì trong đấy.

Lục Phồn cúi mặt xuống, lát sau ngược mắt lên, đến gần một bước, giam cô vào trong ngực.

Trên đường trở về, lúc đi qua cầu Tỏa Nam, Nghê Giản hỏi: “ Vì sao anh không hỏi em?“.

Lục Phồn dừng chân, đưa mắt nhìn cô: “ Hỏi cái gì?“.

” Những lời Triệu Hữu Sâm nói, chuyện của em và Tiểu Thiên ấy“.

Lục Phồn không lên tiếng. Nghê Giản cười cười: “ Bởi vì anh đâu có quan tâm“.

Lục Phồn không trả lời, bình tĩnh nhìn cô hai giây, hỏi lại: “ Anh hỏi em sẽ nói à?“.

Nghê Giản gật đầu: “ Sẽ“.

Lục Phồn sùng sốt.

Nghê Giản nhìn anh: “ Anh hỏi, em sẽ nói“.

Lục Phồn rung động bởi ánh mắt cô. Anh không chắc nhịp điệu trong trái tim có phải đang nhảy nhót hay không. Anh mấp máy môi, hạ giọng: “ Anh không có gì để hỏi“.

Nghê Giản nheo mắt: “ Anh chắc không?“.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản bật cười: “ Được, vậy để em hỏi anh“.

Cô nói xong chữ “ anh“, người đã áp tới trước mặt, ôm lấy cổ anh, kéo anh lại gần.

” Anh tin những lời Triệu Hữu Sâm nói à?“.

Lục Phồn hơi thở hỗn loạn: “ Cái gì?“.

” Anh quên rồi à? Triệu Hữu Sâm nói em thích phụ nữ, thích cả đàn ông. Nói em ở cùng Tiểu Thiên còn trêu chọc hắn, nói em buồn nôn biến thái“. Nghê Giản dò xét anh: “ Anh thì sao? Lục Phồn, em cũng chọc ghẹo anh, còn ăn anh, anh cũng nghĩ em biến thái, khiến anh buồn nôn phải không?“.

Lục Phồn giật mình, ánh mắt hơi ngạc nhiên. Nghê Giản dõi theo anh: “ Anh cũng cảm thấy như vậy, đúng không?“.

Lục Phồn lắc đầu.

Nghê Giản ép hỏi: “ Lắc đầu là có ý gì, anh nói đi“.

” Anh không cảm thấy như vậy“. Lục Phồn đáp: “ Anh không nghĩ như thế“.

” Không nghĩ như thế?“.

Nghê Giản nhếch khóe môi, mỉm cười: “ Vậy sao anh còn muốn?“.

Lục Phồn nhất thời không nói lên lời. Cô ôm anh thân mật, hơi thở hòa vào nhau, nhưng đôi mắt cô lại ửng đỏ hùng hổ dọa người. Cuối cùng, cô thật sự muốn từ miệng anh đưa ra loại đáp án gì?

Lục Phồn ngậm miệng không nói, tâm can Nghê Giản trào dâng sự phẫn nộ khác thường. Chính cô cũng không hiểu sự phẫn nộ này đến từ đâu.

Những lời khó nghe kia, rõ ràng cho tới tận bây giờ cô đều không thêm để tâm.

Vậy anh và Triệu Hữu Sâm đều cùng muốn cô thì có liên quan gì?

Nghê Giản cô quan tâm đến cách nhìn nhận của người khác từ khi nào vậy?

Tối nay, Nghê Giản không chỉ khiến Lục Phồn bối rối, mà còn khiến chính bản thân cô cảm thấy bối rối.

Cô buông lỏng Lục Phồn, rời khỏi người anh, một mình đi về phía trước.

Lục Phồn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng hình mỏng manh trước mặt, lớp sương trong mắt tan ra.

Trên cổ anh vẫn lưu lại hơi ấm của cô, trong không khí cũng có mùi thơm trên người cô, còn cô thì cứ như vậy buông tay bỏ đi.

Cô luôn như vậy, bỏ đi không chút do dự, cũng không quay đầu lại. Khiến anh muốn gọi một tiếng mà không cách nào mở miệng.

Đó chính là Nghê Giản.

Giờ cô đã trưởng thành, không còn là đứa nhỏ lặng yên chờ anh như trước kia nữa.

Khi cô muốn ra đi, đến cả thời gian cũng giữ lại không để cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 22

Mới hơn 7 giờ Nghê Giản đã tỉnh, bên ngoài trời sáng choang, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Cô ngồi ngáy ra một lúc, nhớ lại chuyện không vui với Lục Phồn tối qua.

Mặc dù căng thẳng, nhưng cô và Lục Phồn vẫn qua đêm ở đây. Chỉ là, suốt cả đêm Lục Phồn không hề bước vào phòng.

Nghê Giản nhớ lúc tối ra ngoài đi vệ sinh, thấy anh mở chiếc giường gấp đã lâu không dùng ra.

Anh chủ động phân chia giường ngủ như vậy, Nghê Giản không còn gì để nói.

Trong bếp vẫn là đồ điểm tâm Lục Phồn đã làm xong, nhưng Nghê Giản hoàn toàn không muốn ăn. Cô ra ban công thu quần áo, trang điểm rồi đi.

Giữa trưa Lục Phồn về, trong nhà đã không có người.

Anh cầm đồ ăn ra sân thượng, phát hiện quần áo của cô không còn ở đó.

Nghê Giản làm ỏ trong nhà hai ngày, xế chiều thứ sáu đi gặp Nghê Chấn Bình.

Nghê Chấn Bình cùng Nghê Giản đi tới bệnh viện.

Kiểm tra xong, kết quả nhanh chóng được đưa ra, không có vấn đề gì.

Nghê Giản đưa Nghê Chấn Bình về. Xuống lầu dưới, Nghê Chấn Bình gọi bảo cô ở lại ăn cơm tối, Nghê Giản tìm cớ từ chối.

Bên ngoài tiểu khu cách đó không xa có một con đường nhỏ, ở đây có một chợ hoa, lần trước Lục Phồn lái mô tô chở cô về từng đi qua đó.

Nghê Giản dựa vào trí nhớ tìm đến, chọn lấy một chậu xương rồng

Trong phòng cô ngoài cô ra thì không còn sinh vật nào khác. Trước kia cô không hề cảm thấy có gì không đúng, lạ là cảm giác này hai hôm nay mới thấy xuất hiện.

Có lẽ do trời lạnh quá.

Cô nhớ trên ban công nhà Lục Phồn có đặt một bát xương rồng, hàng ngày phơi và thu quần áo cô đều nhìn thấy, còn nhỏ gai nghịch ngợm một chút. Hai hôm nay không thấy, dường như có chút không quen.

Cho nên cô tự mình mua lấy một chậu.

Nghê Giản cầm cây xương rồng xuyên qua con đường nhỏ, thấy đầu ngõ có hai người đang đi đến.

Nghê Giản nhận ra người mang cặp sách màu đỏ chính là Nghê San, bên cạnh con bé là một nam sinh mặc áo chui đầu màu đen, tóc vàng, vóc dáng rất cao.

Nghê San đang rất tức giận nói một hai câu rồi cầm cặp sách bỏ chạy, nam sinh kia liền đuổi theo con bé, nắm tay con bé lại, Nghê San lập tức hét ra.

Nam sinh hình như cũng rất giận, bỗng nhiên giật cặp sách của Nghê San, nhét thứ gì đó vào bên trong, xong ném trả lại cho con bé, đặc biệt vừa lòng cười to. Trong khi Nghê San còn đang cúi đầu lật giở cặp sách, cậu ta tiến lại gần, cực kỳ nhanh đặt lên trán con bé một nụ hôn, rồi quay người bỏ chạy.

Nghê Giản chứng kiến Nghê San nhìn về phía bóng lưng nam sinh đậm chân, tiếp theo lau mạnh trán.

Nghê San quay người lại, vừa tìm kiếm trong cặp sách, vừa đi về.

Lúc con bé nhìn thấy Nghê Giản, tay vừa vịn chạm vào chiếc vòng, bước chân dừng lại.

”Sao chị lại ở đây?“. Nghê San thu tay, ôm cặp sách vào trong lòng, sắc mặt khó coi.

Nghê Giản nhìn ra ý đề phòng trong mắt con bé, hờ hững trả lời: “Đi ngang qua“.

Nghê San nhìn cô một hồi, không tin, hỏi: “Chị đến nhà tôi à?“.

Nghê Giản đáp: “Không phải“.

Nghê San cắn môi, kiên quyết lên tiếng: “Chị không được nói với bố đấy“.

Thấy Nghê Giản không có phản ứng, con bé dừng một chút, bảo: “Nếu chị nói, tôi sẽ nói chuyện chị với anh Lục ra“.

Nghê Giản sững sốt.

”Tôi và anh ấy có chuyện gì?“.

Nghê San khiêu khích nhìn cô một cái: “Không phải hai người đang yêu nhau sao?“.

Đang yêu?

Nghê Giản nhếch môi, thiếu chút nữa bật cười.

Cô và Lục Phồn đang yêu nhau?

Mắt nhìn của Nghê San không tốt rồi, ngoài ngữ ra, bọn họ có lúc nào nhìn như đang yêu chứ?

Nghê Giản không muốn giải thích với Nghê San, đang định đi, Nghê San còn nói theo: “Các người lén lút lút lút, không phải là đang sợ hãi sao? Chị cũng chưa nói với bố đúng không?“.

Nghê Giản hơi buồn cười: “Biết tôi lớn như thế nào rồi, yêu đương cần phải nói với bố à? Cô nhất định phải nắm lấy cái này để uy hiếp tôi?“.

Nghê San bị chặn họng, miệng há ra đóng lại, mặt ghen đỏ lên.

Cuối cùng, con bé lạnh mặt ném ra một câu: “Dù sao chị cũng đừng nhiều lời, chị không phải chị ruột tôi, không có tư cách quản tôi, cũng không có tư cách mách tội của tôi với bố“.

Nghê Giản nheo mắt, bật cười: “Nói thừa làm như tôi là chị của cô ấy“.

Nói xong cô quay người rời đi.

Nghê San đứng nguyên tại chỗ, thẹn quá hóa giận cắn chặt môi.

Lúc Nghê San về đến nhà, Lý Tuệ đã làm xong cơm tối, bà ta đang thương lượng với Nghê Chấn Bình chuyện mua piano cho Nghê San.

”Hôm qua thầy Trầm gọi điện nói, khả năng piano của San San vẫn bị bỏ phí. Bảo con bé có tài, học mấy năm ở chỗ thầy Trầm cũng rất tốt, giờ con bé có khả năng hấp thụ nhiều hơn. Bản thân San San lại thích, hỏi đó không còn cách nào khác phải nghỉ học chỗ thầy Trầm, San San đã khóc thảm mấy lần, nhân lúc trong tay còn chút tiền, tôi thấy hay là mua đàn cho con bé đi. Hai hôm trước tôi mới nói qua với con bé, con bé nghe xong rất hào hứng“.

Nghê Chấn Bình im lặng hồi lâu, sắc mặt có phần nghiêm túc.

Lý Tuệ không rõ tâm tư của ông, hỏi lại lần nữa: “Chấn Bình, theo ông thì sao?“.

Nghê Chấn Bình nói: “Đề thêm mấy tháng xem sao, tiền lương cuối năm của tôi có lẽ sẽ đủ”.

Lý Tuệ sững sờ, suy nghĩ một chút, thử thăm dò: “Hôm đó... Nghê Giản không để tiền lại à?”.

Bà ta vừa thốt ra câu này, sắc mặt Nghê Chấn Bình liền thay đổi.

” Tiền đấy không thể động vào“.

Lý Tuệ giật mình, sắc mặt cũng khó chịu: “San San cũng là con gái của ông, ông không thể bắt công như vậy. Ông nhìn Nghê Giản đi, học tập ở nước ngoài, là sinh viên xuất sắc, lại còn là ngành hội họa, đây không phải là bồi dưỡng mà ra sao? Ông sao không nghĩ cho San San của chúng ta một chút. Nghê Giản kiếm tiền dễ dàng, còn kiếm được nhiều. Ông không nhìn ra à? Nó căn bản không quan tâm đến chút tiền lẻ này. Ông mạnh khỏe hay đau ốm, thân làm cha nó, sử dụng một ít thì đã sao? Sao ông lại cố chấp đến thế?”.

Nghê Chấn Bình cũng nổi giận: “Tôi nói không thể động vào là không thể động vào. Tiền mua đàn cho San San tôi sẽ tích lũy. Đó không phải là tiền của chúng ta, bà đừng có ý nghĩ đó nữa”.

Lý Tuệ tức giận gạt lệ, chỉ vào ông nói: “Nghê Chấn Bình, ông nói thật đi. Ông một lòng một dạ với Nghê Giản, có phải vì muốn hàn gắn với mẹ của nó không? Sao ông lại không có lương tâm như vậy. Năm đó người phụ nữ kia đã không chút lưu tình cho ông đội nón xanh, Nghê Giản chẳng phải cũng đi theo bà ta sao. Ông xem mẹ con bà ta đã đối xử với ông như thế nào, nhìn xem tôi đã đối với ông như thế nào? Ông thật là quá đáng”.

Nghê Chấn Bình nghe bà ta thốt ra những câu đó, khó chịu không thôi: “Đủ rồi, bà đừng lần nào cũng nói những câu như thế. Chuyện của tôi và Trình Hồng qua rồi, không liên quan gì đến Tiểu Giản. Nói thế nào thì Tiểu Giản cũng là con gái tôi, bà đừng có ở đây nói hươu nói vượn”.

Nghê San ở bên ngoài đã nghe được động tĩnh trong phòng.

Con bé vội vã mở cửa vào nhà, thấy Nghê Chấn Bình la hét đỏ mặt tía tai, Lý Tuệ đang khóc vì bị ông mắng.

Nghê San vừa nghe thấy Nghê Chấn Bình nhắc tới “Tiểu Giản”, con bé đã hiểu nhất định lại là vì Nghê Giản.

Nghê San vốn đang khó chịu trở về, chứng kiến tình cảnh này, buồn bực vô cùng:

” Hai người đang âm ỉ gì thế?”.

Lý Tuệ thấy con bé, nghẹn ngào gọi: “San San”. Nghê San không có tâm trạng khuyên can.

Nghê San vút cặp sách, đi tới nói với Nghê Chấn Bình: “Bố, bố có mẹ con con còn chưa đủ à? Sao còn để người ngoài đến phá nát gia đình ta? Con không thích cô ta, mẹ cũng không thích cô ta, bố có thể ngừng liên lạc với cô ta được không?”.

Nghê Chấn Bình giật mình, khó có thể chấp nhận câu nói rõ ràng của Nghê San.

Ông cau mày, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói với Nghê San: “Con bé không phải là người ngoài, con bé là con của ta, là chị của con”.

” Cô ta không phải”. Nghê San hét lớn, ánh mắt đỏ lên: “Mẹ của con chỉ sinh mình con, con lấy đâu ra chị gái? Bố nhìn con đi, cơ thể con khỏe mạnh, còn cô ta là một kẻ điếc, con sao lại có một người chị bị điếc chứ? Cô ta ngoan ngoãn hơn con ư? Cô ta nghe lời hơn con ư? Cô ta đâu phải kẻ tốt đẹp gì, sao bố lại yêu quý cô ta đến vậy? Cô ta chính là một kẻ điếc đấy”.

Lời Nghê San còn chưa tuôn ra hết, một tiếng “bốp” vang lên đã cắt đứt tất cả, tiếp theo đó là tiếng kêu sợ hãi của Lý Tuệ.

Nghê Chấn Bình kinh ngạc nhìn chằm chằm vào tay mình.

Ông bị một loạt từ “kẻ điếc” nện vào tim đau đớn, không ý thức được mình đã làm gì.

Nghê Chấn Bình không thể.. dễ dàng tha thứ cho kẻ khác gọi Tiểu Giản là “kẻ điếc”.

Ngày bé Tiểu Giản từng bị một đám nhóc con trong đại viện cười nhạo. Hàng ngày đi về Nghê Chấn Bình nghe thấy như mèo bị dẫm đuôi, bất kể tâm trạng đang tốt, lập tức như bị kích ra lửa, trực tiếp đến từng nhà đối phương để mắng chửi, chửi bới khiến toàn bộ đại viện đều có thể nghe được. Âm ỉ một vài lần, không ai còn dám ăn hiếp trước mặt Nghê Giản nữa.

Lúc này, Nghê Chấn Bình như đột nhiên quay về thời đó, nghe đến mấy chữ không thể đụng vào liền vàng đầu.

Ông không thể tin mình vừa đánh Nghê San.

Tiếng trách móc của Lý Tuệ cùng tiếng khóc của Nghê San khiến ông tỉnh táo lại.

Nghê San ôm mặt chạy vào phòng.

Lý Tuệ bỏ vào theo.

Nghê Chấn Bình đứng đó, tay chân luống cuống.

***

Nghê Giản đã ba tuần không gặp Lục Phồn. Từ ngày cô rời khỏi nhà anh, đem quần áo đi.

Anh không nhắn tin tới, cô cũng không liên lạc, chỉ vô tình nhìn điện thoại.

Nhưng không có gì.

Lúc phơi quần áo, cô nhìn chăm chăm vào cây xương rồng một lúc, không hiểu sao, trong lòng trống rỗng vô cùng.

Cô không muốn thừa nhận, cô có chút muốn Lục Phồn.

Nhưng điều này hình như là sự thật.

Nghê Giản làm thế nào để xác định được sự thật này đây?

Rất đơn giản, đã ba đêm liên tiếp cô mơ thấy anh.

Đây không phải là điềm báo tốt lành.

Trước đây cô cũng nhiều lần chỉ mơ thấy một người, là Tô Khâm - lần ấy cô vĩnh viễn không qua được kiếp nạn.

Nghê Giản hiếm khi hoảng hốt.

Nhưng Nghê Giản xưa nay là người theo chủ nghĩa hành động. Sau lần thứ năm mơ tới Lục Phồn, sau khi tỉnh lại, cô liền đi tìm anh.

Chỉ là không ngờ, lần gặp mặt lại, ngồi trên xe máy của anh là một người phụ nữ khác.

Cô gái kia Nghê Giản biết.

Nghê Giản từng gặp cô ta ở siêu thị, từng nghe Tiểu La nhắc đến cô ta.

Cô vẫn nhớ cô ta tên là Tôn Linh Thực, là phóng viên truyền hình.

Lúc chứng kiến cảnh ấy, trong tâm trí Nghê Giản hiện lên một câu quý dị - Đồ vô tình.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, bật cười, rõ ràng cô mới là đồ vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 23

Ba mươi giây đèn đỏ thoáng cái đã qua. Mắt Nghê Giản cay xè, trong lúc cô chớp mắt, đèn xanh bật sáng.

Hết thấy tĩnh lặng lập tức chấm dứt, xe gắn máy của Lục Phồn dừng mảnh hòa vào dòng xe cộ.

Nghê Giản ngồi trong xe taxi, nhắm hai mắt lại.

Cô im lặng suốt, nên lái xe chạy một mạch đến đại viện của trạm phòng cháy chữa cháy Giang Lộ.

Xe như thường lệ chạy đến cổng chính thì ngừng lại.

”Đến rồi“.

Nghê Giản không nhúc nhích.

Tài xế nghiêng đầu sang: “Này, cô gái, đến rồi“.

Nghê Giản cúi đầu lấy tiền, thanh toán tiền xe rồi đi ra.

Lính canh ở vọng gác ngoài cửa vẫn đứng thẳng tắp, cửa phòng thường trực có hai phụ nữ trung niên, tay xách nách mang.

Nghê Giản đứng một lúc, vô thức đi tới.

Mấy người lớn tuổi kia chủ động cười với Nghê Giản, hỏi cô có phải cũng đến thăm người thân không.

Nghê Giản còn chưa trả lời, trong phòng thường trực đã có người thò đầu ra: “Ồ, là bạn gái của Tiểu Lục đây mà! Tiểu Lục không có ở đây đâu”.

Nghê Giản khẽ gật đầu, cầm hai túi nylon trong tay lại gần, người bên trong nhìn thoáng qua, hỏi: “Cho Tiểu Lục à?”.

Nghê Giản hơi khựng người.

Người ở kia đang định nhận, tay cô bỗng rút lại.

Cô không nói gì, đi thẳng mấy mét ra thùng rác bên ngoài, ném chiếc túi vào đó rồi vội vã bỏ đi.

***

Lục Phồn đưa Tôn Linh Thục đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra cho Tôn Linh Thục, nói vết thương ở chân cô ta không có vấn đề gì lớn, bảo cô ta bôi thuốc giảm đau.

Lục Phồn lấy thuốc, đưa cô ta về nhà.

Nhìn cô ta vào cửa, Lục Phồn đưa thuốc cho cô ta.

Tôn Linh Thục nói: “ Vào ngồi một lát”.

” Không cần”.

Lục Phồn cất bước định đi, Tôn Linh Thục vươn tay kéo anh: “ Bọn em chia tay rồi”.

Cô ta túm lấy tay anh, nhắc lại: “ Lục Phồn, em chia tay Tạ Khánh rồi”.

Lục Phồn không lên tiếng, anh không chút do dự rút tay về.

Trái tim Tôn Linh Thục bỗng nhói đau, có chút lạnh lẽo.

Ngày ấy ở thôn Thạch Nguyên, cô ta ám chỉ rõ ràng như vậy, có lẽ anh hiểu được ý tứ của cô ta. Nhưng mấy hôm nay thái độ của anh lại bình thản xa cách, thậm chí còn kém hơn lần chạm mặt bất ngờ ở siêu thị lần trước.

Anh cư xử khách khí với cô ta, kiểu khách khí giống mọi người trong đội phòng cháy, đơn giản chỉ coi cô ta như một phóng viên, không có bất kỳ những thứ khác.

Như hôm nay, nếu như không phải đội trưởng Trần mở miệng, anh sẽ không chủ động đưa cô ta về.

Cô ta bỏ đi hai năm, lúc trở lại, anh vẫn chỉ có một mình.

Cô ta cho rằng còn có cơ hội, nhưng dường như không phải vậy.

Người chạy tin tức làm truyền thông không thiếu nhất chính là khứu giác nhạy cảm, Tôn Linh Thục hiểu, nhất định là có chỗ nào không đúng rồi.

Cô ta bình tĩnh liếc nhìn Lục Phồn.

Anh đứng đó, lưng thẳng tắp, tựa như một thân cây.

Ở Bắc Kinh hai năm, khi trái tim bị Tạ Khánh làm tổn thương, rốt cuộc Tôn Linh Thục mới nhớ tới Lục Phồn.

Lần đầu tiên phóng vấn anh, cô ta đã bị bóng dáng của anh hấp dẫn.

Khi đó cô ta 25 tuổi, đi theo đội phòng cháy chữa cháy của anh trọn một tháng. Ngoại trừ những hôm mưa to gió lớn, cảnh cứu hỏa đêm khuya, đều được bọn họ ghi hình hàng ngày. Khi bộ phim truyền hình phát sóng đã tạo nên tiếng vang không nhỏ.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, cô ta vẫn rất nhiều lần chạy tới đội phòng cháy chữa cháy, lấy cớ tìm tư liệu thực tế để tiếp cận anh.

Về sau, bọn họ thực sự có chút tiến triển.

Lục Phồn không nói nhiều, nhưng đối xử với cô ta rất tốt.

Một ngày trước khi cô ta có ý định thổ lộ, nhà đài đã cho cô ta một cơ hội.

Sau đó, đã không có sau đó.

Từ đầu đến cuối, Lục Phồn không hề có một câu trách móc nặng nề.

Tôn Linh Thục nhớ tới ngày cô ta đi.

Lục Phồn không tới, cô ta ở sân bay gọi điện cho anh, anh hạ giọng nói: “Ồ bên đó tốt nhé”.

Trong nháy mắt cô ta bật khóc.

Nhưng cô ta không trở về tìm anh, cô ta lau nước mắt lên máy bay, dốc sức làm việc ở Bắc Kinh ba năm, cùng với Tạ Khánh phân phân hợp hợp, cuối cùng buông bỏ tất cả, một lần nữa quay về nơi đây.

Tôn Linh Thục muốn, nếu như làm lại từ đầu, cô ta sẽ không chọn rời đi.

Không phải không hối hận.

Ánh mắt Tôn Linh Thục dần tối, nói với Lục Phồn: “Anh biết vì sao em trở về không?”.

Không đợi Lục Phồn trả lời, cô ta tiếp lời: “Mặc kệ anh tin hay không, mấy năm qua, em thường xuyên nhớ đến anh”.

Lục Phồn im lặng, nhìn cô ta hai giây, hờ hững lên tiếng: “Đừng nói về điều đó nữa”.

Tôn Linh Thục hơi tủi thân.

Cô ta rất ít khóc, nhưng một câu này của Lục Phồn khiến ánh mắt của cô ta phiếm hồng.

”Vì sao không được nói? Em đang nói những lời thật lòng mà anh không biết”.

Lục Phồn: “Nói những điều đó không còn ý nghĩa”.

”Vì sao không còn ý nghĩa?”. Tôn Linh Thục cố chấp nhìn anh: “Anh vẫn một mình, em hiện tại cũng thế, em muốn ở bên anh, không được sao?”.

Lục Phồn không trả lời được hay không, anh chỉ hạ giọng mở miệng, chỉ ra sai lầm của cô ta.

Anh đáp: “Tôi không còn một mình”.

Tôn Linh Thục giật mình, lộ vẻ ngạc nhiên: “Anh có ý gì? Anh đã có người trong lòng?”.

Lục Phồn thoáng dừng lại, sau đó gật đầu.

Tôn Linh Thục đành mặt.

Nửa giây sau, cô ta cắn chặt răng hỏi: “Là ai?”.

Lục Phồn không trả lời ngay, Tôn Linh Thục nheo mắt, trông mắt ửng đỏ, hỏi: “Anh... là cô em gái đó à?”.

Lục Phồn gật mình.

Chỉ cần nghe người ta nhắc tới cô, tim anh liền đập vội.

Lục Phồn nghĩ, đủ rồi, không cần tỉnh táo lại, không cần suy nghĩ nữa.

Anh xác định.

Anh đã thất bại.

***

Nghê Giản mò mẫm đi dạo cả buổi, lúc trở về, trời đã tối.

Cô nhìn thấy một người ở cửa, mắt mở to.

Mai Ánh Thiên từ xa đã nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, mắt lộ vẻ ghét bỏ: “Ngay ra đây làm gì, còn chưa mở cửa đi?”.

Nghê Giản bưng tỉnh, móc chìa khóa ra: “Sao cậu lại tới đây?”.

Mai Ánh Thiên liếc cô một cái: “Mình không thể tới à?”.

”Cậu đương nhiên là có thể tới”. Nghê Giản nói: “Cậu chờ lâu chưa? Sao không báo cho mình biết trước?”.

Mai Ánh Thiên đưa tay gõ đầu cô: “Không liên lạc với cậu á? Mình nhắn cho cậu bao nhiêu tin cậu biết không? Gọi điện thì cậu lại tắt máy. Cậu làm cái gì vậy?”.

”Tắt máy?”. Nghê Giản sùng sốt: “Không thể nào”. Cô thò tay vào túi quần lấy điện thoại.

Đúng là không thấy.

Nghê Giản choáng váng.

Mai Ánh Thiên ung dung tựa ở đó, khoanh tay nhìn cô.

Đợi nửa phút, phát hiện Nghê Giản vẫn đứng đờ ra, rốt cuộc Mai Ánh Thiên không nhịn được nhạo báng: “Cô Nghê nói xem, cô làm mất mấy chiếc điện thoại rồi hả?”.

Nghê Giản há to miệng, lấy lại tinh thần, hết sức bức bối.

”Đúng là một ngày chó chết”.

Mai Ánh Thiên đập đầu cô: “Bộ dạng hồn bay phách lạc này của cậu, người nào không biết vẫn coi cậu là nhà đầu tư Trung Quốc đấy. Rốt cuộc thì cậu đang làm cái gì vậy? Chính sự không làm, hàng ngày đoạn tuyệt với nhân thế. Nếu là mình, cậu có thể kiếm được lợi nhuận, mình cũng không muốn bỏ qua”.

Nghê Giản nhú mày, ngờ ngàng hỏi: “Đây là trò gian trá thúc bản thảo à?”.

Mai Ánh Thiên im lặng: “Mình cá là sớm muộn gì cũng bị cậu bức điên”.

Nói xong cô bước vào phòng, Nghê Giản cũng vào theo.

Mai Ánh Thiên lấy di động ra, mở hòm thư ném cho cô, Nghê Giản nhìn, cuối cùng cũng hiểu.

Nhưng đối với buổi triển lãm ở NewYork cô không có hứng thú.

”Mình không muốn đi”.

Mai Ánh Thiên hừ một tiếng: “Cậu không thể không đi. Buổi chiều không liên lạc được với cậu, mình đã gọi điện đến đó, nhận lời thay cậu, anh ta cũng đã xác nhận với người quản lý”.

Sắc mặt Nghê Giản thay đổi: “Sao cậu lại đồng ý thay mình?”.

Mai Ánh Thiên vui vẻ nhướn mày: “Rất đơn giản, vì mình muốn đi”.

Nghê Giản: “...”.

Kết quả sau cùng rất rõ ràng, Nghê Giản đã thỏa hiệp.

Thời điểm mở triển lãm định từ ngày mùng 4 đến mùng 8 tháng 10.

Mai Ánh Thiên và Nghê Giản dự định xuất phát vào đêm mai, đến Seattle trước, rồi di chuyển tới Newyork.

Trước khi đi, Mai Ánh Thiên giục Nghê Giản sáng mai đi mua điện thoại trước.

Ai ngờ, cô vừa đi, Nghê Giản còn chưa kịp đóng cửa, trong nhà lại có người tới.

Là bà cụ cho thuê nhà.

Đầu óc Nghê Giản mê mê muội muội nghe bà cụ nước mắt nước mũi giải bày hết nửa giờ, cuối cùng cũng hiểu ý bà.

Nghê Giản nhớ tới lời nhạo báng của Mai Ánh Thiên, cảm thấy có lẽ bà cụ không nói dối. Thị trường chứng khoán có lẽ không ổn thật.

Được rồi, cô sẽ dọn nhà. Dù sao người ta đã muốn bán nhà để cứu vớt gia sản của con trai, cô không thể ngăn cản.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nghê Giản không đến nhà Mai Ánh Thiên, mà lập tức nhờ trung tâm môi giới tìm một căn hộ nhỏ khác đối diện tiểu khu, gọi công ty vận chuyển tới dọn nhà rồi đi luôn. Hai giờ chiều, cô thu xếp xong toàn bộ, kéo va li đi tìm Mai Ánh Thiên, đêm đó, các cô lên máy bay.

***

Lục Phồn rời nhà Tôn Linh Thực, đi thẳng về nhà, đợi cho anh được nghỉ hẳn ba ngày.

Mười giờ tối, anh nhắn tin cho Nghê Giản, nhưng mãi sáng ngày hôm sau vẫn không nhận được hồi âm.

Lục Phồn bấm điện thoại, thông báo tắt máy.

Cô rất thích ngủ, anh biết.

Anh đợi đến xế chiều gọi cho cô lần nữa, vẫn tắt máy.

Lục Phồn không đợi được nữa, sẩm tối, anh mua đồ ăn qua tìm cô.

Sau lần Nghê Giản tắt máy chạy bản thảo, anh đã hỏi địa chỉ nhà cô, ghi tạc trong lòng.

Thang máy mãi không xuống, Lục Phồn đi bộ lên lầu, vừa tới cửa trông thấy bên trong có mấy người nhưng không thấy Nghê Giản.

Anh ngẩng đầu nhìn lại biển số nhà, không nhầm.

Bà cụ bên trong nhìn thấy anh, đi tới hỏi: “Cậu cũng đến xem nhà à?”.

Lục Phồn ngẩn người, hỏi: “Ở đây... Cô Nghê ở đây phải không ạ?”.

Bà cụ hiểu ra: “À, cậu đến tìm cô gái kia hả? Cô ấy đi rồi, không ở đây nữa”.

Lục Phồn bối rối.

Anh nắm chặt chiếc túi ni lông trong tay, hỏi: “Cô ấy đi đâu ạ?”.

Bà cụ lắc đầu: “Tôi không biết, cũng không hỏi”.

Lục Phồn ngớ ra, nói cảm ơn, quay người rời đi.

Lúc đi xuống dưới lầu, anh gọi cho Nghê Chấn Bình, nhưng không hỏi tin tức của Nghê Giản.

Lục Phồn đặt đồ ăn vào trong giỏ xe, lái xe máy đến nhà trọ Kinh Vỹ, cũng không tìm thấy Mai Ánh Thiên.

Anh không nghĩ ra cách khác, đi đến công hội bảo vệ thử một câu.

Chú An bảo vệ gương mặt mập mạp nghĩ một lúc, mắt sáng rực lên: “A, cô Mai ấy hả? Tôi nhớ rồi, buổi chiều tôi còn bắt chuyện với cô ấy. Hình như cô ấy nói phải đi Mỹ, đặt máy bay đi rồi”.

Trái tim Lục Phồn thất lại.

Anh cắn răng, hỏi: “Cô ấy đi cùng với ai không ạ?”.

”Có đấy, chính là cô gái tóc dài đó. Chính cô Mai đi tiễn cô gái ấy đi Mỹ”.

Bờ vai Lục Phồn căng cứng, thoáng một cái rũ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 24

Lục Phồn im lặng nửa phút, bảo vệ nhìn anh một lúc, nói: “Cậu tìm cô Mai có việc gấp à? Ở chỗ chúng tôi có lưu số điện thoại của cô ấy, hay là tôi đưa cho cậu hỏi xem sao?”.

Lục Phồn ngược mắt.

Bảo vệ nhanh chóng đưa số, Lục Phồn gọi hai lần, đều thông báo ngoài vùng phủ sóng.

Bảo vệ đứng bên nghe xong, tỉnh ngộ: “À, đây số này của cô Mai ở nước ngoài không dùng được”.

Tay Lục Phồn cứng đờ, anh nói cảm ơn, sau đó rời đi.

Lúc Lục Phồn về đến nhà, trời đã lộ sắc đen.

Đồ ăn để trong giỏ xe gắn máy dưới lầu, anh quên không mang lên.

Anh vào phòng, ngồi trên ghế sofa, mọi thứ trong tầm mắt vẫn như cũ.

Trong phòng không có gì thay đổi, chỉ là trên ghế sofa có thêm một chiếc gối, của Nghệ Giản mua, vải mềm, họa tiết đơn giản hình đen trắng.

Cô thích vui mình trên ghế sofa, nên mua gối ôm mang tới.

Lần đó cô rời đi, mang hết tất cả, chỉ để lại cái này.

Lục Phồn lấy di động mở ra, tìm mấy lần mới thấy trình duyệt.

Anh đổi sang điện thoại này hơn hai năm rồi, là sản phẩm điện thoại thông minh trong nước, mua 380 tệ, có thể lên mạng, có thể chơi game. Nhưng Lục Phồn ngoại trừ gọi điện nhắn tin, hầu như không dùng các công năng khác.

Anh mở trang web nhập hai chữ “Nghệ Giản” vào, có rất nhiều kết quả tìm kiếm hiện ra, dòng đầu tiên là baidu baike, dòng thứ hai là hình ảnh của baidu, sau đó là một tiêu đề của tieba: “Nghệ Giản - ngôi sao mới nổi của giới truyện tranh bạo lực Âu Mỹ có bối cảnh không hề đơn giản”, rõ ràng là nguồn tin từ một blog là cái giải trí trên diễn đàn tianya, ở bên dưới kèm theo hình minh họa của một họa sĩ truyện tranh bạo lực (mangaka): “phải trở thành fan nào tàn của janeni Nghệ Giản nhé”

Lục Phồn xem tiếp lần lượt, anh cho rằng weibo của cô giống với những người nổi tiếng khác, cũng sẽ để hộp thư liên lạc trên weibo, nhưng không có.

Anh không tìm thấy bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Nghỉ ba ngày, Lục Phồn không đi sửa xe.

Chiều ngày cuối cùng, anh trở về đội, lúc đi qua phòng thường trực thì bị gọi lại.

Người bên trong đưa một túi đồ, kể tình hình cho anh nghe, cuối cùng trách vài câu: “Tôi thấy bộ quần áo này không rẻ, cô gái ấy nói bỏ là bỏ, còn tốt nên tôi nhặt lại, đổi qua túi khác, sạch sẽ rồi đây, mau vào mặc thử xem sao”.

Lục Phồn vẫn không nhúc nhích, một lát sau, ngẩng đầu, giọng nói khô khốc: “Hôm đó... Là hôm nào?”.

” Là buổi sáng cậu đưa phóng viên Tôn về đây, nhớ không?”.

Lục Phồn không trả lời.

Anh đứng im ngoài cửa sổ phòng thường trực thật lâu.

***

Mấy hôm ở Seattle, Nghệ Giản ngủ cả ngày trong khách sạn, còn Mai Ánh Thiên ra ngoài thăm bạn bè, hai người chỉ gặp mặt vào mỗi đêm.

Nghệ Giản trong mắt Mai Ánh Thiên không khác gì heo.

Ngoài thời gian cô ăn cơm, lúc khác đều ở trên giường. Nếu không ngủ, cô cũng nằm trên giường, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Mai Ánh Thiên có cảm giác Nghệ Giản không ổn, nhưng cô tưởng nguyên nhân là vì thăm lại chốn xưa. Năm ấy, Nghệ Giản gặp Tô Khâm ở Seattle.

Bọn cô ở Newyork cùng nhau ba ngày, mấy hôm triển lãm, Nghệ Giản sắp xếp sinh hoạt giống như con rối. Sau khi kết thúc một loạt các hoạt động, cô sức cùng lực kiệt, làm tổ ở nhà ba ngày để nghỉ ngơi và hồi phục.

Sau đó, Nghệ Giản và Mai Ánh Thiên đi Singapore một tuần. Mai Ánh Thiên dẫn đội đi thi, còn cô cố chấp ở khách sạn.

Mấy ngày này đối với Mai Ánh Thiên có thể nói là rất phong phú, nhưng đặt trên người Nghệ Giản, ngoài ngày ngày ngô ngô ra thì không còn từ nào khác để miêu tả thỏa đáng.

Cơ thể cô chạy loạn theo Mai Ánh Thiên, nhưng tâm trí không biết quảng ở đâu.

Lúc về nước, đã là cuối tháng mười.

Xuống máy bay, Nghê Giản lạnh run rẩy, không ngờ thời tiết đã rét đến như vậy.

Cho đến khi ngồi trên taxi nhìn, khắp nơi đều là hình ảnh mùa thu, lập tức giật mình vì mùa hạ đã qua rồi.

Tài xế chở Nghê Giản thẳng đến tiểu khu mới chuyển. Mai Ánh Thiên đưa cô lên xong liền rời đi, cô còn một tiết mục nữa phải ghi hình.

Đội cô ghi hình xong trở về đã là mười giờ tối.

Mai Ánh Thiên đi qua cổng bảo vệ, chú An bảo vệ có gương mặt mập mạp lao tới: “Ồ, cô Mai về rồi này!”.

Mai Ánh Thiên dừng bước, ngạc nhiên nhìn chú.

Cô không hiểu vì sao chú An bảo vệ lại hưng phấn như vậy.

Chú kích động chạy tới gần: “Cuối cùng cô cũng về rồi, Tiểu Lục chờ cô một tháng rồi đấy”.

Mai Ánh Thiên ngờ ngác: “Tiểu Lục? Tiểu Lục nào?”.

”Chính là Tiểu Lục đó“. Chú vội vàng giải thích với cô.

Trong khi chú nhắc đi nhắc lại, Mai Ánh Thiên vẫn không hiểu. Cô vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, lông mày nhăn lại thành núi: “Cháu thật sự không biết Tiểu Lục. Người đó bị bệnh không vậy, ngày nào cũng tới tìm cháu làm gì?”.

”Ồ, thế là thế nào?“. Ông không tin: “Tôi thấy Tiểu Lục rất bình thường mà, chỉ không thích nói chuyện thôi. Lúc tới đến một lần, liền hỏi cô về chưa, cũng không làm chuyện gì lạ kỳ cả”.

Đang nói, ông đột nhiên chỉ tay: “Nhìn kìa, cậu ấy lại tới nữa”.

Mai Ánh Thiên xoay người.

Cách đó không xa, người đàn ông đang dựng xe máy.

Anh cất bước đi tới.

Mai Ánh Thiên giương mí mắt.

Hóa ra là anh.

***

Nghê Giản tắm rửa xong đi ra, không sấy tóc mà vội lấy điện thoại trước, chuẩn bị nhắn tin cho Mai Ánh Thiên.

Không ngờ trong hộp thư vừa vắn có một tin chưa đọc, là của Mai Ánh Thiên, bốn chữ cực kỳ ngắn gọn -

Ra mở cửa đi.

Từ lâu Nghê Giản đã quen với giọng điệu lỗ mãng của Mai Ánh Thiên, cô lập tức ra mở cửa, sau đó trả lời Mai Ánh Thiên: “Mở rồi, tiện thể mua cho mình ít đồ ăn khuya, mình đang đói bụng”.

Nghê Giản gửi tin xong liền ngồi lên ghế sofa, vừa sấy tóc, vừa xem tivi.

Cô xem tivi cả ngày hôm nay, bắt đầu thích một bộ phim thần tượng nào tàn trong nước, nhìn nhân vật nữ chính yêu cuồng loạn, cô có cảm giác thống khoái lạ kỳ.

Nghê Giản có cảm giác mình chạy trên con đường biển thái càng lúc càng xa, Tiểu Thiên có thúc ngựa cũng không đuổi kịp cô.

Nghê Giản không kiên nhẫn sấy tóc khô hẳn, cô cắt máy sấy vào một chiếc gối nhỏ đặt trên nền đất, cảm thấy càng lúc càng đói bụng, khó hiểu vì Mai Ánh Thiên sao giờ còn chưa tới.

Cô vô thức liếc nhìn ra cửa.

Nháy mắt, đầu còn chưa kịp quay lại.

Nghê Giản không hiểu sao mình đang từ trên sofa té xuống.

Bắp đùi của cô đè lên chiếc sọt trên mặt đất, cùi chỏ đụng vào bàn trà.

Chưa kịp cảm nhận con đau, toàn thân đã bị ai đó ôm lấy.

Cô bị thả lại lên ghế sofa.

Người ôm cô buông lỏng cánh tay.

Con đau lan khắp khuỷu tay, Nghe Giản há to miệng, đau đến mức không thốt ra lời.

Lục Phồn nắm khuỷu tay cô, bóp nhẹ.

Anh rú mắt, mi tâm nhăn thành một khối, môi mím chặt.

Nghê Giản không nói chuyện, Lục Phồn cũng không nói gì.

Anh xoa bóp vết thương giúp cô.

Cô nhìn anh.

Cô đau đến phát run.

Cô không biết tại sao lại run rẩy.

Bàn tay của anh có ma lực.

Thân thể cô từ lạnh đến nóng, nhưng chỉ năm phút đồng hồ.

Giây phút Lục Phồn thu tay lại, trái tim Nghe Giản trống rỗng, cơ thể nóng rẫy lập tức lạnh hoàn toàn.

Toàn thân cô phát run, kìm nén không được, đẩy mạnh anh ra.

Cô hôn lên mắt anh.

Cô rất thích đôi mắt anh.

Tay Lục Phồn bóp chặt lấy cô, nhấn cô vào lòng, ôm thật chặt.

Anh từ từ nhắm hai mắt, tùy tiện hôn môi cô.

Lúc môi lưỡi ẩm ướt của cô rời đi, anh mở mắt ra, đôi mắt ướt át chăm chú nhìn cô.

Nghê Giản cũng đang nhìn anh.

Không ai nói gì, hành động tiếp theo vẫn là hôn.

Cô cúi đầu xuống, ôm lấy mặt anh, tìm môi, đầu lưỡi trượt vào.

Toàn thân Lục Phồn căng cứng, hai tay như dây thừng trói lấy cô, như muốn đem toàn bộ cơ thể cô áp vào lòng.

Nghê Giản tự mình cởi áo ngủ, toàn thân không che đậy, một mảnh trắng mềm. Tay Lục Phồn trượt từ cổ cô ra sau, men theo bờ lưng trơn nhẵn, chuyển sang phía trước.

Anh không do dự thăm dò.

Nghê Giản cắn môi, cơ thể vươn thẳng.

Anh luồn tay, càng thêm dùng sức.

Nghê Giản sắp phát điên rồi.

Cô đợi không được, vươn tay kéo áo anh, nhưng không làm cách nào để nhúc nhích.

Cô cau chặt lông mày, tựa như muốn khóc.

Lục Phồn buông tha cô.

Anh trở mình, để cô nằm xuống, anh lột sạch quần áo, cúi người hôn môi cô, sau đó là cằm, tới cổ.

Lúc anh đột nhiên đi vào, toàn thân Nghê Giản xiết chặt, kêu lên.

Hình ảnh trên tivi chuyển từ ngày sang đêm, trời bắt đầu nổi cơn mưa, nữ nhân vật chính kích động ngồi bên cửa sổ, khóc như toàn bộ thế giới đã biến mất.

Còn trên ghế sofa, bóng dáng hai người chồng lên nhau, từ đêm tối đến ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 25

Nghê Giản ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Cô phát hiện cô đang ở trên giường, chỉ có một mình, không có ai khác. Màn kịch liệt tối qua tựa như một giấc mơ, lặng lẽ lùi vào quá khứ. Nhưng Nghê Giản biết đó không phải là mơ.

Nghê Giản kéo chăn ra ngồi dậy, dưới thân khẽ đau, cô nhắm mắt dừng lại hai giây, đứng lên đi xuống đất, tìm chiếc váy len. Cô ra khỏi phòng, liếc xung quanh một cái, nhìn thấy người cần tìm ở ban công.

Lục Phồn đang phơi thứ gì đó.

Nghê Giản chăm chú xem, hơi giật mình, quay đầu nhìn sofa. Chiếc sofa màu hồng nhạt biến thành màu trắng gạo hoàn toàn.

Anh đã dỡ vỏ bọc sofa ra giặt.

Nghê Giản nhớ bọn họ đã làm chuyện đó trên sofa, trên người rất nhiều mồ hôi. Cô nhắm mắt, hít một hơi, cuối cùng nén nỗi xúc động xuống.

Lục Phồn phơi vỏ bọc sofa xong, xoay người thấy Nghê Giản. Anh chỉ thoáng ngạc nhiên, ánh mắt lập tức bình tĩnh. Anh đứng đó không nhúc nhích, tay cầm chiếc xô nhỏ màu xanh.

Nghê Giản cũng ngước mắt lên, nhìn thẳng qua.

Cửa sổ ban công đang mở, Lục Phồn đứng trong ánh sáng vàng ấm áp, tư thế rắn rỏi trước sau như một. Mái tóc ngắn của anh dính quàng nắng, nhìn ấm áp mềm mại. Ánh sáng nhu hòa lẩn trên gương mặt anh.

Ánh mắt Nghê Giản bắt động hồi lâu. Cô nhớ tới buổi chiều Seattle.

Ngày hôm ấy, cô ngủ rất lâu, không có Mai Ánh Thiên ở đây, cô một mình lên sân thượng của khách sạn ngắm trời chiều.

Sau đó, cô nhớ tới Lục Phồn, suy nghĩ cả một buổi chiều, hoảng hốt trông thấy Lục Phồn trước mặt, ở một nơi không xa. Cô đứng dậy, vươn tay vuốt ve, nhưng anh dần dần biến mất. Cô trừng mắt nhìn, phát hiện mình đang đứng bên rìa sân thượng. Đây là một khách sạn cao tầng, cô đang ở tầng thứ 22.

Khi tâm trí Nghê Giản còn đang phiêu đảng, Lục Phồn đi tới. Thấy anh rõ ràng ở trong tầm mắt, Nghê Giản mới định thần lại. Lục Phồn im lặng đứng trước mặt cô. Nghê Giản cúi đầu nhìn chiếc xô nhỏ trong tay anh.

Cô nói: “Chiếc xô này rất hợp với vẻ kiệt xuất của anh”.

Lục Phồn khẽ sùng sốt, không ngờ câu đầu tiên cô mở miệng lại là câu nói này.

Anh cũng cúi đầu nhìn chiếc xô, không thấy gì đặc biệt, đành hỏi tiếp: “Thật không?”.

Nghê Giản gật đầu, thản nhiên ừ một tiếng, đáp: “Hùng hực sức sống”.

Lục Phồn lại ngạc nhiên. Anh thực sự không hiểu, nhưng không hỏi. Anh nhìn gương mặt cô: “Ngủ ngon không?”.

Nghê Giản trả lời: “Rất ngon”.

Lục Phồn chỉ xuống dưới, dừng một lúc, hạ thấp giọng: “... Còn đau không?”

“Anh hỏi tay à?”. Nghê Giản sờ tay: “Không đau”.

Lục Phồn mím môi, hơi nheo mắt: “Anh không nói tay”.

Nghê Giản hiểu ra. Cô cúi đầu bật cười thành tiếng, mặt hơi nghiêng: “Đau”.

Lục Phồn căng thẳng, anh mím môi, muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

Nghê Giản thấy điệu bộ của anh, chậm rãi thu hồi nụ cười: “Nhưng thực ra tối qua rất thoải mái, đau cũng đáng”.

Thấy cô nghiêm trang bảo vậy, Lục Phồn càng nói không nên lời. Một lúc sau, anh nhìn vào mắt cô, thấp giọng: “Lần sau sẽ không”.

Nghê Giản nao nao, nhưng chẳng mấy chốc cô đã cao hứng trêu chọc: “Sẽ không thoải mái à?”.

Lục Phồn im lặng, nhìn cô chăm chú, kiên nhẫn sửa lời: “Sẽ không đau”.

Nghê Giản nhếch miệng, không đáp trả, cho đến khi đi khỏi mắt anh.

Cô đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Lục Phồn cũng đi vào, anh bỏ xô vào trong nhà tắm, đứng bên nhìn Nghê Giản rửa mặt.

Nghê Giản rửa qua quýt, đánh răng xong, không rửa mặt bằng sữa, mà chỉ vốc nước lên.

Khi màn tắm rửa qua quýt kết thúc, Lục Phồn bắt chiếc khăn mặt trên giá đưa cho cô. Nghê Giản cầm lấy lau bọt nước rồi đưa trả anh.

Từ nhà tắm đi ra, Nghê Giản liền cảm thấy đói bụng. Cả tối qua không ăn, vốn đã rất đói, cô chưa từng bận rộn làm việc đến nỗi không để ý đến dạ dày giống như bây giờ.

Nghê Giản đang nghĩ ngợi, Lục Phồn lại gần.

“Em ngồi xuống đi, anh đi lấy bữa sáng”.

Anh nói xong liền vào bếp. Nghê Giản không ngồi, cô ngạc nhiên vì hóa ra anh đã làm xong bữa sáng.

Cô mới chuyển đến đây, ngay cả phòng bếp cũng chưa vào, không biết ở đây có nồi niêu xoong chảo, càng không biết bên trong nhà để xe có một cửa hàng thực phẩm, sáng sớm Lục Phồn đi lên lầu tình cờ hỏi được, liền mua ít đồ ăn.

Nghê Giản uống hai bát súp rau, ăn một quả trứng trắng, cảm thấy hài lòng, sau đó nhớ ra chuyện.

Cô vào phòng cầm chiếc áo khoác đen, cúi đầu choàng khăn.

Lục Phồn thấy cô thay quần áo, có phần ngạc nhiên: “Định ra ngoài à?”.

”Vâng, đi mua thuốc“. Nghê Giản đến bên tủ giày thay giày.

Lục Phồn giật mình, nhất thời không nói gì.

Nghê Giản thay xong giày, ngồi thẳng lên nói: “Anh có việc gì thì cứ đi đi, em mang theo chìa khóa đây rồi”.

Nói xong cô xoay người. Cửa mở được một nửa, tay đã bị Lục Phồn nắm lấy. Nghê Giản quay đầu. Ánh mắt Lục Phồn vừa sâu vừa tối. Anh mím chặt môi, đối mặt với cô một lúc lâu.

Nghê Giản cảm giác anh sẽ nói ra suy nghĩ của mình. Nhưng ánh mắt của anh quá phức tạp, cô nhìn không ra anh định nói điều gì.

Một lúc sau, Lục Phồn nhếch môi, nói nhỏ: “Em đợi ở đây, để anh đi”.

”Không cần“. Nghê Giản nói: “Anh làm chuyện của anh đi”.

Cô cúi thấp đầu, ý bảo anh buông tay, nhưng Lục Phồn không nhúc nhích.

Anh ôm chặt cô, nghiêm túc: “Đây chính là việc của anh”.

Ánh mắt Nghê Giản khẽ chuyển động, bình tĩnh nhìn anh một hồi, không chớp mắt, cười cười: “Anh nói đúng”.

Mua thuốc cho phụ nữ sau khi làm chuyện ấy, chính xác là chuyện đàn ông thường làm.

Câu nói này của Nghê Giản không có ý mỉa mai. Giọng điệu của cô rất bình thản, ánh mắt cũng thế.

Nhưng Lục Phồn không chịu được.

Cô hồ hững hờ tổn thương người khác.

Dường như những chuyện như thế này không chiếm chút trọng lượng nào trong lòng cô. Cô ngủ với anh chẳng qua chỉ là ngủ mà thôi, còn những thứ

khác cô không để tâm.

Nghê Giản phát hiện ánh mắt Lục Phồn ngày càng mờ mịt, mơ hồ, còn có một tia tối tăm phiến muộn.

Đây không phải là biểu cảm mà anh nên có.

Từ trước tới nay anh luôn là người kiên định, hiểu biết, vững chãi như núi, không lưỡng lự, không nhát gan.

Anh điềm tĩnh, thận trọng hơn so với cô.

Anh không nên là kiểu người như thế này.

Nghê Giản trừng mắt nhìn, ánh mắt hơi sững lại: “Anh sao vậy?”.

Lục Phồn không lên tiếng.

Nghê Giản gắng sức rút tay ra, Lục Phồn lại nắm lấy, Nghê Giản phát điên, đẩy anh ra. Lục Phồn va vào tường, Nghê Giản đến gần, ngáng mặt ép hỏi: “Anh làm sao vậy?”.

Lục Phồn im lặng, anh chỉ nhìn cô. Tia hỗn loạn trong mắt anh đã biến mất, anh bình tĩnh, lẳng lặng nhìn cô, giống như đang nói: “Anh làm sao, em còn không biết ư?”.

Thoáng chốc, Nghê Giản trở nên yếu thế.

Rõ ràng anh không trả lời, nhưng toàn bộ dường như đã nói hết.

Huyết dịch Nghê Giản vẫn cuộn cuộn, gắng trốn chạy mấy lần. Cô thấy bờ môi anh mấp máy, như muốn mở miệng, cô vội vã rời mắt, không hề nhìn thẳng vào anh. Nếu nhìn nữa, cô sẽ bỏ nhào vào ăn anh. Nghê Giản biết điều, thu hồi rằng nhon móng sắc, đưa tay vuốt tóc, hờ hững nói: “Vậy cùng đi đi, vừa hay em còn muốn mua mấy thứ nữa”.

Nói xong cô đi ra mở cửa trước.

Lục Phồn dựa vào tường một lúc, mắt hết nhắm lại mở, tia phiến muộn u ám không còn nữa.

Cho dù cô có tin hay không, nhưng anh nghĩ rằng, cuối cùng, anh cũng đã chiếm một góc trong trái tim cô.

Nghê Giản ở nơi sinh hoạt khá thuận tiện, gần đây có mấy tiệm thuốc. Đến tiệm thuốc, Lục Phồn vào mua thuốc, Nghê Giản đứng ngoài cửa. Lục Phồn vừa ra, Nghê Giản liền cầm lấy thuốc trong tay anh.

Lục Phồn nhìn cô, nói: “Về rồi uống”.

Nghê Giản không nhìn anh, cô cúi đầu bóc thuốc. Lục Phồn nhú mày, nắm chặt vai cô. Nghê Giản ngẩng đầu, Lục Phồn bảo: “Em chờ một chút, anh đi mua nước”.

Nghê Giản cười cười: “Không cần, anh nhìn này”.

Cô ngửa đầu, ném thuốc vào miệng, nuốt thẳng xuống. Lục Phồn không nói gì, buông lỏng cô ra, đi đến tiệm trà sữa phía trước, mua một ly trà sữa nóng. Nghê Giản chưa bao giờ uống thứ này, nhưng lúc Lục Phồn bê trà sữa đi đến, trái tim cô mềm nhũn.

Cô không từ chối.

Hai người đi lên phía trước, ngang qua cửa hàng trang phục nam. Nghê Giản dừng bước, nhìn Lục Phồn. Anh mặc chiếc áo khoác mỏng màu xám, giặt nhiều nên đã cũ, ống tay áo và vạt áo hơi xoắn lên.

Nghê Giản nhớ tới hai chiếc áo bị cô ném vào thùng rác.

Hôm ấy cô đi tìm Lục Phồn, cũng đi qua chỗ này, quần áo mùa thu vừa mới lên kệ. Cô nhìn thấy trang phục nam, liền đi vào chọn cho anh hai cái, đều là màu đậm. Cô nghĩ có lẽ anh thích quần áo màu tối, trung tính.

Đó là lần thứ hai cô mua quần áo cho đàn ông. Không ngờ, lại bị vứt vào thùng rác.

Nhớ tới chuyện này, đương nhiên khó tránh khỏi nhớ tới chuyện khác. Thâm tâm Nghê Giản thoáng bị chặn lại, cô lắc đầu, không nghĩ nữa, quay đầu nói với Lục Phồn: “Vào xem đi”.

Nói xong, không đợi Lục Phồn trả lời, cô nhấc chân đi vào. Lục Phồn đuổi theo cô.

Nghê Giản dạo một vòng, phát hiện hai chiếc áo kia đã không còn nữa. Cô hơi chán nản, tìm nhân viên bán hàng để hỏi thăm. Lục Phồn ở bên cạnh, nhìn cô nghiêm túc tả màu sắc kiểu dáng của chiếc áo cho nhân viên bán hàng. Anh nhớ ra hai chiếc áo đó đang treo trong tủ quần áo ở nhà, một chiếc áo len,

một chiếc áo khoác.

Trong chớp mắt, trái tim Lục Phồn như bong bóng nước, phình to không kiềm chế, nổ bùm một phát.

Nhân viên hướng dẫn nhớ ra, nói với Nghê Giản ở đây không còn hàng nhưng có thể hỏi bên tổng kho. Cô ấy hỏi Nghê Giản mua cho ai, cần số bao nhiêu. Nghê Giản chỉ vào Lục Phồn, nói: “Có lẽ là XXL”.

Nhân viên cửa hàng gật gật đầu, quay người định đi kiểm tra. Lục Phồn đi tới, bảo: “Không cần đâu”. Nhân viên cửa hàng dừng lại, thoáng nghi hoặc nhìn Lục Phồn. Nghê Giản chú ý tới ánh mắt của cô ấy, cũng quay đầu nhìn Lục Phồn: “Sao vậy?”.

Lục Phồn hơi dừng một chút, bảo: “Không phải lần trước mua rồi à?”.

Ánh mắt Nghê Giản hơi mở to.

Lục Phồn nhìn cô, hạ giọng: “Chú Lưu đã nhật về, giặt sạch sẽ, đang để ở nhà anh”.

Nghê Giản im lặng.

Lục Phồn nói câu xin lỗi với nhân viên cửa hàng, tiến lên dặt tay Nghê Giản: “Đi thôi”.

Ra cửa, Lục Phồn vẫn không buông tay, Nghê Giản dừng bước không đi. Lục Phồn quay đầu, Nghê Giản đang nhìn anh.

Lục Phồn rừ mắt, trầm mặc một lát, nói: “Xin lỗi, hôm ấy anh đưa phóng viên Tôn về, không có ở đây”.

”Em biết“. Nghê Giản nhếch môi: “Em nhìn thấy anh lái xe, còn cô ấy ngồi phía sau”.

Cô nói đến đây, thoáng nở nụ cười: “Nhìn từ xa, giống như con chim non nép vào người, rất xứng với anh”.

Lục Phồn kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 26

Nghê Giản cũng không ngờ mình sẽ nói ra như vậy.

Đây vị chua.

Cô không đợi Lục Phồn đưa ra lời bình luận, đã cúi đầu vuốt mặt, không muốn cùng anh nói chuyện tiếp.

Cô quay người rời đi.

Lục Phồn thoáng dừng lại, theo sau.

Nghê Giản đi đến ngã ba, chuyển hướng, bước vào một cửa hàng tiện lợi.

Lúc Lục Phồn đi đến, cô đang đứng trước giá để đồ, chọn kẹo bạc hà, còn tiện tay cầm ba hộp bao cao su Okamoto vắt vào giỏ. Lúc quay đầu nhìn thấy Lục Phồn mặt cô không xúc cảm, tự nhiên như mua ba hộp kẹo cao su vậy.

Khi tính tiền, Nghê Giản thò tay rút ví nhưng Lục Phồn đã đưa tiền trước, nhân viên thu ngân nhận lấy rồi trả anh tiền lẻ.

Nghê Giản nhìn anh, không nói gì.

Lục Phồn xách túi mua sắm đi đằng trước, Nghê Giản chậm rãi đi đằng sau, hai người đều có tâm trạng, suốt dọc đường không ai nói câu nào.

Sau khi trở về, Nghê Giản nói: “Em muốn ngủ một lát, anh cứ tự nhiên”. Nói xong đi vào phòng. Lục Phồn lời muốn nói liền nuốt vào trong cổ họng.

Nghê Giản ngủ một giấc đến khi tỉnh dậy đã là xế chiều. Cô ngái ngủ đi ra ngoài, phát hiện Lục Phồn vẫn chưa đi.

Anh ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một quyển sách.

Nghê Giản đứng ở cửa phòng nghiêng đầu nhìn, thấy bìa cuốn sách, nhận ra đó là cuốn tiểu thuyết trinh thám chủ nhà để trên bàn trà trước mặt. Cô mới

lướt được hai trang, tình tiết cũ rích sáo mòn, kiểu nhìn mở đầu có thể đoán được kết thúc, vô cùng nhàm chán. Nhưng Lục Phồn dường như xem rất chăm chú.

Nghê Giản đứng yên ở cửa một lúc lâu, cô đột nhiên không muốn phá vỡ hình ảnh này.

Trong thoáng chốc, giống như trở về năm đầu tiểu học. Cô ngồi làm bài tập trong phòng Lục Phồn, anh tựa trên ghế đọc sách, một mảng lớn trời chiều từ bên ô cửa sổ nhỏ chiếu vào, phủ lên người họ. Lúc cô làm xong bài tập, anh buông sách, mở hộp kẹo ra, đưa cho cô hai chiếc kẹo lạc.

Mùi vị ấy, đã nhiều năm cô không nếm qua, nhưng vẫn nhớ rõ.

Kỷ niệm đó, hôm nay nhớ tới, dường như đã mấy đời. Nghê Giản không biết trí nhớ của mình lại tốt như vậy.

Lúc nhà của Lục Phồn mới chuyển đi, Nghê Giản thường xuyên nhớ anh, nhớ anh rất tốt, mẹ anh cũng rất tốt, nhớ tới những đồ ăn vặt anh mua, nhớ đến cả ráng trời chiều ôn hòa trong phòng anh.

Nhưng mấy năm sau, cô rời đi, ở Bắc Kinh, hay ở nước Mỹ, phiêu bạt đến những nơi khác nhau, không còn nghĩ đến anh nữa. Suy cho cùng chỉ là ký ức thơ ấu về cậu hàng xóm nhỏ, giao tình cho dù rất tốt, cũng không tính là khắc cốt ghi tâm.

Cô nghĩ đến anh nhiều hơn, là từ khi mới bắt đầu gặp lại anh. Lục Phồn của bây giờ và khi còn bé không giống nhau, dù sao cô cũng từng chứng kiến vẻ thiếu niên trên người anh.

Tất cả, thực sự rất kỳ lạ.

Nghê Giản không biết đứng bao lâu. Cô chấp tay sau lưng, tựa trên khung cửa, tâm trí như bị kéo đi.

Lục Phồn gấp sách, vừa quay đầu liền nhìn thấy cô. Tóc cô rối bù, xõa trên vai, đỉnh đầu còn có một sợi nhỏ dựng đứng, hơi buồn cười. Cô mặc chiếc áo ngủ rộng, thùng thình che toàn bộ cơ thể, làm nổi bật dáng người hết sức nhỏ gầy của cô, hiển hiện một chút yếu ớt.

Ánh mắt bọn họ giao nhau, nhìn một hồi, không ai nói với ai.

Lục Phồn buông sách, đứng lên, đi về phía cô. Da mặt Nghê Giản dầy như vậy sẽ không vì lẳng lặng nhìn trộm người ta mà tỏ ra lúng túng. Cô đứng đấy, bình tĩnh nhìn anh đi tới.

Lục Phồn đã đến bên cô, nhìn cô chăm chú, xác định sắc mặt cô khá tốt: “Ngủ ngon chứ?”.

Nghê Giản khẽ gật đầu.

Lục Phồn nói: “Vậy được”.

Nghê Giản giương mí mắt, nghĩ anh định nói: “Vậy được, anh đi trước”. Không ngờ Lục Phồn quay đầu, ném ra một câu: “Chúng ta nói chuyện”.

Nghê Giản ngẩn người.

Lần trước ở thông Tầm Nam anh cũng đề nghị “nói chuyện”. Nhưng lúc đó cô không những không nói chuyện mà còn lật ngược thế cờ chế giễu anh. Chuyện ngày đó không có gì tốt đẹp.

Tâm trạng Nghê Giản xuống dốc. Nhưng lúc này, giọng điệu của anh rất thận trọng, dường như đã trải qua một thời gian suy nghĩ rất dài rồi mới đưa ra quyết định.

Ánh mắt Nghê Giản buồn rầu, cô nên trêu chọc anh thêm một lần nữa mới đúng.

Nhưng cô không làm. Không biết tại sao, dáng dấp nghiêm túc của anh, khiến miệng lưỡi của cô nhất thời lấp bấp.

Cô vô thức gật đầu.

Lục Phồn đột nhiên vươn tay dắt cô, đi về phía sofa. Động tác của anh hết sức tự nhiên, không có vẻ lúng túng.

Ngược lại Nghê Giản hơi ngẩn ra, tay cô bất động, duy trì bộ dạng bị anh nắm lấy tay, đi theo, ngồi xuống sofa.

Lục Phồn buông lỏng. Anh thu tay lại, ngồi xuống bên cạnh cô.

Nghê Giản cúi đầu nhìn tay mình, trong lòng bàn tay thoáng lạnh. Cô cuộn tay thành nắm đấm lùi về, tự mình bao bọc lấy bàn tay kia. Không được, không có bàn tay ấm áp của anh, sự thoải mái, sức lực cũng không đúng. Nghê Giản nhàu mày, bóp tay mình mấy lần.

Lục Phồn không để ý đến vẻ lén lút của cô, anh đang nhìn vào mắt cô. Chỉ im lặng trong chốc lát, anh đã mở miệng, giọng nói trầm thấp chậm rãi gọi: “Nghê Giản”.

Anh rất ít khi gọi thẳng tên cô, trừ khi lúc bị chọc giận.

Nghê Giản mặc dù không nghe thấy tiếng, nhưng nhìn qua môi anh và biểu lộ này của anh, cô có thể cảm giác được giọng điệu của anh hẳn là vô cùng nghiêm túc.

Cô đoán dáng dấp của anh, là có lời quan trọng muốn nói. Cô không đoán được anh muốn nói gì, lại có phần lo lắng.

Cô không phản ứng, Lục Phồn cũng không đợi cô lên tiếng.

Ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, hay có thể nói là kiên định. Bất luận cô phản ứng như thế nào, anh vẫn muốn nói tiếp. Lục Phồn khẽ nín môi dưới, khi lời ra đến miệng, giọng thấp xuống, tốc độ lời nói chậm chậm.

Môi anh mở ra khấp vào hết sức rõ ràng. Anh muốn để cô thấy rõ từng câu từng chữ anh nói. Anh nói: “Em rời đi quá lâu rồi, có một số điều cần phải nói cho rõ”. Ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Anh nói đến chuyện của anh”.

”Anh á... Chuyện gì?”. Nghe Giản nhìn anh, vô thức bóp chặt lòng bàn tay.

Ánh mắt Lục Phồn hơi tối đi, thần nhiên trả lời: “Nghe Giản, em nhìn thấy rồi đấy, anh không còn là Lục Phồn khi còn bé. Năm nay anh 29 tuổi, tốt nghiệp cấp 3, làm nhân viên cứu hỏa, dạng hợp đồng, công việc chỉ là tạm thời. Tiền lương hàng tháng của anh là hai nghìn bảy. Năm ngoái mới trả hết nợ, hiện tại có bốn vạn gửi ngân hàng. Anh biết, anh và em không giống nhau”. Yết hầu của anh hơi chuyển động: “Mấy năm qua, em đi xa, cuộc sống cũng rất ổn, không còn là Tiểu Giản năm nào. Những chuyện đó anh biết. Nghe Giản à, anh...”.

”Anh im đi”.

Câu nói chưa kịp nói xong đã đột nhiên bị lạnh lùng cắt ngang khiến Lục Phồn khẽ giật mình. Nghe Giản không cho anh giây nào, bỗng nhiên nhào tới: “Con mẹ nó anh im đi cho em”.

Động tác đột ngột của cô khiến Lục Phồn phản ứng không kịp, bị cô túm lấy cổ áo đè lên ghế sofa. Nghe Giản giống như phát điên, hai mắt đỏ lựng, giận dữ nhìn anh.

”Nghe Giản”. Lục Phồn gọi một câu, nhưng Nghe Giản dường như không nghe thấy.

Cô hung hăng, cắn môi đỏ ửng: “Anh muốn nói gì? Con mẹ nó tiếp theo anh định nói gì? Để em đoán xem. À, em biết rồi, không phải như thế này sao? Anh muốn nói anh chỉ là người bình thường, anh không tiền không thế, anh thấp kém vô danh, yêu không nổi em, hai ta không chung một đường. Nên anh xin em buông tha anh. Sau này em đi con đường sáng lạn của em, anh đi cầu độc mộc của anh. Anh không chơi với em nữa, em phải dứt đi, đúng không?”.

Cùng với âm cuối cùng, tay cô dùng sức hơi mạnh, đè anh chặt hơn.

”Có phải không, anh nói xem có đúng không?”.

Cô hỏi mấy lần, đôi mắt đỏ đến dọa người, lạnh lùng thu lấy anh, như tỏa ra sương mù, như ngâm nước.

Hình như ướt.

Toàn thân cô căng cứng, run rẩy, bàn tay nắm chặt cổ áo anh nổi rõ gân xanh.

Dáng dấp này của cô khiến Lục Phồn choáng váng. Anh nhìn cô dò xét, quên giãy dụa phản kháng, cũng quên câu tiếp theo muốn nói gì.

Nghê Giản như người bệnh nan y bị phán án tử hình, điệu bộ không còn vẻ giả vờ thờ ơ.

Cô muốn nổi điên.

Lần nào cũng một hai coi cô như đồ bỏ đi, muốn vứt là vứt, ném đến tận chân trời.

Anh rốt cuộc nhịn không được.

Anh cũng muốn vứt bỏ cô.

Huyết dịch toàn thân sôi trào, cô từ trong ra ngoài đều bị bỏng.

Mẹ kiếp, không được.

Trong khoang tim cô đau đớn vô cùng.

Cô không hỏi nữa, há miệng thở dốc, cảm giác không hít được không khí, ánh mắt thiêu đốt, dường như toàn bộ sức lực đều chạy vào trong mắt, chạm vào mắt nở to, thấy đau.

Có giọt nước rơi xuống.

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Cô không biết đó là gì, thoáng chốc mờ mịt.

Mơ hồ.

Cô không thấy rõ thứ rơi xuống, cũng không thấy rõ gương mặt của Lục Phồn.

Còn Lục Phồn toàn thân ngây ra.

Nước mắt của cô rơi lên cổ anh, mấy giọt liên tiếp, như canh nóng, suýt khiến da anh bị bỏng. Anh há to miệng, yết hầu trở nên khàn đặc, trong cổ họng như bị nghẹn thứ gì, bao nhiêu lâu không tìm thấy giọng nói của mình.

Cô nắm chặt cổ áo anh, như nắm chặt một vật quan trọng, chết cũng không buông tay. Rõ ràng đang khóc, nhưng không có tia âm thanh nào phát ra. Cô cắn chặt môi, máu đỏ tươi tràn ra, rơi xuống cùng nước mắt của cô.

”Nghê Giản...“. Không biết giằng co bao lâu, cuối cùng Lục Phồn cũng tìm thấy giọng mình, nhưng khàn đặc không tương.

Nghê Giản thoáng ngược mắt, đưa tay lau máu ở môi: “Anh im đi, anh im đi”.

Lục Phồn không im.

Anh biết.

Nếu như bộ dạng này của cô không phải vì để ý đến anh, vậy anh thừa nhận.

”Em sai rồi“. Anh nói: “Nghê Giản, em sai rồi”.

Anh nâng cánh tay, choàng dưới cổ cô, dán môi lên.

Nếm vị ngọt trong miệng cô.

Ba giây sau, anh thối lui, vờn tay lau khô nước mắt của cô.

Trước mắt Nghê Giản đã rõ ràng.

Lục Phồn nhìn cô, im lặng nhếch môi.

- em nhìn cho rõ, chúng ta thật sự không chung một đường.

- nhưng anh không có ý định bỏ em.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 27.1

Lục Phồn chưa bao giờ thấy vẻ ngây ngốc như vậy hiện ra trên mặt Nghê Giản. Tay cô vẫn níu lấy cổ áo anh, đứng đơ ở đó, sức lực không tăng cũng không giảm. Cô giương đôi mắt ướt, giọt lệ ngập ngừng mãi không rơi. Môi cô hé mở, miệng vết thương bị cắn rách, bên ngoài chảy chút máu, Lục Phồn dùng ngón cái lau đi lau lại. Da lòng ngón tay anh thô ráp, xoa lên môi không hề thoải mái, nhưng sự đụng chạm này lại khiến Nghê Giản hết sức hưởng thụ.

Cô bất động như con sư tử được vuốt lông.

Lục Phồn xóa sạch tơ máu cuối cùng trên môi cô, bàn tay di chuyển, dịu dàng vuốt ve mắt cô. Lục thối lui, hai giọt nước sót lại trong mắt cô đã không còn nữa.

”Nhìn rõ chưa?“. Anh hỏi, giọng nói vẫn khàn khàn.

Nghê Giản chớp mắt, giống như giật mình hoàn hồn. Cánh môi cô ngập ngừng nhưng lại không tìm ra lời để nói. Lục Phồn nhìn bộ dạng của cô, bật cười thành tiếng. Nghê Giản neho mảy, nhìn anh. Đôi mắt anh đen nháy sáng rõ, bên trong ngập tràn không phải ý trêu chọc, cũng không phải ý mỉa mai, mà chỉ có sự dịu dàng. Trái tim Nghê Giản nhanh nhạy rung động, toàn bộ nếp gấp đều được xoa dịu. Lúc này, cô mới đột nhiên phát hiện mình vẫn đang

như một tên ác bá túm lấy quần áo anh. Cô cúi đầu nhìn tay mình, vội vã buông ra, ngay sau đó rời khỏi người anh, ngồi sang một bên.

Lục Phồn ngồi dậy. Nghe Giản vuốt tóc, cúi đầu khẽ xoa mặt, đứng dậy tìm giày. Cô vừa đứng lên, đã bị Lục Phồn kéo lại, ngồi xuống. Nghe Giản cúi đầu nhìn anh.

Lục Phồn hỏi: “Em chạy đi đâu?”.

”Em không chạy“.

Lục Phồn không tiếp lời, nhưng nắm tay cô không buông.

Nghê Giản nói: “Em đi rửa mặt“.

Lục Phồn hơi ngước lên, cười một tiếng: “Đúng là nên đi rửa mặt rồi“.

Nghê Giản nhìn anh, rút tay về, đứng dậy rời đi.

Trong nhà vệ sinh vọng tiếng nước chảy.

Bảy tám phút sau, cô đi ra, trên mặt không còn dấu vết nước mắt, nhưng ánh mắt dường như đỏ hơn. Cô trở về ngồi xuống sofa. Lục Phồn ngồi không nhúc nhích, tựa như đang đợi cô. Nghe Giản liếm môi, cảm thấy phải nói gì đấy. Nhưng cô còn chưa sắp xếp xong từ ngữ, Lục Phồn đã lên tiếng trước:

”Chúng ta hình như... chưa nói xong“.

Nghê Giản ừ một tiếng.

Lục Phồn hỏi: “Em không phản đối?”.

Nghê Giản sững sờ.

Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt sâu xa. Tay của anh lần đến, cầm lấy tay trái của cô. Nghe Giản hiểu ra, nói: “Em rất xin lỗi“. Nói xong cô cắn răng: “Vừa này, em không kiềm chế được“.

”Ừ“. Lục Phồn đáp: “Anh biết“.

Nghê Giản không phản đối, ánh mắt thoáng nhìn cổ áo nhăn nhúm của anh, cảm thấy xấu hổ hơn. Cô đưa tay phải ra, xoa giúp anh, cuối cùng cũng thẳng thớm một chút. Lúc tay đang định thu lại liền bị Lục Phồn bắt lấy.

Giờ đây, cả hai bàn tay đều nằm trong tay anh.

Lục Phồn kéo mạnh một phát, cả người cô liền lao vào trong lòng anh. Anh xiết chặt hai tay. Cơ thể Nghe Giản dán lên ngực anh. Anh bắt lấy một tay cô đặt lên vị trí ngực trái. Một lát sau, buông cô ra, cúi đầu nhìn vào mắt cô. Nghe Giản ngẩng mặt, lộ vẻ giật mình. Lục Phồn không nói gì, chỉ thoáng mỉm cười với cô. Trái tim Nghe Giản phát nóng, trong mắt lại hiện sương mù. Nếu như cô không hiểu câu nói kia của anh cho lắm, thì lúc này, có vẻ như đã hiểu chút ít.

Vẫn là Lục Phồn làm bữa trưa, còn Nghe Giản chủ động rửa bát.

Buổi chiều, Lục Phồn ở lại, cùng Nghe Giản vui mình trên sofa xem tivi.

Vẫn là bộ phim thần tượng, nữ chính bắt gặp nam chính thân thiết với cô gái khác, tâm trạng buồn bã, sau đó xoay người bỏ đi.

Lục Phồn xem đến đây, nhú mày, như đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn Nghe Giản. Nghe Giản đang dựa ở đó ăn bỏng ngô, cảm nhận được ánh mắt của anh, quay đầu nhìn: “Sao vậy?”.

Ánh mắt Lục Phồn hơi tối đi, im lặng rồi chớp mắt một cái, nói: “Hôm đó anh đưa phóng viên Tôn về, là vì cô ấy đi theo đội của anh để phỏng vấn, chân bị thương, đi lại bất tiện“.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, ngó ra một giây, cúi đầu: “À“.

Lục Phồn xích lại gần, vươn tay nâng đầu cô lên: “Không tin à?”.

Nghê Giản: “Em có nói gì đâu“.

Nghê Giản nói xong chớp chớp mắt vô tội. Cô nhìn Lục Phồn, tưởng anh sẽ đen mặt.

Nhưng anh không có.

Không chỉ không có, ngược lại còn mỉm cười.

Lục Phồn không thích cười lắm, nhưng Nghê Giản từng trông thấy nụ cười của anh rồi, không phải như thế này

Cô chưa bao giờ thấy anh cười như vậy, vừa tức giận, vừa bất lực, nhưng hơn hết là sự cứng chiều.

Tay Lục Phồn chuyển từ cầm Nghê Giản sang má, vuốt ve hai cái rồi đặt môi lên trán cô. Lúc thối lui, anh nhìn thẳng vào mắt cô, hạ giọng: “Đừng nghĩ lung tung”.

Buổi tối, Lục Phồn nấu cơm, cùng ăn với Nghê Giản xong mới rời đi.

Đợt này, hình thức nghỉ phép của anh đã thay đổi. Không nghỉ theo tháng nữa mà cứ vài ngày sẽ được nghỉ một lần, có khi hai ngày, có khi lại ba ngày. Lúc gần đi, Lục Phồn nói với Nghê Giản: “Đợi anh nghỉ nhé”.

Nghê Giản gật đầu: “Vâng”.

Lúc Lục Phồn không có ở đây, cuộc sống của Nghê Giản quay trở về nguyên dạng. Tuy anh mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, dạy cô cách nấu cháo, cách rán trứng, nhưng cô lười, không muốn nhúng tay.

Và lại cô biết, cho dù có nấu, mùi vị cũng không giống anh làm, chỉ bằng chừng làm nữa, gọi mua bên ngoài chỉ một phút là xong.

Anh nói, chờ anh được nghỉ.

Vài hôm mà thôi.

Cô muốn đợi.

Hai ngày sau, cô đi nước ngoài. Khi từ Mỹ trở về, cô mua một chiếc dây lưng ở gần sân bay, để tặng cho Nghê Chấn Bình.

29 tháng 10 là sinh nhật của Nghê Chấn Bình. Bao năm như vậy, cô vẫn nhớ, nhưng đến tận năm nay cô mới có thể tự tay tặng quà cho ông.

Bốn rưỡi chiều, cô đứng đợi bên ngoài nơi làm việc của Nghê Chấn Bình.

Lần trước mất điện thoại, không còn số của Nghê Chấn Bình, không có chuyện gì quan trọng để nói, cô cũng không muốn gọi điện đến nhà riêng của ông. Nghê Giản không ngờ, thái độ của Lý Tuệ và Nghê San, cô ít nhiều có thể nhìn ra. Cô không muốn để ý đến bọn họ, nhưng cô để tâm đến Nghê Chấn Bình, không muốn làm ông khó xử.

Năm giờ Nghê Chấn Bình tan tầm, 5h10' từ cổng chính đi ra. Nghê Giản nhìn một cái liền nhận ra bóng dáng Nghê Chấn Bình trong đám đông. Nghê Chấn Bình đang cầm một chiếc cặp màu đen, lật tìm thứ gì.

Nghê Giản đứng đó chờ ông lại gần.

Nghê Chấn Bình tìm thấy điện thoại, nhìn thoáng qua xong bỏ vào, đi đến chỗ để xe lấy chiếc xe điện ra. Ông đi được hai bước liền nhìn thấy Nghê Giản.

”Bố“. Nghê Giản hướng về phía ông gọi.

Nghê Chấn Bình sững sốt một lúc, bước nhanh tới: “Tiểu Giản, sao con lại ở đây?”.

Nghê Giản cười cười, không đáp. Nghê Chấn Bình nhìn cô từ trên xuống dưới một hồi, hỏi: “Sao lại gầy thế này?”.

”Bố, bố cũng gầy mà“. Nghê Giản nhìn ông, phát hiện trên đỉnh đầu ông lại có thêm tóc bạc.

Nghê Giản nhú mày: “Dạo này bố có mệt lắm không? Bác sĩ nói cơ thể bố không thể quá vất vả”.

Nghê Chấn Bình lắc đầu: “Không có, lãnh đạo rất chiều cổ bố, gần đây không bắt bố phải làm việc nhiều”. Suy nghĩ một chút, ông hỏi: “Điện thoại của con sao vậy? Mấy ngày nay không nhắn tin được, gọi cũng không được, hỏi Lục Phồn, cậu ấy bảo con bận chạy bản thảo”.

Nghê Giản không muốn giải thích thêm, thuận thế gật đầu thừa nhận câu nói của Lục Phồn. Nghê Chấn Bình nói: “Về tranh cũng phải chú ý đến cơ thể, đừng để mệt mỏi quá”.

Nghê Giản ngoan ngoãn vâng một tiếng, cô cúi đầu lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ bọc giấy xám, đưa cho ông: “Quà sinh nhật ạ”.

Nghê Chấn Bình ngạc nhiên.

Lần đầu tiên ông nhận quà của cô, đã là mười tám năm trước, hồi Nghê Giản mới sáu tuổi. Năm ấy, cô đã tặng một chiếc kẹo que và một tấm thiệp tự tay cô vẽ.

Không ngờ chớp mắt, cô đã lớn như vậy rồi.

Trong tim Nghê Chấn Bình ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nhìn chiếc hộp nhỏ, mãi không cầm.

Nghê Giản lại gọi: “Bố”. Nghê Chấn Bình kịp phản ứng, nhận món quà trên tay cô.

Phía trên có mấy chữ tiếng Anh mà ông không biết, cũng không nhìn ra bên trong là thứ gì. Nghê Chấn Bình cầm chiếc hộp, nhất thời không biết nói sao cho phải. Ngược lại, là Nghê Giản cười cười: “Bố cảm động không?”.

Nghê Chấn Bình đáp: “Sau này đừng dùng tiền như vậy nữa, bố hiểu lòng con”.

”Không đáng bao nhiêu tiền mà”. Nghê Giản nhìn đồng hồ, bảo: “Con phải đi đây, bố về đi, Nghê San chắc tan rớt”.

Nghe cô nhắc đến Nghê San, sắc mặt Nghê Chấn Bình thay đổi.

Nghê Giản không chú ý lắm.

Nghê Chấn Bình định nói, dừng một chút, rồi thôi.

Việc gần đây của Nghê San, nếu Nghê Giản biết, đoán chừng sẽ nổi con điên.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 27.2

Sau khi chia tay Nghê Giản, Nghê Chấn Bình đạp xe về nhà. Không ngờ, đến cổng tiểu khu, đúng lúc ông nhìn thấy Nghê San bước ra từ một chiếc xe ô tô màu trắng có rèm che. Nghê Chấn Bình hoảng hốt, vội vã dừng xe, thấp thoáng trông thấy trên ghế lái là một người đàn ông. Ông đang định đi tới, thì thấy Nghê San vẫy tay vào trong xe, chiếc xe liền nhanh chóng lái đi.

Nghê San xoay người đi về nhà, không ngờ lại thấy Nghê Chấn Bình đang sầm mặt đi đến. Nghê San thoáng giật mình nhưng nhanh chóng trấn tĩnh. Con bé ngẩng đầu, làm như không thấy ai tiến lên phía trước, coi Nghê Chấn Bình như không khí.

Sau khi Nghê Chấn Bình tát con bé một cái, con bé chưa từng nói chuyện với ông.

Nghê Chấn Bình gọi một tiếng, nhưng Nghê San không trả lời. Bên ngoài tiểu khu người đến người đi, Nghê Chấn Bình nén giận, không nói gì thêm, đẩy xe đi sau Nghê San. Nghê Chấn Bình dựng xe ở hiên, Nghê San không đợi ông, đi thẳng lên.

Nghê Chấn Bình vào nhà, không thấy Nghê San. Lý Tuệ đang nấu súp trong bếp, nghe thấy tiếng mở cửa, thò đầu ra, sắc mặt không tốt: “Hôm nay sao về muộn vậy?”. Nghê Chấn Bình trả lời bà ta, xong đi tới gõ cửa phòng Nghê San.

Ông đập cửa ầm ầm, khiến Lý Tuệ hoảng sợ, đặt chiếc muôi xuống, chạy lại hạ giọng: “Ông làm gì thế? Tâm trạng San San hôm nay không được tốt, chắc là đi thi, thành tích bị sút kém...”.

Nghê Chấn Bình nhớ tới hình ảnh ông thấy ở cổng tiểu khu, giận không chỗ phát tiết: “Thành tích? Bà nghĩ nó đang quan tâm đến thành tích ư? Tôi thấy ngay cả sách vở nó cũng chà mành đến đâu”.

Lý Tuệ sừng sốt thấy ông gầm lên. Nghê Chấn Bình ra sức gõ cửa: “Nghê San, mở cửa ra!”.

Trong phòng, Nghê San ngồi dựa giường, cầm di động chuyển sang một bài hát sôi động, chỉnh âm thanh lên tối đa.

Nghê Chấn Bình vô cùng tức giận, càn ra sức gõ cửa. Lý Tuệ đứng bên kéo ông: “Ông đang làm cái gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? San San đã làm chuyện gì à?”.

“Làm gì à? Bà hỏi nó đi. Đạo này học hành không ra làm sao chưa tính, đã không chịu học, hai ba ngày lại đi chơi không có ở nhà, giờ còn giao du với vớ vẩn”.

Lý Tuệ giật thót người, vội hỏi: “Giao du với ai?”.

Nghê Chấn Bình chưa kịp trả lời, cửa phòng đột nhiên bật mở, Nghê San giận dữ hét lên: “Bố nói cho rõ đi, bạn bè của con vớ vẩn ở chỗ nào, con kết giao bạn bè thì làm sao?”.

Nghê Chấn Bình chỉ vào con bé, lớn tiếng chất vấn: “Mày nói xem, hôm nay mày ngồi xe ai về? Người đàn ông đó là ai?”.

“ Là bạn con, thì sao?”. Nghe San ngửa đầu tranh cãi: “ Con kết bạn còn phải nói với bố sao? Sao bố không đi quản Nghe Giản ấy. Chị ấy mới là người giao thiệp bừa bãi. Nếu bố biết thì sẽ thấy con tử tế hơn chị ấy nhiều”.

“Mày nói gì?”. Nghe Chấn Bình vừa tức vừa đau lòng: “ San San, sao mày lại biến thành dạng người như thế này?”.

“ Con biến thành dạng gì?”. Nghe San không phục: “ Bây giờ bố nhìn con không vừa mắt. Vậy bố hãy đến với đứa con gái ngoan ngoãn của bố đi, đừng để ý đến con nữa”.

“Mày”. Sắc mặt Nghe Chấn Bình tái xanh.

“ San San”. Lý Tuệ vội vàng khuyên giải: “ Con bớt tranh cãi đi, ba con cũng là muốn tốt cho con”.

Nghe San cứng cổ không chịu cúi đầu: “ Con nói đúng mà, mọi người chẳng biết gì cả. Con tra ở trên mạng, chuyện buồn nôn của chị ấy khá nhiều đấy”.

Mặt Nghe Chấn Bình không còn chút máu: “ Tiểu Giản làm sao? Con bé đã làm gì? Con nói thật xem nào”.

“ Chị ấy là người đồng tính! Đồng tính đấy, bố biết không?”. Nghe San vào phòng cầm mấy tờ giấy trên bàn lên vạt cho ông: “ Bố tự xem đi, bố nghĩ rằng chị ấy ở nước ngoài học hành tử tế sao? Chị ấy chơi đùa với phụ nữ, bây giờ quay về, lại chạy tới nói chuyện yêu đương với anh Lục Phồn. Nam nữ đều ăn sạch, con gái bố đúng là lợi hại”.

“ San San, đừng nói nữa”. Lý Tuệ vô cùng khiếp sợ, sau khi thấy sắc mặt Nghe Chấn Bình, bà ta lập tức định thần, vội vã ngăn Nghe San lại, hạ giọng trách cứ: “ Ai bảo con nói năng hồ đồ thế chứ. Con chơi với bạn bè kiểu gì, toàn học những thứ không đúng đắn”.

“ Con nói gì không đúng đắn à? Nghe Giản vẫn làm chuyện không đúng đắn đấy thôi”.

Nghe San hừ một tiếng, bỗng đóng cửa rầm một cái.

Nghe Chấn Bình đứng đó, cầm mấy tờ giấy, im lặng một lúc lâu. Lý Tuệ nhìn ông, không biết nói gì, suy nghĩ một chút, sợ ông giận chó đánh mèo với Nghe San, thấp giọng biện hộ giúp Nghe San: “ Nghe San vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, nghe người khác nói càn đấy, ông đừng để ý”.

Nghe Chấn Bình im lặng không đáp.

Chuyện Nghe Giản ở nước ngoài, ông cũng không rõ lắm. Lần trước Trình Hồng đến đây, đã mắng ông một trận, ý bảo Nghe Giản học thói hư tật xấu, ông không tránh khỏi có liên quan. Nghe Chấn Bình hiểu rõ tính cách của Trình Hồng, tưởng bà muốn hà khắc, quản Nghe Giản thật chặt. Lần ở nhà hàng, Nghe Giản cãi nhau với Trình Hồng ông nghe không hiểu, chỉ cảm thấy tư thế của Trình Hồng vẫn rất mạnh mẽ, ra sức dồn ép Nghe Giản.

Chuyện Nghe San nói, ông quả thực không biết. Ông thậm chí còn không biết Nghe Giản là họa sĩ vẽ manga, Ông vẫn nghĩ cô là họa sĩ vẽ những bức tranh khổ lớn. Ông càng không biết chuyện Nghe Giản và Lục Phồn ở cùng nhau.

Bỗng chốc, Nghe Chấn Bình một lần nữa có cảm giác làm cha thất bại.

Cả hai đứa con gái, ông đều có lỗi với chúng.

Ông hối hận vì đã quan tâm quá ít đến Nghe Giản, cũng hối hận vì áy náy với Nghe Giản mà không để mắt đến tâm lý nhạy cảm của Nghe San. Nghe San thành ra như vậy, cùng cái tát kia chính là sai lầm của ông. Trong lòng ông hiểu rõ, nhưng lại không biết phải làm như thế nào.

Sinh nhật của Nghe Chấn Bình qua được mấy ngày thì Nghe Giản nhận được tin nhắn của ông. Nghe Chấn Bình hỏi cô đang sống ở đâu, ông nói muốn đến thăm cô. Nghe Giản hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gửi địa chỉ cho ông.

Buổi chiều thứ bảy Nghe Chấn Bình đến. Ông mang theo ít hoa quả cho Nghe Giản, đều là loại ngày bé Nghe Giản thích ăn.

Sau khi vào nhà, Nghe Chấn Bình nhìn xung quanh một lượt, không nhìn thấy bất cứ điều gì.

Nghe Giản tìm trong tủ bát một lúc nhưng không thấy lá trà, đành đưa cho ông ly nước sôi.

“ Tiểu Giản, một mình con ở đây có an toàn không?”.

“ Rất an toàn”. Nghe Giản đáp: “ Vùng này trị an không tồi”.

Nghe Chấn Bình gật đầu, sắc mặt có vẻ nghiêm túc. Nghe Giản nhìn ông, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “ Bố, có phải bố có chuyện gì không?”

Nghe Chấn Bình do dự một lúc lâu, vẫn thử dò hỏi một câu: “ Tiểu Giản, bố nhớ lần trước con nói chuyện kết hôn với mẹ con, là ứng phó hay là thật đấy?”.

Nghe Giản hơi ngạc nhiên, yên lặng một hồi: “ Bố nghĩ sao về việc này?”. Nói xong, trong lòng thoáng giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi: “ Mẹ con lại tìm bố à?”.

“ Không phải, không phải”. Nghe Chấn Bình vội vàng giải thích: “ Không phải mẹ con, là bố nhớ tới chuyện này, cho nên... hỏi một chút”.

“Thật ạ?”. Nghe Giản không tin lắm.

Nghe Chấn Bình gật đầu: “Ừ”. Dừng một chút, ông nói: “Vội lại, Tiểu Giản cũng đã đến tuổi nên lập gia đình. Bố là bố con, cũng nên quan tâm đến vấn đề này của con”.

Trái tim Nghe Giản thả lỏng, suy nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện với Lục Phồn không cần phải nói dối Nghe Chấn Bình, nên cô nói: “Con đang ở cùng một chỗ với Lục Phồn”.

Tuy Nghe Chấn Bình đã biết chút manh mối, nhưng ông không ngờ cô lại thừa nhận thẳng thắn như vậy. Ông ngẩn người, lại thấy Nghe Giản nói tiếp: “Chúng con kết hôn rồi”.

“Hả?...”. Nghe Chấn Bình cả kinh, một lúc lâu mới sắp xếp được từ ngữ: “Chuyện khi nào? Việc này... mẹ con biết không?”.

Cô gật đầu: “Mẹ biết ạ”.

Nghe Chấn Bình ngớ ra, dần dần từ hoảng hốt trở lại bình thường: “Bà ấy có đồng ý không?”.

Nghe Giản bật cười thành tiếng: “Mẹ không đồng ý thì sao nào”.

Cô biết, Trình Hồng không đồng ý, cũng không ép cô ly hôn với Lục Phồn. Dù sao Lục Phồn cũng là đàn ông, trong mắt Trình Hồng, chỉ cần là đàn ông, như thế cũng tốt hơn so với Tiểu Thiên.

Nghe Chấn Bình nhớ đến lời Nghe San, suy nghĩ một chút, có phần hiểu được tâm lý của Trình Hồng. Ông không hỏi nhiều những chuyện khác, việc đã đến nước này, nói những việc khác cũng không có ích gì. Khách quan mà nói, ông quan tâm đến cuộc sống bây giờ của Nghe Giản hơn: “Bọn con không ở cùng nhau à?”.

“Anh ấy được nghỉ thì bọn con mới ở cùng nhau”.

Nghe Chấn Bình khẽ gật đầu, nhớ tới chuyện gì liền cau mày: “Còn chuyện kia thì sao? Lục Phồn nghỉ thế nào?”.

“Cái gì mà nghỉ thế nào ạ?”. Nghe Giản hoàn toàn không hiểu.

“Đặc thù công việc của nó. Dù sao cũng hay phải ở lại đội, bình thường chăm con cũng bất tiện, còn có phần mạo hiểm nữa...”.

Nghe Chấn Bình nói xong, nét mặt chăm chú, lắc đầu nói: “Bố phải khuyên nó mới được”.

Nghe Chấn Bình khẽ giật mình sau mới hiểu ý ông, cô chưa trả lời thì ông đã nói tiếp: “Tiểu Giản, con cũng khuyên nó thay đổi công việc đi”.

Nghe Giản: “Việc này chính anh ấy tự chọn, người khác không có tư cách khuyên anh ấy”.

“Con chứ không phải ai khác”.

“Con lại càng không khuyên anh ấy”.

Nghe Chấn Bình còn muốn nói tiếp, Nghe Giản đã cắt lời: “Bố, bố không cần phải lo lắng cho bọn con, con thấy như bây giờ không có gì là không tốt”.

Nét mặt cô bình tĩnh và kiên định.

Nghe Chấn Bình nhìn ra, biết khuyên cô nữa cũng vô dụng. Ông thở dài, dặn dò vài câu.

Hai bố con hàn huyên một hồi, Nghe Chấn Bình nhận được điện thoại của Lý Tuệ. Ông nghe điện xong nói với Nghe Giản trong nhà còn một số việc.

Nghe Giản không hỏi nhiều.

Nghe Chấn Bình đi rồi, Nghe Giản mở điện thoại, tìm hộp thư. Trong đó có tin nhắn của cô và Lục Phồn tối qua.

Nghe Giản: Hôm nay đi cứu hỏa ạ?

Lục Phồn: Chưa đi, có báo động hai lần, chưa tới đã được dập tắt.

Nghe Giản: À.

Lục Phồn: Không thể nhiều hơn hai chữ à?

Nghe Giản: À, được rồi.

Lục Phồn:...

Lục Phồn: Ăn cơm có ngon không?

Nghê Giản: Không ngon.

Lục Phồn: Sao vậy?

Nghê Giản: Không muốn ăn cơm.

Lục Phồn: Vậy muốn ăn gì?

Nghê Giản: ... Muốn ăn anh.

...

Nghê Giản xem đến đây liền bật cười, nhấp tin nhắn vào ô –

Tin thứ nhất: Mười giờ tối nay, người nhà sẽ đến thăm.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 28

Nghê Giản rất đúng giờ, 21h50' đến trước cổng đại viện. Cô vừa nhìn, đã thấy một người đang đứng ngoài cửa phòng thường trực.

Cô còn đang ngạc nhiên thì người đó đi tới.

Anh tay dài chân dài, bước lại nhanh, đi mấy bước đã đứng trước mặt Nghê Giản. Khóe môi Nghê Giản khẽ cong lên: “Đang đợi ai vậy?”.

Lục Phồn không đáp, đứng cách một bước nhìn cô hồi lâu. Anh không mặc đồng phục, mà chỉ mặc một chiếc áo khoác bình thường, màu đen, trông rất phong phanh. Tháng 11 thời tiết phía nam khá lạnh, Nghê Giản mặc áo lông dài, cô choàng khăn, cô tiến lên túm lấy ống tay áo của Lục Phồn, đứng là không dấy.

“Lạnh không?”. Cô hỏi.

“Không lạnh”. Lục Phồn nắm tay cô, nhẹ nhàng siết chặt.

Tay anh dày rộng ấm áp, rất thoải mái, Nghê Giản để mặc anh nắm, cười khẽ: “Em mua quần áo, sao anh không mặc, không thích à?”.

“Không phải, để ở nhà rồi”.

Nghê Giản khẽ gật đầu, không nói chuyện. Cô hơi ngước lên, im lặng nhìn anh. Âm thanh ban đêm cô quanh u ám, hai ngọn đèn treo cao ở cổng chính, tỏa một mảng ánh sáng ấm áp. Gương mặt Lục Phồn góc cạnh rõ rệt trong ánh sáng mềm mại đó.

Nghê Giản nhớ tới đêm mưa hồi tháng 5, cô từ sân bay đi ra tìm xe, sau đó gặp anh. Ngày ấy, cô không nghĩ sẽ gặp anh và đây đưa ở cùng một chỗ với anh như thế này.

Vận mệnh thật kỳ lạ. Nghê Giản cũng không rõ đây là cảm khái hay cảm kích.

Trong khi cô còn đang miên man, Lục Phồn đã ôm cô vào trong lòng.

Lục Phồn vẫn luôn chờ đợi. Nhưng xem ra cô không có ý định chủ động, anh liền tự mình ra tay.

Mặc dù Nghê Giản hơi bất ngờ, nhưng không phản đối anh. Cô giờ tay lên, ôm eo anh, mặt áp lên ngực anh, hít ngửi mùi thơm thoang thoang của xà phòng trên áo anh.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, khi buông ra, Nghê Giản ngẩng đầu còn Lục Phồn cúi xuống.

Cô nhón chân, hôn lên môi anh.

Hết sức tự nhiên, anh mở miệng ra, để cô đi vào.

Đầu lưỡi Nghê Giản linh hoạt trượt qua răng, cuốn lấy đầu lưỡi anh, chậm rãi khuấy đảo. Tay Lục Phồn ôm ngang eo cô. Nghê Giản cảm nhận được lực ở tay anh đột nhiên xiết mạnh. Cô thuận thế ngang nhiên áp sát, dán lên người anh, dễ dàng nhận thấy sự thay đổi trong anh. Cô cười thầm, định giờ trò chạh khế. Là đàn ông thì sẽ không chịu được.

Lục Phồn bóp eo cô đẩy ra, môi cũng rời đi. Lục Phồn ổn định nhịp thở, quay mặt sang bên một lúc cho tỉnh táo, xong mới quay lại nhìn cô.

Nghê Giản ngẩng đầu, thản nhiên cười, không biết cười anh hay là cười gì khác. Gương mặt cô trắng trẻo, môi bị anh hôn đỏ ửng lên, có phần xinh xắn.

Trong nắh Lục Phồn nhấp nháy những đóm lửa. Tay anh rời lưng cô, đứng bất động vài giây, từ từ đè nén kích thích.

Nghê Giản thu hồi nụ cười. Cô đưa tay ra, Lục Phồn nhìn hai giây, bắt lấy, nắm lầh nữa. Nghê Giản không chọc ghẹo anh, ngoan ngoãn cầm tay anh.

“Có một tiếng phai không?”.

Lục Phồn gậh đầu.

Nghê Giản nói: “Nên đi đâu cho hết giờ đây?”.

Lục Phồn ngắh người, không hiểu.

Nghê Giản chỉ chỉ phía trước: “Em thấy ở kia có một con sông, mình ra đó đi”.

Con sông Nghê Giản nói đến rất nổi tiếng, tên là Tứ Phương. Đêm nay, trong lúc bọn họ ra sông Tứ Phương để tản bộ, Lục Phồn vẫn luôn nắm lấy tay cô. Con đường men theo bờ sông, hai người đi qua từng chiếc đèn đường, vô thức đi được một đoạn khá xa. Suốt quãng đường, không ai nói với ai câu gì, thậm chí, họ cảm thấy không cần phải nói chuyện với nhau.

Trên đường trở về, Nghê Giản dừng lại, nghiêng đầu hỏi: “Anh còn nhớ núi Tinh Hoa không?”.

Lục Phồn hơi ngỡ ngắh, trả lời: “Nhớ”.

“Anh nói đi, em xem anh nhớ như thế nào”.

Lục Phồn đáp: “Lớp anh từng đến đó chơi xuân, em cũng đi”.

Đôi mắt Nghê Giản lấp lánh, neoh mắt cười: “Trí nhớ không tệ”. Dừng một chút, cô nói: “Anh còn bị các thầy cô mắh nữa”.

Lục Phồn cũng cười: “Không biết xấu hổ sao còn nói?”.

Nghê Giản không cho là đúng ngược mắt lên: “Bạn học của anh còn cười nhạo anh dẫn theo một con ký sinh nhò”.

Lục Phồn mím môi, đôi mắt sâu đen thu lấy cô, thấp giọng: “Ai bảo em đi theo anh?”.

Nghê Giản không trả lời, hỏi lại: “Hôm đó anh bị mọi người trêu chọc, có trách em không?”.

Lục Phồn không ngờ cô hỏi câu này, khế sừng sốt.

“Chắc là có trách rồi”. Nghê Giản tự mình phỏng đoán.

Vừa dứt lời, liền thấy môi Lục Phồn mắh máy:

“Anh không trách em”. Anh nói: “Chỉ hơi xấu hổ chút thôi, bọn họ cũng hay nói đùa mà”.

“Nói đùa gì thế?”. Khóe miệng Nghê Giản trề ra xóa sạch ý cười, biết rõ nhưng cố hỏi.

Đương nhiên Lục Phồn sẽ không nói. Ngày ấy, Nghê Giản hay đi theo anh, suốt một thời gian dài, bạn học của anh nói Nghê Giản là gì đấy của anh. Những câu nói đó anh vẫn còn nhớ. Lúc ấy nghe xong, anh mặt đỏ ửng tai, xấu hổ ngắh đám bạn nhò kia lại. Giờ nhớ tới, trong lòng cảm thấy nóng ran.

Không ngờ, có một ngày, trêu đùa trở thành sự thật.

Lục Phồn không trả lời, Nghê Giản cũng không muốn làm khó anh.

Cô nói: “Đi thôi”.

Lục Phồn nắm tay cô đi.

Giống như lần trước, Nghê Giản vẫn để Lục Phồn tiễn cô lên xe.

Lúc gắh đi, Lục Phồn đưa chìa khóa nhà cho cô.

Còn ba ngày nữa Lục Phồn mới được nghỉ. Hai ngày này, Nghê Giản sửa sang lại thư phòng của nhà trọ, bố trí thành phòng vẽ tranh, sau đó về từ sáng đến tối, xem ra làm việc rất nghiêm chỉnh. Giữa trưa, nhận được tin nhắn của Lục Phồn. Anh nói chín giờ tối về. Nghê Giản trả lời tin nhắn xong bắt đầu thu dọn đồ đạc. Chạng vạng tối, cô đi xe một mình đến nhà Lục Phồn.

Trên đường qua siêu thị, cô bảo tài xế dừng xe, định mua ít thực phẩm mang đến.

Nghê Giản chọn thịt bò, sau đó chọn rau quả. Lúc đi qua khu bán rau quả, cô gặp một người.

Hai cô gái đều sùng sốt khi chạm mặt nhau.

Thật không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy, lần đầu và lần thứ hai đều gặp nhau là ở đây.

Vẫn là Nghê Giản kịp phản ứng trước.

Nhưng Nghê Giản không mở miệng, Tôn Linh Thực nói trước, cô ta lên tiếng chào hỏi Nghê Giản: “Hi!”.

Nghê Giản đáp: “Chào”.

Tôn Linh Thực cười cười. Nghê Giản thấy cô ta cười thì không được tự nhiên cho lắm.

Nghê Giản không khéo giao tiếp, hơn nữa, tình huống trước mắt hiển nhiên cũng không phù hợp với hoàn cảnh xã giao mà cô biết. Im lặng hai giây, Nghê Giản nói: “Tạm biệt”, rồi đẩy xe hàng đi trước.

Cô mua xong rau quả liền đi tính tiền, không ngờ lúc ra đến cửa thì thấy Tôn Linh Thực đi tới.

Nghê Giản bị chặn đường.

“Cô Nghê, có thể trò chuyện mấy câu được không?”.

“Nói chuyện gì?”.

“Lục Phồn”. Tôn Linh Thực trả lời: “Chúng ta nói về Lục Phồn”.

Nghê Giản liếc nhìn cô ta một cái: “Được”.

Đối diện siêu thị có một quán cà phê, hai cô gái một trước một sau đi vào. Tôn Linh Thực chọn một tách cà phê, hỏi Nghê Giản: “Uống gì không?”.

Nghê Giản đáp: “Không cần”.

“Cứ uống một chút đi”. Tôn Linh Thực quay đầu nói với nhân viên phục vụ: “Cho hai tách cà phê”.

Cà phê đưa tới, Tôn Linh Thực nhấp một ngụm nhỏ, sau đó lên tiếng. Nghê Giản nhìn đôi môi tô son màu cam của cô ta khẽ đóng khẽ mở, thoáng ngần người.

Lúc này, Tôn Linh Thực buông ra một câu: “Tôi cũng đang muốn đi tìm cô, không ngờ, lại trùng hợp gặp phải như vậy”. Cô ta nói: “Nghe Lục Phồn bảo, cô Nghê là hàng xóm của anh ấy khi còn bé?”.

Nghê Giản không nhìn rõ cô ta nói gì, tùy tiện gật đầu. Tôn Linh Thực cười cười: “Cô Nghê, tôi biết cô”.

“Vậy à?”. Về mặt Nghê Giản không thay đổi, tựa như không để tâm.

Tôn Linh Thực gật đầu: “Mới đầu không biết, sau mới nhớ. Người giống tên cô không nhiều lắm, lại giống với một họa sĩ vẽ tranh manga tên là Janeni, hơn nữa cô ấy cũng là người Trung Quốc. Tôi nghĩ có thể chỉ là trùng hợp mà thôi, tiện tay tra google, hóa ra đúng là cô”.

Nghê Giản thân nhiên à một tiếng.

Tôn Linh Thực trừng mắt, mi tâm nhíu lại.

“Nói thật, tôi không hiểu, người như cô Nghê đây, tại sao lại có hứng thú với một nhân viên phòng cháy chữa cháy nhỏ bé”.

Nghê Giản không trả lời, thần sắc không biến đổi.

Tôn Linh Thực nhẹ giọng cười: “Cô Nghê chớ để ý, tôi không phải cố ý mạo phạm cô. Tôi chỉ không muốn nhìn Lục Phồn bị cô đùa bỡn”.

“Đùa bỡn?”. Nghê Giản khẽ nhếch môi, cười tựa như không: “Phóng viên Tôn nhìn kiểu gì thành ra tôi đang đùa bỡn anh ấy?”.

Tôn Linh Thực im lặng chớp mắt một cái, thu hồi nụ cười: “Hà có gì cô Nghê lại không thừa nhận? Tôi biết cô chính là Janeni, cô tưởng chuyện của cô

tôi không biết ư?”.

Nghê Giản hít một hơi, đột nhiên không muốn nói gì nữa.

Cô đứng dậy định đi, Tôn Linh Thực cũng đứng dậy, lộ vẻ lạnh lùng nghiêm túc: “Cô Nghê, Lục Phồn không phải là người để cô đùa bỡn, xin cô nể tình hàng xóm láng giềng trước kia, buông tha anh ấy”.

Nghê Giản rũ mắt xuống, xiết chặt tay. Một thoáng sau, cô bỗng ngược mắt lên.

“Cô dùng thân phận gì yêu cầu tôi buông tha anh ấy?”. Cô nhìn chằm chằm vào Tôn Linh Thực: “Cô hỏi tôi vì sao lại có hứng thú với anh ấy? Vậy còn cô, phóng viên Tôn, cô là vì cái gì?”.

Tôn Linh Thực bị cô hỏi nghẹn giọng, giật mình hoảng hốt.

Nghê Giản cười lạnh: “Nếu cô có bản lĩnh, vậy thì tôi đoạt lại đi”.

Nghê Giản nói xong bỏ đi. Tôn Linh Thực đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng đi qua cửa, bất động một lúc lâu. Cô ta thật sự không hiểu, trên người người con gái kia có điểm gì thu hút Lục Phồn.

Chuyện trên mạng không thể là giả, những tấm ảnh, những tin tức nóng hổi đó, với cái nhìn của một phóng viên có năng lực như cô ta thì tất cả đều có căn cứ.

Nghê Giản thích phụ nữ, rồi lại chạy đến trêu chọc Lục Phồn, đây không phải là đùa bỡn anh thì là gì chứ?

Người đàn ông Lục Phồn kia thật thà đến phát ngốc. Cô ta không giúp anh thì ai giúp anh đây? Cho dù anh không có tình cảm với cô ta, cô ta cũng sẽ không bỏ mặc để người khác coi thường anh.

Việc này, cô ta đã xác định rồi. Bộ mặt thật của Nghê Giản, cô ta phải xé toang ra để Lục Phồn nhìn thấy.

Trong lúc Tôn Linh Thực đang quyết định, Nghê Giản đã ngồi lên xe. Cô đặt thịt bò và rau củ dưới chân, ghé mắt nhìn qua cửa sổ.

Trời dần dần tối đen.

Cô nghĩ tới lời Tôn Linh Thực nói. Nghĩ một lát, cô lại nhớ tới lời của Mai Ánh Thiên.

Tôn Linh Thực nói cô đùa bỡn Lục Phồn, Mai Ánh Thiên cũng nói cô đang chà đạp Lục Phồn.

Thế mới nói người ngoài cuộc thì tỉnh táo, người trong cuộc thì u mê. Nghê Giản nghĩ, cô thật sự đang đùa giỡn, đang chà đạp anh ư?

Nghê Giản lắc đầu.

Không phải.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 29

Hơn 6h, Nghê Giản đã đến nhà Lục Phồn.

Trong nhà lâu không có người ở, mùi ẩm mốc xông hết vào mặt. Nghê Giản mở cửa sổ ra trước, sau đó quét dọn qua phòng khách và phòng ngủ, lau bàn ghế lại một lần nữa.

Bữa tiệc dọn dẹp, mắt gần một tiếng đồng hồ.

Cô rửa tay, ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một lúc, đoán Lục Phồn có lẽ đã ăn xong cơm tối ở đội, liền bắt tay vào làm chút gì đấy cho bản thân.

Lần đầu tiên cô vào bếp cũng là ở nhà Lục Phồn, món đậu bắp và trứng gà, vừa nghĩ tới dạ dày đã thấy khó chịu.

Vì thế, không nên xào rau vì độ khó rất cao.

Nghê Giản đi rửa rau, tìm trong tủ gầm được nửa gói mì sợi, nghĩ không thấy mùi nấm mốc. Cô nghĩ nấu rau với mì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nghĩ thế nào, cô liền làm thế ấy.

Nhưng hiển nhiên Nghê Giản đã đánh giá cao bản thân. Mì nấu xong, mặt khó mà nuốt nổi. Cô ném thử một miếng liền bẻ cả nồi mì trước mặt đi đổ. Nghê Giản đang bẻ nồi mì đổ vào thùng nước gạo bỗng rụt tay lại.

Nếu như Lục Phồn ở đây, nhất định anh sẽ không vứt đi

Anh rất tiết kiệm, cô biết.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào nửa nồi mì trước mặt, do dự một hồi, lại bung trở về, bỏ thêm hai bát nước vào, khuấy đều lên, cố gắng ăn.

Bụng xem như đã được lấp đầy.

Cô dọn dẹp phòng bếp rồi đi tắm. Từ phòng tắm đi ra, cô mở điện thoại, thấy tin nhắn của Lục Phồn.

“Anh đang đứng ở cửa ra vào”.

Nhìn thời gian, là 20’ trước. Nghê Giản vứt khăn, lê dép chạy ra cửa.

Cửa vừa mở, cô nhìn thấy Lục Phồn.

“Không phải 9h sao?”. Cô vươn tay kéo anh vào.

“Sao không mặc quần áo vậy?”. Lục Phồn đóng cửa, thuận tay ôm lấy cô: “Tóc cũng không sấy”.

Nghê Giản nói: “Em vừa tắm xong. Anh chờ lâu không?”.

“Không lâu”. Lục Phồn ôm cô đi đến chiếc sofa bên cạnh, cầm khăn xoa tóc cô.

“Không được như thế này. Trời lạnh đấy”. Lục Phồn buông khăn, lấy áo khoác trên ghế đưa cho cô: “Em mặc vào trước, để anh đi mua máy sấy”.

Nghê Giản giữ chặt anh lại: “Không cần đâu”.

Lục Phồn không nghe lời cô, đi ra cửa.

Nghê Giản ôm lấy anh: “Hôm nay thế là được rồi, ngày mai mua”.

Lục Phồn xoay người, nhìn cô, nhớ ra gì đó.

“Em đợi một chút”.

Anh vào phòng ngủ, lôi một chiếc hộp dưới gầm giường ra.

Trong thoáng chốc, anh lấy ra một chiếc máy sấy cũ.

Nghê Giản ngạc nhiên: “Ồ đâu ra vậy?”.

Lục Phồn không trả lời ngay, tìm khăn lau máy sấy, cắm vào ổ điện để thử, vẫn dùng được, chỉ là hơi ồn một chút.

Nghê Giản tiến lên nhìn, ngạc nhiên cảm thán: “Trông như đồ cổ ấy”.

Lục Phồn không trả lời, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, sấy tóc cho cô.

Hơi ấm thổi vào da đầu, ngón tay anh nắm mái tóc dài của cô, vừa dịu dàng vừa cẩn thận.

Cảm giác này con mẹ nó thực sự rất thoải mái.

Nghê Giản nheo mắt hưởng thụ, ngồi xếp bằng một lúc rồi trườn vào lòng anh.

Anh sấy tóc cho cô, còn cô rành rang không có chuyện để làm, hai tay không an phận, ra sức lợi dụng, hết mân mê cơ bụng lại sờ đùi anh.

Lục Phồn bị cô trêu chọc đến phát hỏa, mấy lần dùng ánh mắt cảnh cáo, đều bị lơ đi.

Nghê Giản càng lúc càng can đảm, lần mò tới nơi đang càng lúc càng bất thường.

Lục Phồn cố nén.

Sấy tóc xong, anh chịu không nổi, ôm cô vào phòng ngủ. Lục Phồn cởi áo, cơ thể cường tráng vừa phủ lên, Nghê Giản thoáng co rúm. Lục Phồn dừng

động tác, hỏi: “Sao vậy?”.

Nghê Giản giờ tay, chạm bàn tay trắng mịn lên mặt anh, chậm rãi vuốt ve cằm anh, đôi môi, rồi đi một mạch xuống cổ và vòm ngực.

Sau đó, cô thở dài. Trái tim Lục Phồn nhảy dựng, ánh mắt tối đen: “Sao vậy?”.

Nghê Giản thu tay, giữa chừng bị anh bắt được.

Anh im lặng, bình tĩnh nhìn cô.

Nghê Giản trừng mắt, bật cười thành tiếng: “Anh ‘ngon’ thế này, đúng là mẹ nó nghiệp chướng mà”.

Lục Phồn khẽ giật mình. Nghê Giản lại thở dài, lời nói mang vẻ tiếc nuối: “Muốn ăn nhưng ăn không được, anh hiểu chứ?”.

Đương nhiên Lục Phồn không hiểu.

Nhìn điệu bộ hoang mang có phần ngốc nghếch của anh, Nghê Giản cảm thấy hài lòng một cách khó hiểu. Đuôi mắt cô nhướn lên, vẻ mặt hưng phấn, vươn tay cời quần anh: “Được, vậy chúng ta đôi phương thức ăn đi”.

Quần Lục Phồn bị kéo xuống nửa chừng, xếp đống trên đầu gối. Bàn tay hơi lạnh của Nghê Giản nắm chặt lấy anh.

Lạnh và nóng, mềm mại và cứng rắn, bàn tay của người con gái và nơi mạnh nhất cũng là nơi yếu nhất trên cơ thể người đàn ông.

Sự giao nhau này, khiến người ta run rẩy.

Lục Phồn nhếch môi, cơ thể phát run không kiểm soát. Nghê Giản ngược nhìn anh, ánh mắt nồng nàn. Bộ dạng anh căn răng chịu đựng dễ dàng kích thích sự háo thắng của cô.

Nghê Giản xiết chặt tay, trước nặn, sau bóp, từ chậm đến nhanh, rốt cuộc cũng thấy anh hé miệng như mong muốn. Cô nghe không thấy tiếng, nhưng cô biết anh nhất định không nhịn được kêu lên.

Nhưng chưa đủ, vẫn chưa đủ. Cô có bản lĩnh khiến anh thoải mái hơn.

Khoảnh khắc cô vui đầu xuống dưới, toàn thân Lục Phồn căng cứng, khó chịu hừ một tiếng. Tay anh nắm chặt vai cô, muốn kéo cô lên, nhưng Nghê Giản kháng kháng không chịu. Cô quỳ ở đó, giữa hai chân anh, cố chấp mà chăm chú.

Lục Phồn gần như không chịu nổi. Trán anh rom rớm mồ hôi, đôi chân sần chắc tiếp tục run rẩy.

“Nghê Giản...”. Mi tâm anh nhú chặt, giọng khàn khàn gọi tên cô, vô cùng quyến rũ.

Nghê Giản không nghe thấy. Mái tóc dài đen nhánh của cô trải trên bắp đùi anh, hơi lắc lư theo động tác của cô.

Cám dỗ này, không có khả năng ngăn được. Lục Phồn cúi thấp đầu, đôi mắt đen như mực. Có lẽ rất lâu, hay chỉ là một phút đồng hồ, tâm trí của Lục Phồn mê man căng trướng.

Anh mơ màng không rõ, bất lấy cánh tay Nghê Giản kéo mạnh, xốc cô lên ôm vào lòng. Môi xông vào trong miệng cô, đánh thẳng gốc lưỡi, một tay vừa cời áo ngủ của cô, một tay lần mò xuống dưới.

Bỗng nhiên, anh khựng tay lại.

Nghê Giản giữ mặt anh, đẩy ra, thở hắt hắt, giọng nói nhu hòa: “Đã bảo ăn không được mà”.

“Em...”

Lục Phồn không nói nên lời. Khuôn mặt anh ửng hồng, ánh mắt đen thâm trầm, nhìn là biết đã nhịn không nổi.

Nghê Giản cúi đầu nhìn chỗ kia của anh, khóe miệng giương lên: “Nằm xuống, để em”. Nói xong, cô đẩy tay một cái, trượt qua đùi anh, đầu vùi vào chỗ gồ lên. Lục Phồn nhìn cô, muốn ngăn nhưng không biết phải nói sao.

Cú đột kích này, nếu chịu đựng được đều không phải là đàn ông. Lục Phồn là đàn ông, anh không chịu đựng được.

Sau khi kết thúc, Lục Phồn ôm Nghê Giản vào nhà vệ sinh súc miệng, rửa mặt rồi lại ôm vào giường.

Hai người nằm sóng đôi trong chăn.

Tay Nghê Giản được anh nắm lấy.

Nghê Giản nhìn lên trần nhà, nghiêng đầu hỏi: “Vừa nãy thoải mái không?”.

Cô hồi xong cảm thấy tay Lục Phồn xiết chặt, bóp khiến cô phát đau.

“Thoải mái không?”. Nghe Giản từ trước đến nay vốn không biết xấu hổ, mọi câu hỏi đặt ra đều phải có đáp án.

Gương mặt Lục Phồn vừa mới trầm xuống dường như lại đỏ lựng lên. Anh nhắm mắt, đè nén mọi thứ, lúc quay lại, chạm phải ánh nhìn của Nghe Giản.

Ánh mắt cô trong sáng vô tư.

Anh biết, cô vẫn đang đợi đáp án. Anh im lặng, hay là thành thật đưa ra đáp án.

Nghê Giản bật cười, lát sau, thu hồi nụ cười, đầu sắp tới, dán lên bả vai anh. Cô ngửa đầu nhìn anh, con ngươi sáng lấp lánh. Sau đó, cô không hề xấu hổ hỏi một vấn đề khác: “Cô ấy cũng làm anh thư thái như vậy à?”.

Lục Phồn sững sờ.

Nghê Giản nói: “Bạn gái trước của anh, phóng viên Tôn, Tôn Linh Thực ấy”.

Lục Phồn giật mình ngạc nhiên.

Mặt Nghe Giản không đổi sắc, nhìn thẳng vào mắt anh. Cô nhìn một lúc rồi quay đi, không nhìn nữa.

“Ngủ thôi”. Cô nói.

Nhưng cô còn chưa nhắm mắt, đã bị Lục Phồn xoay đầu lại.

“Em đang nghĩ gì vậy?”. Ánh mắt anh lạnh lùng, sắc mặt tối đen.

Nghê Giản nhìn ra anh đang kìm nén bức bối, nhẫn nhịn không nổi giận.

Cô cũng cảm thấy mình quá đáng.

Không những quá phận, mà còn vô vị.

Dò hỏi như vậy, có ý gì?

Không có gì cả.

Nghê Giản muốn hãm mộ chính mình.

Cô rũ mắt xuống, nói xin lỗi anh: “Xin lỗi, em ăn nói không suy nghĩ, cho anh đánh một cái này”.

Cô đưa mặt ra.

Lục Phồn kìm nén hơi thở khó chịu. Anh trở mình, hai tay chống hai bên người cô, nằm ở trên chăm chú nhìn cô. Ánh mắt của anh có chút dọa người.

Nghê Giản hơi ngơ ngác. Cô định đẩy anh ra, nhưng tay bị giữ chặt. Gương mặt anh kẻ sát.

“Anh không biết em nghe từ đâu. Nhưng Nghe Giản, anh nói rõ với em, Tôn Linh Thực không phải là bạn gái cũ của anh. Anh từng có chút cảm tình với cô ấy, thậm chí, bọn anh thiếu chút nữa thì yêu nhau. Nhưng đó chỉ là sự thật mà thôi. Anh chưa từng làm chuyện đó với ai, càng không để ai làm chuyện đó với mình. Em hiểu không?”.

Nghê Giản ngây ngẩn nửa phút, liếm liếm môi: “Em hiểu rồi”.

Cô đáp khẽ, điệu bộ nhu thuận hiếm thấy.

Về bình thân đáp trả này khiến bức tường trong lòng Lục Phồn sụp đổ.

Hương vị này làm cho người ta sôi sục.

Trái tim anh sôi sục, cúi đầu mút môi Nghe Giản, hung hăng gặm vò. Lúc thối lui, đôi môi mềm phớt hồng của cô đỏ hết lên. Anh khẽ vuốt ve, giống như đang sờ cánh hoa, vừa mềm mại vừa chậm rãi, như sợ bị đụng nát.

“Nghê Giản”. Anh gọi khẽ, sau đó im lặng.

Đêm cứ thế trầm mặc trôi qua.

Lúc tỉnh dậy, trời đã sáng choang.

Theo lệ cũ Lục Phồn làm điểm tâm, Nghê Giản làm ổ trên giường đến muộn. Anh không ra ngoài, để cô ăn sáng một mình.

Nghê Giản hiểu tối qua cô không đứng, do dự cả buổi sáng, cuối cùng chủ động chạy đi tìm Lục Phồn cầu hòa.

Anh đang giặt quần áo. Nghê Giản xắn tay áo ngồi xổm xuống, nắm chặt bàn tay đầy xà phòng của anh.

“Đừng giận nữa”. Cô nói.

Lục Phồn không nhúc nhích, Nghê Giản mất hết nhuệ khí, buông tay anh, lui về. Chưa rời khỏi mặt nước, tay bị anh túm lại.

“Không giận”. Anh kéo cô đứng dậy, tiếp nước ấm cho cô rửa tay, lôi khăn mặt lau khô: “Đừng đụng vào nước lạnh”.

Nghê Giản bật cười, khẽ dạ, ghé đầu vào ngực anh.

“Nghê Giản”. Lục Phồn gọi.

Cô không nghe thấy.

Bờ môi Lục Phồn mấp máy, muốn nói nhưng lời đến miệng lại thôi.

Không hỏi.

Không quan trọng.

Tất cả đều không quan trọng.

Anh ôm chặt lấy cô.

Bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng chuông điện thoại, từng hồi một, dồn dập vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 30

Là điện thoại của Nghê Chấn Bình gọi tới.

Nghê San đã bỏ nhà ra đi.

Nghê Chấn Bình đã hỏi tất cả người quen, cuối cùng gọi cho Lục Phồn. Lục Phồn cúp điện thoại, cầm áo khoác định ra ngoài.

Nghê Giản từ trong nhà vệ sinh đi ra: “Sao vậy? Anh Háo Tử gọi anh đi sửa xe à?”.

”Không phải”. Lục Phồn không nói dối cô: “Nghê San đã đi cả đêm không về”.

Nghê Giản khẽ giật mình: “Là điện thoại của bố em à?”.

Lục Phồn gật đầu: “Em đợi ở đây, anh ra ngoài một lúc, giữa trưa về”.

Nghê Giản không đáp, im lặng mấy giây: “Cùng đi đi”.

Nghê Giản và Lục Phồn đến nhà của Nghê Chấn Bình. Nghê Chấn Bình không có ở đây, còn Lý Tuệ đang ngồi khóc chờ điện thoại trong phòng.

Từ lời khóc lóc kể lể của bà ta, Nghê Giản đã hiểu đại khái. Nghê San về muộn, bị Nghê Chấn Bình mắng cho một trận, con bé giận dữ, ầm ĩ làm loạn, nói không muốn sống trong nhà này nữa, sau đó đứng đứng đi xuống tầng, không quay về, điện thoại cũng tắt máy suốt.

Nghê Chấn Bình đến bây giờ vẫn đang ra ngoài tìm kiếm.

Lục Phồn hỏi kỹ tình hình xong liền rời đi. Nghê Giản cũng đi cùng anh. Trên đường, Nghê Giản hỏi: “Anh biết đi đâu tìm à? Sao không báo cảnh sát?”.

Lục Phồn đáp: “Con bé chẳng qua chỉ là hờn dỗi mà thôi, rất có thể đang ở nhà bạn học, sẽ không có chuyện gì đâu”.

” Không phải bố em nói đã hỏi bạn học rồi, không có tin tức gì đấy thôi“.

” Không phải bạn học nào cũng nói thật“.

Lục Phồn lấy từ trong ví ra một tờ giấy, trong đó là một số địa chỉ cần hỏi Lý Tuệ ghi lại, đều là những bạn học ngày thường có quan hệ tốt với Nghệ San.

Lục Phồn dẫn theo Nghệ Giản chạy một vòng. Quà nhiên, họ tìm thấy Nghệ San ở nhà bạn học Triệu. Nữ sinh này ở nơi khác đến đây, thuê một căn hộ nhỏ trong ngõ sau trường học, Nghệ San ở đó cả đêm.

Nghệ San không ngờ người tìm thấy mình trước lại là Lục Phồn và Nghệ Giản. Nhìn thấy bọn họ, con bé sùng sốt, sau đó định đóng cửa. Lục Phồn giữ cửa, cầm tay con bé lôi ra: “ Về nhà“.

Lục tay anh rất lớn, Nghệ San tránh không thoát được, chỉ hét một câu: “ Không về“.

Nghệ Giản đứng nhìn, cúi đầu lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nghệ Chấn Bình. Không bao lâu, Nghệ Chấn Bình và Lý Tuệ đến. Lý Tuệ thấy Nghệ San, khóc lóc chạy tới ôm lấy con bé. Nghệ San cũng khóc. Nghệ Chấn Bình vốn mắng chửi Nghệ San thậm tệ, nhưng qua một đêm lo lắng, cũng không dám nặng lời với Nghệ San.

Cuối cùng, Nghệ San theo Lý Tuệ trở về nhà. Nhưng con bé vẫn tỏ ra hờ hững với Nghệ Chấn Bình, vừa về đến nhà đã bỏ vào trong phòng.

Nghệ Chấn Bình muốn giữ Lục Phồn và Nghệ Giản ở lại ăn trưa nhưng Nghệ Giản từ chối. Lúc này, Lý Tuệ từ phòng Nghệ San đi ra, cũng bảo bọn họ ở lại.

Nghệ Giản im lặng, nhìn Lục Phồn, Lục Phồn đồng ý.

Lúc Lý Tuệ nấu cơm, Nghệ Giản và Lục Phồn nói chuyện với Nghệ Chấn Bình trong phòng khách. lát sau, Lý Tuệ đi ra, mềm mỏng hỏi Nghệ Giản có thể giúp bà ta nhặt rau hay không.

Nghệ Giản đi vào bếp. Lý Tuệ không để Nghệ Giản nhặt rau mà hạ giọng nói với Nghệ Giản mấy câu. Nghệ Giản nghe xong không lên tiếng, nhìn bà ta một cái, quay người ra khỏi bếp.

Cô muốn đi ngay nhưng thấy Nghệ Chấn Bình đang ngồi trên sofa nói cười với Lục Phồn, cô lại không nói nữa.

Ăn cơm trưa xong, Nghệ Giản và Lục Phồn đi về. Qua nửa ngày, tâm trạng Nghệ Giản hơi mệt mỏi. Lục Phồn thấy sự khác thường của cô, đang định hỏi thì Nghệ Giản chủ động lên tiếng.

” Sau này em không đến nhà họ nữa. Nếu còn chuyện như thế này, anh tự đi đi“.

Lục Phồn ngạc nhiên.

Nghệ Giản hít một hơi, nói: “ Bố em rất yêu Nghệ San, anh có thấy không?“.

Lục Phồn không biết trả lời như thế nào.

Nghệ Giản cười cười: “ Biểu hiện kia của anh là gì vậy?“.

Lục Phồn không đáp, ánh mắt lo lắng. Nghệ Giản cười một tiếng, vươn tay nhéo mặt anh.

” Em không sao“. Nghệ Giản tiếp tục: “ Nhưng em không kiềm chế được có chút ganh tị. Em là người lòng dạ hẹp hòi, anh biết rồi đấy“.

” Em không phải như thế“.

” Sao cơ?“.

Lục Phồn trả lời: “ Đừng nói mình như vậy“.

Nghệ Giản cười khề, nghiêng mặt, không nói gì.

Ngày hôm sau, Lục Phồn bảo phải ra cửa hàng sửa xe. Nghệ Giản nhớ tới trò khôi hài lần trước, hỏi: “ Hôm đó em đánh Triệu Hữu Sâm, gây phiền toái cho anh Hảo Tử. Anh ấy có nói gì với anh không?“.

Lục Phồn không ngờ cô lại nhắc đến vấn đề này, im lặng vài giây, lắc đầu.

” Không phiền toái gì cả, anh... Cũng không nói gì“.

” Nói dối“. Giọng Nghệ Giản đều đều: “ Anh vẫn nói dối là áp ứng, ngốc thế“.

Lục Phồn trầm mặc.

Nghê Giản ghé sát, nhìn chăm chăm vào mắt anh: “Anh ấy nói gì hả? À, để em đoán xem, có phải nói em học cái xấu? Hay là... bảo anh tránh xa em một chút, đừng để bị em trêu chọc, giống như lời Triệu Hữu Sâm nói, đúng không?”.

Lục Phồn vẫn im lặng, không gật cũng không lắc.

Nghê Giản: “Vậy em đoán đúng hết rồi”.

Cô thở dài: “Lục Phồn, anh không muốn giải thích với em à?”.

Lục Phồn nhìn cô.

”Không muốn thì thôi vậy”. Cô quay người đi.

Lục Phồn đứng dậy, ôm eo cô từ phía sau, giam vào trong lòng. Nghê Giản xoay người một cái, quay mặt về phía anh.

”Đây là ý gì?”. Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh. Mỗi Lục Phồn mấp máy, ánh mắt điềm tĩnh: “Em muốn nói, thì anh phải nghe, em không muốn nói, thì anh không cần phải nghe

Anh không nói muốn hay không, anh chỉ hỏi cô muốn hay không. Nếu mấy câu nói kia khiến cô khó chịu, vậy anh tình nguyện cả đời này không biết.

Nghê Giản nhìn Lục Phồn, bất động hồi lâu.

Sau khi lấy lại tinh thần, cô nói. Mấy chuyện kia không phức tạp, giải thích dăm ba câu là xong. Kể cả nhân phẩm của Mai Ánh Thiên, kể cả mối quan hệ của bọn cô.

Cuối cùng, Nghê Giản bảo Lục Phồn: “Em tìm anh, không phải vì em chơi chán phụ nữ, không phải vì thích sự mới lạ. Em biết rõ, em thích đàn ông”.

Nếu không, theo đuổi Tô Khâm suốt mấy năm qua được tính là gì đây.

Lục Phồn đi sửa xe, Nghê Giản ở nhà một mình, 10h hơn nhận được tin nhắn, là Mai Ánh Thiên đã trở về, hẹn cô ra ngoài.

Nghê Giản nhắn cho Lục Phồn xong liền đi ngay. Lúc lên xe, cô nhận được hồi âm của Lục Phồn.

”Đi chơi vui vẻ, khi về nhắn cho anh, chờ em”.

Mai Ánh Thiên quay đầu, thấy Nghê Giản cười phoi phới, cô đảo mắt: “Động tĩnh à?”.

Đuôi mày Nghê Giản nhướn lên: “Không phục sao?”.

Mai Ánh Thiên mặc kệ cô, quay đầu chuyên chú lái xe.

Giống như trước đây, lại đến k11 địa điểm cũ, lần này một người xách một chiếc đệm đan bằng len thủ công, sau đó đến Nguyên Áo đi dạo, Nghê Giản mua giấy vẽ.

Lúc ăn cơm, thi thoảng Nghê Giản lại sờ chiếc đệm một phát rồi cảm thán: “Thật thoải mái”.

Mai Ánh Thiên nhìn cô khó hiểu: “Tật xấu gì vậy? Kiểu phân vàng này... Hừm, khiếu thẩm mỹ hết thuốc chữa”.

”Đây là màu nâu nhạt! Nói mấy lần rồi”. Nghê Giản cầm chiếc đệm gõ vào đầu cô nàng: “Màu này có gì không đẹp chứ, rất hợp với Lục Phồn đấy”.

”Lục Phồn?”. Mai Ánh Thiên nheo mắt, vẻ hứng thú: “Mua cho anh ấy à?”.

Nghê Giản gật đầu. Mai Ánh Thiên cười một tiếng, hai giây sau, lắc đầu: “Nghê Giản, cậu xong rồi”.

Nghê Giản đang cúi đầu uống cà phê nên không nhìn thấy. Mai Ánh Thiên lại lắc đầu, không nói nữa.

Cơm nước xong xuôi, Mai Ánh Thiên nhận được điện thoại, phải đến đài truyền hình một chuyến. Đài truyền hình vừa hay cách đó không xa. Mai Ánh Thiên vứt xe cho Nghê Giản, một mình đi vào.

Nghê Giản lấy xe ở bãi đỗ, lái thẳng đến đường Trường Hải.

Đường tắc nghẽn, xe đi một đoạn thì ngừng, lúc đến ngã tư gặp đèn đỏ, sự kiên nhẫn của Nghê Giản gần như khô kiệt. Cô bực bội vỗ vỗ tay lái, vô cùng buồn chán, hết nhìn đồng sang nhìn tây.

Sau một phút, tầm mắt cô dừng lại. Cô nhìn thấy Nghê San.

Đèn xanh bật sáng, tất cả xe nối đuôi nhau đi.

Trong tầm nhìn, một chiếc xe ô tô màu trắng đang chạy rất nhanh, Nghê Giản nheo mắt, đuổi theo.

Trên xe.

Nghê San ngồi ghế sau.

Miệng con bé bị bịt chặt, không phát ra được âm thanh nào, hay tay hai chân đều bị chế trụ, không thể cử động, chỉ có nước mắt lăn tự do trên mặt.

Sức lực mạnh mẽ của hai nam sinh khiến con bé không thể phản kháng. Lúc này, bọn chúng chỉ quản thúc cô, không làm gì hết. Nhưng Nghê San sợ hãi, toàn thân phát run. Con bé không dám giãy dụa, thậm chí không dám làm loạn.

Bọn chúng có tổng cộng bốn tên, hai tên tóc vàng, một tên tóc xoăn, một tên đầu húi cua. Trên mặt tên húi cua có vết sẹo, giống như ác quỷ. Con bé nhìn thấy, bọn chúng có hai con dao gọt trái cây.

Con bé không biết đám người này. Cách ăn mặc của bọn chúng giống như phường lưu manh. Con bé chưa từng thấy chúng, cũng không hiểu vì sao bọn chúng lại tới tìm con bé.

Nghê San bắt đầu hồi hận.

Giờ ăn trưa, Nghê Chấn Bình nói muốn đưa con bé đi học nhưng con bé không để tâm. Đã thế, lúc con bé vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Trình Vũ muốn đi theo con bé, con bé không đồng ý nên đẩy mạnh hắn ra.

Nghê San nghĩ lại, nước mắt trào thêm.

Tên nam sinh đang bịt miệng con bé mắng một câu: “Mẹ nó”, xong hắn rút tay về, nhét một đồng giấy ăn vào miệng con bé.

Tên “Hoàng Mao” ngồi bên ghế phụ quay đầu hỏi: “Đệt, muốn giờ trò gì hả? Bịt cái miệng nhỏ của mày lại mày còn chê, hay là bọn tao đổi kiểu khác nhé”.

”Mày nghĩ hay nhĩ”.

Tên tóc xoăn xoa xoa tay, cười nhạt: “Con bé này không lớn lắm, vẫn còn quá nhỏ, lại thích khóc. Thật không hiểu sao Trình thiếu gia lại thích kiểu người này. Vì con nha đầu này mà không để ý đến chị Nhiên, hừm”.

Tên tóc húi cua ngồi bên ghế lái nói tiếp: “Cầm mồm, đừng có ồn ào. Mặc kệ Trình thiếu gia có yêu bao nhiêu, tới nơi mau mau làm cho xong việc, tới đến tìm chị Nhiên lấy tiền đi uống rượu”.

Vừa nói xong, một đám trong xe cười cợt phụ họa theo.

Nghê San run lấy bầy hoảng hốt nhìn bọn chúng.

Chiếc xe tiến vào con đường vành đai, tiếp tục tăng tốc. Nghê Giản theo sát phía sau, rút điện thoại bằng một tay, bấm 110 hồi lâu nhưng không nhấn gọi.

Cuộc gọi này không thể gọi đi.

Cô ấn xóa, gửi tin nhắn cho Mai Ánh Thiên. Đang nhắn được một nửa, phát hiện chiếc xe phía trước rẽ ngoặt, qua con đường sỏi đá ổ gà, dừng trước khu nhà xưởng bị bỏ hoang.

Nghê Giản đỗ xe, nhập xong địa chỉ, sau đó xuống xe, mở cốp, lấy ra một chiếc gậy bóng chày.

Một giờ sau, chiếc xe con màu trắng rời đi, vòng ra bên ngoài, chạy như bay.

Mười phút tiếp theo, Nghê San tóc tai bù xù chạy ra.

Trên mặt con bé có dấu tay, đỏ đến dọa người.

Mặt trời di chuyển về phía tây, con bé chạy ngược gió, nước mắt giàn dụa.

Trên tay áo con bé có vết máu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 31

Nghê San gặp may.

Sau khi chạy nẩy trăm mét trên con đường quanh quẽ của vành đai thành phố, con bé đã gặp một chiếc taxi đi ngang qua.

Tài xế giật nẩy mình nhìn bộ dạng con bé.

”Đi mau, đi mau“.

Giọng Nghê San run rẩy. Con bé đóng mạnh cửa chiếc xe lại.

”Cô bé...“.

Tài xế đang định hỏi một câu, Nghê San đã hét to: “Tôi phải về nhà. Đi mau lên“. Hết xong câu đó, con bé kiệt sức, mặc cho tài xế hỏi thế nào đi nữa, cũng không đáp một câu.

Tài xế bất lực, nói: “Dù sao thì cháu cũng phải cho tôi biết địa chỉ chứ“.

Nghê San nói địa chỉ.

Xe rời đi.

Nghê San không về nhà, con bé đến cửa hàng của Lý Tuệ. Con bé không có tiền trả tiền xe, bảo tài xế gọi cho Lý Tuệ. Lý Tuệ vội vàng chạy ra, thấy Nghê San hồn xiêu phách lạc. Nghê San chạy lại ôm lấy Lý Tuệ.

”Mẹ, con phải về nhà, con phải về nhà“.

Bốn giờ chiều, Nghê Chấn Bình bị Lý Tuệ gọi điện báo về nhà. Trong điện thoại, Lý Tuệ nói không rõ ràng, Nghê Chấn Bình không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Vừa vào nhà, chỉ thấy Lý Tuệ ngồi trên sofa khóc lóc. Nghê Chấn Bình hỏi cả buổi, Lý Tuệ mới thút thút nói rõ sự tình.

”San San không chịu nói, tắm rửa xong liền vào phòng, cũng không cho tôi chạm vào người nó. Ông xem này, ông xem này...“.

Bà ta lại khóc rống lên, chạy vào nhà tắm cầm chiếc áo khoác của Nghê San ra. Trên góc áo có vết máu loang lổ. Nghê Chấn Bình cũng bị giật mình. Ông sững sốt một lúc, kịp phản ứng, vội vã gọi điện cho thầy giáo chủ nhiệm, được biết Nghê San đã về từ trưa, sau không thấy quay lại học, cặp sách vẫn để ở đó.

Nghê Chấn Bình cúp máy, đến gõ cửa phòng Nghê San, bên trong không có phản ứng. Lý Tuệ lau nước mắt, đi đến ôn tồn khuyên nhủ, dỗ dành Nghê San mở cửa.

Trong phòng, Nghê San co rúm ở trong chăn. Toàn thân con bé run rẩy, trên mặt không ngớt nóng ran đau đớn. Con bé ôm đầu, cảm giác não sắp nổ tung.

.Cô muốn chạy à? Thích chết thì chạy ngay đi để bọn chúng nhìn thấy...

... Im miệng chờ tôi ở đây. Làm loạn là tôi ném cô cho bọn chúng đấy...

... Trốn được rồi...

... Trốn được rồi...

...

Nghê San cắn răng, kéo gối che mắt, bóng tối khiến con bé cảm thấy yên ổn. Nhưng chỉ được một lát. Ngay lập tức, trước mắt lại bị vết máu tươi xóa không hết chiếm cứ. Con bé trợn mắt, nhắm mắt, đều giống nhau.

Máu vẫn chảy, chảy qua đồng ván ghép, chảy tới chân con bé, thấm ướt vạt áo. Mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ ngôi nhà hoang. Đó là máu của Nghê Giản.

Khi đó, con bé đang làm gì?

Con bé đang bịt chặt miệng mình, dồn hết sức lực để không thét lên. Bên tai, là giọng nói hoảng sợ của đám người kia.

”Đệt, chết rồi...“.

”Tùng Bao. Con mẹ nó, mày giết người rồi“.

“... Nó, nó chết rồi à?”.

...

”Ngây ra đấy làm gì, chạy mau“.

Bọn chúng bỏ chạy.

Sau đó, con bé cũng chạy.

Không hề liếc nhìn.

Nghê Giản chết rồi. Nghe Giản chết rồi, chết trong ngôi nhà hoang kia.

Nghê San kéo chân ra, đầu đổ đầy mồ hôi. Nhưng toàn thân con bé ớn lạnh.

Chết rồi, là sao?

Nghê San nằm trên giường, ánh mắt tê dại. Con bé nhìn chăm chăm lên trần nhà trơn bóng.

Không biết qua bao lâu, con bé thấy trên đấy là gương mặt của Nghe Giản, đầy máu.

Con bé thét lên, cuồng loạn.

16h10', Lục Phồn tan làm.

Tiểu La thấy anh cầm theo đồ ăn, dò hỏi: “Anh Lục, có gì ngon thế?”.

Lục Phồn đáp: “Móng giò“.

Tiểu La ngạc nhiên: “Giữa trưa anh đi mua à? Mà sao anh lại chịu đi mua móng giò cơ chứ?”.

Lục Phồn: “Đôi tốt với cơ thể thôi“.

Nói xong, anh lái xe gần máy, rồi đi nhanh như chớp.

Tiểu La hừm một tiếng, cảm thán: “Lạ kỳ“.

Trương Hạo từ đâu đi đến, nhìn chiếc xe đã đi xa, lắc đầu: “Không thể cứu được“.

Lục Phồn về nhà, bắt đầu làm com tối.

Lần trước, anh mang móng giò hầm cách thủy đến cho cô, nhưng kết quả cô chưa được miếng nào. Lần này anh hầm một nồi, chỉ để một mình cô ăn.

Nghe nói trong móng giò có chất dựa, rất tốt cho phụ nữ. Lục Phồn vừa rửa móng giò vừa nghĩ, nếu tốt như thế, sau này sẽ thường xuyên hầm cho cô ăn.

Lúc xào thức ăn là 5h10, Lục Phồn nhìn điện thoại, không thấy tin của Nghe Giản.

Anh nhắn cho cô: “Đang ở đâu vậy? Com tối xong rồi“.

Đợi vài phút, không có hồi âm. Anh lại nhắn một tin nữa, ần hai chữ rồi thôi.

Có vẻ như quá nóng lòng.

Năm rưỡi, Lục Phồn làm xong hết thấy, nồi com điện đã nhảy sang chế độ “giữ ấm”, móng giò trong nồi cách thủy.

Nghê Giản vẫn không trả lời anh. Có lẽ cô không phát hiện ra.

Anh suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho cô nhưng nhận được thông báo thuê bao không liên lạc được.

Lúc này, có điện thoại gọi đến. Lục Phồn nhìn xem, là Nghe Chấn Bình. Anh nhận điện, vừa nghe hai câu, sắc mặt chuyển sang lo sợ, chạy vội ra ngoài.

Năm rưỡi, Mai Ánh Thiên ghi hình xong, được đài truyền hình sắp xếp xe đưa về.

Chiếc xe hòa vào đường lớn, cô vuốt vuốt mi tâm, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, vừa mở nhìn, cô đã sững người.

” Sư phụ, quay đầu, nhanh lên“.

Lái xe Tiểu Ca ngạc nhiên, dừng xe hỏi: “ Sao thế?”. Mai Ánh Thiên không kiên nhẫn, mở cửa xe, túm lái xe lôi ra, ngồi vào ghế lái, quay đầu chạy như bay. Trên đường, Mai Ánh Thiên vượt ba cái đèn đỏ, đến đường vành đai thành phố, chiếc xe gần như trong trạng thái trôi đi.

Sắc trời gần tối đen, trên đường vắng vẻ, chỉ có vài ba chiếc xe. Đàng chiếc có một chiếc xe gắn máy cũ đặc biệt dễ làm người ta chú ý.

Mai Ánh Thiên nhận ra người này. Chiếc xe của anh cũng chạy với tốc độ không bình thường.

Bọn họ gần như đến đích cùng một lúc, không ai để ý ai, xuống xe chạy vội.

Một chiếc xe taxi màu đỏ đỗ trước ngôi nhà xường cũ nát, Nghe Chấn Bình cũng vừa đến. Lý Tuệ đi xuống Nghe San.

Nghê San chỉ về phía một căn phòng. Hai mắt Nghe Chấn Bình đỏ sọng, xiết nắm tay tập tễnh chạy vào trong. Lúc này, một cái bóng màu xám chạy lướt qua ông, xông vào trước. Một cái bóng khác theo sát đằng sau.

Trong phòng cực tối, có rất nhiều phế liệu, mùi ẩm mốc xông vào mũi. Một mùi khác so với mùi ẩm mốc còn rõ ràng hơn. Tất cả mọi người đều ngửi thấy được.

Bên cửa sổ chồng chất hai đồng gỗ ván. Nghe Giản nằm đó, bất động.

Lục Phồn chạy quá nhanh, đâm phải máu, trượt một phát, té ngã bên cạnh Nghe Giản, tay đều là máu của cô.

Lạnh buốt dính dính.

Giây phút này, thân thể của anh cũng lạnh toát, từ đầu đến chân.

Mai Ánh Thiên xông tới, đẩy anh ra, lật người Nghe Giản, kiểm tra hơi thở, mạch đập của cô. Mấy giây sau, quay người gào lên với Lục Phồn: “ Vẫn còn thở, chuyển đi mau“.

Lục Phồn ôm Nghe Giản chạy như điên ra ngoài. Mai Ánh Thiên chạy theo, mở cửa sau xe, nhảy vào ghế lái. Lục Phồn ôm Nghe Giản vào, cô lập tức lái xe.

Nhanh như tia sét.

Không ai để ý đằng sau một nhà ba người.

Toàn thân Nghe Giản đầy máu, sắc mặt tái nhợt không giống người sống. Lục Phồn ôm chặt lấy cô, hay tay run rẩy. Trên người cô có rất nhiều vết thương, sau lưng, trên ngực, cánh tay, gò má đều có. Lục Phồn cởi áo, nhấn lên những vết thương ấy. Anh cắn răng, dấn môi lên trán cô.

” Chờ một chút“. Anh im lặng cầu xin cô: “ Nghe Giản, chờ một chút thôi“.

Đến bệnh viện, Nghe Giản được đưa vào phòng cấp cứu. Sau đó, cả nhà Nghe Chấn Bình chạy đến. Nghe Chấn Bình chạy trước, Lý Tuệ và Nghe San cùng theo sau.

” Tiểu Giản thế nào rồi?“. Nghe Chấn Bình lau mắt, nghẹn ngào hỏi Lục Phồn. Sắc mặt Lục Phồn cực kém, ngồi xồm bên tường, không trả lời.

Mai Ánh Thiên liếc mắt nhìn anh, nói: “ Không bị thương chỗ hiểm, nếu đưa đến đây sớm sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Hiện tại mất máu quá nhiều, có thể chết“.

Trước mắt Nghe Chấn Bình tối đen, bám vào tường mới không khỏi bị ngã.

” Tiểu Giản...“. Ông bắt lực gục đầu, tay che mặt, nước mắt chảy ra từ kẽ tay.

Đằng sau ông, gương mặt Lý Tuệ trắng bệch, cúi đầu nhìn Nghe San. Nghe San không ngăn được cơn ớn lạnh.

Mai Ánh Thiên im lặng, thu tất cả vào trong mắt. Cô đi thẳng tới trước mặt Nghe San.

” Có liên quan gì đến cô?“.

Mai Ánh Thiên đáng người cao gầy, bộ dạng lạnh lùng cao ngạo khó tiếp cận, giọng cô lạnh tanh, chỉ cần hỏi một câu, Nghe San đã sợ rồi. Con bé hoảng hốt ngẩng đầu, co rúm bên cạnh Lý Tuệ.

Lý Tuệ bảo vệ con bé, bối rối nói với Mai Ánh Thiên: “ San San vẫn là con nít, cô, cô...“.

” Con nít?“. Mai Ánh Thiên cười lạnh.

Nghê San khóc thành tiếng. Nghe Chấn Bình quay người quát to: “Khóc cái gì mà khóc?”.

Trên mặt ông nước mắt giàn dụa: “Con nói sớm, Tiểu Giản sẽ không như vậy, sẽ không như vậy”.

”Ông mắng con thì có tác dụng gì“. Lý Tuệ cũng khóc: “Gặp chuyện thế này rồi, San San cũng sợ hãi, nó chỉ là một đứa bé thì biết gì chứ”.

”Đứa bé, đứa bé, bà biết nó là trẻ con đấy“. Nghe Chấn Bình suy sụp: “Tiểu Giản của tôi. Nó bị thương thành thế này, bị thương thành thế này...”.

Có y tá đi tới. Vì vậy, tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng khóc rầm rút.

Lục Phồn ngồi xỏm đặng kia, từ đầu tới cuối không nói một tiếng. Anh nắm chặt tay, một giây cũng không buông.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 32

Trời gần sáng, Nghe Giản tỉnh dậy.

Tựa như vừa trải qua một giấc mơ.

Ngoại trừ toàn thân đau đớn thì không có cảm giác nào khác.

Lục Phồn từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn về phía giường bệnh trước. Vừa nhìn, ánh mắt liền dính chặt.

Cô đã tỉnh.

”Nghe Giản“. Anh há to miệng, trước khi giọng nói phát ra, người đã lại gần.

Đầu Nghe Giản không nhúc nhích, con ngươi đảo một vòng, ánh mắt rơi trên gương mặt anh, hồi lâu không di chuyển.

”Lục Phồn“. Cô chớp mắt, giọng nói khàn khàn khô khốc.

Lục Phồn ngồi xỏm bên cạnh giường. “Anh đây“. Anh nhanh nhẹn nắm chặt tay cô. Nghe Giản quan sát anh một lúc, nói: “Anh đi rửa mặt đi, trông khó coi quá”.

Lục Phồn gật đầu: “Ừ”.

Nghe Giản liếm đôi môi nhợt nhạt: “Em khát nước”.

”Ừ, em chờ anh một chút“. Lục Phồn đứng dậy, đến bên bàn rót nửa cốc nước, thử qua, hơi nóng. Thấy trên bàn có chai nước không, anh mở nắp, rót một ít sang, chỉnh thành nước ấm. Nghe Giản vẫn không cử động, dõi mắt theo. Khi anh quay người, cô liền ngoảnh đi.

Lục Phồn bụng cóc tới. Nghe Giản nói: “Em không dậy được, anh giúp em uống đi”.

Tay Lục Phồn run run, lên tiếng: “Được”.

Nghe Giản hơi hé miệng. Một tay Lục Phồn khẽ nâng đầu cô lên, ghé chiếc cốc vào rìa môi cô: “Uống từ từ thôi”. Nghe Giản nhấp hai hớp, nghỉ một lát, uống thêm hai hớp nữa, dần dần cạn cốc nước.

Lục Phồn buông cốc, vươn tay giúp cô lau khóe miệng: “Nữa không?”. Nghe Giản lắc đầu, cổ bỗng cử động, xuyên xuống bả vai, đau đớn hết sức.

Cô cau mày, nín thở. Lồng ngực Lục Phồn như bị xé rách, nhúu mày theo.

”Đừng nhúc nhích“. Anh cúi người, ôm lấy mặt cô: “Nghe Giản”.

Không nói câu tiếp theo. Anh không cần hỏi, cũng biết cô đang nhịn đau.

Nghe Giản chớp mắt một cái mới trở lại bình thường, hít sâu một hơi: “Lục Phồn, tình hình của Nghe San sao rồi?”.

Lục Phồn hơi khựng lại, hạ giọng: “Con bé không sao”.

Nghe Giản ồ một tiếng, gương mặt nhợt nhạt không rõ cảm xúc. Lục Phồn nhìn cô, miệng khẽ áp ứng, muốn nói gì đó nhưng thấy Nghe Giản đã nhắm

mất.

Cô bảo: “Lục Phồn, em ngủ tiếp đây”.

Lục Phồn im lặng, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Lúc Nghe Giản tỉnh lần nữa, đã là choạng vạng tối.

Trong phòng bệnh rất đông người, có Mai Ánh Thiên và gia đình của Nghe Chấn Bình. Nghe Chấn Bình ngồi bên giường mắt đỏ hồng nói một hồi. Nghe Giản vừa tỉnh ngủ, cơ thể lại vô cùng đau đớn nên không nghe lọt được mấy.

Lý Tuệ và Nghe San từ đầu tới cuối không tới gần giường. Lý Tuệ mang theo bình giữ nhiệt, mấy lần nghĩ tới nghỉ lui, nhưng nhìn thấy Mai Ánh Thiên, lại không dám động đây.

Nghê San đứng núp cạnh cửa, cúi đầu suốt. Con bé không nhìn Nghe Giản, cũng không nhìn người khác, chỉ đứng ở đó, cố gắng giảm bớt sự hiện diện của bản thân. Con bé không muốn, cũng không dám nhưng Lý Tuệ nói con bé phải đến.

Một lúc sau, Mai Ánh Thiên nói một câu: “Được rồi, để cô ấy nghỉ”.

Nghê Chấn Bình muốn ở lại, Nghe Giản không cho. Lúc gần đi, Lý Tuệ đặt chiếc bình giữ nhiệt lên bàn.

Bọn họ đi rồi, phòng bệnh vắng vẻ hơn. Mai Ánh Thiên ngồi cạnh giường, nhéo nhéo mắt Nghe Giản: “Cậu phúc lớn, mạng lớn lắm đấy”.

Nghê Giản cười cười: “Tai họa nghìn năm để sót, nghe bao giờ chưa?”.

”Cậu cũng tự biết mình cơ đấy”. Mai Ánh Thiên xùy một tiếng: “Cậu đầu đất hay sao ấy? Nhìn xem, xem cậu đã làm chuyện ngu xuẩn gì kia”.

Nghê Giản không cho là đúng, im lặng, nói lời cảm ơn: “Lại nợ cậu một mạng, mình nhớ kỹ rồi”.

”Thật ra lúc đấy không phải mình cứu. Tất cả do mạng cậu tốt, còn đưa em cậu thì...”.

Mai Ánh Thiên hừ một tiếng: “Con mẹ nó sống lâu thật”.

Nghê Giản sừng sốt.

Mai Ánh Thiên không nhìn được định gõ đầu cô, tay vừa đưa đến trán liền thu lại.

”Con người xấu xa như cậu còn chơi trò tình nghĩa chị em nào tàn? Đây là tiết mục của cậu sao? Hay là cầm nhầm kịch bản rồi?”.

Nghê Giản đã quen Mai Ánh Thiên luôn nói chuyện qua quýt lỗ mãng. Nhưng đột nhiên nghe cô nói về Nghe San như vậy, ngược lại có phần kinh ngạc.

Theo lý, Mai Ánh Thiên không biết Nghe San, không đến mức vừa gặp đã có thể cảm nhận được thuộc tính nào tàn của Nghe San.

Nghê Giản hỏi: “Con bé đã làm gì à?”.

”Cậu nói xem nó đã làm gì?”.

Mai Ánh Thiên nổi điên: “Nó bỏ chạy, vứt cậu ở đấy chứ còn sao nữa hả cái đồ đàn này”.

Nghê Giản nhìn cô, im lặng, trong lúc thất thần tay có cảm giác bị ai nắm lấy.

Quay đầu nhìn, là Lục Phồn. Anh nhìn cô, ánh mắt thâm trầm. Nghe Giản giật mình, định thán, cười với anh: “Không sao đâu”.

Mai Ánh Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn không được, tay tiếp tục với lên đầu cô. Lúc cô đang định gõ xuống, tay liền bị Lục Phồn ngăn chặn. Lục Phồn che đầu Nghe Giản, nhử mày nhìn Mai Ánh Thiên, không nói gì, nhưng Mai Ánh Thiên nhìn ra ý của anh.

Anh không cho cô gõ đầu.

Nghê Giản quay sang, nói với Mai Ánh Thiên: “Cậu đừng giận, sau này mình sẽ không thế nữa”.

Mai Ánh Thiên: “Cậu còn dám nói sau này? Việc này chưa xong đâu”.

Nghê Giản khẽ giật mình: “Cậu định làm gì?”.

”Mấy tên khốn kiếp kia đến giờ vẫn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Việc này cậu đừng có quản, sớm phân rõ giới hạn với con bé nào tàn kia đi, loại em gái như thế khỏi cần nhận”.

”Minh đâu có nhận”.

”Không nhận?”.

”Mình nhận mỗi bố mình thôi”.

Mai Ánh Thiên chỉ mất hai ngày để điều tra rõ sự tình. Cô không nói cho Nghe Giản, âm thầm tìm người xử lý mọi việc, đồng thời cho Nghe San một bài học. Một tuần tiếp theo Nghe San không đến trường, về sau đều do Lý Tuệ đưa đón hàng ngày.

Những chuyện đó Nghe Giản không hề biết, cô nằm trong bệnh viện mười ngày.

Lục Phồn chỉ được nghỉ ba hôm, anh định xin nghỉ phép nhưng Nghe Giản không cho. Cô không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của anh. Cuối cùng, Lục Phồn không lay chuyển được Nghe Giản.

Mấy ngày sau, tối nào anh cũng tới, ở cùng cô nửa tiếng xong lại chạy về đội.

Hàng ngày đến bệnh viện còn có Nghe Chấn Bình. Ông mang com tới cho Nghe Giản.

Ông mang đến, cô ăn.

Hai cha con cũng nói chuyện phiếm nhưng không ai nói chuyện Nghe San. Nhiều lần Nghe Chấn Bình định nói, đều bị Nghe Giản lơ đi.

Ngày Nghe Giản ra viện, Lục Phồn nghỉ làm. Mai Ánh Thiên lái xe đưa bọn họ trở về nhà trọ của Nghe Giản. Nhiều ngày phép mượn của người khác, Lục Phồn đều đã trả hết. Bảy ngày tất cả, anh không về nhà mà cùng ở lại với Nghe Giản. Anh cũng không đi sửa xe, việc duy nhất là hàng ngày nấu ba bữa cho Nghe Giản ăn. Miếng Nghe Giản được Lục Phồn chăm sóc ngày càng kén chọn, cô không còn quen ăn ở bên ngoài nữa.

Tháng 11, Lục Phồn về đội, tháng 12 mới quay lại.

Khi anh về, Nghe Giản lại chạy bản thảo.

Lúc Nghe Giản bận rộn chạy bản thảo rất dễ cáu kỉnh, vui buồn thất thường. Trước kia ở cùng Mai Ánh Thiên, hề cô chạy bản thảo, Mai Ánh Thiên đều chán ghét muốn chết, có khi còn trốn ra ngoài một tháng. Dám tiếp cận cô ngoại trừ kẻ cần tiền không cần mạng thì không có người thứ hai.

Tối hôm đầu tiên Lục Phồn trở về, tâm trạng Nghe Giản vô cùng tốt, nhiệt tình như lửa.

Anh đang tắm, cô liền chui vào phòng tắm. Bọn họ làm từ phòng tắm lên đến giường. Có lẽ do lâu quá không làm nên hai người có phần không kiềm chế được. Cho đến lúc mờ mờ đầm đìa mới ôm nhau ngủ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, toàn thân Nghe Giản đau nhức, cổ họng ran rát.

Nghe Giản duy trì tâm trạng tốt được hai ngày. Sau lại trở nên nóng nảy, xé liên tiếp tám trang bản thảo.

Lục Phồn làm bữa tối, đi vào phòng vẽ gọi cô ăn com nhưng Nghe Giản không để ý. Cô đang sửa một đoạn hội thoại của nhân vật, sửa thế nào cũng cảm thấy không hợp, đầu óc nhanh chóng nổ tung.

Lục Phồn đi tới vỗ vai cô. Nghe Giản nổi trận lôi đình, quăng bút xuống đất, quay đầu hét to: “Đi ra ngoài”.

Lục Phồn giật mình, ngây người. Nghe Giản hét xong, liền quay đi chỗ khác. Cô buộc tóc qua loa, nhắc bút tiếp tục ghi ghi xóa xóa.

Lục Phồn đứng một lúc, im lặng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Sửa đến sửa đi mất nửa tiếng, Nghe Giản làm theo mạch suy nghĩ, cảm hứng như sóng trào, hoàn thành liên tiếp năm bản vẽ. Cô buông bút, toàn thân như vừa bỏ từ mê cung ra, vươn hai tay, ngoẹo cổ, hít sâu một hơi.

Nghỉ ngơi một lúc, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Đã 9h30'.

Nghe Giản thoáng giật mình, nhớ ra, mí mắt nháy dưng, co chân chạy ra khỏi phòng vẽ.

Lục Phồn nghe thấy tiếng động, ngẩng lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Nghe Giản ngập ngừng, nhất thời không nói nên lời. Lục Phồn buông sách, đứng dậy đi tới, hỏi: “Vẽ xong rồi à?”.

Nghe Giản nhìn chằm chằm vào mắt anh, khẽ gật đầu. Lục Phồn nói: “Đi ăn com thôi”.

Anh tiến vào bếp. Nghe Giản hơi ngạc nhiên, sau đó cũng vào theo.

Lục Phồn rút phích nồi com điện. Anh đặt thức ăn trong nồi com, để trạng thái giữ ấm, vẫn còn nóng hơi hổi.

Nghe Giản đi tới, thấp giọng hỏi: “Anh cũng chưa ăn à?”.

Lục Phồn quay đầu nhìn cô, gạt một cái. Nghe Giản đứng đó nhìn Lục Phồn bê đĩa thức ăn ra, đặt lên bệ bếp, sau đó xới com cho cô.

Lúc ăn com, không ai nói chuyện. Thi thoảng Nghe Giản ngẩng đầu nhìn lên Lục Phồn nhưng không thấy bất kỳ biểu hiện gì.

Khi thu dọn, Nghe Giản bảo: “Đề em rửa bát”.

Lục Phồn: “Đề anh, em đi về đi”.

”Em về xong rồi, cứ đề em rửa”.

Nghe Giản lấy bát đĩa trong tay anh, đi nhanh vào bếp. Ai ngờ vì chạy nhanh quá, vừa mới tới cửa bếp, cô bị trượt một phát, ngã xấp người xuống đất.

Xui xẻo, toàn bộ bát đĩa bay hết, vỡ nát. Nghe Giản nằm rạp dưới đất, ngậy người.

Lục Phồn không ngờ cô đi trong nhà cũng có thể té ngã. Lúc Nghe Giản được Lục Phồn đỡ dậy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đồng bát vỡ trên nền đất.

Lục Phồn nắm tay cô kiểm tra cẩn thận, không bị thương. Anh vén quần của cô xem xét đầu gối, quả nhiên đỏ ửng một cục. Nghe Giản không cảm thấy đau đầu gối. Cô nắm chặt tay Lục Phồn, vô cùng ừ ừ: “Vỡ hết rồi”.

Lục Phồn không lên tiếng, ôm cô đến bên xô pha đặt xuống, chậm rãi bóp đầu gối cho cô. Nghe Giản nhìn anh hồi lâu, cúi xuống ghé sát, hôn lên mặt anh.

Lục Phồn ngẩng lên.

Nghe Giản nói: “Em xin lỗi”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 33

Nghe Giản hiểu tính mình nóng nảy không tốt, cũng biết Lục Phồn không trách cứ cô. Nhưng cô không muốn bỏ qua chuyện này nên trịnh trọng nói lời xin lỗi.

Lục Phồn nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, hơi ngạc nhiên: “Không có gì”. Nói xong anh lại cúi đầu, giúp Nghe Giản bóp đầu gối, sau khi xong liền kéo quần cô xuống.

Nghe Giản không nói gì thêm.

Tháng mười hai thời tiết rất lạnh. Hàng ngày, Nghe Giản ở trong phòng, điều hòa mở đủ nên không có cảm giác. Vừa ra khỏi cửa, mới biết gió rét cạo xương.

Lục Phồn đẩy xe máy ra khỏi hành lang, thấy Nghe Giản đứng đó xoa tay. Cô choàng khăn quàng, gương mặt lộ trong gió, làn da trắng nõn bị gió thổi đỏ ửng lên.

”Sao em lại đi ra?”.

Anh đi tới kéo mũ áo khoác, trùm lên đầu cô. Nghe Giản hà hơi, xoa xoa tay: “Đi với anh, lâu lắm rồi em không ra ngoài”.

”Lạnh lắm, em về đi”.

”Em cứ đi cùng đấy”. Nghe Giản lại gần chiếc xe, ngồi vào sau: “Đi thôi”.

Lục Phồn nhìn cô, lấy trong giỏ xe một chiếc găng tay da màu đen đưa cho cô. Nghe Giản không cầm. Nghe Giản bảo: “Anh đeo đi, em sẽ xỏ tay vào túi áo anh”.

Lục Phồn cúi đầu nhìn túi áo khoác, nở nụ cười: “Em nhớ đấy”. Nghe Giản cũng cười, vươn tay kéo anh: “Đi nào”.

Lục Phồn ngồi trên xe, đeo găng tay. Nghe Giản vòng tay ôm eo anh, hai tay thọc vào túi áo anh.

Ấm áp như dự đoán.

Từ siêu thị trở về, mặt Nghe Giản lạnh cóng đỏ thành mảng. Lục Phồn nhú mồm, đưa tay sờ.

Mịn màng trơn láng, và rất mỏng manh.

” Sau này ra ngoài em phải đeo khẩu trang vào“.

Nghê Giản: “ Em không thích mang thứ đó“.

” Vì sao?“.

” Như bị bịt miệng, ngạt thở, cảm giác như sắp chết“.

Lục Phồn không phản đối.

Cuối năm, mọi ngành nghề đều rất bận rộn, đội phòng cháy chữa cháy cũng thế. Số lần ra quân của trung đội đường Trạm Giang mà Lục Phồn đang làm trong ấy tăng đột biến, sau 23 tết, điện thoại cứ đến tới tấp, hơn nửa trong đó đều là hoả hoạn do đốt pháo hoa.

Trước giao thừa Lục Phồn không được nghỉ, anh và Nghê Giản chỉ có thể liên lạc với nhau qua tin nhắn. Trời rất lạnh, Nghê Giản không ra khỏi cửa. Cô ngồi trong nhà chờ đến đêm trừ tịch, đợi Lục Phồn nghỉ phép.

Năm nay cô không có ý định quay về đón năm mới với Trình Hồng, cũng từ chối ý tốt của Nghê Chấn Bình. Cô cảm thấy, hào ý của Nghê Chấn Bình đôi lúc làm tổn thương người khác.

Ông nghĩ thế nào mà cho rằng cô đến nhà ông để đón năm mới, cùng Lý Tuệ và Nghê San ăn bữa cơm tất niên là một lời đề nghị hay ho?

Bọn họ ngoại trừ ghét nhau ra thì không có cảm xúc gì khác. Hòa thuận, hay vui vẻ gì gì đó đều là những bộ phim truyền hình vớ vẩn.

Nghê Giản chỉ muốn, năm nay, cô và Lục Phồn ở bên nhau mà thôi.

Nhưng không ngờ, khi còn ba ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, có một vị khách không mời mà đến.

Nghê Giản như thường ngày, tưởng nhân viên giao cơm hộp nên chạy ra mở cửa, cô vừa mở cửa liền thấy ngay trợ lý của Trình Hồng.

Đã lâu Nghê Giản không liên lạc với Trình Hồng. Cô bị mất điện thoại, chuyển nhà, không hề thông báo cho Trình Hồng biết. Suốt mấy tháng qua, Trình Hồng cũng không đến. Nghê Giản không ngờ Trình Hồng sẽ phái người đến tìm cô.

Trình Hồng có năng lực, thuộc hạ của bà cũng như vậy, không có số điện thoại và địa chỉ của cô nhưng vẫn tìm đến đúng chỗ. Nghê Giản không kiểm chế được ý muốn nghi ngờ bên cạnh Trình Hồng có rất nhiều tai mắt.

Nam trợ lý trẻ tuổi nho nhã lịch sự gọi một tiếng: “Cô Nghê“. Nghê Giản không hỏi nhiều, đi thẳng vào vấn đề: “ Có chuyện gì?“.

Nghe anh ta nói rõ ý đồ đến đây của mình, Nghê Giản nhú mày. “ Tôi không có ý định trở về Bắc Kinh“.

Đối phương nghe câu từ chối thẳng thừng, không hề sốt ruột, tiếp tục nói rõ ràng rành mạch với Nghê Giản: “ Tổng giám đốc Trình bảo tôi chuyển lời tới cô Nghê. Rằng phu nhân đã nhượng bộ rất nhiều nên cô có chừng mực một chút. Và lại, cô nên hiểu, tuy rằng phu nhân không sống ở thành phố này, nhưng muốn làm chút chuyện vẫn vô cùng dễ dàng, nhất là với một người vốn yếu thế như thế kia. Cho dù là lính đang thi hành nghĩa vụ quân sự, chưa chắc đã bùng chác được bát cơm, huống chi là người khác“.

Gương mặt Nghê Giản dần dần cứng ngắc. Nửa phút sau, cô cười lạnh: “ Câu này giống y lời bà ấy nói“.

Cảnh cáo và uy hiếp, đều là thủ đoạn Trình Hồng thường dùng. Nghê Giản im lặng một lúc, nói: “ Được, vậy anh nói cho bà ấy biết, tôi sẽ dẫn chồng tôi cùng về“.

” Việc đó chi e không được. Tổng giám đốc Trình căn dặn tôi bây giờ đưa cô đi Thượng Hải, ngày mai đến gặp phu nhân“.

Nghê Giản lạnh giọng: “ Hôm nay tôi không thể đi được, anh đi đi, tự đi mà liên lạc với bà ấy“.

Buổi tối, Nghê Giản chủ động nhắn tin cho Trình Hồng. Trình Hồng trả lời một câu: “ Mẹ không quan tâm, mừng thọ bà con phải đến, cùng dự lễ giao thừa. Con có thể dẫn cậu ấy trở về, nhưng đừng để chúng ta nhìn thấy cậu ấy“.

8h30' tối Lục Phồn từ trạm về. Đứng ngoài trời nửa tiếng đồng hồ, chân Nghê Giản nhanh chóng đông cứng.

Xe cứu hỏa lái vào chưa được bao lâu, Lục Phồn đã chạy ra. Anh không thay quần áo, người đầy bụi đất.

” Đến lâu rồi à?“.

” Không lâu“.

Anh sờ tay cô, lạnh thấu xương. Lục Phồn nhìn cô, đương nhiên tỏ ý nghi ngờ câu trả lời của cô. Nghê Giản liền thay đổi cách nói: “ À, được một lúc

rời“.

Lục Phồn không đáp, chăm chú nắm tay cô ôm vào trong lòng tay ấm áp của mình. Anh cúi đầu nhìn thấy hai chiếc túi để bên chân cô.

Nghê Giản nhớ ra ý đồ đến đây, rút tay, xoay người nhấc hai chiếc túi đưa cho anh: “Em mua quần áo cho anh, khăn quàng cổ và giày nữa“.

Lục Phồn nhú mồm: “Mua nhiều làm gì?“.

”Mùa đông lạnh, phải mặc nhiều quần áo“.

Nghê Giản đặt chiếc túi cạnh chân anh, đứng thẳng người, nói: “Lục Phồn, em phải về Bắc Kinh rồi“.

Cô nói đến chữ cuối cùng, thấy ánh mắt Lục Phồn rọi thẳng. Anh im lặng nhìn cô, cứng đờ như pho tượng.

Nghê Giản biết anh đã hiểu lầm. Cô muốn cười nhưng không cười. Cô đưa tay chạm vào gương mặt anh, cũng lạnh buốt như tay cô. Vuốt ve như vậy, không ai sờ ai cho ai, nhưng Nghê Giản cảm thấy yên tâm.

”Không phải như anh nghĩ đâu“. Cô bảo: “Chỉ là đi qua năm mới, năm sau sẽ trở lại“.

Bờ vai căng thẳng của Lục Phồn buông lỏng. Hai giây sau, anh hỏi: “Không phải nói năm nay ở đây sao?“.

Nghê Giản ừ một tiếng: “Tính là thế, nhưng bây giờ thì không được“. Cô im lặng một lúc rồi tiếp tục: “Ngày mai, em phải đi rồi“.

Lục Phồn im lặng.

Bao năm qua, anh đều ở trong đội cho đến hết Tết, nhường cơ hội nghỉ phép cho những đồng đội có gia đình. Nhưng hôm qua anh đã đăng ký nghỉ Tết âm lịch với đội trưởng. Anh xin nghỉ sáu ngày, từ giao thừa cho đến mừng năm.

Đây là năm mới đầu tiên anh và Nghê Giản ở bên nhau. Cô cũng nói, muốn ở cùng anh. Nói không cảm thấy mất mát, là giả. Trầm mặc một hồi, Lục Phồn hờ hững trả lời: “Được“.

Nghê Giản lặng lẽ nhìn anh hai giây, tay vói vào trong túi áo, lấy ra một thứ, đưa tới trước mặt anh. Nghê Giản bảo: “Anh cầm đi“.

Lục Phồn đồng ý nhận lấy, dựa vào ánh đèn để nhìn, là một chiếc vé tàu, đường sắt cao tốc. Vé tàu cao tốc như thế này, Lục Phồn đã từng mua giúp Hảo Tử. Lục Phồn đưa mắt nhìn, thấy một dòng chữ nhỏ phía trên, 15h5' chiều ngày 30.

Đúng vào hôm giao thừa.

Lục Phồn ngẩng đầu.

Nghê Giản nói: “Nếu anh đã hết bận, muốn đi, thì cứ đi“.

Ngu ý là, nếu như không được, hoặc không muốn, vậy thì quên đi.

Cô chuẩn bị cho anh một chiếc vé, anh đi hay không, không bắt buộc.

+++

Hai mươi bảy tháng chạp, Nghê Giản trở lại Bắc Kinh.

Chồng của Trình Hồng hiện đang đảm nhiệm vị trí đáng ngưỡng mộ trong một công ty của gia đình. Trên ông ta còn có mẹ già, năm nay tám mươi tuổi nên tránh không được cần có người chăm sóc lúc ốm yếu. Với tư cách là con dâu, đây là việc Trình Hồng đương nhiên phải nhận trách nhiệm.

Bảy tuổi Nghê Giản theo Trình Hồng đến Tiêu gia, gọi Tiêu lão phu nhân một tiếng “bà“, tình cảm bà cháu không đến vài phần, chuyện nể mặt dù sao cũng không tránh được. Thêm nữa, Trình Hồng đặc biệt coi trọng chuyện này. Nghê Giản ngoại trừ nghe theo ý bà thì không còn lựa chọn nào khác.

Tiệc mừng thọ được xác định vào ngày 28 tháng chạp, địa điểm do Trình Hồng chọn, là khách sạn lớn của Trung Quốc nằm trong khu trung tâm thương mại

Nghê Giản nghe xong địa điểm, liền nhận ra Trình Hồng khá mạnh tay. Trình Hồng mạnh mẽ, trước mặt tỏ ra hòa nhã như thế nào, không ai hiểu hơn so với Nghê Giản. Vì thế, Nghê Giản cũng biết, cuộc đời Trình Hồng có hai thất bại lớn, một là cuộc hôn nhân với Nghê Chấn Bình, hai là sự tồn tại của đứa con gái như cô.

Nghê Giản nhớ, mấy năm trước lúc vừa tới Tiêu gia, hoàn cảnh của Trình Hồng rất khó xử. Hơn một nửa nguyên nhân nằm ở chỗ mang theo đứa con của chồng trước. Hơn nữa, đứa con của chồng cũ lại là một đứa trẻ bị diếm.

Ở Tiêu gia, cho đến bây giờ, Nghê Giản không phải là một đứa trẻ được mọi người quý mến.

Năm đó bị Trình Hồng cưỡng ép dẫn đến Bắc Kinh, bệnh tự kỷ của Nghê Giản bộc phát ngày càng nghiêm trọng. Mấy năm đầu gần như không nói chuyện với ai, cô chỉ mở miệng khi thực hành phát âm.

Vì chuyện này, mà đứa em gái riêng luôn gọi cô là “Con nhỏ điên”. Về sau, em trai cô cũng gọi cô như vậy.

Nghê Giản không có cảm tình với hai đứa em này. Sau cô ra nước ngoài du học, bọn chúng đi theo Trình Hồng đến NewYork, cô sống một mình ở Seattle, một năm không gặp nhau được mấy lần.

Mấy năm đó là quãng thời gian tự tại cuối cùng của cô.

Hiện tại, Nghê Giản trở về nước, Tiêu Cần vừa mới tốt nghiệp, cũng đã quay lại Bắc Kinh, chỉ còn Tiêu Miển vẫn còn đang đi học. Nhưng mừng thọ bà nội tám mươi tuổi, đám con cháu của bà bất luận thế nào cũng phải trở về.

Tiêu Miển và Nghê Giản kẻ trước người sau đi đến. Còn Tiêu Cần đã sớm ngồi bên cạnh Tiêu lão phu nhân, một tiếng bà nội hai tiếng bà nội.

Tiêu Cần nhìn thấy Nghê Giản ở cửa sảnh tiệc, nhân nhạ gọi một tiếng: “Chị cả” rồi đi vào. Cũng không thèm nhìn thẳng vào cô.

Khách khứa đến dự yến tiệc đông chật cả sảnh đường, Tiêu lão phu nhân bị một đám người vây quanh như trăng giữa các vì sao. Nghê Giản nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Cô đứng một lúc, đi đến tặng quà cho Tiêu lão phu nhân. Cô gọi một tiếng: “Bà”, vô cùng khách khí và xa cách.

Đã hai năm Tiêu lão phu nhân chưa gặp Nghê Giản, đối với cô cũng không có gì ấn tượng, ánh mắt vẫn đục nhìn chằm chằm vào Nghê Giản hồi lâu, nhớ lại: “Là Tiểu Giản đây à?”.

Bà vừa nói xong, người bên cạnh mới đưa mắt nhìn Nghê Giản. Mấy vị phu nhân, tiểu thư, già có, trẻ có kia, Nghê Giản không nhận ra một ai, nên cô kiên quyết không chào hỏi, chỉ nhìn mình Tiêu lão phu nhân, trên miệng treo ý cười cứng đờ.

Bên cạnh, Tiêu Cần điệu bộ tươi cười đứng ra giới thiệu: “Mọi người chưa biết sao? Đây là chị cả của tôi. Chị ấy thường xuyên bận rộn, năm nay khó khăn lắm mới thấy lộ diện đến mừng thọ bà nội. Vừa hay nhân cơ hội này giới thiệu với tất cả mọi người”.

Nói xong, cô ta nói với Nghê Giản: “Lại đây nào chị cả, chị cũng đến chào hỏi mọi người đi”. Nghê Giản mím môi nhìn cô ta một cái, di rời ánh mắt, ngắn gọn: “Chào mọi người, tôi là Nghê Giản”.

Mọi người nhìn cô gật đầu.

Nghê Giản không phải người ngu, trong những nụ cười ấy ẩn chứa ý vị sâu xa. Cô nhìn là hiểu. Cô họ Nghê, không phải họ Tiêu. Cô biết, tất cả mọi người đều đang để ý.

Nghê Giản cũng cười cười, im lặng không nói gì thêm.

Nhưng Tiêu Cần lại rất nhiệt tình. Cô ta giới thiệu thay: “A, tôi quên không nói, chị gái tôi khá đặc biệt, chị ấy bị điên, không nghe được. Vì vậy, mọi người muốn nói chuyện thì phải đứng trước mặt chị ấy, như vậy chị ấy mới có thể thấy được”.

Tiêu Cần nói xong mỉm cười với Nghê Giản. Nghê Giản mặt không cảm xúc nhìn cô ta. Đám người bắt đầu xì xào bàn tán, cô không nghe được, cũng không muốn mất công nhìn từng người một.

Giờ phút này, cô nhận ra, chuyện mình không muốn làm, người mình không muốn gặp, gặp gỡ những người không muốn tiếp xúc với mình, thấy mệt mỏi hơn so với dự tính.

Cô đã cố gắng nhưng không có cách nào làm tốt hơn. Nếu Trình Hồng không hài lòng, cô cũng chẳng còn cách.

Nghê Giản đứng yên lặng vài giây, không nói một câu. Tiêu Cần cảm thấy hết hứng, mặc kệ cô, nhanh chóng đưa ra chủ đề mới, thu hút bao nhiêu ánh nhìn của mọi người.

Nghê Giản tìm nơi vắng vẻ yên tĩnh ngồi xuống. Trong lúc ấy, ánh mắt của cô chạm phải cái nhìn của Trình Hồng ở phía xa xa thêm vài lần nữa. Nghê Giản tưởng tượng, đây chẳng khác gì trạm điều tra.

Sau đó, cô đi cửa ngách chạy trốn khỏi bữa tiệc.

Mười giờ tối, Nghê Giản vẫn lang thang trên đường Trường An.

Gió Bắc Kinh giữ dội hơn so với phía Nam.

Nghê Giản không mang khăn quàng, gió quần quanh chiếc cổ trần mịn, chui qua khe hở quần áo đi vào, lạnh khiến răng va lập cập. Cô lấy điện thoại trong túi quần ra, dựa vào đèn đường nhắn tin cho Lục Phồn: Hôm nay anh bận không?

Rất nhanh nhận được hồi âm - Khá bận, báo động bốn lần. Em vẫn khỏe chứ? Bắc Kinh lạnh lắm phải không?

Nghê Giản cười cười, nhấn lại: Còn phải nói.

Lục Phồn: Mặc nhiều vào, nhớ mang khăn quàng cổ.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Nghe Giản sợ run cả người, cô đưa tay sờ cổ, hơi lạnh đâm vào tay. Cô dựa vào cột đèn ngồi xỏm xuống, dùng ngón tay sắp đông cứng để nhắn tin: Vâng, anh cũng thế nhé. Nhớ đi giày ấm vào. Dừng một chút, cô ấn thêm mấy chữ: Ngày kia, anh có tới không?

Ngừng hai giây, cô lại xóa từng chữ đi, thay bằng năm chữ khác: Không nói nữa, ngủ thôi.

+++

Đêm 30, tuyết rơi.

Đã bao năm, Nghe Giản một lần nữa nhìn thấy tuyết rơi ở Bắc Kinh, vẫn tựa như lông ngỗng, hết lớp này đến lớp khác, bông bênh phiêu diêu.

Trời lạnh hết sức, nhưng vẫn phải tham gia yến tiệc.

Bữa cơm tất niên lần này, xem như bữa tiệc gia đình. Ăn uống ở nhà hàng Bắc Kinh, năm giờ bắt đầu, tám giờ kết thúc.

Mọi người trong nhà đều về khu nhà cũ (tổ tiên để lại). Buổi tối, Trình Hồng ở nhà sắp xếp một số việc khác.

Nghe Giản đợi thêm vài phút rồi bỏ đi.

Hai ngày trước, Trình Hồng đưa xe cho Nghe Giản dùng, chìa khóa vẫn trong tay Nghe Giản. Nghe Giản lấy xe, rời khỏi khu nhà cũ.

Trong đêm trù tịch tuyết bay, Nghe Giản lái xe một mình giữa trời đầy pháo hoa đi đến nhà ga phía nam Bắc Kinh.

Cô không nhận được tin nhắn của Lục Phồn.

Cô cũng không hề hỏi anh.

Đêm nay, cô sẽ đợi ở đây.

Anh đến, bọn cô sẽ đón năm mới cùng nhau.

Anh không đến, cô sẽ đi vào lấy vé, bắt chuyến tàu sáng sớm.

Cô không nói cho anh biết, hôm đó, cô đã mua hai chiếc vé.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 34

Nghe Giản mua cho Lục Phồn chiếc vé tàu xuất phát lúc 3h hơn, đến đúng giờ sẽ là 9g30' tối.

Nghe Giản liếc nhìn màn hình di động, 9h45'. Cô không cho anh biết địa chỉ cụ thể. Nếu anh đến, tất nhiên sẽ gửi tin hỏi cô.

Nghe Giản đợi đến 11h, điện thoại không có bất kỳ động tĩnh gì. Cô quay đầu nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, khởi động quay đầu xe, đi đến bãi đỗ xe ở phía Tây.

Cô khóa xe cẩn thận, rút chìa, rời bãi đỗ. Lúc chuẩn bị đi, điện thoại rung. Nghe Giản vừa mở ra nhìn, khẽ giật mình. Cô vội vã nhấn mấy chữ: Anh đang ở đâu?

Lục Phồn cầm chiếc túi trong tay đặt xuống cạnh chân, cúi đầu trả lời: Tàu điện ngầm dừng rồi, anh ra phía cửa Bắc, nghe nói bên này dễ gọi xe. Em cho anh địa chỉ đi.

Sau khi tin nhắn gửi đi, khoảng hai ba giây, Nghe Giản đã trả lời - Đứng yên đấy đừng đi đâu.

Nghe Giản lái xe từ cửa Tây đến nhà ga phía Bắc, mất 6 phút. Gần như vừa liếc mắt, cô đã nhìn thấy Lục Phồn.

Anh đứng trong đám người gọi taxi, tay cầm một chiếc túi to tướng, trên lưng vẫn là chiếc ba lô cũ, không biết quần áo hay thứ gì đó, phồng tướng, thoát nhìn hơi nặng một chút. Tuy nhiên, anh vẫn đứng rất nghiêm chỉnh.

Anh mặc chiếc áo khoác màu đen, trên cổ quàng chiếc khăn màu nâu cô mua. Ánh đèn và những bông tuyết rơi trên người anh. Những cánh hoa màu trắng lấp lánh núp trong mái tóc ngắn của anh rồi biến mất. Nghê Giản biết, tuyết hóa thành nước, lưu lại trên sợi tóc anh.

Khi còn cách hai mươi mét, Nghê Giản dừng bước gọi tên anh: “Lục Phồn”. Sau tiếng gọi đó, giọng cô tăng nhẹ: “Lục Phồn”.

Trời gió tuyết, buổi đêm lạnh lẽo, nhà ga ồn ào. Giọng cô không lớn lắm, lại dường như mang theo sức mạnh hiểm có, xuyên thấu hết thảy.

Lục Phồn quay lại, giữa những bông tuyết trắng hỗn loạn bay cao nhìn thấy người con gái của anh.

Ánh mắt chạm nhau.

Giờ phút này, tâm trạng phiêu bạt mấy ngày nay của Nghê Giản đã trở về vị trí.

Gió chà xát làm cay mắt.

Cô há to miệng, muốn lại gần gọi anh, nhưng cổ họng bị một con gió rớt vào, mắc kẹt.

Nghê Giản nheo mắt, im lặng.

Một lát sau. Cô đi về phía anh.

Anh cũng vậy.

Khoảng cách rút ngắn còn một bước.

Những tiếng động rầm rĩ xung quanh không còn nữa. Giữa bọn họ chỉ còn sự tĩnh lặng.

Lục Phồn buông túi, tiến lên một bước, đến bên cô.

Không ai lên tiếng.

Nghê Giản ngẩng đầu, Lục Phồn rủa mắt, hai tay nâng gò má lạnh buốt của cô, mút lên đôi môi cô.

Trong đó là toàn bộ nỗi nhớ nhưng.

Nụ hôn vừa chấm dứt, hơi thở của cả hai đều hơi bất ổn.

Môi Lục Phồn thối lui. Một mảnh tuyết trượt khỏi gò má Nghê Giản, đến bên môi, tan mất, bờ môi Nghê Giản mát lạnh.

Không chỉ môi, trên lông mi cũng phủ nước và tuyết. Cô chớp mắt, thu Lục Phồn lại. Cột đèn phía sau bọn họ, chiếu ánh sáng trắng lạnh toát. Trong mắt đối phương, bọn họ đều trở nên chân thật rõ ràng hết mức. Một lúc sau, Nghê Giản bỗng nhiên cười cười, nói với Lục Phồn: “Đi thôi”.

Lục Phồn gật đầu, một tay nhấc túi lên, một tay dắt cô.

Nghê Giản đưa Lục Phồn đến bãi để xe. Sau khi mở cửa, cô bảo anh cất túi và ba lô vào. Lục Phồn nhìn chiếc xe, nhíu mày.

”Tự mình lái xe đến đây à?”

Nghê Giản gật đầu, vươn tay kéo cửa trước, đang định ngồi vào vị trí lái, liền bị Lục Phồn giữ chặt: “Để anh lái”.

Nghê Giản nhìn anh, bỗng hiểu vì sao anh vừa tới đã cau mày.

Cô là kẻ điếc. Người điếc thì không thể lái xe.

”Ồ Mĩ em có bằng lái rồi đấy”. Cô mấp máy môi: “Tiểu Thiên làm giúp em. Kỹ thuật của em coi như cũng được, chưa từng xảy ra chuyện. Thi thoảng cũng vụng trộm lái xe. Lần trước em lái xe của Tiểu Thiên, không nghiêm trọng thế đâu”.

Lục Phồn vẫn không buông tay. Nghê Giản kéo môi mỉm cười: “Xe này là của mẹ em đưa em sử dụng. Bà ấy không để ý thì anh lo lắng gì chứ”.

Nói xong, thấy trong ánh mắt Lục Phồn càng thêm lo lắng, cô thở dài, thỏa hiệp. “Được rồi, để anh lái”.

Nghê Giản nói địa chỉ, đợi Lục Phồn thiết lập xong hướng dẫn chỉ đường, liền nhắm mắt dựa vào ghế phụ. Đối với một người thích ngủ mà nói, hơn nửa đêm chưa được lên giường đúng là tra tấn.

Tuyết rơi đường xấu, không thể tăng tốc, hơn nữa Lục Phồn vốn lái xe cẩn thận, bởi vậy mà tốc độ càng thêm chậm.

Nghê Giản ngủ một giấc trên xe, lúc gần đến mới tỉnh dậy.

Xe dừng. Nghe Giản ngồi ngủ, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ồ, đến rồi”.

Lục Phồn vươn tay vuốt tóc giúp cô, xoay đầu cô lại: “Đây là đâu?”.

Nghe Giản: “Chữ to thế kia, anh không nhìn thấy à?”.

”Không phải... đến nhà em sao?”.

”Gi cơ?”. Nghe Giản ghé sát, dụi dụi mắt: “Anh nhắc lại lần nữa xem nào, tối quá, em không nhìn rõ”.

Lục Phồn nói lại lần nữa. Nghe Giản sững sốt, vừa ngạc nhiên vừa không biết giải quyết thế nào: “Em không mua nhà, cũng không thuê nhà, nên lấy đâu ra nhà”.

Lục Phồn: “...”

Anh nhìn cô hai giây, thấp giọng hỏi: “Mấy ngày qua em vẫn luôn ở đây đấy à?”.

Nghe Giản: “Vâng”. Cô trả lời tỉnh rụi, trái tim Lục Phồn chưa xót từng con. Anh vuốt ve gương mặt cô: “Không phải em về nhà đón năm mới sao, vậy... Sao không quay lại?”.

Nghe Giản giật mình, giờ mới hiểu “nhà” theo lời anh nói nghĩa là gì.

Ngôi nhà kia, là nhà của Trình Hồng, là nhà của Tiêu Miến.

Trong mắt người khác, đó cũng là nhà của cô.

Nhưng cô biết, không phải, vốn không phải như thế.

+++

Vào phòng khách sạn, Lục Phồn buông túi và ba lô xuống, cởi áo khoác ra. Nghe Giản kéo kéo chiếc túi đen, hỏi: “Anh mang theo lắm đồ thế, cái này đựng gì vậy?”. Lục Phồn chưa trả lời, cô đã giật miệng túi, vừa nhìn liến ngẩn người.

”Anh lấy ở đâu ra những thứ này thế?”.

Lục Phồn: “Mua”.

”Anh mua những thứ này làm gì?”.

Lục Phồn nhìn cô, không đáp, mặt mũi hơi trầm xuống. Nghe Giản nhìn vàng trán cao sáng sủa của anh, ngừng vuốt tóc, hít sâu một hơi.

”Đồ ngốc”.

Cô mắng một câu, trong mắt nổi sương mù.

Anh tưởng cô gọi anh đến để gặp người nhà cô. Vì gặp người nhà nên anh chuẩn bị hết mọi thứ, một túi lớn quà gặp mặt, nào thuốc bổ, đặc sản, đủ loại.

Trình Hồng sẽ thích những thứ này sao?

Người nhà họ Tiêu sẽ thích những thứ này sao?

Sẽ không.

Trình Hồng căn bản không muốn gặp anh.

Còn người nhà họ Tiêu, thậm chí không biết cô đã kết hôn, và chồng của cô tên là Lục Phồn.

Tên ngốc này.

Nghe Giản quay mặt lại, hỏi: “Bỏ ra bao nhiêu tiền?”.

Lục Phồn ngẩng đầu: “Không nhiều”.

Nghe Giản lại gần, trừng mắt với anh: “Anh vẫn không thành thật gì cả, không biết nói dối thì đừng nói nữa”.

”Anh không nói dối mà”. Lục Phồn nhú mày: “Thôi đừng nói nữa, em đi tắm đi ngủ đi, mắt đen hết rồi kìa”.

Nghe Giản nhắc chân đạp anh: “Mắt anh mới đen kìa kìa, anh đi tắm đi”.

Nói xong, cô đi ra cửa.

Lục Phồn kéo cô lại: “Em đi đâu đấy?”.

”Em còn có thể đi đâu chứ?”. Nghe Giản tức giận: “Đi ra quán kiếm đồ ăn cho anh”.

”Giờ làm gì có”.

Nghe Giản nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm nay là giao thừa”.

”À”.

Lục Phồn buông tay ra.

Nghe Giản ra ngoài, trước khi đi, còn giục anh tắm rửa.

Lục Phồn tắm xong đi ra, Nghe Giản đã về. Trên bàn để một chiếc khay, bên trong bày một suất cơm thịt bò.

”Anh ăn đi”. Nghe Giản nói.

Lục Phồn đi tới: “Còn em thì sao”.

”Em ăn lâu rồi”. Nghe Giản nói xong đi vào nhà tắm.

Đợi cô tắm rửa xong, Lục Phồn cũng ăn cơm xong.

Nghe Giản nhìn chiếc khay, trong bát sạch sẽ, không thừa hạt cơm nào.

Rõ là anh rất đói bụng.

Nghe Giản hỏi: “Đủ no chưa?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghe Giản đi đến đầu giường sấy tóc. Lục Phồn đứng đấy nhìn một hồi, lại gần, nắm lấy tay cầm của chiếc máy sấy. Nghe Giản ngẩng đầu, Lục Phồn nói: “Để anh giúp em”.

”Không cần đâu”. Nghe Giản từ chối, chỉ chỉ chiếc giường: “Anh ngủ đi”.

Cô nhỏ phích cắm máy sấy, mang vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Tiếng vù vù từ bên trong truyền ra. Lục Phồn ngồi trên giường, lắng lắng nghe.

Qua năm phút đồng hồ, Nghe Giản đi ra. Thấy Lục Phồn ngồi trên giường, quần áo chưa cởi, cô nhú mồm: “Sao anh còn chưa ngủ, lẩn lộn suốt một ngày không thấy mệt à?”.

Lục Phồn nhìn ra tâm trạng của cô không tốt, không giải thích thêm, đứng dậy cởi quần áo: “Đi ngủ thôi”.

Anh vừa tắm rửa xong nên chỉ mặc quần lót, bên ngoài khoác một chiếc áo và quần bông mỏng, đứng dậy cởi rất nhanh.

Lục Phồn cởi quần áo xong, vén chăn chui vào.

Nghe Giản cởi áo choàng tắm, đứng trước mặt anh thay chiếc áo ngủ bằng tơ tằm mỏng, không mặc áo lót.

Lục Phồn nhìn cô, yết hầu hơi ngứa ngáy.

Nghe Giản vừa quay đầu, chạm phải ánh mắt của anh. Cô ngạc nhiên một giây, tiếp theo trong mắt đã có hứng thú.

”Muốn làm à?”.

Lục Phồn không trả lời. Nghe Giản đến bên giường, nhìn anh từ trên cao: “Nói đi”.

Lục Phồn vẫn không lên tiếng. Đuôi mắt Nghe Giản khẽ nhếch, nở nụ cười nhàn nhạt: “Không muốn đúng không? Vậy đi ngủ thôi”.

Cô vén chăn lên, nằm dán người vào anh: “Anh tắt đèn đi”.

Lục Phồn không nhúc nhích, ánh mắt di rời lên mặt cô, đen nhánh và bình lặng. Nghe Giản nằm đó, trợn mắt nhìn anh: “Rất cuộc anh có muốn ngủ

không? Tắt đèn đi!“.

Lục Phồn không tắt đèn, nằm sấp người xuống, ghé mặt lại gần, môi đặt lên miệng cô.

Nghê Giản ra đòn, khép chặt đôi môi không cho anh đi vào.

Cổ họng Lục Phồn ram ráp, anh đưa tay, dọc theo cổ cô đi xuống, nồn nóng vuốt ve, thăm dò, đi thẳng từ ngực trượt xuống eo, chui vào trong háng, tiến đến nơi.

Tiếp theo, môi cũng thuận xuống. Anh lấy chân đá văng chăn màn, chuyển động cơ thể. Cuối cùng, môi anh cũng đã đến chỗ đặt tay.

Nghê Giản kêu thành tiếng.

Toàn thân cô như một chiếc lò xo kéo căng đến giới hạn lớn nhất, động tác vô lực.

Chỉ có bản năng run rẩy.

Anh dùng cách thức này công phá cô.

Nghê Giản mềm nhũn thành nước, không còn lực để phản công. Cô cất tiếng rên rỉ, thờ dốc, vươn tay kéo tay anh.

” Vào đi!“. Cô nói: “ Lục Phồn, anh vào đi”

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 35

Tuyết rơi cả đêm.

Sáng năm mới, thành phố Bắc Kinh trắng xóa một mảnh. Đây là trận tuyết lớn nhất trong mấy năm qua.

Người môi như nhưng ngủ rất say.

Nghê Giản ngủ đến 1h chiều mới ung dung tỉnh giấc. Lúc ngủ dậy cô phát hiện, thấy Lục Phồn lần đầu tiên không dậy sớm.

Rèm cửa không kéo lại, ánh sáng chiếu chói lòa. Lục Phồn nhắm mắt, ngủ say sưa.

Nghê Giản lẳng lặng nhìn hồi lâu, nhin không được, thò tay ra khỏi chăn, sờ hàng mi dày của anh, sau đó chuyển qua đôi mày hình ngọn núi, vuốt ve mấy cái, từ gương mặt đi xuống, đến bên môi.

Đêm qua, chính hai cánh môi này đã làm loạn trên người cô. Cảm giác đó, cô không quên. Tưởng chết, lại như sống sót, kích thích chưa từng có.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi dịu dàng, ngón tay di chuyển, dừng trên bộ ria mép màu xanh, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh.

Anh là một người đang tồn tại, một người đàn ông ở ngay trước mắt. Anh ngủ bên cạnh cô, cơ thể trần trụi dán lên da cô.

Anh tên là Lục Phồn. Ba tháng nữa anh tròn 30 tuổi. Anh là một người đàn ông bình thường.

Hình thức của anh không tệ, có thể nói là khá đẹp trai, nhưng vẫn chỉ là một người đàn ông bình thường không có gì bình thường hơn.

Anh nhận số tiền lương ít ỏi, làm công việc mà rất nhiều người không muốn làm.

Anh điềm tĩnh, chín chắn, kiên định, cũng không mập mờ hay cô độc.

Nghê Giản tưởng tượng, có lẽ trong một thế giới song song khác, anh và cô gần như kết thúc ở quãng thời gian thơ ấu bị che giấu kia.

Anh trải qua những năm tháng yên bình, quen biết một cô gái dịu dàng, lấy vợ rồi sinh con. Có thể là con trai, cũng có thể là con gái. Có lẽ là một trai một gái.

Cuộc đời của anh, bình dị và hạnh phúc.

Nhưng đó là những hình ảnh ở một thế giới khác. Còn ở đây, giờ phút này, không có cô gái dịu dàng nào hết.

Ôm anh ngủ, chỉ có cô.

+++

Lục Phồn tỉnh dậy, Nghe Giản đã vệ sinh, thay quần áo xong. Cô đứng bên cửa sổ sát đất ngắm cảnh tuyết, bóng lưng mảnh mai thẳng tắp trầm mặc.

Lục Phồn nằm đó, nghiêng đầu nhìn mấygiây, vén chăn lên, tìm ở cuối giường chiếc đồ lót nhẵn nhúm. Anh mặc đồ lót xong, mặc chiếc quần ở tủ đầu giường, đến bên cạnh Nghe Giản.

Ôm lấy eo Nghe Giản.

Cô giật mình, xoay người vào trong lòng anh.

“ Tỉnh rồi à?”.

Lục Phồn gật đầu. Nghe Giản ngược mắt nhìn anh.

Anh không mặc áo, cơ thể trần trụi với đường cong trơn láng, cơ bắp rắn chắc.

Cô biết thân hình anh rất đẹp. Nghe Giản đưa tay lên ngực anh, chậm rãi đi xuống, vuốt ve cơ bụng. Sau đó, cô búng một cái, nhếch môi liếc anh: “ Còn trêu chọc em, đêm qua chưa đủ à?”.

Lục Phồn không lên tiếng, ánh mắt tối như mực thu lấy cô. Nghe Giản không nói nữa, dán mặt vào ngực anh, dựa lên lồng ngực nóng hằm hạp của anh một lúc.

Hiếm khi yên bình như thế.

Ngủ qua bữa sáng, bọn họ đi thẳng ra ngoài ăn trưa.

Đối diện khách sạn là trường đại học, khu phố ẩm thực nằm rải rác gần đó. Nhưng vì năm mới, sinh viên ở lại trường ít đến thương cảm. Vì thế, quán xá xung quanh hầu như đóng cửa hết, chỉ lẻ tẻ một vài quán mở cửa, giống như tranh giành chiến sĩ thi đua.

Lục Phồn dắt Nghe Giản đi thong thả dọc con đường. Hai dấu chân song song đọng trên tuyết, một lớn một nhỏ.

Nghe Giản cúi đầu, nhìn thoáng qua giày của Lục Phồn, nghiêng đầu hỏi: “ Sao không đi đôi giày em mua?”.

Lục Phồn cũng nhìn giày của mình, ngẩng đầu trả lời: “Đôi này vẫn đi được”.

Nghe Giản nhú mày: “Đôi này của anh đi mấy năm, nước tuyết thấm hết vào rồi còn gì”.

“ Không đâu”.

Anh vừa nói xong, thấy mặt Nghe Giản xịu xuống. Anh đổi giọng: “ Có một ít”.

Nghe Giản bỗng siết mạnh tay anh một cái, chép miệng: “ Nhanh lên, ăn cơm trước đã”.

Bọn họ vào một quán lẩu nhỏ, tên quán rất dân dã, quán “ Lẩu Trương Lão Khảm”.

Đây là một quán lẩu giả cả rất phải chăng, nước dùng không tệ, đồ ăn cũng được, thực đơn phong phú. Hai người ăn xong bỏ ra chưa đến 80 tệ.

Lúc thanh toán, Nghe Giản cho rằng ông chủ tính sai tiền. Lục Phồn chăm chú kiểm tra lại hóa đơn, phát hiện ông chủ đã tính thừa một suất thịt viên. Như vậy sau khi tính xong, thanh toán chưa đến 70 tệ. Quả là rẻ đến không ngờ.

Trên đường trở về, Nghe Giản nhìn ngó cửa hàng hai bên đường, cuối cùng tìm thấy một cửa hàng vẫn còn bán giày, kéo Lục Phồn vào chọn lấy một đôi.

Trở lại khách sạn, Lục Phồn thay giày tất, Nghe Giản hỏi: “ Anh muốn đi chơi đâu không?”.

Lục Phồn cầm chiếc tất ướt đầm, nhất thời không trả lời.

Nghe Giản bảo: “ Thời điểm này rất hợp để đi chơi, bình thường phải chen lấn, giờ thì thoải mái đi”.

Đương nhiên, đừng nghĩ đến chuyện tới đền chùa.

Lục Phồn suy nghĩ một chút: “ Có thể đến Thiên An Môn không?”.

Nghe Giản nhú mày: “ Anh đúng là đứa con tốt của Đảng”.

Tuyết đọng quá dày, không tiện lái xe, Nghệ Giản dẫn Lục Phồn đi tàu điện ngầm.

Nghê Giản không thạo tuyến xe điện ngầm ở Bắc Kinh, cô từng ngồi cách đây ba năm, nên phải tìm hiểu kỹ tuyến đường trước. Cũng may lộ trình không xa, ngồi tuyến số 4 đến Tây Đan, hơn mười phút đã tới nơi.

Quả nhiên là lễ mừng năm mới, trong tàu điện ngầm trang trí hoàn toàn mới, ở cửa lớn treo đèn lồng chữ “Phúc” đỏ chói, rất có không khí ngày lễ. Lúc xuống tàu ở Tây Đan họ còn được nhân viên tặng cho một món quà xuân nho nhỏ - là hai chiếc kết cát tường.

Nghê Giản và Lục Phồn mỗi người một cái.

Nghê Giản cầm chiếc hộp lên lắc lắc, nói với Lục Phồn: “Thật không ngờ, món quà tình nhân đầu tiên của chúng ta lại là thứ đồ chơi này”. Nói xong, cô tự cười thành tiếng.

Lục Phồn nghiêng đầu, nhìn cô hết sức nghiêm túc.

Nghê Giản bĩu môi: “Sao thế?” “Không sao cả”. Anh quay mặt đi.

Nghê Giản vô cùng buồn chán mân mê chiếc kết cát tường, không để ý Lục Phồn đang cúi đầu mỉm cười.

Quà tình nhân.

Nghê Giản không ngờ sẽ gặp phải kiểu thời tiết như thế này, lại còn là ngày đầu của năm mới, quảng trường Thiên An Môn vắng như chùa bà đanh, không có người mấy.

Không ngờ, vẫn có một đám người đến đây thưởng thức cảnh tuyết.

Nghê Giản không hiểu lắm. Nếu không phải Lục Phồn hăng hái, có chết cô cũng không nghĩ năm mới sẽ tới đây để ngắm chủ tịch Mao.

Nơi này, cô từng đến khi còn bé. Nghệ Giản không biết, Lục Phồn cũng từng tới đây.

Hè năm ấy, lần đầu tiên cả gia đình họ đã đến Bắc Kinh du lịch.

Khi đó, anh còn tới Đại học Thanh Hoa.

Đây là trường đại học anh muốn thi vào.

+++

Rời quảng trường Thiên An Môn, là bốn rưỡi chiều. Nghệ Giản dẫn Lục Phồn đi dọc phía Tây con phố Trường An. Lúc đi qua Nhà hát Quốc gia, phía trước không biết ai đã làm rơi tờ quảng cáo màu đỏ thắm.

Nghê Giản dẫm chân lên, cúi đầu nhìn, thoáng dừng lại. Cô rút chân, xoay người nhặt tờ quảng cáo, liếc nhìn thông tin chính.

19h tối ngày 12 tháng 2, Đoàn nghệ thuật Ý sẽ biểu diễn vở nhạc kịch “Đền Trời” tại Nhà hát Quốc gia...

Ánh mắt Nghệ Giản chạy xuống dòng cuối cùng, rơi trên hàng chữ nhỏ màu xanh bắt mắt. Trong tầm mắt cô chỉ còn lại hai chữ:

Danielsu

+++

Nghê Giản nhìn quá lâu, khiến Lục Phồn cảm thấy kỳ lạ, anh liền liếc mắt ghé sang.

Là một buổi biểu diễn ca kịch.

Lục Phồn nhìn Nghệ Giản. Cô đang im lặng, cúi đầu.

Một lát sau, Lục Phồn nắm tay cô. Nghệ Giản ngẩng đầu, vẻ mặt ngây ngẩn.

Lục Phồn hỏi: “Nhìn gì thế?”.

“Gi cơ?”.

Lục Phồn chỉ vào tờ quảng cáo: “Cái này”. Con người Nghệ Giản chuyển động, định thần lại, trả lời: “Là một vở ca kịch thôi”.

Lục Phồn không nói thêm. Nghệ Giản khẽ nhếch môi: “Người điếc xem ca kịch, không phải phung phí của trời sao?”.

Nói xong, cô rút tay về, đi đến thùng rác bên cạnh, ném tờ quảng cáo vào trong, cất bước rời đi. Lục Phồn nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô hồi lâu, cất bước đuổi theo.

+++

Buổi tối, Nghe Giản tắm xong từ nhà tắm đi ra, phát hiện Lục Phồn không ở trong phòng. Ba lô và quần áo của anh vẫn ở đây, nhưng không thấy người đâu.

Nghê Giản cảm thấy hơi lạ, cầm điện thoại nhắn tin cho anh: “Anh đang ở đâu đấy?”.

Đợi mấy phút, không thấy hồi âm. Cô nắm điện thoại, con giận dần dần bốc hỏa. Anh ra ngoài không nói một câu là có ý gì.

Một tiếng sau, anh trở về.

Nghê Giản ngồi trên giường, thấy anh từ cửa đi vào, liếc nhìn một cái xong lại cúi mặt xuống điện thoại. Ngón tay cô ấn rất nhanh. Lục Phồn lại giận, cúi đầu nhìn lướt, là một game nhẹ nhàng. Nhưng thao tác của cô giống như đang đánh nhau.

Anh cảm nhận được tâm trạng của cô đang không tốt. Từ lúc đi chơi về, cô có vẻ không vui.

Nghê Giản buồn vui thất thường, Lục Phồn biết trước nên hiện tại không cảm thấy bất ngờ. Cô muốn cáu, vậy anh nhường là xong, không sao hết.

Hôm sau, cả ngày ở trong khách sạn, trước khi ăn cơm tối, Nghe Giản từ nhà tắm đi ra, lại phát hiện không thấy Lục Phồn.

Đợi mười phút mới thấy anh về.

Nghê Giản rất giận.

Dạo này anh càng ngày càng không khai báo.

Nghê Giản ném di động xuống, đi đến nói: “Anh muốn ngắm cô gái nào, cứ nói thật ra đi, em sẽ cho anh thời gian đi hẹn hò, lén lút lút lút như thế thú vị lắm à?”.

Lục Phồn khẽ giật mình, nhú mồm: “Em nói vớ vẩn gì thế?”.

“Em nói bậy gì à?”. Nghe Giản nổi giận, nhón chân nắm chặt cổ áo anh: “Lục Phồn, con mẹ nó, bây giờ anh chán tôi rồi phải không? Muốn thay đổi, đứng núi này trông núi nọ hả?”.

Lục Phồn túm tay cô, hạ xuống: “Em làm sao thế? Ăn phải thuốc nổ à?”.

“Tôi làm sao à?”. Nghe Giản cười lạnh: “Anh xem làm sao được chứ? Hai ngày nay anh làm gì, anh lẳng lặng biến mất, làm như mắt tôi mù ấy! Anh thấy chán tôi, vậy thì biến đi!”.

“Nghê Giản”.

Anh cao giọng, lạnh lùng nghiêm túc.

Nghê Giản không nghe được, nhưng thấy thái dương của anh nổi gân xanh.

Anh đang tức giận.

Nghê Giản không nhúc nhích, đôi mắt lạnh lẽo, trầm mặc nhìn anh.

Ánh mắt thoáng giao thoa, Lục Phồn mím môi quay đi, lấy hai tấm vé trong túi quần ném lên bàn rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, cho đến khi cửa nhà vệ sinh khép lại.

Tầm mắt cô rơi trên bàn.

Cô đi đến, cầm lấy chiếc vé, giật mình.

Vớ ca kịch “Đền Trời”.

Hai ghế VIP.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 36

Lục Phồn ở trong nhà vệ sinh lâu hơn ngày thường. Anh ngồi trên nắp bồn cầu hút xong hai điếu thuốc rồi mới đi tắm.

Không biết có phải do lấy tính nóng giận vô vớ của Nghê Giản hay không, mà trong lòng Lục Phồn cũng có chút bức bối.

Nghê Giản nóng tính thô bạo như thế nào, Lục Phồn từng lĩnh giáo.

Nghê Giản trả miếng như thế nào, anh cũng biết.

Lúc cô vừa tới tìm anh, còn ác liệt hơn bây giờ nhiều, không nghe lời, đối chọi, bắt càn đòi, không có chuyện gì cũng trêu chọc anh. Anh thấy hơi phiền phức nhưng không kiềm chế được mà ngã nhào vào.

Tính cách của cô là như vậy, Lục Phồn không cảm thấy chán ghét, cũng không muốn cô phải thay đổi. Thậm chí, anh còn không để tâm vì cuối cùng cô đã dành trái tim cho anh.

Hôm giao thừa, trước khi anh bắt tàu đuổi theo, Tôn Linh Thực đã tới tìm anh, nói với anh rằng Nghê Giản chỉ đùa bỡn anh mà thôi. Lục Phồn không nghe Tôn Linh Thực nói hết liền bỏ đi.

Trong mối quan hệ này, anh bị tai bị mồm, trở nên mù quáng. Mấy ngày nay, Nghê Giản đối xử rất tốt với anh, quan tâm đến anh. Anh tưởng rằng, bọn họ đã không còn sự khác biệt.

Nhưng hình như sai rồi. Người con gái Nghê Giản này, anh chưa từng hiểu một giây.

+++

Lục Phồn tắm xong đi ra, Nghê Giản đang nằm trên giường. Hai chiếc vế đặt trên tủ đầu giường. Lục Phồn xốc góc chăn lên, nằm xuống bên cạnh. Giường rất rộng, giữa bọn họ để lộ không ít khe hở.

Lục Phồn nhấn tắt đèn đầu giường. Trong bóng tối, hai người nằm yên lặng, đều không ngủ, không nói một câu.

Không biết qua bao lâu, Nghê Giản đưa tay sang, nắm tay Lục Phồn trong chăn. Lục Phồn không phản ứng. Nghê Giản nghiêng người sát lại gần, chui đầu vào trong chăn. Hai tay cô quấn lấy đôi bàn tay to rộng của anh, nhẹ nhàng kéo qua.

Trong chiếc chăn đen kịt, môi cô hôn lên mu bàn tay anh. Lục Phồn mấp máy môi, kéo căng cơ thể bất động. Nghê Giản buông lỏng tay anh ra, chuyển động trong chăn.

Vài giây sau đó, trên thắt lưng Lục Phồn có thêm hai cánh tay. Anh không kịp ấn chặt, chiếc quần đã bị lột bỏ. Lục Phồn không nén được cơn tức, bắt lấy tay cô.

Nhưng vô dụng.

Cô quyết tâm chinh phục anh, lấy lòng anh. Không ngăn được.

Miệng cô mềm mại ướt át, không quá nóng nhưng thiêu đốt anh.

Rõ ràng, đây là lần thứ hai làm chuyện này, nhưng cô dường như đột nhiên nắm giữ cẩn thận hơn, khẽ liếm láp, hôn chậm rãi, thi thoảng gặm cắn, vừa dịu dàng vừa tàn nhẫn.

Quả là muốn giết người.

Đôi mày đen kịt của Lục Phồn cau tít, trong cổ họng phát ra những âm thanh khàn khàn khó chịu.

Làm cho đến khi anh ra, Nghê Giản mới dừng lại. Chuyện này mệt mỏi quá đi. Nghê Giản nằm thờ bên đùi Lục Phồn, gò má dán lên da anh, trao đổi nhiệt độ của nhau. Mồ hôi trên người cô dấp dính khó chịu. Ý thức Lục Phồn dần tỉnh táo, nhấc tay Nghê Giản, để đầu cô lộ khỏi chăn.

Hơi thở của Nghê Giản từ từ ổn định. Trong bóng đêm, cô mở to đôi mắt, không nhìn rõ thứ gì. Nhưng giờ phút này, cô nhìn rõ.

Lục Phồn không có vấn đề, vấn đề là ở cô.

Cô là một kẻ khôn kiếp.

+++

Suốt đêm Nghê Giản ngủ không yên giấc, lúc mê lúc tỉnh. Không phải giấc mơ tốt đẹp, từng gương mặt lần lượt xuất hiện trong giấc mơ, cô không gọi ra tên của bọn họ, nhưng có thể nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt bọn họ. Hoặc xem thường, hoặc chán ghét. Cuối cùng, tất cả đều hợp lại thành một dáng người.

Đã lâu rồi cô không mơ tới người đó. Cuối giấc mơ, không thấy gương mặt người kia, cô nhìn thấy Lục Phồn. Anh cau mày bảo cô cút đi.

Nghê Giản bừng tỉnh, toàn thân lạnh như băng, người đỏ đầy mồ hôi.

Đèn bật, trong phòng sáng trưng, dưới ánh đèn, gương mặt Lục Phồn ghé sát.

“Sao vậy?”. Anh tự tay lau mồ hôi trên mặt cô.

Con người Nghê Giản vẫn không chuyển động, đặt cổ định trên mặt anh.

Lục Phồn: “Gặp ác mộng à?”.

Nghê Giản không trả lời, tay rút khỏi chăn, che lên mu bàn tay của anh. Cô nhắm mắt lại, cọ mặt vào tay anh, dằng dấp nhu thuận hiếm thấy.

Lục Phồn không nhúc nhích.

Vài giây sau, Nghê Giản mới mở mắt, nói: “Anh hôn nhẹ em, được không?”.

Lục Phồn khẽ giật mình, lát sau cúi đầu đặt một nụ hôn lên chiếc trán bóng mịn của cô.

Nghê Giản thỏa mãn, khẽ thở phào, nhắm mắt.

Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt hơi háp háy.

+++

Lúc rời giường, không ai nhắc đến chuyện không vui tối qua. Bọn họ rửa mặt, ăn cơm như bình thường. Buổi sáng không ra ngoài, làm ỏ trong khách sạn xem tivi. Xế chiều đi Viên Minh Viên chơi một chuyến, cơm nước xong xuôi cùng nhau đến Nhà hát Quốc

gia.

Trong nghệ thuật biểu diễn Trung Quốc, “Đền Trờ” không hề cần nhạc đệm, đoàn nghệ thuật sẽ trực tiếp đưa dàn nhạc của mình đến nơi biểu diễn, do một người chỉ huy dẫn dắt, mời bạn thân của mình Daniel Su đảm nhiệm nhạc phổ piano.

Một sự kết hợp mạnh mẽ và bắt mắt như vậy nên rạp hát chật ních người.

Lục Phồn không dễ mua được hai chiếc vé VIP, anh phải tìm đến đám chợ đen.

Vị trí của bọn họ gần sân khấu, tiện cho Nghê Giản quan sát.

Diễn xuất quả thực rất đặc sắc. Đến lúc chào cảm ơn, khán giả dâng cao nhiệt tình, diễn viên cũng hết sức phấn khởi, liên tiếp cảm ơn vài ba lượt mới hạ màn.

Nhưng Nghê Giản dường như không xem vở diễn, ánh mắt của cô chỉ đặt lên một người.

Người đó mặc chiếc áo bành tô màu đen, ngồi im lặng trên sân khấu, ngón tay khiêu vũ trên những phím đàn đen trắng.

Đã hơn bốn năm

Cô rời xa cuộc đời anh ta đã bốn năm. Từ mười tám tuổi đến hai mươi hai tuổi. Cô không nhớ rõ bao nhiêu lần ngồi dưới khán đài lơ mơ như vậy, nhìn anh ta tỏa sáng trên sân khấu. Cô bất chấp mưa gió chạy khắp Châu Âu, đuổi theo anh ta từ quốc gia này đến quốc gia khác, xem toàn bộ các buổi biểu diễn. Cô vĩnh viễn không nghe được tiếng đàn của anh ta, nhưng cô chưa từng bỏ cuộc.

Sau bốn năm, cô gặp lại anh ta lần nữa, trông thấy chính mình những năm đó, vừa khủng khiếp vừa buồn cười.

Daniel Su, Tô Khâm.

Nghê Giản im lặng nhắm mắt mấy lần.

Cô cực kỳ bình tĩnh.

Trái tim không hề nhảy nhót vì anh ta.

Cô chắc chắn.

Sau khi tan cuộc, Nghê Giản và Lục Phồn ra ngoài bằng cửa Bắc.

Lúc qua sân nghỉ, Lục Phồn bỗng nhiên dừng bước.

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy?”.

“Có người gọi em”.

Nghê Giản theo tầm mắt nhìn ra phía sau anh. Một người đàn ông chạy tới, hai mắt tỏa sáng: “Jane, đúng là cô rồi”.

Nghê Giản không lên tiếng, người đàn ông không dừng sự hưng phấn, tiếp tục nói: “Tôi còn tưởng bị hoa mắt cơ đấy. Đúng là cô. Trời ạ, tôi mới ở Châu Phi có mấy năm, cô đã đẹp lên nhiều. Tôi đã bảo tên Tô Khâm kia không biết nhìn hàng gì mà. À, đúng rồi, cậu ấy có biết cô đến đây không?”.

Câu hỏi thốt ra, không đợi Nghê Giản trả lời, lại như nhớ tới chuyện gì, anh ta vội vàng nói: “À, tôi nghe nói... tin tốt cô nên biết. Cậu ta ly hôn rồi. Hiện tại cậu ta đang độc thân, cô vẫn còn cơ hội đấy, từng từ bỏ nhé”.

Nghê Giản hơi ngơ ngác, nhanh chóng trở nên ngây ngẩn.

Thì ra, cô bỏ đi, anh ta kết hôn, rồi lại ly hôn.

Nhưng, những chuyện ấy có liên quan gì tới cô chứ?

Nghê Giản hơi buồn cười.

Thấy cô không có biểu lộ gì, người đàn ông ngăn người bất ngờ, có chút hoài nghi: “Cái này... cô là Nghê Giản đúng không?”.

Nghê Giản bật cười, trả lời hờ hững: “Đã lâu không gặp”.

Anh ta cười rộ lên: “Tôi đã nói là không nhận sai mà. Đúng rồi, hai hôm nữa chúng tôi có cuộc tụ tập nho nhỏ”. Anh ta móc danh thiếp đưa cho Nghê Giản: “Đây là số điện thoại của tôi. Cô tới thì báo cho tôi biết, tôi sẽ sắp xếp, chắc chắn phải để cô gặp Tô Khâm, lần này đảm bảo không xảy ra sự cố”.

Vừa dứt lời, đằng trước có người gọi, anh ta liền nhét tấm danh thiếp vào tay Nghê Giản, không kịp hàn huyên, vội vàng cáo từ.

Nghê Giản rũ mắt xuống nhìn, lúc ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Lục Phồn.

Cô nhìn thẳng vào anh, chờ anh mở miệng.

Nhưng Lục Phồn không hỏi.

Nghê Giản hít một hơi, bảo: “Đi thôi”.

Đêm nay, Lục Phồn trầm mặc khác thường, Nghê Giản trong lúc vô tình quay đầu, phát hiện anh đang như có như không nhìn cô.

Mấy lần cô định mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Đây chính là chuyện tồi tệ của cô, cô giải quyết chưa xong nên không muốn nói với anh.

Đợi một ngày nữa đi. Đợi cô tự tay đặt dấu chấm hết, rồi nói cho anh biết, trong trái tim cô đã sạch bong, tất cả chỉ còn lại vị trí của anh mà thôi.

Trước khi gần đi ngủ, Lục Phồn ngồi trên giường xem tivi, Nghê Giản kéo chiếc hộp nhỏ ra tìm kiếm.

Chiếc hộp này đã theo cô hơn mười năm. Bên trong hộp có một gói da, Nghê Giản không hề mở nửa năm nay. Cô kéo khóa, lôi một chiếc túi màu đen không thấm nước ra, trong túi có một hộp gấm. Nghê Giản bỏ hộp gấm vào trong túi xách, đặt chiếc hộp lại như cũ.

Ngày hôm sau là mừng bốn, buổi sáng, Nghê Giản nhận được tin nhắn của Trình Hồng, nói Tiêu lão phu nhân bị ngã, bảo cô về nhà hỏi thăm, cô trả lời xé chiều sẽ đến.

Lúc ăn cơm trưa, Nghê Giản hỏi Lục Phồn khi nào đi làm. Lục Phồn nói mừng tám tháng giêng.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên: “Lần này nghỉ dài thế”.

Lục Phồn đáp: “Biết anh muốn đến Bắc Kinh, đội trưởng đã điều động thêm cho ba ngày”.

Nghê Giản a một tiếng, gật đầu: “Đội trưởng đối với anh rất tốt”. Cô dừng lại, nhớ ra: “Vậy phải đặt vé trước đi”.

Lục Phồn: “Để anh mua”.

Nghê Giản thoáng ngừng, gật đầu: “Được, để anh mua”.

“Mua ngày đó hay thế nào?”.

“Tùy anh”.

Ánh mắt Lục Phồn thâm trầm nhìn cô một cái.

Nghê Giản không chú ý, ném chìa khóa xe cho anh: “Buổi tối em không ở đây, anh nhàn rồi không có chuyện gì thì đi chơi một mình đi”.

+++

Buổi tối, Nghê Giản ra khỏi Tiều gia, nhấn một tin, hỏi anh có thời gian gặp mặt không, không khéo phải đi Thượng Hải, mai mới có thể trở về.

Nghê Giản quay lại khách sạn, Lục Phồn đã ở đó. Nghê Giản ném túi xách lên bàn, bước vào nhà vệ sinh.

Qua mấy phút, chiếc điện thoại trong túi xách của Nghê Giản phát ra âm thanh.

Lục Phồn đưa mắt nhìn chằm chằm vào chiếc túi màu trắng.

Tiếng chuông đã tắt. Nhưng anh vẫn nhìn.

Tiếng nước trong nhà tắm chưa dứt.

Hai phút sau, Lục Phồn đứng dậy, đến bên bàn, lôi điện thoại trong túi của Nghê Giản ra.

Có hai thư đến chưa đọc. Lục Phồn không mở xem, chỉ thấy trên giao diện xuất hiện thông báo nhanh. Đó là nội dung của tin nhắn thứ hai, gồm sáu chữ -

Chắc chắn, Tô Khâm sẽ đến.

Lục Phồn đứng một lúc, đặt di động xuống xong thu tay, trong lúc vô tình gạt phải chiếc dây đeo. Chiếc túi rơi xuống đất, một chiếc hộp trong túi lặn ra. Lục Phồn cúi người nhặt, vừa nhắc nắp lên, tay liền khựng lại.

Anh nhìn thấy một bức ảnh, đen trắng, là chân dung một người đàn ông.

Dưới tấm ảnh, hai tờ đơn đâm vào trong mắt –

MY LOVE.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 37

Nghê Giản sấy khô tóc mới ra khỏi nhà tắm. Trước khi đi ngủ, cô nhìn điện thoại, trả lời tin nhắn, hỏi anh ta địa chỉ. Lục Phồn đã nằm trong chăn. Nghê Giản hơi ngạc nhiên vì thấy anh đi ngủ sớm.

Cô vén chăn lên ngồi vào ổ, hỏi: “Hôm nay anh đi chơi mệt lắm à?”. Lục Phồn không trả lời, cũng không mở mắt.

Nghê Giản nằm úp sấp lên người anh, ghé sát mặt: “Ngủ gì chứ”. Nói xong, cô vurun tay nhéo mặt anh.

Tay bỗng bị bắt lấy. Lục Phồn mở mắt ra.

“Em đã nói là anh không ...”.

Giọng nói đứt quãng, miệng Nghê Giản há to. Lục Phồn đang nhìn cô. Ánh mắt của anh khiến cô giật mình. Anh nhắm mắt lại, cánh môi hơi ngáp ngừng: “Anh muốn ngủ”.

Nghê Giản im lặng nhìn anh hồi lâu, phản ứng thật chậm ồ lên một tiếng, đòi người rời khỏi anh.

Đêm nay, Nghê Giản rất biết điều, không làm loạn. Cô có cảm giác hình như Lục Phồn mệt thật, anh nằm đó không động đậy. Cô sợ đánh thức anh,

suốt đêm không dám chợp quây, quá nửa đêm mới ngủ, nhưng mới sáng đã tỉnh giấc.

Cô quay sang nhìn, Lục Phồn vẫn đang ngủ. Nghe Giản nhẹ tay nhẹ chân rời giường, nhìn điện thoại, mới 6h01’.

Cô đứng bên bàn một lúc, thay đổi ý định. Cô không muốn đợi đến giữa trưa, bây giờ mang những thứ kia đi trả, trở về vẫn có thể ở cùng với Lục Phồn cả ngày.

Nghe Giản thay quần áo, vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau khi xong xuôi, cô cầm túi xách ra cửa đổi giày.

Trước khi ra cửa, Nghe Giản vô tình nhìn lướt qua giường, đứng nắm chặt tay nắm cửa một lúc.

Lục Phồn đã tỉnh. Anh đang ngồi trên giường nhìn cô.

Nghe Giản nhú mày, hơi ngạc nhiên: “Anh ngủ không ngon à?”. Sao qua một đêm, dáng dấp của anh nhìn tiêu tụy hơn ngày hôm qua, ánh mắt hình như còn có cả tơ máu?

Lục Phồn không lên tiếng.

Nghe Giản nói: “Giờ còn sớm, em ra ngoài gặp bạn, anh ngủ tiếp đi”.

Lục Phồn không đáp lời, im lặng nhìn cô, chậm chậm hỏi: “Không thể không đi à?”.

Nghe Giản khẽ giật mình, đáp: “Phải đi”.

Lục Phồn mím chặt môi. Hai giây sau, gật đầu.

Lúc Nghe Giản quay đi, thấy môi Lục Phồn gật gật.

Anh gọi tên cô.

Nghe Giản nhìn anh.

Lục Phồn bảo: “Đừng lái xe, ngồi taxi đi”.

+++

Nghe Giản ra cửa, gửi hai tin liên tiếp, cuối cùng đầu bên kia cũng có hồi âm. Nghe Giản theo lời dặn của Lục Phồn, không lái xe, xuống lầu bắt taxi.

Nghe Giản đi taxi mất hơn 1 tiếng mới đến khu Triều Dương.

Cô đứng dưới lầu nhấn tin gọi xuống, hơn mười phút mới thấy xuất hiện, anh ta (*) vừa há miệng liền hỏi: “Jane, cô vội vã đến đây có chuyện gì gấp à?”.

Nghe Giản đáp: “Không có chuyện gì lớn. Chỉ là có mấy thứ muốn nhờ anh trả lại cho Tô Khâm”.

“Thứ gì vậy?”.

Nghe Giản lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp: “Mấy năm trước anh ấy đã bỏ lại không ít đồ, đều trong đây cả”.

Anh ta ngơ ngác không hiểu cầm lấy chiếc hộp, vừa mở ra nhìn liền giật mình.

Bên trong giống y như một chiếc tủ chứa đồ, nào ảnh chụp, khay áo, bút máy, bật lửa... Tất cả đều là của Tô Khâm.

“Cô... đây là...”.

Nghe Giản trả lời lạnh nhạt: “Hồi đó tôi bị bệnh, muốn trộm ít đồ. Giờ khỏi rồi, biết những thứ này không thuộc về tôi nên phải trả lại cho anh ấy”.

Anh ta sừng sốt nhìn cô: “Jane, ý cô là...Không đi tụ tập, không gặp cậu ấy?”.

Nghe Giản gật đầu: “Không còn gì để gặp”.

Nghe đến đây, anh ta hiểu ra tính nghiêm trọng của vấn đề, cau mày hỏi: “Jane, cô muốn vứt bỏ Tô Khâm phải không?”.

“Đừng nói vứt bỏ hay không vứt bỏ”. Nghe Giản cong mắt, ý cười tràn ra: “Có một người đàn ông đang đợi tôi, hẹn gặp lại”.

+++

Nghe Giản rời tiểu khu, đi bộ một đoạn lên trên cầu. Cô đứng dựa lan can đá một lúc, gió lạnh thổi tới trước mặt, cô vẫn cười thành tiếng.

Những chuyện trước đây giống ngày hôm qua, đã trôi qua.

Những chuyện sau này giống như tương lai, bắt đầu lại từ đầu.

Tốt rồi, một Nghê Giản chìm trong bóng tối trước kia đã chết rồi.

+++

Lục Phồn thu dọn ba lô xong xuôi, tắt đèn. Vừa ra đến cửa, anh nhìn thoáng qua căn phòng trọ, ngăn ngơ giấy lát. Lục Phồn đeo túi ra khỏi cổng chính khách sạn, đi theo con đường hướng đến ga tàu điện ngầm.

Ga tàu điện này Nghê Giản đã dẫn anh đến, anh vẫn nhớ đường, đi bảy tám phút là đến.

Anh mua vé, đi vào, tìm tuyến số 9. Tuyến số 9 thông tới nhà ga phía Tây Bắc Kinh.

Lục Phồn kiểm tra trên điện thoại di động, nhà ga phía Nam là đường sắt cao tốc, nhà ga phía Tây đều là xe lửa bình thường. Tàu cao tốc rất nhanh, chỉ nửa tiếng là đến. Anh đến phòng bán vé mua vé chuyến gần nhất, vé đứng, 7h30' khởi hành.

+++

Tâm trạng Nghê Giản rất tốt, lúc quay về cô còn tới phố ẩm thực, mua rất nhiều đồ ăn cho Lục Phồn, bắt taxi trở về khách sạn đã hơn 10 giờ.

Cô lên lầu, gõ cửa, không có người ra. Nghê Giản đoán Lục Phồn đang ở trong nhà vệ sinh, nên cô không gõ lại nữa mà lúi thúi phòng để mở cửa.

Trong phòng tối om.

Nghê Giản nhíu mày.

“Lục Phồn?”. Cô gọi một tiếng, đi tới nhà vệ sinh.

Đẩy cửa ra, bên trong trống không. Nghê Giản quay người nhấn đèn, đảo mắt quanh phòng một vòng, gương mặt tái nhợt. Không thấy ba lô của anh, quần áo cũng không có.

Một chiếc thẻ phòng khác đặt trên bàn.

Nghê Giản nhìn chăm chăm, vai buông lỏng, chiếc túi trong tay rơi xuống đất. bánh đậu Hà Lan lăn ra khỏi túi, vỡ nát.

+++

Trên chuyến tàu đông đúc, Lục Phồn ngồi xỏm ở hành lang. Xung quanh đều là những hành khách không mua vé ngồi, mọi người chen chúc một chỗ, cao giọng nói chuyện phiếm.

Lục Phồn không tham gia.

Trên tàu đủ hệ thống sưởi, gương mặt anh hơi đỏ, ánh mắt cũng thê. Suốt đêm qua không ngủ, anh có chút mệt mỏi, nhưng với hoàn cảnh như thế này hoàn toàn không có khả năng để nghỉ ngơi.

Lục Phồn đứng thẳng lên, đặt ba lô treo lên cánh tay, đi vệ sinh. Anh lúi từ trong chiếc túi cạnh nhỏ của ba lô ra một bao thuốc, rút lấy hai điếu. Anh dựa vào cửa, nhìn chăm chăm vào chiếc gương nhỏ trên bồn rửa tay, nhìn mặt mình trong đám khói lượn lờ.

Anh nhắm mắt lại, phả một vòng khói.

Cứ như vậy đi.

Rất tốt.

Xe lửa đầu chữ Z nhanh so với tàu lửa thường, nhưng so với tàu cao tốc, vẫn rất chậm, tám giờ tối mới đến nơi.

Lục Phồn ra khỏi nhà ga, ngồi xe buýt về nhà, chỉnh đốn sơ qua rồi quay lại đội.

Ông chủ phòng thường trực nhìn thấy anh, vô cùng ngạc nhiên: “Ồ, không phải đi Bắc Kinh sao? Cũng chưa đến phiên cậu quay lại đội cơ mà, sao lại về thế này?”.

“Không có việc gì nên về sớm ạ”.

Lục Phồn không nhiều lời, tiến vào đại viện. Đội trưởng Trần tuy ngạc nhiên, nhưng vì anh về sớm nên rất phấn khởi, không đủ nhân lực trong dịp tết, thiếu đi một người quả là một sự chênh lệch không hề nhỏ.

Tối đó Lục Phồn trở về liền có hai lần báo động.

Sáng sớm ngày hôm sau, còi báo động vang lên lần nữa, khu đang phát triển Lâm Nguyên bị phát nổ. Sau báo động, trung đội điều bốn chiếc xe cứu hỏa, 22 lính phòng cháy chữa cháy đến ứng cứu.

Buổi sáng cùng ngày, vụ nổ ở khu đang phát triển Lâm Nguyên đã trở thành sự kiện truyền thông lớn, tiêu đề nổi bật trên các trang mạng.

Đêm đó, buổi họp báo đầu tiên đã được tổ chức, chính thức thông báo có 78 người chết, trong đó có 31 nhân viên cứu hỏa.

+++

Bắc Kinh.

Bệnh viện Hiệp Hòa.

Nghê Giản tỉnh lại sau hôn mê. Trong phòng bệnh không có người thứ hai. Nghê Giản há to miệng, cổ họng đau rát. Cô muốn rời giường uống nước, động dậy cơ thể, phát hiện toàn thân đều đau nhức. Cô cúi đầu nhìn, tay phải bó thạch cao. Giữa lòng mày Nghê Giản chong chát nếp gấp.

Lúc này, cửa phòng mở, hai người đi tới, Trình Hồng ở phía trước, di nhân viên chăm sóc ở phía sau. Thấy Nghê Giản tỉnh, Trình Hồng thở hắt ra, nhưng sắc mặt không có gì thay đổi, vẫn nghiêm túc như trước.

Bà đến bên giường, nhìn Nghê Giản chăm chăm. Nghê Giản cũng nhìn Trình Hồng.

“Mẹ thu xe lại rồi, sau này con không được chạm vào xe nữa”. Trình Hồng nói.

Trên gương mặt tái nhợt của Nghê Giản không chút biểu hiện. Cô không lên tiếng, Trình Hồng cũng không thèm để ý, bắt đầu dạy dỗ Nghê Giản như mọi lần.

Bà nghiêm nghị nói hết những lời cần nói. Mặt Nghê Giản vẫn ngây ra, không hề đáp lại.

Qua hồi lâu, lúc Trình Hồng chuẩn bị rời đi, Nghê Giản mới gọi một tiếng: “Mẹ”.

Trình Hồng dừng bước. Giọng Nghê Giản khàn khàn: “Đưa di động cho con, được không?”.

Trình Hồng quay lại, nhìn cô: “Vỡ rồi không dùng được nữa”.

Ánh mắt Nghê Giản sững sờ giây lát. Mấy giây sau, cô nói: “Con phải trở về”.

“Trở về?”. Trình Hồng hỏi: “Bộ dạng con ra nông nổi như thế này, ra sân bay còn bỏ không nổi, quay về thế nào chứ?”.

Nghê Giản nhìn bà chăm chăm, nhắc lại: “Con phải trở về”

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 38

Thái độ của Nghê Giản đã chọc giận Trình Hồng. Vì Nghê Giản đột nhiên bị tai nạn, nên Trình Hồng không thể không tháo hai cuộc họp vô cùng quan trọng. Việc đó khiến Tiêu Kính có vẻ không vui. Trình Hồng biết Tiêu Kính luôn có ấn tượng không tốt đối với Nghê Giản. Giờ lại thêm chuyện này, tội tệ càng trở nên tội tệ hơn.

Trình Hồng nhíu chặt mày.

Bao năm như vậy, cho tới bây giờ, Nghê Giản vẫn không khiến làm cho người ta bớt lo lắng, ngày bé không đáng yêu, lớn lên thì ương bướng, không có chút tiến bộ nào.

Bà trăm phương nghìn kế lo lót mọi thứ, Nghê Giản càng muốn hủy đường hủy cầu mà nhảy xuống nước, muốn kéo nhưng kéo không lại.

Trình Hồng không hề che giấu nỗi thất vọng trong mắt: “Tiểu Giản, con nghe lời một chút, đừng có kiếm chuyện, ngu ngốc như vậy nữa đi”.

Nghê Giản ngậm miệng, không phản ứng.

Trình Hồng thở dài. Hai giây sau, mới thông thả nói: “ Quay về Bắc Kinh đi, đến bên mẹ, đừng chạy loạn nữa”.

Nghê Giản nhìn Trình Hồng. Trong trí nhớ, đã rất nhiều năm rồi Trình Hồng không nói với cô những lời ôn hòa nhã nhặn như vậy.

Thực sự hiếm.

Nhưng đáng tiếc, cô không có cách nào để nghe lời.

“ Con phải ở bên Lục Phồn”. Nghe Giản nói: “ Mẹ, con muốn ở cùng anh ấy”.

“ Nó thì có cái gì tốt chứ?”. Trình Hồng từng nghĩ tới vấn đề này nhưng không hiểu. Bà vẫn cho rằng Nghe Giản tới tìm Lục Phồn là vì trêu tức bà, hay là vì trêu đùa một chút. Nhưng hiện tại xem ra, dường như không phải.

Nghê Giản tuy bị điếc, nhưng trước nay lái xe chưa từng xảy ra vấn đề gì. Vậy mà trên đường cao tốc ra sân bay đã bị tai nạn.

Trình Hồng không thể không nhận xét một lần nữa, Lục Phồn có trọng lượng trong trái tim Nghe Giản.

Cậu ta thì có gì tốt chứ?

Ánh mắt Nghe Giản khẽ lay động, không nói chuyện.

Trình Hồng: “ Nhìn xem, đến nói cũng không nên lời”.

Nghê Giản trong lúc thất thần, không chú ý đến Trình Hồng.

Thực ra, cô đang suy nghĩ. Anh ấy tốt ở điểm nào, không tốt ở điểm nào, cái gì quan trọng hơn?

Anh vứt bỏ cô rồi, vậy còn gì quan trọng hơn nữa chứ?

Anh tốt hay không tốt, cô vẫn muốn.

Cô không có khả năng khiến anh chạy trốn.

Rốt cuộc, Trình Hồng cũng lộ vẻ bất lực. Không còn cách nào khác, mẹ con họ vẫn không có cách nào để trao đổi một cách bình thường. Thậm chí bọn họ nói chuyện với nhau vài câu còn cảm thấy khó khăn, còn cảm thấy gượng ép.

Được rồi.

Trình Hồng lắc đầu, không muốn hỏi nhiều hơn nữa.

Lúc gần đi, bà quay đầu nói rõ với Nghe Giản một câu: “ Trước mắt chăm sóc vết thương cho tốt đi. Buổi tối mẹ sẽ bảo Tiểu Triệu mang điện thoại đến cho con”.

Trình Hồng đi rồi, di điều dưỡng bưng ly nước tới: “ Cô gái, uống nước đi”.

Đúng là Nghe Giản đang rất khát, uống sạch ly nước.

Di điều dưỡng giúp cô lau miệng.

“ Cảm ơn”. Nghe Giản nói.

“ Không cần khách khí”. Di điều dưỡng cười thân thiện: “ Di họ Trương, là điều dưỡng ở đây, mẹ cháu đặc biệt tới tìm bảo di chăm sóc cho cháu”.

Lúc ăn tối, di Trương cho Nghe Giản ăn cháo.

Đợi đến 7 giờ, trợ lý của Trình Hồng mới đưa điện thoại tới.

Nghê Giản cố gắng nhớ số của Lục Phồn. Suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không nhớ ra.

Cô không lưu tâm tới số di động của Lục Phồn, sau vài lần thay điện thoại, ấn tượng càng không mấy sâu sắc.

Về phần Wechat, Nghe Giản không dùng, Lục Phồn lại càng không.

Cuối cùng, chỉ còn một cách.

Nghê Giản nhờ di Trương gọi giúp cho Nghe Chấn Bình, hỏi Nghe Chấn Bình số của Lục Phồn.

Cô dùng tay trái nhấn tin cho Lục Phồn, đợi nửa giờ không thấy hồi âm. Nghe Giản không kiên nhẫn. Cô ấn số của Lục Phồn nhờ di Trương nghe giúp.

“Đã nói chưa ạ?”.

Di Trương lắc đầu: “Tắt máy rồi”.

Tắt máy? Nghe Giản sùng sốt. Cô nhớ Lục Phồn từng nói, công việc của bọn họ cần đến điện thoại, bởi vì có những ngày nghỉ, do trong đội thiếu người, họ vẫn sẽ bị triệu hồi gấp.

Tại sao anh phải tắt máy?

Nghê Giản nghĩ không ra. Điều này nằm ngoài dự liệu của cô.

Di Trương thấy sắc mặt cô không tốt, vội hỏi: “Có việc gấp à? Hay là đợi một lát rồi gọi lại lần nữa?”.

Nghê Giản gật đầu.

Mấy phút sau, di Trương gọi lại nhưng vẫn tắt máy.

Mãi đến 10 giờ, điện thoại vẫn không kết nối, Nghe Giản đành bảo di Trương đi nghỉ, để cô tự gọi.

Suốt cả đêm, hết lần này tới lần khác cô nhìn dòng chữ nhỏ trên màn hình di động, từ “đang quay số” đến “kết thúc cuộc gọi”.

Sáng ngày hôm sau, di Trương đến, Nghe Giản lại đưa điện thoại cho bà.

Âm báo vẫn đang tắt máy.

Nghê Giản im lặng hồi lâu, di Trương lo lắng nhìn cô, cố gắng an ủi: “Hay là điện thoại bị đánh cắp? Con đi lần trước bị mất điện thoại, gọi tới cũng tắt máy suốt”.

Nghê Giản không đáp, vài giây sau, ánh mắt cô khẽ chuyển động, nhớ ra gì đó, vội vã mở màn hình, kết nối internet.

Cô tra được số điện thoại của Trung đội phòng cháy chữa cháy đường Trạm Giang. Di Trương gọi đến, rất nhanh đã có người tiếp.

“Thông rồi thông rồi”. Di Trương khẽ thở hắt ra.

Nghê Giản vội vã nói: “Tìm Lục Phồn”.

Di Trương chuyển lời của Nghe Giản vào ống nghe. Đầu kia đang nói, Nghe Giản chăm chú nhìn bờ môi di Trương.

Di Trương lắng nghe, cau mày lại: “Khi nào về? Cô gái đầu bên này đang chờ rất sốt ruột”.

Đầu bên kia nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

“Sao gấp thế?”. Di Trương lẩm bẩm

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy? Anh ấy không có ở đây ă?”.

Di Trương đưa di động cho cô: “Nói là đi đến khu đang phát triển để cứu người rồi, bận lắm, đã một ngày một đêm không về, ai cũng lo lắng”.

Một ngày một đêm?

Nghê Giản giật mình: “Lâu như vậy...”.

Trước kia anh chưa từng đi khẩn báo lâu như vậy bao giờ. Nghe Giản hỏi: “Đi đâu cơ? Là khu nào đang phát triển ă?”.

Di Trương suy nghĩ một lúc, đáp: “Hình như là Lâm gì...”.

“Lâm Nguyên?”.

“Đúng đúng đúng, chính là nó”. Di Trương nói đến đây dừng lại một chút, nhớ ra, mắt tròn to: “Ôi, đó chính là nơi bị nổ lớn mà hôm qua TV nói đến đây mà”.

Nghê Giản cả kinh: “Nổ lớn? Cái gì nổ lớn?”.

Không đợi bà trả lời, Nghe Giản cúi đầu ấn điện thoại.

Lật xong một đồng tin tức websites, tay cô run run.

Đã có rất nhiều người chết.

Thật sự rất nhiều.

Một nửa là nhân viên phòng cháy chữa cháy.

+++

Thành phố C.

Khu đang phát triển Lâm Nguyên.

Khắp nơi tràn ngập mùi khét gay mũi.

Bên trong dây cảnh giới, ba chiếc xe cứu hỏa bị hư hỏng nặng nằm trơ trọi ở đó. Trên mặt đất rơi là cả ống nối nước và riu chữa cháy.

Tôn Linh Thực nhảy từ trong xe xuống, túm lấy hai phóng viên đang đứng bên ngoài dây cảnh giới chụp khung cảnh tổn hại của khu dân cư, gấp giọng hỏi: “Lính cứu hỏa đã được mang ra khỏi đó chưa?”.

“Khiêng đi rồi”. Người đó chỉ vào chiếc xe đi đằng xa: “Vừa xong, khiêng đi rồi, không cho chụp, đừng theo nữa”.

Vừa mới dứt lời, một nhân viên cảnh sát đi đến kiểm tra, yêu cầu bọn họ xóa ảnh. Hai phóng viên không chịu, ôm máy ảnh không buông: “Chúng tôi là phóng viên, chúng tôi có nghĩa vụ ghi chép lại”.

Tôn Linh Thực đẩy bọn họ ra, chạy vào trong dây cảnh giới liền bị viên cảnh sát ngăn lại.

“Đội phòng cháy chữa cháy khu Tín Ninh ở đâu?”. Cô ta túm lấy viên cảnh sát hỏi.

Không nhận được câu trả lời, cô ta quay người lên xe, bảo tài xế chạy đến bệnh viện.

Trên cùng một con đường, từng chiếc từng chiếc xe lái tới đây, giới truyền thông, nhân viên tình nguyện ùn ùn kéo đến. Đến đây, còn có một số người nhà của nhân viên cứu hỏa.

Tôn Linh Thực không tìm thấy Lục Phồn trong bệnh viện. Cô ta quay trở lại khu đang phát triển.

Chỗ này chật ních dân chúng đang hoảng sợ, có người gào khóc, có người lo lắng chạy trốn. Trời sụp tối, rất nhiều người được đưa đến chi đội phòng cháy lân cận để chờ đợi.

Hơn bảy giờ, Tôn Linh Thực tìm thấy Lục Phồn.

Anh cùng các đồng đội khác đang đem cáng đặt lên xe cứu thương.

Tôn Linh Thực gọi một tiếng, định chạy đến nhưng bị cản lại.

Cô ta không nói với anh câu nào.

Buổi sáng thứ ba sau vụ nổ, toàn bộ nhân viên được lệnh sơ tán, lực lượng binh lính sinh hóa tiến vào khám xét hiện trường.

Tôn Linh Thực nhìn thấy Lục Phồn trong bệnh viện. Trên đầu anh quấn băng gạc, thần sắc mệt mỏi ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu. Tôn Linh Thực phỏng vấn xong người bị thương, lại gần hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”.

Lục Phồn gật đầu.

Tôn Linh Thực ngồi xuống bên cạnh anh, dùng một lát, hỏi: “Chuyện của đội trưởng các anh và cả Tiểu Từ, em biết rồi, hãy nén bi thương”.

Lục Phồn cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Tôn Linh Thực thờ dài, không biết nên an ủi thế nào, suy nghĩ một lúc, nói: “Bên truyền thông bọn em cũng sẽ cố gắng, ra sức giúp tiền từ của Tiểu Từ giống với bên cảnh sát vũ trang”.

Lục Phồn gật đầu, nói “cảm ơn”, thanh âm khàn đặc.

11 giờ đêm, Lục Phồn trở về đội.

Bước vào phòng, anh nhìn hai chiếc giường đơn, ánh mắt đỏ hồng.

Hai chiếc giường trống không, một chiếc là của Lục Phồn, còn chiếc kia là của Tiểu Từ.

Lục Phồn im lặng, đến bên giường mình, nằm xuống.

+++

Mười giờ, đi Trương về.

Nghê Giản chống khuỷu tay ngồi dậy, chân dịch chuyển, xô giày, vừa đứng vững, chân trái liền đau buốt, cô bỗng nghiêng người, té nhào xuống đất.

Chiếc điện thoại trong tay đột nhiên rung lên.

Cô giật nảy người.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 39

Chỉ là tin thông báo, đến từ China Mobile.

Nghê Giản ngồi dưới đất, bất động hồi lâu.

Loại cảm giác này quả là tồi tệ.

Nghê Giản xoa mặt, hít một hơi, vịn giường đứng lên.

Tai nạn xe lần này, chấn thương của cô nói nặng không nặng, nhẹ không nhẹ, tuy đầu bị va chạm, chấn động não nhẹ, nhưng không có vấn đề gì lớn. Chỉ là tay phải bị gãy xương rất phiền toái, hơn nữa cổ chân bị trật, đi đứng khó khăn.

Cô muốn trở về nhưng không được.

Nghê Giản không còn cách nào khác. Cô lật tìm hòm thư, định gửi email cho Mai Ánh Thiên. Cô biết năm nay Mai Ánh Thiên quay về Đường Sơn đón năm mới, không nên quấy rầy, nhưng hiện tại cô không quan tâm đến những chuyện đó.

Trong email vừa hay có thư Mai Ánh Thiên gửi một ngày trước, hỏi cô sao lại mất liên lạc. Nghê Giản vội vã hồi âm. Email gửi đi hơn mười phút, tin nhắn của Mai Ánh Thiên đã đến: Đợi đấy.

Bốn giờ sáng, Mai Ánh Thiên tới bệnh viện. Toàn bộ khó khăn Nghê Giản gặp phải đối với Mai Ánh Thiên không tính bằng một cái rắm. Quá nửa đêm cô tìm bác sĩ giúp Nghê Giản tháo thạch cao, thay thành thanh nẹp cố định, sau đó hoàn tất thủ tục xuất viện, đưa Nghê Giản ra sân bay.

Các cô bắt chuyến bay sớm nhất, 7h30' cất cánh.

+++

Sáu giờ, tiếng chuông báo thức của đại viện phòng cháy vang lên. Lục Phồn đã tỉnh từ mười phút trước. Vết thương trên đầu anh không tốt, đội cho anh nghỉ xếp hàng, hôm nay không cần phải huấn luyện, cũng không cần phải đi làm nhiệm vụ.

Anh nằm im trên giường.

Sau khi những người khác đi khỏi, anh mới ngồi dậy.

Phía đối diện là giường của Tiểu Từ, giờ vắng vẻ chỉ còn trơ một cái ván giường. Chiếc tủ bên cạnh giường cũng trống rỗng, tất cả di vật đã được người nhà mang đi chiều hôm qua.

Lục Phồn cúi đầu, vuốt ve hộp nhẫn trong tay.

“Anh Lục, anh xem 14 tháng 2 này em cầu hôn Lộ Lộ có được không? Vừa hay là lễ tình nhân, em cũng mua xong nhẫn rồi”.

“Nên quỳ xuống thì hơn, hay ôm cô ấy nói?”.

“Em vẫn nên quỳ xuống, thế mới có thành ý”.

...

“... Anh Lục, giúp em... đưa cho Lộ Lộ”.

Lời nói còn văng vẳng bên tai.

...

Lục Phồn bỏ hộp nhẫn vào trong túi quần, rửa mặt, dọn dẹp phòng ốc.

Trước khi ra khỏi cửa, anh tìm bộ sạc để sạc điện thoại.

Lục Phồn đến thôn Phụng Hoàng, trấn La Đình, nhà của Tiểu Từ. Đến cổng thôn hỏi một câu, liền có thôn dân chỉ đường. Người trong thôn ai cũng biết, Tiểu Nhị nhà lão Từ đã mất, di thể chưa thể mang về.

Toàn bộ di thể của lính cứu hỏa gặp nạn đều được đặt ở nhà tang lễ. Bọn họ được bọc trong chiếc túi đen dày, từng lớp từng lớp một, hết sức nghiêm trang. Nghe nói trên người bọn họ có hóa chất và bức xạ, cho nên thân quyến không được gặp mặt lần cuối cùng.

Thôn nhà Tiểu Từ ngay ở đầu làng Đông, mới xây hai tầng lầu nhỏ, tường ngoài chưa quét vôi, vẫn còn chồnh chất lớp cát thô.

Một ông lão ngồi hút thuốc bên ngưỡng cửa.

Lục Phồn đi tới, ông lão ngẩng đầu nhìn một cái, đôi mắt vẫn đục hơi mờ to.

“Bác Từ”. Lục Phồn gọi.

Ông lão nhận ra anh, run rẩy đứng lên: “Là Tiểu Lục à”.

Lục Phồn gật đầu, lại gần anh, cầm chiếc túi trong tay đặt xuống góc tường: “Cháu ngồi đi”. Còn ông ngồi xuống ngưỡng cửa.

“Anh Từ không có nhà à?”.

Ông lão lắc đầu: “Đi rồi, đi cùng với ông chủ nhà họ Dương lên thành phố, nói muốn tới Đài truyền hình”.

Lục Phồn khẽ gật đầu, không đáp.

Ông lão thở dài, không biết nói gì, đưa tay lên lau mắt, hai dòng nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào: “Muốn ta nói... Cho bao nhiêu tiền đi nữa thì có ích lợi gì chứ, mạng của Tiểu Nhị cũng không thể đổi lại được”.

“Thằng nhỏ này từ bé đã cứng đầu, ta bảo nó không được làm công việc này, nó chưa bao giờ nghe... chưa bao giờ nghe”.

Lục Phồn lặng im.

Công việc của bọn anh, không có mấy ai được người nhà ủng hộ, cũng liên tiếp có người bỏ nghề. Nhưng Tiểu Từ vào đội năm mười chín tuổi, ở lại trong sáu năm, chưa từng nói muốn rời đi.

Anh biết Tiểu Từ yêu thích công việc này như thế nào.

Trước khi đi, Lục Phồn để lại một chiếc phong bì: “Tâm ý của mọi người trong đội, bác nhận lấy”.

Rời thôn Phụng Hoàng, Lục Phồn đi lên thị trấn, tìm thấy nhà máy may mặc Hồng Mai ở góc đường.

Nói là nhà máy may mặc, thực ra chỉ là một xưởng nhỏ mười mấy người, nơi các cô gái trẻ và phụ nữ trung niên trong mấy thôn lân cận chỉ cần đi học may là có thể đến làm công.

Lục Phồn đứng bên ngoài cửa kính, mấy cô gái nhìn anh, có vẻ ngạc nhiên. Các cô nhìn một lúc, chụm đầu xì xầm bàn tán, rồi cười rộ lên, ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài.

Lục Phồn đi vào, nói với cô gái đang ngồi cắt chỉ đối diện cửa: “Xin hỏi ở đây ai là Lư Lộ?”.

Cô gái ngẩng đầu nhìn anh, quay vào trong gọi to: “Lư Lộ, có người tìm này”.

Một cô gái mặc áo bông màu xanh chạy đến.

Lục Phồn nói: “Tôi là đồng đội của Từ Hà”.

Cô gái khẽ giật mình, ánh mắt lập tức đỏ lên.

Lục Phồn hỏi: “Có thể ra ngoài một lát được không?”.

Bên đường có cây bạch dương. Luru Lộ đi theo Lục Phồn ngồi xuống gốc cây.

Lục Phồn lôi hộp nhẫn trong túi quần ra đưa cho cô.

Luru Lộ thất thần không nhận.

“Tiểu Từ định đợi đến 14 tháng 2 mới đưa cho cô”. Lục Phồn nói: “Giờ thì không được rồi”.

+++

Lúc rời đi, đã là hoàng hôn.

Lục Phồn ngồi trên xe khách. Sau lưng là hai cô gái trẻ, bọn họ đang thảo luận về ngày lễ tình nhân cùng với bạn trai sẽ như thế nào. Lục Phồn vô tình nghe thấy vài câu, nhớ tới một giờ trước.

Anh chiều theo lời phó thác của Tiểu Từ chuyển hộp nhẫn cho Luru Lộ.

Lúc Luru Lộ nhận lấy hộp nhẫn, cô đã bật khóc.

Ở đằng kia, bụi đất tung bay trên con đường nhỏ, cô gái trẻ cầm hộp nhẫn khóc không kiềm chế.

+++

Xe khách lái vào thành phố, trời đã lộ sắc đen.

7h30' Lục Phồn ra khỏi bến xe, đi xe buýt đến bệnh viện thay thuốc, lúc trở về đã gần chín giờ.

Xe buýt không đến cửa, anh phải đi bộ một đoạn.

Ngoài đại viện, một chiếc xe đang đỗ phía trước, Lục Phồn nhìn thoáng qua, không để tâm nhiều, đi vào bên trong.

Trong xe, Nghê Giản dán mặt lên cửa sổ, im lặng cả buổi.

Thấy Lục Phồn đi vào, Mai Ánh Thiên không thể ngồi yên, mở cửa xe, gọi: “Lục Phồn”.

Lục Phồn dừng bước, xoay người.

Mai Ánh Thiên đỡ Nghê Giản xuống, giúp cô đứng vững.

Lục Phồn đứng không nhúc nhích, giống như cọc gỗ, chôn chặt một chỗ.

Nghê Giản buông tay Mai Ánh Thiên, bước từng bước về phía anh. Vết thương ở chân cô không tốt, đi một bước đau một bước, tư thế cũng khó nhìn, hơi cà nhắc.

Nhưng cô không dừng lại.

Anh không tiến, cô chỉ có thể qua.

Nghê Giản đi được một nửa, Lục Phồn đã tới.

Ngon đèn chiếu vào mặt anh, Nghê Giản thấy rõ tấm vải gạc trên đầu anh, Lục Phồn cũng nhìn thấy băng dán cá nhân phía đuôi mày cô.

Buổi đêm vô cùng yên tĩnh.

Ánh mắt Nghê Giản chuyển từ trán xuống mặt anh. Cô nói: “Lục Phồn, em đã về”.

Lục Phồn không lên tiếng. Anh nhìn mặt cô, môi mấp máy, không tìm thấy âm thanh, cũng không tìm thấy lời nói.

Có lẽ có chuyện muốn hỏi, nhưng nhất thời không biết phải hỏi cái gì trước.

Mặt của em sao vậy?

Chân sao vậy?

Hai người chờ lâu chưa?

Sao lại trở về?

Cuối cùng, cái gì cũng không hỏi, bởi vì miệng đã bị chặn rồi.

Nghê Giản sử dụng cánh tay lành lặn ôm lấy cổ anh, vịn người lên, đặt môi lên môi anh. Lục Phồn kịp phản ứng, bắt lấy vai cô kéo ra. Nghê Giản đau phát run, mím môi không phát ra tiếng.

Lục Phồn buông cô, người lui về phía sau, phát hiện cơ thể Nghê Giản xiêu vẹo muốn quy, lại tiến lên.

Anh vẫn đỡ cô. Tay cầm cổ tay phải của cô, cảm thấy bất thường.

“Sao vậy?”. Không thể không hỏi.

Nghê Giản không trả lời, chỉ dõi nhìn anh. Một lúc sau, cô hỏi: “ Bao giờ anh nghỉ?”.

“ Phải đợi rất nhiều ngày”. Anh đáp một câu, cúi đầu nhìn cổ tay cô, lòng mảy may nhú lại.

Nghê Giản nói: “ Được, anh vào đi, em chờ anh nghỉ”.

Cô nói xong quay người gọi Tiểu Thiên. Mai Ánh Thiên tới, đỡ Nghê Giản rời đi.

Lục Phồn đứng một lúc, đi vào. Trở lại phòng, thấy điện thoại đã đầy pin. Anh ấn khởi động máy. Sau khi kết thúc khởi động, một đồng thư chưa đọc hiện ra.

Của Háo Tử, của Tiểu La và Nghê Chấn Bình. Còn lại đều là từ một số lạ.

Anh đọc một lượt từ đầu đến cuối. Mỗi tin đều rất ngắn gọn, không vượt quá mười chữ. Nhưng anh xem rất lâu.

Anh nhớ tới Tiểu Từ, nhớ đến hình dáng Lưu Lộ khóc vật vã trên đường.

Anh không trả lời tin của cô.

Ngày hôm sau, anh đến gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 40

Mai Ánh Thiên đưa Nghê Giản về nhà trọ, ở một đêm, sáng hôm sau mời thím Dư đến chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Nghê Giản, buổi chiều cô đặt vé máy bay rời đi.

Đối với Mai Ánh Thiên, Nghê Giản luôn tín nhiệm vô điều kiện. Sự thực chứng minh, Mai Ánh Thiên quả là rất đáng được tin cậy, cô đã tìm được một thím giúp việc rất hợp ý Nghê Giản. Nói không nhiều lắm, tay nghề nấu nướng không tệ, bữa tối Nghê Giản ăn được rất nhiều cơm.

Sau khi ăn xong, Nghê Giản xem tivi, còn thím Dư dọn dẹp nhà cửa. Nghê Giản đặt điện thoại trên bàn ăn, lúc thím Dư lau bàn, vừa hay điện thoại rung lên một cái.

Thím Dư đưa di động cho Nghê Giản, Nghê Giản vừa nhìn, mắt sáng rực, chạy khắp khiêng ra mở cửa. Thím Dư đuổi theo đỡ cô, bà giật mình khi nhìn thấy nụ cười trên mặt cô.

Nghê Giản đối với mọi người không mấy nhiệt tình, hờ hững, rất có cảm giác xa cách. Từ sáng đến giờ, đây là lần đầu tiên thím Dư thấy cô có biểu hiện rõ ràng như vậy. Thím Dư không khỏi tò mò về người đã có bản lĩnh khiến cô cao hứng như thế.

Thím Dư mở cửa, Nghê Giản nhìn người vừa tới, nụ cười lan rộng.

“Lục Phồn”. Lúc cô gọi tên anh, giọng nói vô thức trở nên mềm mại hơn.

Thím Dư quan sát người đàn ông ngoài cửa, lộ vẻ ngạc nhiên.

Bà biết cô Mai là bạn tốt của cô Nghê, cô Mai là người có tiền, còn cô Nghê nhìn qua cũng không giống với người có gia cảnh bình thường. Chỉ nói đến căn phòng trọ này thôi, vị trí tốt, giá thuê cao, người bình thường không thể ở nổi.

Nhưng người đàn ông kia...

Hình như rất giản dị...

Đáng đáp lại ngay thẳng, nhìn rất khí khái.

Trong lúc thím Dư còn đang nghi hoặc, Nghe Giản đã vươn tay kéo Lục Phồn vào. Nghe Giản nói với thím Dư: “Chồng cháu đã về, hôm nay dì có thể về được rồi”.

Chồng?

Thím Dư vô cùng ngạc nhiên. Ồ, cô Nghe đã có chồng rồi sao? Thì ra, đây là chồng của cô Nghe, khó trách cô lại vui mừng như vậy.

Thím Dư chào Lục Phồn, nhoáng một cái dọn dẹp xong phòng bếp rồi đi về.

Nghe Giản hỏi Lục Phồn: “Không được nghỉ à?”.

Lục Phồn im lặng. Ánh mắt anh hơi tối, nhìn cô không chớp, con ngươi lộ vẻ sắc bén. Anh vì câu nói “chồng tôi” của cô mà ngây ngẩn cho đến tận bây giờ.

Nghe Giản nhéo tay anh: “Sao thế?”.

Tay của cô rất mềm, lòng bàn tay nhắn mịn. Cô không dùng sức, chỉ cần giẫy nhẹ là có thể rút tay ra. Nhưng Lục Phồn không cử động, mặc cô nắm lấy, hỏi: “Em vừa mới nói gì?”.

“Sao anh lại giả bộ rồi?”.

“Không phải”.

Nghe Giản nhú mày, không hiểu.

Lục Phồn hỏi: “Anh là gì của em?”.

“Sao? Anh là gì của em à? Anh là...” Nghe Giản dừng một chút, khóe miệng nhếch lên: “Bảo bối”.

“Nghe Giản”. Lục Phồn rút tay về, ôm lấy gương mặt Nghe Giản.

Nét mặt của anh rất trịnh trọng. Thậm chí có chút đau khổ.

Nghe Giản không đùa nữa. Cô nhẹ hít một hơi, nói: “Anh là chồng của em”.

Đúng, anh là chồng của em.

Không đơn giản chỉ là người chồng trên danh nghĩa pháp luật.

Nghe Giản bị tay anh trói buộc khó chịu, cô liền nhú mày: “Có thể buông em ra được không?”. Lục Phồn nói tay nhưng không buông hẳn, sau đó chuyển sang nắm đầu cô vào trong lòng mình. Rốt cuộc, mọi thống khổ đau đớn đều bị ép xuống dưới, giờ đây anh chỉ muốn được dựa sát vào cô. Một câu nói của cô, khiến anh đem toàn bộ những lời mình chuẩn bị cả đêm nuốt lại vào bụng.

Kiểm cũi ba năm thiếu một giờ. Suy cho cùng, anh vẫn không thể bỏ được cô.

Im lặng ôm nhau một lúc lâu, Lục Phồn buông Nghe Giản ra, hai tay ôm vòng qua người cô, bế lên ghé sofa.

Lúc anh đang định rút tay ra, một tay Nghe Giản liền ôm lấy cổ Lục Phồn. Cô nhìn thẳng vào anh: “Lục Phồn, chúng ta còn một số việc chưa giải quyết rõ ràng”.

Lục Phồn ngừng tay, môi mấp máy. Nghe Giản kéo môi mỉm cười thành tiếng, ghé sát miệng anh, nói: “Đừng lo, tính của em trước”.

Cô cúi đầu sắp xếp suy nghĩ, lúc ngẩng lên ánh mắt rất bình tĩnh.

Cô kể lại quãng thời gian đi Mỹ, nhắc tới chuyện của Mai Ánh Thiên và chuyện của Tô Khâm, vương mặc bao năm như vậy, chỉ mất không đến hai phút. Cuối cùng, Nghe Giản vẽ mặt hết sức bình thản tổng kết chớp nhoáng: “Là vậy đây, em yêu một người đàn ông, em theo đuổi anh ta, giờ không theo đuổi nữa, kết thúc rồi”.

Cô thấp giọng, hỏi Lục Phồn: “Anh có gì muốn hỏi không?”.

Lục Phồn nhìn cô, không đáp. Cô nói rất ngắn gọn, nhưng anh không ngốc, những gì trong chiếc hộp kia anh đã nhìn thấy rõ.

Nếu như không yêu thì sao phải giữ gìn cẩn thận đồ vật liên quan đến người xưa cũ như vậy.

Lục Phồn không hiểu gì về tình yêu, trước khi gặp Nghê Giản, cũng chưa từng hiểu hết. Sau khi cả hai quấn lấy nhau, anh mới giật mình nhận ra cảm tình đối với Tôn Linh Thục nằm đó mờ mịt như thế nào.

Con người anh trở nên thực tế hơn khi ở bên Nghê Giản. Có mù quáng, có tham lam, hiểu rõ nỗi nhớ nhưng dầy vò hao tổn, cũng như cảm nhận được hương vị ghen tuông đốt cháy con tim. Biết để trong lòng cũng không có ý nghĩa, nhưng đến cuối cùng, vẫn không thể kìm nén.

Sau khi im lặng hồi lâu, Lục Phồn chỉ hỏi một câu: “Giờ sao rồi, vẫn yêu à?”.

Nghê Giản kéo cổ áo anh sát vào, cười khê: “ Vẫn yêu thì quay lại tìm anh làm gì?”.

Lục Phồn đã hiểu.

Nghê Giản thu hồi nụ cười, thở dài: “Được rồi, giờ đến lượt anh đấy”.

“Anh biết anh đã làm gì không?”. Cô vuốt ngón tay lên môi anh, nói: “Không chào mà đi”.

Lục Phồn im lặng.

Nghê Giản cười như không cười: “Hôm đó em mua đồ ăn ngon, trở về nhưng không thấy anh đâu, anh biết em đã nghĩ gì không?”.

Ánh mắt Lục Phồn tối đen, lắc đầu.

Nghê Giản nói tiếp: “Em nghĩ sẽ đi tìm anh, rồi bóp chết anh”.

Đôi môi Lục Phồn run rẩy, không biết trả lời sao. Nghê Giản ghé sát, mút môi anh một cái rồi thối lui: “Nhưng em không ngờ”.

Cô cười, chậm rãi, đáng đáp vui vẻ biến mất: “Sau đó, em không tìm được anh nữa”.

Nói xong câu này, ánh mắt cô đỏ lựng.

Lục Phồn giật mình.

Nghê Giản ngửa đầu, vừa nhìn anh, vừa nói từng chữ một: “Nếu có lần sau, nếu còn có lần sau...”.

“Sẽ không có lần sau”. Lục Phồn lắc đầu: “Sẽ không có lần sau”.

Anh ôm siết lấy cô, hôn lên môi cô. Nghê Giản ôm anh, cánh tay phải vô tình giờ lên, thoáng cái bị kéo căng. Cô rùng mình vì đau, hàm răng run rẩy, cắn trúng đầu lưỡi Lục Phồn. Cô định rút lui nhưng Lục Phồn không chịu. Đầu lưỡi nếm thấy vị mặn, Nghê Giản mút từng chút một, không biết để giúp anh cầm máu, hay có ý định gì.

Lục Phồn bị kích lửa toàn thân, nhưng nghĩ đến bộ dạng của Nghê Giản lúc này, anh miễn cưỡng rút lui. Lục Phồn hít sâu vài cái, hơi thở dần dần ổn định, anh quan sát chiếc nẹp trên tay phải cô.

“Rốt cuộc tay chân em bị sao vậy?”.

“Bị ngã đấy”.

“Ngã mà thành ra thế này?”.

“Vâng”. Nghê Giản nghiêm túc gật đầu: “Bị ngã hơi mạnh”.

Thấy Lục Phồn nhú mày, cô nói: “Không sao đâu, nghỉ ngơi tình duyên là ổn”.

Lục Phồn không nói lại cô.

Nghê Giản nhẹ giọng hỏi: “Buổi tối anh phải về sao?”.

Lục Phồn gật đầu.

“Xin phép nghỉ đến đây à?”.

“Không phải”. Lục Phồn đáp: “Hai tối nay anh không phải làm việc”.

“Vì sao?”. Nghê Giản hỏi xong, mắt sáng lên, tỏ như đã hiểu: “Bởi vì anh bị thương à?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản nhìn chằm chằm vào trán anh, hỏi: “Bị lửa tấp hay bị va đập?”.

“Bị tấm sắt rơi xuống va phải”.

Nghê Giản gật đầu, mấy giây sau, hỏi tiếp: “Đã hỗ trợ xong bên khu đang phát triển chưa?”.

“Xong rồi”.

“Bọn anh...”. Nghe Giản suy nghĩ một chút, thu lại lời, không hỏi tiếp.

Nếu như đồng đội của anh đều bình an, vậy câu nói này có gì hay để hỏi chứ.

Nếu như...

Có hỏi câu đó hay không, đều không còn tác dụng.

Mười một giờ đêm, Lục Phồn rời khỏi nhà Nghe Giản, trở về đội.

Sau ngày nghỉ Tết âm lịch, các ngành nghề đi làm bình thường, mấy hôm sau, đến ngày lễ tình nhân, trên đường phố thoang thoảng toàn mùi hoa hồng.

Sự kiện phát nổ ở khu đang phát triển Lâm Nguyên dần phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người.

Đều là như thế.

Không phải nỗi đau của mọi người, nên quên rất nhanh.

Ngày lễ tình nhân, Lục Phồn không được nghỉ, cũng không có trong nội thành, bọn họ phải lên núi trợ giúp bộ đội đặc công, đến tín hiệu điện thoại cũng không bắt được.

Nghê Giản không để tâm.

Ba giờ chiều Lục Phồn quay về đội, nhắn tin báo bình an cho Nghe Giản biết.

Cuối tháng hai, Mai Ánh Thiên trở về. Lúc gặp nhau, Nghe Giản hỏi Mai Ánh Thiên có thể tìm nhà giúp cô không.

Mai Ánh Thiên ngạc nhiên: “Chủ nhà cậu lại phá sản rồi à?”.

Nghê Giản bảo không phải.

“Tốt lắm, vậy sao lại đổi?”.

Nghê Giản đáp: “Không muốn ở đây nữa. Muốn mua nhà, thu ngắn khoảng cách với Lục Phồn”.

“Mua nhà?”. Mai Ánh Thiên cười hứng thú: “Là ai năm đó phóng đảng không muốn bị yêu đương trói buộc, nói không cần mua nhà, bảo bốn biển là nhà, thuê khách sạn ở hết đời đấy?”.

Nghê Giản nhún nhún vai: “Mình nói à? Chả nhớ nữa”.

Mai Ánh Thiên thôi cười: “Vậy... nghiêm túc đấy à?”.

Nghê Giản gật đầu. Mai Ánh Thiên thở dài: “Nếu là bốn năm trước, có đánh chết mình cũng không nghĩ cậu sẽ gặp phải kết cục như thế này”.

Nghê Giản cười cười: “Mình cũng không ngờ”.

Mai Ánh Thiên nhìn cô hai giây, hỏi nghiêm túc: “Chắc chắn... là yêu đấy à?”.

“Ừ, chắc chắn”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 41

Sau năm mới, đội phòng cháy chữa cháy vẫn bận rộn như trước. Tết âm lịch Lục Phồn đã được nghỉ phép nên suốt tháng hai anh đều ở trong đội đến

cuối tháng mới được nghỉ. Giống như năm ngoái, nghỉ là nghỉ phép tháng, từ đầu đến cuối có chín ngày.

Chín giờ tối, Lục Phồn thu dọn xong quần áo, xách túi chạy xe đến chỗ Nghê Giản.

Sau bữa cơm tối, thím Dư về nhà, Nghê Giản ở nhà một mình. Tỉnh dưỡng gần một tháng, chân cô đã ổn nhưng tay vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

Vết thương động gân động cốt nghỉ trăm ngày, cô bình phục khá tốt, không còn cảm thấy đau, thanh nẹp đã được dỡ nhưng cánh tay không đủ lực, không thể cầm bút vẽ truyện hàng ngày nên không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì. Nghê Giản vốn lười biếng, cô không cảm thấy khó chịu khi phải trải qua cuộc sống như vậy. Hàng ngày đọc sách, xem truyện tranh, buổi tối thì thoải mái lướt tin cho Lục Phồn, rất có quy luật.

Giữa tháng, Trình Hồng đến, đương nhiên Nghê Giản không tránh được bị mắng một trận. Cô ngoan ngoãn chịu đựng, không cãi, không chống đối. Đây đều là việc nhỏ, không quan trọng.

Nhận được tin nhắn của Lục Phồn, Nghê Giản bắt đầu chờ. Anh xuất phát lúc 9 giờ, lái xe đến mất một tiếng, cho nên phải đợi mất hai tiếng.

Nhưng hai tiếng này trôi qua hết sức chậm chạp.

9h30', Nghê Giản ra ban công thu quần áo chuẩn bị tắm rửa, một cơn gió thổi tới, tạt nước vào người cô. Nghê Giản ló đầu, đưa tay ra ngoài cửa sổ.

Rõ ràng trời đang mưa.

Nghê Giản hơi lo lắng, Không biết cơn mưa bắt đầu từ lúc nào, Lục Phồn đi xe máy, không hiểu có mang theo áo mưa không.

Cô cầm điện thoại, định gửi tin hỏi anh, suy nghĩ một lúc lại thôi. Anh đang lái xe trên đường, nhìn điện thoại không tiện.

Nghê Giản buông di động, rồi lại cầm lên nhìn giờ, vẫn còn 20' nữa, nếu đường ngập nước, sẽ chậm hơn một chút.

Cô đứng dậy đi ra sân thượng, xem mưa đã ngớt hay chưa.

Đội hơn 10', mưa vẫn chưa có chiều hướng tạnh, ngược lại trút xuống dữ dội hơn. Nghê Giản đóng cửa sổ, cầm ô xuống dưới lầu.

Từ xa, Lục Phồn đã nhìn thấy một người đang cầm ô đứng dưới đèn đường ở cổng tiểu khu. Anh chạy xe lại gần, mới phát hiện người dưới màn mưa đó là Nghê Giản.

Anh vừa dừng xe, Nghê Giản đã đi tới. Cô giương chiếc ô lên che, ngăn cách làn mưa lạnh buốt. Lục Phồn lau mắt, cầm chiếc ô trong tay Nghê Giản, nghiêng sang phía cô.

“Em ra ngoài làm gì?”.

Chiếc ô ngăn ánh sáng, Nghê Giản không nhìn rõ anh nói, đưa tay sờ người anh, ướt đầm. Cô cầm chặt chuôi ô, lớn tiếng nói: “Dắt xe đi, chúng ta về thôi”.

Lục Phồn buông tay, đẩy chiếc ô sang phía cô. Bước vào hành lang, Lục Phồn cất xe cẩn thận, lúi trong cốp sau ra một túi quần áo, quay người thấy vai trái của Nghê Giản ướt một mảng.

Anh nhíu mày: “Nhanh đi lên thay quần áo”.

Nghê Giản nhìn anh, gật đầu: “Vâng, nhanh đi thay thôi, anh cũng ướt sũng rồi”.

Lục Phồn không trả lời, cầm chiếc ô trong tay cô, dắt cô vào thang máy.

Sau khi vào nhà, Lục Phồn vào nhà tắm, lấy chiếc khăn khô quấn mặt và cổ Nghê Giản lau một hồi rồi vắt sang bên, tiếp đó cởi áo khoác của mình, đi ra sân thượng, thu quần áo, đẩy cô vào nhà tắm: “Đi tắm đi”.

Nói xong, anh buông tay định đóng cửa.

Nghê Giản chặn anh lại, kéo mạnh một cái: “Cùng tắm đi”.

Nghê Giản mở nước ấm, khói trắng bay khắp phòng. Lục Phồn cởi quần áo của cô, cũng cởi cả của mình, dòng nước ấm xối xuống, khiến anh nheo mắt thoải mái. Tay phải của Nghê Giản vẫn chưa linh hoạt, chỉ có thể dùng một tay để ôm lấy eo Lục Phồn.

Hương vị da thịt kề sát khó nói nên lời.

Lục Phồn khẽ vuốt tóc Nghê Giản, hôn lên gương mặt cô dưới dòng nước, bàn tay chậm rãi vuốt ve cơ thể cô.

Nước lăn trên mặt cô, thấm ướt mắt.

“Lục Phồn...”. Cô khẽ gọi.

Lục Phồn mở mắt ra, cúi xuống nhìn cô. Khóe miệng Nghe Giản vênh lên: “Muốn em không?”.

Lục Phồn gật đầu: “Muốn”. Nghe Giản cười lớn, gương mặt xinh xắn bị sương mù bao phủ.

Anh thành thật như vậy, thật khiến người ta hứng thú.

Không ban thưởng, sẽ áy náy.

Cô rù mắt, cúi đầu, hôn lên vai anh, xuống chút nữa, đến ngực trái anh, đặt môi lên, đầu lưỡi vòng quanh một điểm, liếm láp mút vào, không biết một môi.

Lục Phồn nhếch môi, cổ họng nóng rất, khó chịu hừ một tiếng. Cô gọi trên người nhất, anh biết từ lâu. Lục Phồn rù mắt, con ngươi đen nhánh nồng nàn. Nghe Giản ngẩng đầu, nhìn anh, liếm đôi môi ửng đỏ, vui đầu lần nữa.

Thất lung Lục Phồn căng cứng. Đầu Nghe Giản dần trượt xuống, tay di chuyển sau lưng anh, lướt qua mông, đến đùi. Cô quỳ trên mặt đất, ôm chân anh, miệng hôn men theo cơ bụng.

Chỗ của anh đã sớm vênh lên. Nghe Giản ngẩng đầu nhìn anh, chạm phải ánh mắt giống như lửa của anh, gương mặt không khỏi ửng hồng. Cô không phải cô gái nhỏ không biết xấu hổ, làm kiểu chuyện này, vẫn căng thẳng như lần đầu tiên.

Gặp quý rồi.

Nghe Giản chớp mắt mấy cái, không kịp nghĩ lung tung, miệng đã mút lên. Lục Phồn giật mình, da đầu đột nhiên tê rần, đôi chân thon dài căng cứng run rẩy. Nghe Giản vẫn không buông tha anh. Lục Phồn bị cô trên chọc đến phát điên, lý trí sụp đổ, vươn tay ôm lấy mông cô.

Nghe Giản vòng tay quanh cổ anh.

Lục Phồn cắn miệng cô.

Một phần cơ thể anh tiến vào trong cô, kín kẽ. Sự gần gũi này khiến bọn họ vô cùng thỏa mãn. Lục Phồn ôm Nghe Giản. Thân thể Nghe Giản mềm mại quấn quít cùng anh.

Bọn họ hôn môi chậm rãi cẩn thận. Anh đâm từng phát từng phát vào người cô, vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng. Đã lâu không gặp, giờ phút này chỉ có sự đồng cảm chân thực, tan chảy như dòng nước.

Nhưng, trong lúc nguy cấp, cơ thể Lục Phồn bỗng run rẩy, bất ngờ rút lui.

“Anh làm gì...”. Cổ họng Nghe Giản khàn khàn.

Cô chịu không nổi, giận dữ lườm anh: “Bất chúc chòng ghẹo gì nữa? Tiến vào đi”.

Lục Phồn không tiến vào. Anh thờ gấp thả cô xuống, tắt vòi nước, cầm khăn lau tóc lau người cho cô. Nghe Giản bất mãn, nắm chỗ đó của anh. Lục Phồn run rẩy mãnh liệt. Cứ như vậy giao phó trong tay cô.

Nơi ấy vẫn đang vênh lên.

Nghe Giản buồn cười, ra sức vuốt ve vật trong tay: “Đã như vậy rồi, anh chịu đựng cái gì chứ? Tự làm khổ mình à?”.

Lục Phồn túm tay cô, kéo ra, cầm khăn tắm bọc cô vào, đi chân trần ra khỏi phòng tắm.

Nghe Giản bị ôm lên trên giường. Lục Phồn giữ chặt chặn đắp lên người cô, cơ thể để trần đi ra ngoài. Nghe Giản giận dữ, ngồi dậy: “Anh chạy đi đâu? Anh thỏa mãn rồi nhưng em thì chưa”. Lục Phồn quay đầu, khuôn mặt ướt sũng hơi nghiêm túc.

Anh nhìn cô, nói: “Anh ra ngoài một lúc”.

Nghe Giản bực mình, trong mắt bốc hỏa: “Đêm hôm khuya khoắt, ra ngoài làm kẻ trộm à?”.

Lục Phồn không nhúc nhích, một lúc sau, đáp: “Không có mũ”.

Nghe Giản ghen hống.

“Em chờ một lát”. Lục Phồn mím môi: “Chỉ một lát thôi”.

Nghe Giản không lên tiếng, dõi mắt nhìn anh: “Anh lại đây”.

Lục Phồn không lại, Nghe Giản hít hai hơi, nheo mắt hỏi: “Sợ em ăn anh à?”.

Lục Phồn: "...".

Nghê Giản tiếp tục: "Anh lại đây, em không chạm vào anh đâu".

Anh đi tới.

Nghê Giản vẫy tay về phía anh: "Lại gần nữa đi".

Lục Phồn dừng một chút, ngồi xuống mép giường: "Làm gì?".

Nghê Giản không trả lời, khoe môi kéo ra, để lộ nụ cười thâm hiểm quyến rũ. Thái dương Lục Phồn giật giật, chưa kịp phản ứng, Nghê Giản đã nhào đầu về phía trước, như kỵ binh cười lên người anh.

Lục Phồn gãy dựa. Nghê Giản phủ tay phải lên: "Tay em đau, anh cứ cử động thử xem".

Lục Phồn lập tức nằm im. Nghê Giản bật cười. Lục Phồn đen mặt: "Sao bảo không đụng vào anh cơ mà?".

Nghê Giản cau mày, cười xảo trá: "Em là người thế nào anh còn không biết à? Đồ ngốc".

"..."

Lục Phồn không phản đối. Nghê Giản rất đắc ý. Da mặt cô dày như vậy, anh đâu phải đối thủ của cô.

Cô chậm rãi mon man người anh, chỗ đó của Lục Phồn vẫn chưa mềm xuống, chỉ một động tác như vậy, lại lập tức dồi dào sinh khí.

Anh không còn cách nào khác, đành khuyên nhủ: "Đừng làm rộn, đứng dậy trước đã".

Nghê Giản dõi theo lồng ngực trần của anh, vươn tay khẽ vuốt, ngược mắt nói: "Anh hấp dẫn thế này, em dậy không nổi".

Lục Phồn nắm tay cô: "Tiểu Giản, nghe lời".

Nghê Giản dừng động tác, ngạc nhiên nhìn anh. Rõ ràng anh gọi cô là Tiểu Giản. Giống như khi còn bé.

Nghê Giản sững sờ nhìn anh hồi lâu, nhúu mày: "Anh vẫn gọi em là Tiểu Giản à?".

Xem ra cô đối với anh, vẫn giống như một đứa trẻ.

Hừm, quả là lạ.

Lục Phồn im lặng.

Nghê Giản thu móng vuốt về, nhưng vẫn không thối lui, ngồi trên lưng anh, rù mắt hỏi: "Sao phải nhất định có mũ?".

"Cho an toàn". Lục Phồn đáp.

Nghê Giản cười nhạo: "Đây là ghét bỏ em mà". Cô cố ý xuyên tạc ý của anh.

Quả nhiên, trông thấy sắc mặt anh thay đổi.

"Không phải". Anh nghiêm túc nói: "Không ghét bỏ em".

Nghê Giản hàm hồ, hỏi: "Sợ em mang thai à?".

Lục Phồn sau khi im lặng nhìn cô hồi lâu, anh gật đầu.

Nghê Giản khẽ cười, chậm chậm gọi: "Lục Phồn". Lục Phồn nhìn cô. Nghê Giản: "Nếu em có thai, anh định làm thế nào?".

Lục Phồn hơi ngạc nhiên. Nghê Giản hỏi: "Bất em phá thai à?". Lục Phồn giật mình, lắc mạnh đầu: "Sẽ không".

"Vậy phải làm sao?". Cô được đà, hỏi cho bằng ra đáp án.

Lục Phồn mấp máy môi, đôi mắt đen kịt thu lấy cô, nửa phút sau, khăn giọng trả lời: "Em có muốn sinh không?".

Nghê Giản thè lưỡi liếm môi: "Em muốn thì sao? Không muốn thì sao?".

"Em muốn, thì đẻ sinh. Em không muốn, thì không sinh nữa".

Anh nói xong, im lặng nhìn cô, thẳng thắn thành thật, không chút né tránh. Nghê Giản ngậm miệng nhìn anh, cúi đầu, hôn lên trán anh.

Lục Phồn thờ gấp. Nhưng lần này, Nghê Giản rất thành thật.

Cô chỉ hôn một cái rồi lui, xong nhìn chăm chăm vào mắt anh, thấp giọng nói: “Không phải ra ngoài nữa”.

Lục Phồn không nói gì.

Nghê Giản khề thờ dài, sau đó mỉm cười: “Không có bao coi như xong, nếu có, em sẽ bắt anh sinh”.

Con người đen nhánh của Lục Phồn hơi mở to. Nghê Giản nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh. Ánh mắt Lục Phồn thêm nóng bỏng. Nghê Giản bị anh nhìn đến phát sốt.

“Anh đang nhìn gì vậy?”. Cô hỏi.

“Nhìn em”.

Nghê Giản cười: “Lục Phồn, anh muốn em sinh con, đúng không?”.

Anh không đáp. Nghê Giản cũng không đợi đáp án của anh, cúi đầu hôn anh.

Cô hôn lên bộ ngực ấm áp của anh, nói: “Không cần cố kỵ nữa, chúng ta cứ làm đi, Lục Phồn”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 42

Trời xuân ấm áp kéo dài. Ngày đầu tiên của tháng ba, Nghê Giản ngủ đến khi mặt trời sáng tỏ. Lúc mở mắt, cô đang nằm trong lòng Lục Phồn. Trong chăn, cơ thể trần trụi của họ dán vào nhau. Cơ thể Lục Phồn ấm áp, Nghê Giản theo bản năng nằm co người trong lòng anh. Anh hoàn toàn tiếp nhận, qua một đêm, cánh tay của anh vẫn ở tư thế ôm ấp. Đêm qua ngủ muộn, lại hao tổn không ít tinh lực, Lục Phồn ngủ lâu một chút, nhưng anh vẫn dậy sớm hơn so với Nghê Giản.

Không có rèm cửa, căn phòng sáng trưng. Nghê Giản dụi mắt, ngẩng đầu, Lục Phồn đang nhìn cô. Cô ngái ngủ, còn mắt anh sáng rực.

”Anh tỉnh rồi à?”. Nghê Giản nói xong đưa tay sờ đôi mày ngọn núi của anh, đột ngột khen ngợi: “Ánh mắt của anh nhìn rất đẹp”.

Nét mặt Lục Phồn không thay đổi: “Thật không?”. Nghê Giản ừ một tiếng: “Chưa có ai nói vậy à?”.

”Chưa có”.

Nghê Giản nhướn mày: “Tôn Linh Thực chưa nói bao giờ?”.

Lục Phồn sững lại, nhần đôi mày rậm. Nghê Giản nhìn anh cười cười. Lục Phồn im lặng. Một lát sau, lông mày anh giãn mở, vươn tay nhéo mặt Nghê Giản, hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

Nghê Giản đáp: “Không nghĩ gì cả, tùy tiện hàn huyên chút thôi”. Thuận thể trêu chọc anh ấy mà.

Lục Phồn có phần bất lực, thăm thờ dài, áp cô vào trong lòng. Giọng Nghê Giản ồm ồm truyền ra từ trong ngực anh: “Định ép em chết ngạt à?”.

Lục Phồn buông tay, Nghê Giản bò ra khỏi lòng anh, hít một hơi, nói: “Hôm nay định làm gì?”.

”Không làm gì”.

”Cứ nằm thế này à?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Com nước xong xuôi anh phải đi đến chỗ Háo Từ”.

Nghê Giản giương mày, à một tiếng: “Em quên mất, anh còn phải đi sửa xe”.

Lục Phồn gật đầu. Nghê Giản hỏi: “Anh thích sửa xe?”.

”Không phải thích hay không thích, được nghỉ thì làm thôi”.

”À“. Nghe Giản hỏi: “Vậy anh thích làm lính cứu hỏa?”.

Lục Phồn gật đầu không do dự: “Thích”.

Nghe Giản nhìn anh một hồi: “Trận vừa rồi không phải rất mệt sao? Nghi ngơi vài hôm đã”.

Lục Phồn bảo: “Không mệt”. Dừng một chút, anh nói: “Lâu không đi không được”.

”Háo Từ bảo anh thế à?”.

”Không phải, nhưng không lười vậy được”.

Nghe Giản cười: “Chăm chỉ thế để làm gì?”.

Lục Phồn nhìn cô: “Muốn kiếm nhiều tiền hơn”.

Nghe Giản sững sốt, nhìn anh hai giây: “Anh đang thiếu tiền à?”.

Lục Phồn lắc đầu. Nghe Giản cau mày, định hỏi câu gì đó nhưng chạm phải ánh mắt anh, liền đột nhiên dừng lại.

Cô hiểu ý anh.

Im lặng một lúc, Nghe Giản nói: “Lục Phồn, anh cứ làm việc mình thích đi”. Ngừng một lúc, cô tiếp tục: “Em không cần gì cả, trừ anh ra”.

Lục Phồn không đáp. Đầu Nghe Giản lại bị anh nhấn vào trong lòng. Thật lâu sau, Nghe Giản nhéo hông anh, Lục Phồn mới buông tay. Nghe Giản chui ra, ngửa cằm hôn môi anh: “Em sẽ đi với anh đến chỗ Háo Từ”.

”Em đến làm gì?”. Nghe Giản nhếch môi: “Bữa tiệc rượu lần trước bị hủy bỏ, sau khi để lại cục diện rối rắm, em chưa từng đến đó”.

Lục Phồn bảo: “Không sao”.

Nghe Giản: “Dù sao cũng là bạn của anh, nên nói lời xin lỗi”.

Lục Phồn xiết tay cô, trả lời: “Được”.

Cơm nước xong xuôi, Lục Phồn phơi hết quần áo vừa giặt, sau đó dẫn Nghe Giản đến chỗ Háo Từ.

Tiểu La trông thấy bọn họ trước tiên.

Nghe Giản bước từ trên xe máy xuống, tháo mũ bảo hiểm đưa cho Lục Phồn, đi đến chào hỏi Tiểu La. Sắc mặt Tiểu La thiên biến vạn hóa, há hốc mồm, nghoảnh đầu sang chỗ khác không đáp lại Nghe Giản.

Lục Phồn đi tới, gọi Tiểu La, Tiểu La quay sang, hô to: “Anh Lục, anh đến rồi à?”. Ánh mắt lại liếc về phía Nghe Giản, lông mày cau tít, gọi một tiếng: “Chị”. Nghe Giản đáp: “Ngoan”. Sau đó, móc một quả táo đỏ to từ trong túi ra đưa cho cậu ta: “Cho cậu đây”.

Tiểu La bức tức. Giọng điệu của cô, giống như đồ dành con nít chưa mọc lông, cậu ta đâu phải trẻ ba tuổi chứ? Nhưng vương Lục Phồn ở đây, Tiểu La không dám thể hiện. Cậu ta luôn kính trọng Lục Phồn, vì nể mặt anh, đành cầm nín nhận lấy quả táo của Nghe Giản.

Nghe Giản nhìn về phía Lục Phồn, nhướn mày, đi thẳng vào trong. Lục Phồn cũng theo sau cô. Bên trong có mấy người đang làm việc, Lục Phồn chào hỏi từng người, dẫn Nghe Giản đi vào gặp Háo Từ.

Háo Từ ngạc nhiên nhìn Nghe Giản. Ngoài ngạc nhiên, còn có một chút lúng túng. Chuyện âm ỉ lần trước, Triệu Hữu Sâm là bạn học của anh ta, tuy Háo Từ sững sốt trước những tin đồn đó, nhưng trong thâm tâm vẫn có chút áy náy đối với Nghe Giản.

Miệng lưỡi Triệu Hữu Sâm quá độc địa. Dù sao, những chuyện như vậy, không nên nói ra trước mặt mọi người. Đương nhiên, Nghe Giản cũng thừa hung hãn.

Háo Từ thăm chặc chặc hai tiếng, làm như không có chuyện gì, chủ động chào Nghe Giản. Nghe Giản trực tiếp nói lời xin lỗi, khiến Háo Từ không biết phải làm sao.

Anh ta nhìn về phía Lục Phồn nháy mắt ra hiệu, thấy ánh mắt Lục Phồn dán mãi trên người Nghe Giản, không thèm liếc anh ta, anh ta đành thôi, cười ha hả nói với Nghe Giản: “À, không có gì, chuyện qua rồi, qua rồi”.

Nghe Giản hỏi: “Triệu Hữu Sâm không làm phiền anh nữa chứ?”.

”Tất nhiên là không rồi”. Háo Từ lắc đầu: “Cậu ta là người bốc đồng, mồm miệng độc đoán, được tôi khuyên nhủ nên cũng đã hồi tỉnh. Người ngọm không sao cả, đầu óc chưa khỏe hẳn đã bị ông già gọi về Mỹ, gây phiền phức sao được nữa, yên tâm đi”.

+++

Lục Phồn sửa xe, Nghê Giản ngồi trong lán nhìn.

Anh mặc bộ bảo hộ màu xanh, đeo bao tay, cầm hộp dụng cụ nằm dưới gầm xe tải, Nghê Giản chỉ có thể nhìn thấy chân anh vuron ra. Giày của anh đã cũ, đế mòn vẹt, không còn bất kỳ dấu vết gì.

Nghê Giản nhớ hôm về nước. Cô tưởng anh là người lái xe dù, ngồi xe của anh nhưng anh chỉ lấy của cô 100 tệ. Bọn họ là thanh mai trúc mã, nhưng chẳng ai nhận ra nhau.

Cô vì bản thảo mà nổi giận với anh.

Nghê Giản lại nhớ đến những trang bản thảo bị xé nát. Là anh dán lần lượt từng trang một. Anh từng nói, anh chưa học xong cấp 3, từ ngữ trong quyển truyện tranh không phải ngôn ngữ dành cho học sinh cấp 3, không biết anh tra từ điển trong bao lâu mới dán được chính xác như vậy.

Khi cô cầm đồng giấy vụn, bắt anh dán lại, thật ra có mang theo ác ý. Trong lòng cô giấu cợt anh ngu ngốc, rõ là đàn mới dùng cách xử lý như thế.

Nghê Giản nhớ tới vẻ hùng hổ của mình, có chút chán ghét. Cô từng coi thường anh. Nếu là hiện tại, cô tình nguyện không cần đến bản phê duyệt, cũng sẽ không làm khó anh.

Lục Phồn bò từ gầm xe ra, thấy Nghê Giản đang ngẩn người. Cô ngồi trên ghế đầu, hai chân chụm lại, người gầy tong teo, bọc trong chiếc áo khoác màu trắng, mỏng manh đến đáng thương.

Lục Phồn cầm chiếc kim đi tới, Nghê Giản ngẩng đầu. Lục Phồn nói: “Cảm thấy chán thì xem tivi cùng với Đầu Đầu đi”.

Đầu Đầu là con trai của Háo Tử, chính là chú gấu con đã xé bản thảo của Nghê Giản nát như tuyết lần trước. Nghê Giản lắc đầu: “Tivi chả có gì hay, anh cứ làm việc đi, em ngắm anh được rồi”.

“...”

Lục Phồn mấp máy môi, có phần lúng túng. Ở đây không chỉ có hai người bọn họ, bên cạnh còn có cả những người khác. Đặng Lưu đang sửa xe, Tiểu La thì đang rửa xe cạnh nhà kho. Lời Nghê Giản bọn họ đều nghe rõ.

Đặng Lưu bực bội khó chịu liếc qua, nhếch miệng cười.

Tiểu La lại khác, cậu ta lờm Nghê Giản, trong lòng oán thán: Thần kinh của cô gái này không biết để làm gì? Kiểu ăn nói giương chiêu như thế sao có thể phát ra? Cô ấy cũng thật lợi hại, nữ cũng thích, nam cũng thích, đúng là... Loạn quá rồi. Đáng giận nhất là, bộ dạng của anh Lục nhìn rõ ràng rất hướng thụ, xem ra bệnh không hề nhẹ.

Lúc ăn trưa, Tiểu La thừa dịp Nghê Giản vào bếp giúp Hứa Vân, lén lút túm lấy Lục Phồn hỏi: “Anh Lục, chuyện của anh với cô ấy là như thế nào vậy? Anh Háo Tử bảo, hai người... Là thật à?”.

Lục Phồn không lảng tránh, hờ hững ừ một tiếng.

Tiểu La vò đầu bứt tai, lúng búng hồi lâu, mới thốt ra một câu: “Em, em cảm thấy cô ấy không thích hợp”.

Lục Phồn đưa mắt nhìn sang, hỏi: “Không hợp ở điểm nào?”.

”Điểm nào cũng không hợp”.

Tiểu La sốt ruột, hạ giọng: “Xem ra cô ấy không giống chúng ta. Hai người yêu nhau em cảm thấy kỳ dị. Cô ấy rất quái đản, lần trước đi leo núi, cô ấy từng nói cô ấy thích tìm thú vui. Em thấy cô ấy như đang lừa gạt anh... Lừa gạt để chơi đùa cùng cô ấy vậy”.

Tiểu La chỉ vào ngực: “Cô ấy không tìm không phôi, hơn nữa... Hơn nữa, không phải cô ấy vẫn thích phụ nữ sao? Sao anh lại chấp nhận chứ?”. Nói xong câu cuối cùng, Tiểu La tổng kết: “Em thấy, cô ấy chỉ trêu chọc anh thôi”.

Cô ấy chỉ trêu chọc anh thôi.

Câu này không chỉ có một mình Tiểu La nói.

Tôn Linh Thực cũng nói Nghê Giản chẳng qua chỉ là trêu đùa anh thôi.

Trình Hồng cũng nói, Nghê Giản ngu ngốc, không biết mình muốn gì, tìm đến anh chỉ vì hờn dỗi.

Háo Tử tuy mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng anh đoán được Háo Tử muốn nói gì.

Bọn họ đều nghĩ như vậy, đều nhìn Nghê Giản như vậy.

Nhưng Lục Phồn biết, không phải như thế. Ngay từ đầu, cho đến bây giờ đều không phải như thế.

Lục Phồn chỉ nói một câu: “Cô ấy không phải như vậy”, mà không giải thích gì thêm.

Nghê Giản không để tâm đến sự hiểu lầm này, anh cũng không thèm để ý.

Lúc tan làm, Lục Phồn chờ Nghê Giản đi dạo siêu thị. Nghê Giản bảo thím Dư không cần phải đến vì đã có Lục Phồn, chuyện cơm nước sẽ do Lục Phồn đảm nhiệm nên bọn họ đi mua nguyên liệu về nấu ăn.

Từ siêu thị đi ra, Lục Phồn cầm túi đồ đặt vào trong giỏ xe trước, hỏi Nghê Giản: “Có muốn mua gì nữa không?”.

Nghê Giản nhìn chiếc túi, hỏi lại: “Vẫn còn thiếu gì à?”.

“Đồ ăn đủ rồi”. Lục Phồn nhìn cô, nói: “Em muốn mua gì nữa không?”.

“Mua gì cơ?”. Nghê Giản không hiểu.

Lục Phồn trả lời: “Tùy em, muốn mua gì cũng được”.

Nghê Giản: “À, em không muốn mua gì cả”.

“...”.

Lục Phồn im lặng, dừng một chút, nói thẳng: “Hai hôm trước anh được phát tiền thưởng, Valentine lần trước anh...”.

Anh còn chưa dứt lời, Nghê Giản đã hiểu: “Muốn tặng quà Valentine cho em à?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản quá mức bất ngờ, ngẩn người, vươn tay vỗ anh một cái: “Man show”.

Lục Phồn không hiểu.

Nghê Giản cười: “Muốn bổ sung quà Valentine ấy à, nói thật, loanh quanh một vòng thế này thì mệt quá”.

Lục Phồn: “...”.

Nghê Giản không để ý đến anh, nghiêng đầu suy nghĩ.

Mấy giây sau, cô nói: “Xem phim, được không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên.

Nghê Giản buông tay: “Hay là anh chọn đi? Em chưa từng trải qua nên không có kinh nghiệm”.

Lục Phồn: “Anh cũng chưa”.

Không có gì hay để chọn.

Hai người lại một quán cơm gần đấy ăn bữa tối đơn giản rồi đến rạp chiếu phim.

Lục Phồn đi mua vé, Nghê Giản đi xem có những bộ phim gì.

Cô mất thính giác nhiều năm nên rất ít khi đến rạp, từng ấy năm cô mới chỉ đi xem một hai lần.

Nhìn một lúc, toàn là phim chưa xem.

Lục Phồn hỏi: “Em muốn xem gì?”.

Nghê Giản nhìn một hồi, phần lớn đều là những tên phim nghệ thuật nhẹ nhàng, hình ảnh trẻ trung lãng mạn, chỉ có duy nhất một bộ phim trinh thám kinh dị.

Nghê Giản chỉ chỉ: “Phim này đi, tên không tệ”.

Lục Phồn ngó một cái:

Anh ngẩn người, đang định hỏi cô có chắc chắn không thì nhớ ra cô là họa sĩ vẽ manga liền kịp phản ứng. Cô khác với các cô gái bình thường khác. Tên phim rất hợp với khẩu vị của cô.

“Được, xem cái này đi”.

Lục Phồn nắm tay cô vào cổng, đi qua khu bán đồ ăn vặt, anh bảo: “Mua ít đồ uống và đồ ăn đi”.

Nghê Giản đáp: “Em không muốn uống, mua bỏng ngô được rồi”.

Lục Phồn đi tới mua hai bịch bỏng ngô to.

Đi vào phòng số hai, tìm được vị trí, hai người ngồi xuống. Bộ phim không đợi đủ người liền bắt đầu chiếu.

Lục Phồn cầm bịch bỏng ngô, Nghê Giản thò tay lấy một hạt, ăn xong lại lấy hạt nữa. Cô xem phim mắt công hơn so với người khác, phải nhìn phụ đề mới có thể hiểu toàn bộ nội dung cốt truyện. Lúc cô cúi đầu lấy bỏng ngô, để vượt mắt vài câu đối thoại.

Lục Phồn để ý, cầm bỏng ngô đút vào miệng cô.

Mới đầu Nghê Giản không quen, ăn mấy hạt một, sau quen rồi, an tâm hưởng thụ sự phục vụ của Lục Phồn, ăn cho đến khi chán thì thôi.

Phim kinh dị trong nước phần lớn dựa vào máu me, cũng như thế, quy tụ những tên tuổi lớn, đạo diễn có tiếng, nhưng nội dung rỗng tuếch, đầy sơ hở, Nghê Giản xem một nửa liền đoán được kết cục nên không chút hứng thú.

Cô quay đầu nhìn, ngược lại, Lục Phồn đang xem rất chăm chú. Trong ánh sáng mờ mờ, gò má anh nhô ra, rất anh tuấn. Thiết tình Nghê Giản cảm thấy bộ phim này không đẹp mắt bằng Lục Phồn.

Lục Phồn đang xem, cảm nhận được cái nhìn của Nghê Giản, quay đầu hỏi cô: “Không hay à?”.

Nghê Giản cố gắng phán đoán lời anh, gật đầu.

Lục Phồn định nói tiếp.

Nghê Giản tiếp lời: “Anh xem phim, em xem anh”.

“...”

Lục Phồn không phản đối, anh cảm thấy bộ phim này xem cũng được, rất thu hút. Nhưng phẩm vị của Nghê Giản chắc chắn cao hơn anh, anh biết rõ điều đó.

Suy nghĩ một lúc, anh thì thầm: “Hay là... chúng ta đổi xem cái khác đi”.

“Không cần”. Nghê Giản nói: “Anh xem hết phim này đi”.

Lục Phồn không muốn xem phim một mình, gạt cô sang một bên. Anh nắm tay cô, để đầu cô tựa lên vai anh. Anh hơi nghiêng đầu, hôn môi cô dưới ánh đèn mờ mờ. Nghê Giản nhanh chóng mở cửa đón chào.

Phía sau, xem ra quần chúng không nói nên lời. Xem phim kinh dị mà thành ra như vậy... Quả là hiếm thấy.

Bộ phim kết thúc, đã là 8h30' Lục Phồn dắt Nghê Giản ra khỏi rạp. Anh gửi xe máy cách đó không xa.

“Chờ anh ở đây”. Lục Phồn bảo.

“Vâng”.

Nghê Giản đứng ở cửa nhìn anh. Nửa phút sau, đột nhiên có hai bóng người lọt vào tầm mắt. Nghê Giản hơi ngẩn ra, đi về phía trước hai bước. Cách đó không xa, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đi về phía bãi xe. Nghê Giản cảm thấy đáng đập cô gái trông rất quen. Cô nhìn kỹ, phát hiện hình như đó là Nghê San.

Lúc này, Lục Phồn đã dắt xe tới.

Nghê Giản chỉ vào hai bóng người kia: “Anh xem, kia có phải là Nghê San không?”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 43

Dáng dấp của cô gái trẻ hoàn toàn giống với Nghê San, bên cạnh cô ta là một người đàn ông thân hình cao ráo, hai người đang nắm tay nhau.

Lục Phồn nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Nghê Giản. Còn Nghê Giản thì đang nhìn người bên cạnh Nghê San.

Cô không lạ gì người đàn ông đó vì lần trước cô đã gặp hắn ta ở con hẻm gần nhà Nghê San. Nghê Giản nói: “ Là con bé”.

Lục Phồn bảo: “ Để anh đi gọi con bé”. Nghê Giản: “ Vô ích thôi, người ta nói hạnh phúc như kẻ đang yêu, anh gọi về được chắc?”.

” Vậy phải làm sao bây giờ. Hơn 9 giờ rồi”. Lục Phồn hỏi: “ Chỉ sợ chú Nghê biết chuyện”. Nghê Giản: “ Không có cách để quản con bé đâu. Con bé sẽ không nghe lời chúng ta”.

Trong lúc nói chuyện, hai người kia đã bước lên xe. Chiếc Porsche màu đen chạy qua, Nghê Giản liếc nhìn biển số. Lục Phồn rút điện thoại di động ra. Nghê Giản hỏi: “ Anh làm gì vậy?”.

Lục Phồn trả lời: “ Có thể hắn ta sẽ đưa Nghê San về nhà. Anh nói với chú Nghê một tiếng”.

Nghê Giản không ngăn cản.

Điện thoại kết nối, Lục Phồn kể tình hình, quả nhiên Nghê Chấn Bình không biết, còn tưởng Nghê San đi học. Cúp điện thoại, Lục Phồn nói: “ Chú Nghê biết rồi, để chú ấy quản lý con bé”.

” Ông có biết cũng vô ích vì ông không phải là người tàn nhẫn. Ngày em còn bé ông cũng đối xử với em như vậy, phạm tội tày trời cũng không nỡ trách mắng”.

Nghê Giản nói: “ Nhưng hồi ấy em thông minh lắm, được cái đi học rất ngoan ngoãn”. Còn Nghê San... Lần trước bị hù dọa như vậy, vẫn chưa rút ra bài học..

Lục Phồn định nói tiếp, nhưng Nghê Giản xoa xoa mặt: “ Không nhắc đến con bé nữa, chúng ta về thôi”.

+++

Tháng này Lục Phồn được nghỉ dài, vừa chăm sóc Nghê Giản, vừa sửa xe kiếm tiền. Mấy ngày nay, Nghê Giản lại một lần nữa lên kế hoạch làm việc.

Hôm trước, quản lý gửi mail cho cô, đề cập hai chuyện.

Chuyện thứ nhất coi như tin tốt, một năm trước tại Liên hoan triển lãm Animation quốc tế, Nghê Giản có hai bộ trình thám kinh dị được một nhà xuất bản trong nước nhìn trúng, ký hợp đồng, hiện tại đã được xuất bản, hai hôm tới sẽ đưa ra thị trường. Trong số đó có một bộ đã được thỏa thuận ký kết đưa vào sản xuất thành phim chuyển thể trong tương lai gần.

Ý của quản lý là nếu như Nghê Giản có ý định sống ở trong nước, muốn nhân cơ hội này mở rộng thị trường quốc nội, thì cần phải tích lũy danh tiếng, phối hợp tuyên truyền hậu kỳ.

Trước kia, Nghê Giản không suy xét đến những việc ấy. Nhưng giờ khác rồi, cô sống với Lục Phồn, không có ý định chuyển đến nơi khác, những chuyện đó đã trở thành việc phải nghĩ.

Chuyện thứ hai là tin dữ.

Quyết định về nước phát triển. Điều này có nghĩa, Nghê Giản sẽ bị quản lý thúc bản thảo điên cuồng. Nếu anh ta trở về, rất có thể sẽ bay từ Bắc Kinh đến ngục cô hàng ngày.

Nghê Giản đau đầu suy nghĩ, cô hy vọng quản lý sẽ trở về muộn. Nhưng kết quả trái với ý muốn, mới được mấy hôm, Mai Ánh Thiên đã gửi mail, dặn cô chuẩn bị tiếp đón quản lý.

Nghê Giản tính toán ngày quản lý tới đây, đúng là ngày nghỉ cuối cùng của Lục Phồn.

+++

Cơm tối Lục Phồn làm thịt kho tàu, Nghê Giản thêm ăn, một bát thêm hai. Nghê Giản buông bát, Lục Phồn nhìn cô, bảo: “ Em đi khám xem tay phải thế nào rồi?”.

Nghê Giản cúi đầu nhìn tay mình, làm như không có gì quan trọng: “ Không cần, sử dụng tay trái cũng được”. Cô thản nhiên trả lời, như thể tay phải vĩnh viễn không hồi phục cũng không sao.

Lục Phồn không chịu được kiêu thái độ này của cô, tự đi tới kiểm tra. Anh xoa bóp từ cổ tay đến khuỷu tay cô, hỏi cô có cảm giác gì không.

Nghê Giản đáp: “Cảm thấy rất tốt”. Lục Phồn không chấp nhận đáp án qua quýt như vậy: “Rất tốt là sao?”.

”Không ngứa không đau, rất thoải mái, phương pháp của anh không tệ”. Ý trêu đùa thoáng qua trong mắt Nghê Giản.

Lục Phồn nhìn cô cảnh cáo, Nghê Giản ngược mắt lên, nghiêm túc: “Cảm giác rất bình thường, mặc dù sức còn yếu. Hồi phục chưa được bốn mươi ngày mà, anh đừng lo lắng”.

Lục Phồn buông tay áo cô ra, ngồi xuống cạnh cô. Nghê Giản nhìn anh: “Hình như anh có điều muốn nói?”. Lục Phồn gật đầu.

”Vậy anh nói đi, làm gì mà nghiêm túc vậy?”.

Lục Phồn im lặng hai giây, trả lời: “Đài truyền hình sẽ làm chuyên đề về sự cố ở khu đang phát triển lần trước, họ muốn phỏng vấn, đội đã sắp xếp người đi, trong đó có anh”.

”À”.

Lục Phồn nhìn cô. Nghê Giản nháy mắt: “Sau đó thì sao?”. Lục Phồn mấp máy môi: “Là phóng viên Tôn phỏng vấn bọn anh”.

Nghê Giản lại à một tiếng: “Vậy rất tốt, là người quen”. Thái dương Lục Phồn gật gật một cái. Về mặt Nghê Giản thân nhiên, hỏi: “Anh muốn nói gì?”.

Lục Phồn nhìn cô, xác định cô không tức giận, cân nhắc một chút rồi nói: “Em hay nghĩ lung tung, nên anh phải nói trước với em”. Nghê Giản nhướn mày: “Nói em ăn dấm lung tung à?”.

Lục Phồn: “Không phải sao?”. Nghê Giản nhìn anh, bỗng nhiên bật cười: “Anh biết là được rồi, đừng ra ngoài trêu đùa làm loạn”. Lục Phồn cau mày: “Em lại thế rồi”.

Nghê Giản không tỏ ra hối cải mà còn cười, sau đó ghé sát người hôn anh. Lục Phồn bắt lực, đành hé miệng, mặc cô bắt nạt. Đợi Nghê Giản náo loạn đủ rồi, Lục Phồn mới lên tiếng.

”Vẫn còn chuyện”.

”Chuyện gì?”. Nghê Giản chưa thỏa mãn liếm môi.

”Có một cơ hội được ra ngoài học tập huấn, đội đã đề cử anh, 20 này phải đi”.

Nghê Giản: “Đi đâu?”.

”Nghiêm Châu”.

”Đi bao lâu?”.

”Một tháng”.

”À”. Nghê Giản gật gật đầu: “Vậy anh đi đi”.

Lục Phồn im lặng, Nghê Giản nhìn gương mặt anh có chút lo lắng: “Vừa hay tháng này em cũng bận nhiều việc, anh không đi em còn lo không có thời gian ở bên anh”.

Lục Phồn ngẩn người, hỏi: “Phải chạy bản thảo à? Tay của em còn chưa bình phục mà”.

Nghê Giản trả lời: “Không phải chạy bản thảo, là việc tuyên truyền, có một vài hoạt động cần em tham gia”.

Về mặt Lục Phồn thoáng chốc thay đổi. “Em phải đi... Mỹ à?”.

Ánh mắt anh có vẻ bối rối, tuy đã cố hết sức che giấu, nhưng Nghê Giản vẫn nhìn thấy được. Cô nhớ tới chuyện lần trước. Cô đi Mỹ tham gia sự kiện, đúng lúc thay đổi chỗ ở, di động thì bị mất, xa xôi ngàn dặm không có tin tức, biến mất khỏi thế giới của anh. Về sau nghe Mai Ánh Thiên nói, anh đã đợi cô một tháng.

Không biết có phải anh nhớ đến chuyện này hay không. Nghê Giản nắm chặt tay Lục Phồn: “Em không đi Mỹ”. Sắc mặt Lục Phồn thả lỏng. Nghê Giản cười cười: “Cho dù em có đi thì cũng nhanh trở về thôi”.

Lục Phồn im lặng.

Nghê Giản ra sức nheo ngón tay anh: “Em không phải loại người bạc tình bạc nghĩa mà”. Câu nói của cô khá kỳ quặc nhưng Lục Phồn không có tâm trạng để quan tâm đến vấn đề này. Anh hỏi: “Vậy em đi đâu, nói cho anh biết trước”.

”Hiện tại em chưa biết, cùng lắm là chạy đến Thượng Hải hoặc Bắc Kinh, sẽ không xa lắm đâu”.

Lục Phồn gật đầu, không hỏi nữa.

Ngày hôm sau, Lục Phồn đến Đài truyền hình, còn Nghê Giản đi tìm Mai Ánh Thiên. Buổi tối, bọn họ cùng nhau ra ngoài ăn cơm, sau đó tìm một chỗ yên tĩnh sáng sủa để ngồi. Cô là bạn học của Mai Ánh Thiên, sau khi tốt nghiệp vẫn ở Mỹ làm việc. Bây giờ quyết định về nước, sẽ có ảnh hưởng lớn đối với Nghê Giản.

Nghê Giản chưa từng thông báo chuyện riêng của mình, cũng không nhắc đến sự tồn tại của Lục Phồn. Đột nhiên nghe tin Nghê Giản đã kết hôn, Mai Ánh Thiên cả kinh phun rượu đầy mặt.

“...”

Không thể tin được việc này. “Trời ạ, Còn Daniel Tô thì sao? Mình cứ tưởng không phải anh ta thì cậu sẽ không lấy chồng cơ đấy”. Vừa dứt lời, Mai Ánh Thiên liền gõ đầu cô một cái: “Đầu óc cậu có bị thùng không vậy?”. Về mặt cô mông lung: “Cho nên... Rốt cuộc là ai lợi hại như vậy, có thể thu phục được Jane đây?”. Mai Ánh Thiên xoay con người, nhìn về phía Nghê Giản.

Lúc gần đi, Nghê Giản nói: “Sau này mình ở trong nước, mọi hoạt động bên ngoài đều cắt bớt đi”. Mai Ánh Thiên định hỏi thêm nhưng Nghê Giản đã vẫy tay rời đi.

Ra tới cửa, Nghê Giản đụng phải một người, Nghê Giản quay đầu nhìn, là một cô gái trẻ. Ánh mắt Nghê Giản chuyển sang thanh niên đi bên cạnh cô ta.

Nghê Giản không lạ gì hán ta, ngay ở đây mấy hôm trước cô đã từng gặp hán, khi đó hán vẫn đang đi cùng Nghê San. Cô gái trẻ kéo tay hán lên xe, Nghê Giản thu hồi tầm mắt.

Cô nhớ tới Nghê Chấn Bình. Đã lâu rồi bọn họ không gặp nhau. Nghê Giản nhìn giờ, còn nửa tiếng nữa Nghê Chấn Bình tan làm. Cô vẫy một chiếc taxi, đi đến công ty của ông.

Nghê Chấn Bình không ngờ Nghê Giản đến. Lúc thấy Nghê Giản đứng ở cổng, ông vừa ngạc nhiên vừa hoảng hốt, nghĩ mình nhìn lầm.

Từ xa, Nghê Giản đã nhìn thấy Nghê Chấn Bình đi tới. Cô đang định gọi, ánh mắt liền bất động. Trên trán Nghê Chấn Bình sưng một cục, trên mặt còn có mấy vết tím xanh. Nghê Giản nhìn lại, hình như ông đi hơi cà nhắc.

Nghê Giản cau mày đi đến. Nghê Chấn Bình gọi: “Tiểu Giản”, hỏi cô sao lại tới đây. Nghê Giản không trả lời, ánh mắt quét trên dưới vài lần nữa, xác định vết thương trên mặt ông.

”Xảy ra chuyện gì vậy bố? Sao lại có mấy vết thương thế kia?”. Sắc mặt Nghê Chấn Bình không được tự nhiên, ánh mắt trốn tránh: “À, không việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi”.

”Bố“. Giọng điệu Nghê Giản lạnh băng: “Đây không phải là vết thương nhỏ, chúng ta đi bệnh viện thôi”.

”Không cần“. Nghê Chấn Bình khoát tay: “Tiểu Giản, thật sự không cần đâu, về nhà bôi thuốc là được rồi”.

Nghê Giản không nghe lời, gọi một chiếc xe, kiên quyết dẫn ông đến bệnh viện kiểm tra. Kiểm tra xong, gương mặt Nghê Giản sa sầm khiến người khác thấy sợ.

”Ai làm vậy ạ?“.

Nghê Chấn Bình không biết trả lời thế nào. Nghê Giản im lặng một lúc, thấp giọng hỏi: “Bố, bố gặp phiền phức gì phải không?“.

”Không có, không có phiền phức gì“. Nghê Chấn Bình phủ nhận.

Nghê Giản không kiên nhẫn, nổi nóng: “Bố có coi con là con gái không vậy? Chuyện lớn như thế còn muốn giấu con. Bố tưởng làm thế thì con sẽ yên tâm à?“.

”Tiểu Giản...“. Nghê Chấn Bình không phản bác được, thở dài, kể lại tình hình.

Nghê Giản nghe xong không nói một câu, tay siết thành quyền. Nghê Chấn Bình còn nói thêm chuyện gì đó nhưng cô không nghe lọt một chữ. Cô cắt ngang lời ông: “Con đi lấy thuốc”.

Lấy được thuốc, cô không quay về ngay, đứng ở hành lang nhắn tin cho Mai Ánh Thiên.

Sau khi đưa Nghê Chấn Bình về, Nghê Giản nói địa điểm cho Mai Ánh Thiên biết, ở đó đã có người chờ từ lâu.

+++

Trịnh Vũ mở cửa xe, Nghê San bước xuống. Trịnh Vũ vừa cúi đầu định hôn cô ta, một đám người ở đầu đột nhiên xông ra, tóm lấy cổ áo hán ta lôi đi.

Nghê San giật mình, kêu lên sợ hãi: “Trịnh Vũ“.

Trịnh Vũ bị mấy người đàn ông đánh sấp mặt xuống đất. Nghê San hoảng hốt, mấy giây sau mới kịp phản ứng, lớn tiếng hô: “Các người là ai, sao lại đánh người? Các người đừng đánh anh ấy nữa, đừng đánh nữa”.

Thấy đám người không có phản ứng, cô ta hô to gọi tên Trịnh Vũ, sau đó hét hoảng lên: “Cứu với”.

Nghê Giản xuống xe, bước tới, lôi Nghê San sang bên.

Nghê San quay lại.

Nghê Giản tát một phát nẩy lửa lên mặt cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 44

Nghê San bị đánh đến ngất người, quên cả khóc, quên cả la hét. Nghê Giản chưa hả giận, ngay sau đó đi tới cho tiếp một bạt tai nữa, sức lực cũng yếu đi nhiều.

Nhưng gương mặt Nghê San đã đỏ ửng lên.

Mẹ kiếp.

Nghê Giản cầm cổ tay phải chửi một câu. Cú đánh đầu tiên của cô hoàn toàn theo bản năng, không có thời gian nghĩ xem nên phải điều chỉnh tay như thế nào, và lại lực mạnh vượt quá dự đoán.

Giờ đây, cánh tay của cô có lẽ đã bị gãy mất rồi.

Bên kia, đám người vẫn chưa dừng tay, Trịnh Vũ ôm đầu, lăn lộn chửi thề trên mặt đất, nhưng không có sức lực để chống trả.

Nghê San kêu khóc, hét lên với Nghê Giản: “Chị bị điên à, tại sao lại đánh người? Chị dựa vào cái gì mà đánh người chứ?”.

Cô ta xông tới định đánh Nghê Giản, hai người đàn ông đứng bên lập tức tiến lên khống chế cô ta. Nghê Giản nhìn chằm chằm Nghê San, một lát sau mỉm cười: “Nếu không phải sợ bỏ đau lòng, thì ngay bây giờ tao đã giết chết mày”.

Cô đưa tay chỉ vào Trịnh Vũ: “Mày nghĩ hấn thích mày thật à? Mày tưởng mày là cô bé Lọ Lem ư?”. Nghê Giản cười hừ một tiếng, bước đến bên cạnh Trịnh Vũ. Tay chân Trịnh Vũ bị đám đàn ông giữ chặt, không thể động đậy. Nghê Giản khom người, lấy đầu gối ấn mạnh lên ngực Trịnh Vũ, Trịnh Vũ đau đớn kêu thành tiếng.

Nghê Giản tóm cổ áo hấn, xách đầu hấn khỏi mặt đất. “Thoái mái không?”.

Nghê Giản nhìn khuôn mặt sưng tấy của hấn, chậm rãi nói: “Mày dám động đến bố tao dù chỉ một lần nữa thôi, tao sẽ giết chết mày”.

+++

Lúc về nhà là hơn 9 giờ, cổ tay phải của Nghê Giản đau dữ dội, vốn đã hồi phục tốt, giờ lại bị gãy mất rồi. Cô đang suy nghĩ xem có nên đến bệnh viện ngay không, thì điện thoại bỗng rung. Nghê Giản lấy ra nhìn, là Lục Phồn gọi điện tới. Nghê Giản ấn tắt, đang định chuyển sang nhắn tin thì thấy có mấy tin chưa đọc, đều là của Lục Phồn gửi.

Cô nhắn tin xong, nói địa chỉ nhà trọ cho tài xế.

Lúc xuống xe, cô nhìn thấy Lục Phồn.

Anh đứng dưới gốc cây ở cổng tiểu khu, trong ánh sáng mờ mờ, có một đốm lửa sáng.

Anh đang đứng đó hút thuốc.

Lúc thấy Nghê Giản, cánh tay cầm điếu thuốc của anh thoáng dừng lại, ngay sau đó bóp nát, xài bước đi tới.

Nghê Giản đóng cửa xe, chiếc xe phóng đi.

Lục Phồn đến bên cạnh cô.

Nghê Giản cười cười: “Anh đang đợi em à?”.

Lục Phồn gạt đầu, dặt cô. Nghê Giản thở mạnh, theo anh đi về. Tay phải của cô hơi run run.

Sau khi lên lầu, Lục Phồn lấy quần áo khăn mặt giúp cô, để vào trong nhà tắm. Nghê Giản ngồi trên ghế sofa, gương mặt hơi tái nhợt.

”Anh đi tắm trước đi”. Cô nhẹ nhàng nói: “Em nghỉ một lát đã”.

Lục Phồn lại gần, sờ mặt cô: “Một lát à?”.

”Dạ?”.

Lục Phồn: “Sắc mặt em không tốt lắm”.

”À”. Nghê Giản trả lời: “Một chút thôi”.

Lục Phồn nhìn cô, mấp máy môi, khẽ giọng: “Hay là... Cùng nhau tắm?”.

Nghê Giản sững sốt, mi mắt giương lên. Lục Phồn tỏ ra không mấy tự nhiên: “Tắm rửa đi ngủ sớm một chút”.

Nghê Giản nhìn bộ dạng không tự nhiên của anh, rất muốn cười.

”Giấu đầu hờ đuôi”. Cô nói.

Lục Phồn nhủ mảy, im lặng. Nghê Giản bật cười. Nếu như là lúc khác, anh đề nghị như vậy, nhất định cô sẽ vui vẻ đồng ý. Nhưng giờ không được. Tay của cô quá đau, cần nghỉ một lát.

Nghê Giản lắc đầu: “Hôm nay em không muốn tắm”.

Lục Phồn ngạc nhiên, nhìn Nghê Giản chăm chú. Anh cảm thấy hôm nay cô hơi lạ, không giống cô mọi khi. Cô thích trêu chọc anh, cũng rất thích phượng diện kia. Theo như thói quen ngày trước của cô, nhất định cô sẽ nắm lấy cơ hội này để đùa giỡn anh trắng trợn.

Nhưng hôm nay cô không như vậy. Không những không, mà còn từ chối. Trong lòng Lục Phồn cảm thấy không đúng.

Nghê Giản lại giục anh: “Anh đi tắm nhanh lên”.

Lục Phồn không nói gì, khẽ gạt đầu, đứng dậy lấy quần áo.

+++

Lục Phồn tắm rửa xong, thấy Nghê Giản vẫn ngồi dựa trên ghế sofa, chưa thay quần áo, cũng không bật tivi. Mặt cô nhắm hờ, sắc mặt có vẻ tệ hơn. Lục Phồn vừa sấy tóc vừa nhìn cô. Một lúc sau, anh vứt khăn mặt, đi đến ôm cô.

Nghê Giản mở mắt, mỉm cười: “Xong rồi à?”. Lục Phồn không trả lời, nhìn cô, nói: “Đi vào trong phòng ngủ, ở đây lạnh lắm”.

Nói xong, anh ôm cô vào phòng. Vào phòng, Nghê Giản được đặt lên giường, Lục Phồn giúp cô cởi cúc áo khoác. Nghê Giản cắn môi, hỏi: “Sáng mai anh phải về đội, đúng không?”

Lục Phồn không ngược mắt lên: “Ừ”. Nghê Giản nhìn môi anh, khẽ hỏi: “Khi nào đi?”.

”Sáu giờ”. Anh đã cởi xong chiếc cúc cuối cùng.

Đúng lúc này, anh nghe Nghê Giản nói: “Sớm quá, anh ngủ dậy lại đánh động đến em. Hay là bây giờ anh đi luôn đi?”.

Động tác của Lục Phồn khựng lại, anh ngược mắt lên. Nghê Giản điềm tĩnh mỉm cười với anh. Tay phải của cô giấu trong áo khoác, lúc này đã không thể cử động được nữa. Cô không thể cho anh biết tay cô lại bị gãy. Ngày nghỉ của anh kết thúc, anh phải về đơn vị, hơn nữa, anh còn phải đi Nghiễm Châu học tập, cô không thích trở thành “nỗi lo” của anh.

Nhưng cánh tay thực sự rất đau, Nghê Giản không biết có thể chịu đựng trong bao lâu.

Lục Phồn vẫn không nhúc nhích, ngồi đó nhìn cô chăm chăm. Nghê Giản có phần nôn nóng, gắng nở nụ cười trên mặt: “Em muốn ngủ, không tiễn anh được, anh đi đường cẩn thận nhé”.

Gương mặt Lục Phồn cứng đờ u ám. Đúng là hôm nay cô rất lạ. Dáng dấp của cô không giống đang tức giận, cô vẫn cười nói với anh, giọng điệu cũng ôn hòa, không giống với những lần giận dữ trước.

Nhưng anh không chắc chắn. Không biết đây có phải là biểu hiện mất hứng mới của cô hay không. Lục Phồn cẩn thận suy nghĩ xem hôm nay mình đã làm gì, có làm chuyện khiến cô khó chịu hay không.

Nhưng Nghê Giản đã không thể chịu đựng nổi, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi. Cô nghi ngờ xương cổ tay đã bị đứt rời. Mặt Nghê Giản càng lúc càng trắng bệch. Rốt cuộc, Lục Phồn cũng phát hiện ra bất thường.

”Em sao vậy?“. Anh sờ đầu cô, thấm đầy mồ hôi, hơi lạnh.

”Không sao“. Nghê Giản né ra sau tránh: “Em thật sự rất mệt, anh về đi“.

Lục Phồn sao có thể đi được. “Xảy ra chuyện gì vậy? Em khó chịu ở đâu à?“. Anh nắm vai cô, không cho cô trốn.

Nghê Giản đau đến ngừng thở, biết không thể gạt được nữa. Cô nhắm mắt lại.

”Lục Phồn, hình như tay em bị đứt rồi“.

+++

Thang máy dưới lầu một chưa đi lên, Lục Phồn sợ lâu, không đợi nữa, cũng Nghê Giản đi cầu thang bộ. Nghê Giản nằm trên lưng anh, nói: “Chân em không gãy, anh để em tự đi“.

Lục Phồn không để ý đến cô, vội vàng xuống lầu. Dù sao cũng là chuyên viên được huấn luyện, tốc độ của anh người bình thường không thể so sánh được, chả mấy chốc đã đi xuống tầng dưới. Cũng may Nghê Giản ở khu khá đẹp, nhiều taxi, bắt xe không tốn nhiều công sức.

Đến bệnh viện, Lục Phồn ôm thẳng Nghê Giản vào phòng cấp cứu. Chụp xong X - quang, nhanh chóng có kết quả: cổ tay bị trật khớp, đứt gân, tổn thương thần kinh nghiêm trọng. Tình trạng này cần phải tiến hành phẫu thuật.

Nghê Giản từ phòng phẫu thuật đi ra, thuốc gây tê vẫn chưa hết, đầu óc không tỉnh táo, ngủ li bì.

Lúc tỉnh dậy đã quá nửa đêm. Tay phải của cô đã được kẹp thanh nẹp. Có bàn tay nhẹ nhàng vuốt trán cô, lòng bàn tay thô ráp, nhưng động tác hết sức ôn nhu.

Nghê Giản mở mắt. “Lục Phồn“. Cô gọi anh.

”Anh đây“.

Nghê Giản cười với anh, hỏi: “Mấy giờ rồi?“.

”Còn sớm, chưa đến ba giờ“.

Nghê Giản khẽ thở hắt ra.

Mới có ba giờ.

”Anh lên ngủ đi“.

”Không cần, em ngủ tiếp đi“.

Nghê Giản kiên quyết: “Anh lên đi“.

Lục Phồn cởi áo khoác và giày, chui vào trong chăn.

Nghê Giản nghiêng người, vùi đầu vào hõm vai anh. Lục Phồn cũng nghiêng người, nắm tay cô. Nghê Giản nhắc: “Anh nhắm mắt lại, ngủ đi“.

Lục Phồn không nhắm mắt, nhìn cô, khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt cô. “Có đau không?“.

Nghê Giản lắc đầu: “Thuốc giảm đau vẫn còn tác dụng“.

Lục Phồn im lặng, không hỏi nữa. Anh biết, cô không nói thật.

Hơn năm giờ, trời hừng sáng. Lục Phồn mở mắt, nhìn người trong lòng. Cô đang nhắm mắt, hơi thở đều đều, gương mặt trắng nõn không mấy hồng hào, cánh môi hồng cũng hơi nhợt nhạt.

Lục Phồn nhìn một lúc, ghé sát, chạm vào chóp mũi cô.

Nghê Giản bỗng nhiên mở mắt ra. Cô nhìn anh, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Lục Phồn hơi ngẩn người.

Nghê Giản hỏi: “Anh ngủ được không?“.

Lục Phồn đáp: “ Rất ngon“.

Nghê Giản nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại: “ Anh có cần phải đi không?“.

Lục Phồn không trả lời, chỉ nhìn cô.

Nghê Giản cười cười: “ Em nhẩn cho thím Dư rồi, bảo thím tới chăm em“.

Nói xong, cô thấy ánh mắt anh bất động, định nói tiếp, Lục Phồn đột nhiên sát lại, một tay ôm lấy bả vai cô, đầu áp vào cổ cô.

Miệng Nghê Giản mở ra xong khép lại.

Giờ phút này, thế giới thật yên tĩnh và nhàn tản.

Nửa phút sau, Lục Phồn thối lui, ngẩng đầu lên.

” Hai năm“. Anh nói: “ Nghê Giản, em cho anh hai năm“.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 45

Người của đội phòng cháy chữa cháy sau khi được phỏng vấn liền rời đi, nhà biên kịch và đạo diễn thảo luận thêm, Tôn Linh Thực chạy tin ở trung đội đường Trạm Giang tương đối nhiều nên khá thân thuộc với đội, việc quay phim bổ sung sẽ được giao cho cô ta.

Mấy hôm sau, Tôn Linh Thực và quay phim chạy đến đó một chuyến, quay bổ sung xong thì trời đã tối. Đội Lục Phồn vẫn chưa về, nghe nói một nhà hàng nhỏ bên viện Ngô Đồng đã xảy ra nổ khí ga. Tôn Linh Thực vốn định chờ một lúc, nhưng bị quay phim Tiểu Ca giục suốt nên đành quay trở về.

Trong phòng ăn vẫn thừa chút ít đồ ăn, nhìn không có cảm giác ngon miệng nhưng Tôn Linh Thực vẫn ăn một ít để lót dạ.

Ngày trước, cô ta rất kén ăn, đồ ăn không ngon thì nhịn đói chứ nhất định không nuốt. Sau khi quen biết Lục Phồn, tật xấu này mới dần dần thay đổi.

Tôn Linh Thực nhớ tới quãng thời gian đó, đồ ăn trong miệng càng không có mùi vị.

Ngày ấy, anh quan tâm đến cô ta như vậy.

Nhưng giờ đây... Bọn họ đã sớm như những kẻ qua đường.

Nghĩ đến đây, Tôn Linh Thực không tránh khỏi nghĩ đến một người phụ nữ.

Nghê Giản.

Tôn Linh Thực hạ giọng nhắc lại lần nữa, bàn tay cầm đĩa bỗng siết chặt. Cô ta tự hỏi, vì sao cô ấy còn chưa đi? Cảm xúc mới lạ giữa người với người chỉ qua ba tháng là thay đổi.

Nhưng lần này, có vẻ như hơi lâu.

Sao Nghê Giản có thể kiên nhẫn đến thế?

Chỉ có một khả năng, Lục Phồn thật sự có năng lực.

Tôn Linh Thực lắc đầu cười khổ. Anh đương nhiên là có khả năng rồi. Nếu không, với điều kiện của anh, mặc dù sau này có đỡ hơn một chút, cô ta cũng sẽ không thật sự cân nhắc qua lại với anh.

Theo quan điểm thông thường, Lục Phồn quả là một người đàn ông hết sức bình thường, không tiền, không thế, không bằng cấp. Sống cùng anh là chuyện chỉ có trong phim thần tượng.

Nhưng trên người anh có một sức mạnh hết sức kỳ lạ. Sức mạnh này từng thu hút Tôn Linh Thực. Cô ta đến gần anh, rồi lại rời xa anh. Lúc trở lại, sức mạnh đó vẫn còn. Thế nhưng anh đã có thêm Nghê Giản.

Tôn Linh Thực gắp miếng bắp cải trong đĩa, không muốn ăn nữa. Đúng lúc, sau lưng có người gọi cô ta.

Tôn Linh Thực quay đầu, Thẩm Nguyệt cầm theo một chiếc túi nhỏ chạy tới, ngồi xuống trước mặt cô ta, rút một xấp đồ trong túi ra đặt lên trên bàn.

”Chị Tôn, mau nhìn đi“. Trong giọng nói của Thẩm Nguyệt thấp thoáng lộ vẻ hưng phấn: “Em đặc biệt chạy đến để đưa cho chị xem“.

Tôn Linh Thực nhìn cô ta, cúi đầu mở tập tài liệu trên bàn, sắc mặt thay đổi. Thẩm Nguyệt cười híp mắt: “Thế nào, ngạc nhiên chưa? Janeni là người điếc đấy“.

Tôn Linh Thực không trả lời, vẻ mặt hoảng hốt lật đến trang cuối cùng mới ngẩng lên: “Ồ đâu ra vậy?“.

”Tiêu Tiêu chuyển về. Đây là bản đầy đủ nhất, bản điều tra lần trước của chúng ta còn thiếu nhiều lắm“.

Thẩm Nguyệt cúi đầu ghé tai, thần thần bí bí: “Nói cho chị biết, có một nhân vật lớn đã điều tra cô ta. Tất cả những thứ này đều là của bọn họ ở đầu bên kia đảo lên. Không chỉ bọn Tiêu Tiêu nhận được, mà tất cả các phóng viên giải trí đều có“.

Tôn Linh Thực nhú mày: “Nhân vật lớn nào vậy?“.

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Không tiết lộ được“.

Nói xong, cô ta chỉ vào từng tập tài liệu đưa cho Tôn Linh Thực xem: “Chị xem, nghệ sĩ piano Daniel cũng bị dính vào, còn nữa, mẹ của cô ta là tiểu tam đấy, bố dượng cô ta chính là Tiêu Kính, người có tên trong danh sách Forbes Rich. Thật không ngờ lại lợi hại như vậy“.

Thẩm Nguyệt nói không ngừng, đột nhiên “à “ một tiếng, nhận ra âm thanh quá lớn lại lập tức hạ giọng, nói với Tôn Linh Thực: “Tin hấp dẫn cuối cùng, cô ta đã kết hôn, với một người đàn ông đấy. Ày dà, chẳng phải Mai Ánh Thiên là bạn gái của cô ta sao? Mỗi quan hệ này quả là loạn mất rồi...“.

Tôn Linh Thực vẫn không bình luận, cô ta xem tài liệu từ đầu đến cuối thêm một lần nữa. Theo như lời Thẩm Nguyệt, nội dung bên trong hoàn toàn chính xác, khai thác rất sâu. Thậm chí cả phần cuối cùng kia, Lục Phồn cũng bị đào bới sạch sẽ.

Có một số việc, cô ta không biết.

Tôn Linh Thực nhìn hồi lâu, hơi ừ rừ hỏi Thẩm Nguyệt: “Cái này bao giờ thì phát?“.

”Giờ chưa phát đâu, khoảng hai tuần nữa“.

Thẩm Nguyệt nói: “Bộ phim điện ảnh hôm trước đã công chiếu, diễn viên không chuyên Mai Ánh Thiên bỗng nhiên nổi tiếng, cứ theo đà này, độ phổ biến của cô ấy càng ngày càng tăng, hơn nữa “Chạy trốn” không phải là phim bình thường, mà được cải biên từ truyện tranh của Nghê Giản, em đoán đối phương muốn chờ đến lúc đó mới tung chiêu, để chủ đề này trở thành trọng tâm“.

Tôn Linh Thực nhú mày: “Trong nước, danh tiếng của cô ta vốn không nổi, về nước lại chưa được bao lâu. Vậy là ai có thể sắp xếp giúp cô ta?“.

”Ai biết được?“.

Thẩm Nguyệt không mấy quan tâm, tỏ ra hồ hững: “Người trong thế giới thượng lưu, tiểu dân như chúng ta làm sao hiểu được, chỉ cần ngồi chờ bọn họ còi bỏ nút thắt là xong“.

+++

Sau bữa cơm chiều, Nghê Giản nhận được email.

Là người đại diện của Nghê Giản, gửi email báo cho cô biết hành trình sắp tới. Nghê Giản liếc nhìn, khẽ thở hắt ra. Thứ hai đi Thượng Hải tham gia buổi giao lưu với người yêu sách. Sau đó, thứ sáu tham gia buổi lễ ra mắt “Chạy Trốn” với giới truyền thông.

Chỉ cần chưa ký hợp đồng là tốt rồi.

Kể từ mười hôm trước đánh Nghê San cho đến bây giờ, tay phải của cô như vật trang trí, bản vẽ vẫn ngâm dấm để đấy chứ đừng nói đến việc ký hợp đồng.

Trước khi đi ngủ, Lục Phồn nhắn tin đến, giống như mọi lần, hỏi tình hình tay của cô trước. Nghê Giản nhắn lại bảo: Tốt hơn so với ngày hôm qua.

Lục Phồn dặn cô phải cẩn thận, đừng để té ngã đụng vào đâu. Nghê Giản nhìn chuỗi ký tự, cười cười, ấn hai chữ: Đường Tăng. Vài giây sau, Lục Phồn hồi âm bằng ba dấu chấm hỏi (???)

Anh không hiểu nghĩa của từ lóng này.

Nếu như ngay lúc này anh đứng ở trước mặt, nhất định sẽ mở to đôi mắt đen kịt nhìn cô. Sau đó, cô sẽ vỗ vỗ mặt anh, chế giễu anh vài câu, trêu chọc một chút. Nghê Giản nghĩ vậy, một mình cười sáng sặc với chiếc điện thoại.

Bên kia, Lục Phồn đợi mãi không thấy hồi âm, trong lòng bất an, lại nhắn thêm một tin: Nói chuyện đi.

Nghê Giản không trả lời. Cô gần như tưởng tượng ra bộ dạng cau mày nhăn điện thoại của anh.

Lục Phồn đang ngồi trên cầu thang, lập tức bật dậy, nôn nóng khó hiểu, nhấn tin lần nữa: “Em đang...”. Chữ “đang” chưa bật ra, điện thoại bỗng rung một cái.

Có điện thoại gọi đến. Trên màn hình thông báo người gọi tới là Nghê Giản. Trái tim Lục Phồn đập loạn, nhanh chóng kết nối điện thoại.

Giọng Nghê Giản truyền vào ống nghe.

”Lục Phồn“.

Lục Phồn giật mình. Đây là lần đầu tiên anh nghe tiếng cô qua điện thoại, khác hẳn với lúc đứng trước mặt nói chuyện. Anh vô thức mở miệng gọi tên cô, gọi xong mới nhớ ra. Cô không nghe được.

Cô không nghe được, nhưng cô vẫn gọi cho anh.

”Lục Phồn“. Nghê Giản gọi lần nữa, sau đó ở đầu bên kia cô bật cười thành tiếng, hỏi: “Anh nghe thấy tiếng em chưa?”.

Lục Phồn ổn định tâm trạng, cũng cười theo: “Ừ”. Đầu kia, Nghê Giản tiếp tục nói chuyện:

”Em biết anh đang nghe, tay của em không sao đâu, anh đừng lo lắng quá. Để thuận tiện, em sẽ thường xuyên gọi điện cho anh nghe“.

Em sẽ thường xuyên gọi điện cho anh nghe.

Bàn tay phải buông bên người Lục Phồn dần dần xiết chặt. Nếu như một cô gái không nghe thấy âm thanh sẵn lòng gọi điện cho anh. Nếu như một cô gái vẫn luôn sống trong thế giới yên tĩnh lạnh lùng sẵn lòng nói chuyện điện thoại...

Lục Phồn nhắm mắt lại, dựa vào tường... Trong ống nghe, giọng Nghê Giản bình thản tựa như âm thanh của tự nhiên. Cô đang nói: “Nếu như anh thấy bất tiện thì cúp điện thoại đi, em biết mà“.

Lục Phồn vội vã nhếch môi. Nếu cô đứng ở trước mặt, anh sẽ ôm cô. Anh nhất định sẽ không kìm được mà ôm cô.

Nghê Giản kể một vài chuyện của mình, sau đó bảo: “Em nói xong rồi, anh cúp máy đi, ngủ sớm một chút“.

”Ừ“. Đợi đầu bên kia vang lên âm thanh tút tút ngắt quãng, anh mới đưa điện thoại ra khỏi tai.

Ánh mắt của anh từ cửa sổ hành lang nhỏ hẹp nhìn ra bên ngoài, đêm tối khôn cùng.

Cô ở ngoài cách xa ngàn dặm.

Đứng lặng lẽ một lúc, Lục Phồn lấy bao thuốc ra, ngồi trên bậc thang rút một điếu.

Anh nhớ tới ngày hôm ấy ở bệnh viện.

Anh xin cô hai năm nữa.

Cô nói sẽ cho anh cả đời.

Anh nhả ngậm khói, mỉm cười.

Một lát sau, nhớ tới điều gì, anh lấy di động ra nhấn vào tệp ảnh.

Tệp đầu tiên, chỉ có ba tấm hình, hai tấm phong cảnh, một tấm chụp người.

Anh chạm tay lên gương mặt người đó -

Ngon núi xanh tươi, cô ngồi trên vách đá, mái tóc đen nhánh tươi sáng.

Lục Phồn nhìn rất lâu.

Cuối cùng, đưa điện thoại lên môi, đặt một nụ hôn lên màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 46

Quản lý của Nghê Giản rất xem trọng chuyến đi Thượng Hải lần này. Anh ta xuất phát trước một ngày, đi theo Nghê Giản cả buổi, nói cho cô biết hôm hợp báo phải mặc kiểu quần áo như thế nào, làm kiểu tóc ra làm sao...

Nghê Giản không nghĩ tới trang phục, kiểu tóc nên đồ đạc chuẩn bị đi xa không khác gì ngày thường.

Vừa mở tủ ra nhìn, anh ta đã tự đi đến để chọn lựa. Nhưng quần áo treo trong tủ không có nổi một bộ lễ phục, ngay cả mấy chiếc váy cũng bị bỏ qua không thương tiếc.

Anh ta vô cùng lo lắng kéo Nghê Giản đến cửa hàng mua quần áo. Nghê Giản không thích mua sắm cho lắm, nhưng anh ta là một người cầu toàn, đòi hỏi thái quá. Một khi thấy món đồ không hợp ý, mỗi phút mớ lời, anh ta sẽ dùng những lời lẽ gay gắt để nhận xét, khiến không ai nỡ nhìn thẳng vào bộ váy đẹp đẽ.

Nghê Giản đành đầu hàng.

Bọn họ đi dạo cả ngày mới tìm được một bộ lễ phục hài lòng.

Nghê Giản từ phòng thử đi ra, ánh mắt nhìn thẳng. Anh ta đứng dậy xoay Nghê Giản một vòng, nói: “Jane, đây mới là bộ váy cô nên mặc”.

Nghê Giản giơ tay phải lên, cho anh ta nhìn chiếc nẹp trên cổ tay: “Anh chắc chắn chứ?”.

”Tất nhiên“. Anh ta trịnh trọng trả lời: “Venus dù bị gãy tay cũng vẫn là nữ thần, đây không phải là khuyết điểm nhỏ nhặt, mà là cái đẹp chưa trọn vẹn”.

Nghê Giản liếc nhìn anh ta: “Cảm ơn anh”.

Cô nhìn mình trong gương: “Tôi không hiểu lắm”.

Anh ta hỏi: “Không hiểu gì?”.

Nghê Giản: “Tiêu điểm của giới truyền thông là nữ diễn viên chính, tôi chỉ là một họa sĩ truyện tranh, đứng đơn độc mà thôi, có nhất định phải như vậy không?”.

”Có cần, tất nhiên là cần phải như vậy”.

Anh ta là người làm ăn, có dòng máu kinh doanh trong mình. Anh ta nói hết điều này đến điều kia, Nghê Giản nghe cả buổi mới nắm được một vài ý, cô cau mày: “Tôi chỉ là họa sĩ vẽ truyện tranh, anh nói quá khoa trương rồi”.

Anh ta đáp: “Tôi không bảo cô ngay lập tức phải bước vào giới này, tôi chỉ muốn cô đừng bỏ lỡ cơ hội, dùng cả hai tay tóm chặt lấy nó, giới giải trí hoạt động thế nào cô đã quá rõ. Với một số người cả đời có cố cũng không chen vào được, nhưng bây giờ cô đang đứng ngay cạnh cánh cửa, chỉ còn thiếu ánh hào quang nữa thôi, tính trời sinh của con người là tìm đẹp tránh xấu, bất cứ nghề nào chỉ cần thêm hai chữ “Người đẹp” phía trước đã khác nhau rồi. Cô có nên móng ở đây, dùng phung phí của trời. Cô nhìn Tiểu Thiên đi, cô ấy vốn là người hay gây lộn, không phải hiện giờ tốt cả rồi sao, tác phẩm đầu tiên một phát nổi luôn, fan nhiều vô số, bao nhiêu người ngưỡng mộ không kịp”.

Nghê Giản nghe tới nghe lui, cuối cùng cũng hiểu hoàn toàn chủ ý của anh ta. Sắc mặt cô nhìn không tốt lắm. “Tôi và Tiểu Thiên không giống nhau, cô ấy là người trời sinh đứng trên sân khấu, còn tôi thì không”.

Nghê Giản tiếp tục: “Tôi chỉ biết vẽ truyện tranh, cũng chỉ thích làm công việc này, thi thoảng phối hợp tuyên truyền thì có thể, những thứ khác, anh đừng hy vọng”.

Anh ta nhướng mày, bộ dạng như đã tính trước: “Hiện tại cô không được từ chối. Dự “Chạy Trốn” công chiếu, cô hãy nói lại với tôi”.

Nghê Giản không quan tâm đến anh ta, gọi nhân viên bán hàng tới giúp cô cởi váy.

+++

Xe dừng trước cổng tiểu khu, Nghê Giản xuống xe, quản lý của cô ló đầu ra khỏi cửa sổ, xác định giờ khởi hành của cô vào ngày mai. Sau đó, anh ta lái xe rời đi.

Nghê Giản vừa tiến vào cổng tiểu khu liền nhìn thấy Tôn Linh Thục.

Tôn Linh Thục đứng ở cửa phòng bảo vệ. Cô ta mặc chiếc áo khoác ngoài màu trắng, Nghê Giản liếc một cái nhận ra ngay.

Bộ quần áo cô ta mặc lần trước cũng là màu trắng. Màu trắng, khiến người ta có cảm giác thuần khiết không tì vết.

Nghê Giản nhếch môi, đi đến.

Tôn Linh Thực cũng nhìn thấy Nghê Giản, cô ta nhắc chiếc túi xách trên vai xuống, đi về phía Nghê Giản.

Hai người đứng cách nhau khoảng hai mét thì dừng lại.

Tôn Linh Thực lên tiếng trước. “ Cô Nghê, cuối cùng cô cũng đã về”.

Nghê Giản nhìn cô ta, hỏi: “ Phóng viên Tôn chờ lâu lắm à?”.

Tôn Linh Thực đáp: “ Đợi cũng lâu rồi, giúp việc nhà cô tính cảnh giác cao đấy, thấy người lạ không cho vào, cô quản lý rất tốt”.

Nghê Giản: “ À” một tiếng.

Tôn Linh Thực chớp mắt, nhìn cô lạnh nhạt. Nghê Giản hỏi: “ Cô nhìn gì vậy?”.

Tôn Linh Thực đáp: “ Nhìn cô”.

Nghê Giản bật cười: “ Cô đến đây chỉ để nhìn tôi ư?”.

Tôn Linh Thực nói: “ Không đến mức ấy”. Dừng một lát, cô ta tiếp: “ Tìm chỗ nào đó nói vài câu đi”.

Nghê Giản không từ chối.

Hai người một trước một sau bước vào quán trà trong tiểu khu.

Tôn Linh Thực chọn một bình trà, châm một chén cho Nghê Giản. Nghê Giản không khách khí, bưng lên uống liền. Ai ngờ uống vội bị bỏng.

Tôn Linh Thực cười thành tiếng, Nghê Giản che miệng, không nghe thấy, lúc ngẩng lên thấy ánh mắt của Tôn Linh Thực.

” Cô cười cái gì?”.

” Tôi cười à?”. Khóe môi Tôn Linh Thực hờ hững nhếch lên: “ Cô nghe thấy tôi cười sao?”.

Nghê Giản không đáp.

Tôn Linh Thực nói: “ Cô không nghe được”.

Nghê Giản gật đầu: “ Đúng, tôi không nghe được”.

Tôn Linh Thực thoáng im lặng, cô ta nhìn Nghê Giản, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi Nghê Giản bị bỏng nước trà, cô không còn tâm trạng uống nữa, cô nói với Tôn Linh Thực: “ Có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi phải về sớm”.

Tôn Linh Thực im lặng vài giây, nói: “ Tôi vừa nghĩ, tại sao anh ấy lại thích cô?”.

Nghê Giản hỏi: “ Nghĩ ra chưa?”.

Tôn Linh Thực lắc đầu. Nghê Giản cong môi, mỉm cười: “ Tôi cũng không biết”.

Tôn Linh Thực cười theo: “ Không nghĩ ra đáp án, rất có thể là đã đặt sai câu hỏi”.

” Có ý gì?”.

” Ý là, rất có thể anh ấy không thích cô”.

” Là sao?”.

” Không biết, có lẽ là thương tiếc, có lẽ là đồng cảm, hoặc là vì điều gì khác nữa. Anh ấy là như vậy, trước kia đối với tôi cũng thế”.

Tôn Linh Thực nói xong câu này, chăm chú nhìn Nghê Giản, dường như muốn nhìn thấy điều gì đó trên mặt Nghê Giản, nhưng cô ta không thấy bất kỳ thứ gì.

Không tức giận, không bối rối, cũng không đau lòng thất vọng. Nghê Giản ngồi kia vẻ mặt không cảm xúc, bình tĩnh như thường.

Tôn Linh Thực biết, đây là dáng vẻ không quan tâm. Bởi vì không quan tâm, cho nên không thừa nhận, không so đo, thậm chí không có hứng thú nhắc đến.

Không sai, người phụ nữ kia từ đầu tới cuối không hề nhiệt tình, cô ta chẳng qua chỉ lợi dụng Lục Phồn, lợi dụng người đàn ông dịu dàng, chân thành, tha thiết gần như ngốc nghếch, bỏ sung trái tim rộng tuếch của cô ta, đền bù tổn thất của cô ta với người khác, những cuộc gặp gỡ thất bại của cô ta với người khác mà thôi.

Cô ta là kẻ điếc, cô ta từng theo đuổi một nghệ sĩ piano. Người cô ta hâm mộ chính là người đàn ông có đẳng cấp kia, chứ không phải kiểu người như Lục Phồn.

Lục Phồn chỉ là sản phẩm hoán đổi đáng thương.

Tôn Linh Thực hít một hơi, về mặt chăm chú.

Nghê Giản không mở miệng, để cô ta độc thoại.

”Cô Nghe“. Tôn Linh Thực nói: “Tôi nghĩ tốt nhất cô vẫn nên rời bỏ Lục Phồn đi. Thậm chí, tôi còn muốn đề nghị cô rời khỏi Trung Quốc“.

Nghê Giản ồ một tiếng, thần nhiên đáp: “Được, đề nghị của cô tôi nhận“.

Gương mặt Tôn Linh Thực cứng đờ, thoáng chốc, trầm giọng nói: “Nghê Giản, tôi nói thật đấy, không chỉ đứng ở lập trường là tình địch“.

Dừng một giây, cô ta tiếp tục: “Cô nghe tôi, đó sẽ là điều tốt nhất. Nếu cô không nghe, tôi sẽ chờ ở đây xem cô hối hận. Không chỉ cô, mà cả Lục Phồn cũng sẽ hối hận“.

Nghê Giản: “Ồ” một tiếng.

+++

Sáng sớm, Nghê Giản tỉnh giấc. Lấy di động để cạnh gối ra nhìn, có một tin nhắn, là của Lục Phồn. Nghê Giản nhìn giờ, gửi tới lúc 10 giờ tối qua, khi đó cô đã đi ngủ. Nghê Giản dụi mắt, ngồi dậy, nhắn cho Lục Phồn: Tối qua đi ngủ, hôm nay đi Thượng Hải.

Nghê Giản sau khi ăn sáng, ngồi tàu cao tốc nửa tiếng, đến Thượng Hải.

Mười giờ sáng, buổi gặp gỡ người mê sách được tiến hành tại Trung tâm triển lãm Thượng Hải. Những hoạt động như thế này, trước kia ở nước ngoài Nghê Giản đã từng tham gia, nhưng ở trong nước thì đây là lần đầu tiên.

Cô không biết ở trong nước cũng có nhiều người hâm mộ sách như vậy. Đồng nhất vẫn là nam thanh niên trẻ, ngoài ra còn có cả chú bác trung niên ba bốn mươi tuổi, các cô gái đọc truyện trinh thám lại không nhiều lắm.

Rất đông người mang theo sách để xin chữ ký nhưng tay phải của Nghê Giản chưa hồi phục nên không cầm được bút. Điều đó khiến người hâm mộ khá tiếc nuối. Thậm chí, trên sân khấu, có cậu thanh niên còn tỏ ra lo lắng: Tay chị bị gãy, có phải rất lâu nữa mới có tác phẩm mới ra đời không?

Vấn đề này đã đâm trúng tim, quản lý của Nghê Giản lúc trở về khách sạn nhìn tay của Nghê Giản thở dài ngao ngán. Ngược lại, Nghê Giản không thèm để ý.

Hoạt động kế tiếp là “Chạy Trốn” ra mắt giới truyền thông vào thứ sáu, trong lúc đó, cô có ba ngày nhàn rỗi. Gần như ngày nào Nghê Giản cũng biến mất tăm mất tích không thấy bóng ở khách sạn đâu.

Chiều thứ năm, Nghê Giản nhận được một tin nhắn. Xem hết tin nhắn, cô đứng lặng hồi lâu, cuối cùng, chỉ trả lời một câu: Biết rồi, chú ý đến an toàn của bố tôi, những người khác thì tùy.

+++

Mấy ngày nay, thời tiết Thượng Hải khá đẹp, nhưng đến thứ sáu, trời đột nhiên đổ cơn mưa nhỏ. “Chạy Trốn” ra mắt giới truyền thông theo đúng thời hạn, thời gian xác định là từ 13h đến 16h chiều.

Mới mười hai rưỡi Nghê Giản đã đến, cô gặp đạo diễn, biên kịch và các diễn viên trước. Sau màn gặp gỡ, Nghê Giản có chút ấn tượng với đạo diễn.

Cái tên Thôi Tuấn này, Nghê Giản đã từng nghe đến nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp anh ta, đáng đáp khoảng ba mươi tuổi, cắt đầu đinh, mặc chiếc áo gió thể thao màu đỏ, không giống đạo diễn mà giống với vận động viên leo núi hoặc một tay đua xe hơn. Tuy còn trẻ nhưng nói chuyện rất kinh nghiệm.

Nghê Giản và mấy diễn viên kia không có gì để nói nên lúc hàn huyên với Thôi Tuấn cô đều nhắc đến chủ đề kịch bản.

Một giờ chiều, mọi người đến đúng giờ, các phương tiện truyền thông cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hội trường chật ních người hâm mộ, còn lại là những người mê sách.

Đàn diễn viên bước vào, người hâm mộ lập tức nhón nháo, trật tự hội trường một lúc sau mới ổn định được. Vị trí của Nghê Giản ở bên cạnh Thôi Tuấn. Lúc người dẫn chương trình giới thiệu đến cô, phía dưới một đám người hét to: “Jane, Jane..“. Độ nổi tiếng không kém gì mấy diễn viên chính.

Phần đầu đã tiến hành được nửa tiếng, Nghê Giản yên tâm làm nhân vật phong nền. Cô cầm mic trước mặt nói vài câu, cảm giác rất nhẹ nhõm.

Sau đó là câu hỏi tại chỗ.

Mới đầu, toàn bộ câu hỏi đều chia về phía dàn diễn viên. Sau đó, gió bắt đầu đổi hướng, mấy câu hỏi liên tiếp đều chỉ đích danh Nghệ Giản trả lời.

Nghệ Giản trả lời xong câu hỏi của một nữ phóng viên, cô đang định ngồi xuống, lại có một nam phóng viên đứng lên.

” Xin chào, tôi rất muốn biết, trong nguyên tác “ Chạy Trốn”, cô là nữ nhân vật quan trọng số hai Tô San, nhân vật ấy là lesbian. Hơn nữa, cô tồn không ít giấy bút đề miêu tả tình cảm sâu đậm giữa cô ấy và Mạc Ly. Xin hỏi, nguồn gốc cảm hứng về nhân vật này có phải chính là cô không? Vẫn nghe dân ngoại giới đồn thổi, bạn gái của cô là Mai Ánh Thiên, xin hỏi, nhân vật Mạc Ly có phải là Mai Ánh Thiên không? “.

Vừa nói xong, đám khán giả dưới hội trường lập tức xôn xao. Trên sân khấu, mấy diễn viên chính cũng quay đầu nhìn về phía Nghệ Giản.

Nghệ Giản thật sự không lường trước vấn đề. Cô không phải minh tinh, không phải nghệ sĩ, cô chỉ là một tác giả về truyện tranh, thật không ngờ cũng sẽ bị hỏi chuyện đời tư.

Nghệ Giản cầm mic, hơi run.

Ngay sau đó, các phóng viên khác đứng lên: “ Jane, cô không trả lời là thừa nhận đúng không? Tôi cũng có một câu hỏi, có người mê sách nói, cô từng theo đuổi nghệ sĩ piano Daniel Tô năm năm, còn bị chụp hình từ nhà anh ấy đi ra. Cô có thể tiết lộ một chút nguyên nhân chia tay được không? Là vì Mai Ánh Thiên chen chân ư? Hay là vì Daniel Tô không chấp nhận một người điếc làm bạn đời? “.

Câu nói này tựa như một quả địa lôi ném xuống, phía dưới hội trường xôn xao.

Người ngạc nhiên vì Nghệ Giản hóa ra là một kẻ điếc.

Không ít người ngạc nhiên về mối quan hệ của giữa cô và Tô Khâm.

Có rất nhiều người trong số họ là fan của Tô Khâm, chưa biết tới tin đồn này của bọn cô.

Đám người bắt đầu ồn ào.

Có người thốt lên: “ Trời ơi “.

Có người cao giọng hỏi: “ Có thật như vậy không? “.

” Cô ấy là người đồng tính ư? “.

” Chuyện này... loạn quá rồi “.

Nhưng vẫn chưa xong. Phía dưới hội trường liên tục có người đứng lên, có phóng viên đeo thẻ tác nghiệp, có người không. Bọn họ cao giọng hô to:

” Jane, tỷ phú Tiêu Kính hình như là bố dượng của cô, cô có thể nhanh chóng xâm nhập thị trường trong nước là do ông ấy đã bỏ ra bao nhiêu vạn vậy? “.

” Có tin đồn hai năm trước cô đã kết hôn, xin hỏi, người đó là nam hay là nữ? “.

” Có người đã chụp cô và một nhân viên cứu hỏa sống chung với nhau. Xin hỏi, anh ta là tình nhân hay là chồng của cô? “.

+++

Màn rối loạn tựa như một chiếc nồi cháy bùng không ngớt. Người dẫn chương trình cảm thấy bất thường, Thời Tuấn cũng nhận ra, đám người kia có chủ ý, sắp xếp lên kế hoạch, bọn họ đến không phải vì bộ phim.

Bọn họ chìa mũi dùi vào Nghệ Giản.

Người dẫn chương trình cố gắng cứu trận, lấy chiếc mic trong tay Nghệ Giản, tiến lên phía trước.

” Thưa quý vị, hôm nay là buổi họp báo ra mắt “ Chạy Trốn”, đề nghị quý vị tôn trọng đoàn làm phim, tôn trọng ban tổ chức, cũng xin mọi người tôn trọng họa sĩ Jane người đã vẽ ra câu chuyện này. Hôm nay chúng tôi chỉ trả lời những câu hỏi liên quan đến bộ phim “.

Cùng lúc đó, ban tổ chức bố trí vệ sĩ đi đến, lời đám người hung hăng lớn tiếng ra ngoài. Đồng thời, nhanh chóng đưa Nghệ Giản vào phòng nghỉ.

Buổi họp báo đột ngột chấm dứt.

Lúc Thời Tuấn đi vào phòng nghỉ, Nghệ Giản đang ngồi trên ghế, vẻ mặt không cảm xúc. Ngược lại, quản lý của Nghệ Giản hết sức tức giận, anh ta liên tục gọi điện thoại, yêu cầu cho người điều tra vụ việc.

Thấy Thời Tuấn, anh ta cúp điện thoại, chào: “Đạo diễn”. Nghe Giản cũng nhìn thấy anh ta. Thời Tuấn lại gần, nhìn cô, im lặng. Nghe Giản cười cười: “Xin lỗi, đã phá hỏng buổi họp báo”.

Thời Tuấn cũng cười, sau đó lên tiếng: “Chuyện nhỏ, đừng nghĩ nhiều”.

Nghe Giản gật đầu, một câu cũng không muốn nói.

Tuy buổi họp báo đã kết thúc, nhưng những người kia vẫn chưa dừng lại. Đến đêm, tin tức trên mạng ùn ùn kéo đến, đề cập hay không đề cập đến buổi họp báo đều bị đào bới sạch sẽ. Ngay cả ảnh Nghe Giản đứng ở cổng tiểu khu cũng bị tung lên trang web.

Nghe Giản nhắn tin cho Mai Ánh Thiên xong, dựa người vào ghế sofa.

Quản lý của Nghe Giản vừa xem trang web vừa nhìn không được phun ra một đồng lời lẽ bần thiêu, anh ta không ngừng quay sang bàn luận với Nghe Giản.

”Quan hệ giữa cô và mẹ cô thì sao nào? Đào bới ra Tiểu Thiên và Tô Khâm là đủ rồi. Sao còn nhắc đến tình sử của mẹ cô và bố dượng chứ? Đúng là đủ rồi đấy”.

”Bố dượng của cô tài trợ cho sự nghiệp của cô lúc nào thế? Bọn họ nói như thật vậy, mẹ nó, chỉ có thể là bịa mà thôi”.

”Lính cứu hỏa, lính cứu hỏa thì sao nào? Bố anh ấy ngồi tù thì đã sao? Rốt cuộc liên quan gì đến họ? Cô lấy anh ta ảnh hưởng đến gì đến họ chứ?”.

Anh ta gào thét nước bọt bay tứ tung. Nghe Giản đọc xong muốn cười, khóe môi khẽ giương lên, nhưng cười không nổi. Cô hít một hơi, nói: “Xem ra, anh cũng không hiểu lắm về giới giải trí, bây giờ còn mong tôi chen chân vào nữa không?”.

Anh ta áp ứng, hạ giọng trả lời: “Tốt nhất là yên ổn về tranh thời, bọn họ quá đáng quá”.

Lúc này, Nghe Giản thực sự muốn cười. Anh ta gãi đầu, có phần áy náy: “Thực xin lỗi, hoạt động này nếu như tôi không nhận ngay từ đầu thì đã không sao”.

Nghe Giản lắc đầu: “Không sao, không là chuyện này, sẽ là chuyện khác thôi, người ta mưu tính hết rồi, bỏ qua sao được”.

Anh ta ngẫm nghĩ, tức giận nói: “Để tôi tra xem ai mà âm hiểm như vậy. Tôi nhất định sẽ giết chết hắn”.

Nghe Giản không lên tiếng.

Anh ta cũng im lặng. Sau đó, hỏi cô: “Làm sao bây giờ? Có muốn họp báo làm sáng tỏ mọi việc không? Chỉ sợ mẹ cô bên kia nói không hay, còn...”.

”Còn chồng cô nữa, trên mạng đã bới ra rồi. Có một bài viết đặc biệt moi ra hai người, chất vấn bối cảnh như vậy sao có thể làm lính cứu hỏa. Tôi xem bọn họ nói, nghề này trong nước kiểm tra rất nghiêm, nếu trong dòng họ có lý lịch phạm tội thì sẽ không được làm nghề đó”.

Nghe Giản thoáng im lặng. Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng: “Tôi cũng không biết, hiện tại tôi không nghĩ đến những chuyện ấy”.

Cô xoa mặt, nói: “Mua cho tôi một tấm vé đi”.

Quản lý sững sờ, hỏi: “Cô định đi đâu?”.

”Nghỉ ngơi”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 47

Chuyến đi lần này của Nghe Giản đơn giản là do bị kích động, lúc xuống máy bay cô mới nhận ra điều đó.

Tại sao lại tới tìm anh?

Sẽ nói với anh câu gì?

Cho anh nhìn thấy bộ dạng chết tiệt này của cô ư?

Muốn anh phân tâm sao?

Rốt cuộc, cô đến đây làm gì chứ?

Cô chưa suy nghĩ kỹ càng đã chạy đến. Bởi vì không muốn ở lại Thượng Hải, không muốn đối mặt với những người kia, cho nên mới tới đây, đến để tìm anh.

Bao năm như vậy, cô vẫn trốn chạy, mãi mãi trốn chạy. Mọi quan hệ với Tiêu gia, mẫu thuẫn với Trình Hồng, lời cự tuyệt của Tô Khâm năm đó Toàn bộ linh hồn cô đều được miêu tả bằng hai chữ nhu nhược.

Quảng Châu đầu tháng tư không giống với Thượng Hải, ẩm áp khiến người ta mệt mỏi rã rệt. Nghe Giản tháo khăn quàng cổ xuống, cất vào trong túi, tìm nhà trọ gần sân bay, tắt điện thoại đi ngủ.

Thức dậy, trời đã chạng vạng tối. Nghe Giản vô đầu, rời giường xông vào nhà tắm, nhìn mặt mình trong gương, cảm giác tinh thần đã khá hơn nhiều.

Cô kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài rặng mây đỏ ngập trời. Mọi chuyện ngày hôm qua giống như một giấc mơ, tất cả đã biến mất.

Nghe Giản thu dọn qua quýt, xuống lầu tìm một quán ăn nhỏ, chọn tới chọn lui, cuối cùng làm một bát sủi cảo. Sau đó, cô mở nhật ký tin nhắn, kiểm tra nhanh căn cứ huấn luyện toàn diện của Lục Phồn, cũng không xa lắm.

Nghe Giản ngồi taxi, năm mươi phút đã đến nơi, trời vẫn chưa tối.

Nơi đóng quân ở ngoại ô, riêng rẽ yên tĩnh. Lúc đến gần căn cứ, tài xế nói: “Nghe thấy tiếng còi, vẫn đang tập huấn đấy”.

Nói xong, không thấy Nghe Giản có phản ứng. Lái xe quay đầu nhìn cô, bắt gặp ánh mắt đờ đẫn của cô đang nhìn phía trước, suy tư gì đó, không nói thêm câu nào.

Đến cổng chính, Nghe Giản thanh toán tiền xuống xe. Lái xe hỏi: “Lúc nào cô đi? Ở đây khó tìm xe, có muốn tôi chờ không?”.

Nghe Giản quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy một dãy nhà thấp, một quầy tạp hóa, bên cạnh là một căn nhà hai tầng nhỏ, nhiều mảng xi măng bên tường ngoài đã bị rơi rụng, trơ cả gạch, trước cửa nhà treo một tấm biển tróc sơn, đề: “Nhà nghỉ Lư gia”.

Nghe Giản lôi trong túi ra hai trăm đưa cho lái xe: “Phiền anh giờ này ngày mai đến đây đón tôi, tôi ở đằng kia”. Cô chỉ chỉ vào nhà nghỉ Lư gia cách đó không xa. Lái xe nhận tiền, đồng ý.

Nghe Giản đi vào nhà nghỉ Lư gia, bà chủ mặc áo khoác màu đỏ thẫm đang nằm tựa trên ghế xem tivi. Nghe Giản đứng trước quầy lễ tân đen sì một lúc. Xem ra, điều kiện của nhà nghỉ này rất tệ, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Nghe Giản hỏi: “Còn phòng không ạ?”.

Bà chủ nghe tiếng quay đầu ra, gương mặt mi thừa thốt lên, dường như ngạc nhiên vì lúc này vẫn có khách tìm đến.

Nghe Giản hỏi lại lần nữa, bà chủ đứng dậy, đi về phía quầy tiếp tân.

”Ồ mấy người?”.

”Một người”.

Bà chủ lại nhìn cô, điệu bộ nghi ngờ. Nghe Giản cũng nhìn bà ta. Cuối cùng, bà chủ chìa ra một chiếc chìa khóa: “Phòng đầu tiên trên lầu, 100 tệ một đêm, ngoài ra đặt cọc 100 tệ nữa”.

Nghe Giản nhận chìa khóa, đưa cho bà ta hai trăm tệ. Bà chủ nhận tiền, nhìn cô đang định rời đi dặn thêm một câu: “Buổi tối kiểm tra phòng, nếu phát hiện trong phòng có thêm người, phải bù 200 nữa”.

Nghe Giản nhìn bà ta, đáp một tiếng, quay người đi lên lầu.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ đặt tạm một chiếc giường lớn, một chiếc tủ, dọn dẹp không được sạch sẽ cho lắm. Quảng Châu vào tháng tư quay về kiểu thời tiết phía Nam, không khí ẩm ướt, căn phòng bốc mùi ẩm mốc. Nghe Giản giũ chiếc chăn màu xám tro, sờ soạng một hồi, cảm giác vô chán và gối đều hơi ẩm ẩm.

Hoàn cảnh như vậy đối với người bị gãy xương thật không tốt. Nghe Giản xuống giường, nhìn cổ tay. Chỉ ở một ngày, có lẽ không quan trọng lắm.

Nhà vệ sinh thô sơ, chật chội, bồn rửa mặt bồn thiu có thể viết chữ, vòi hoa sen cũng không thể đứng tắm. Nghe Giản miễn cưỡng đi vệ sinh, rửa tay, sau đó không quay vào lần nữa. Cô lôi trong túi ra chiếc khăn quàng cổ, trải lên gối, chui vào chăn nằm một lúc.

6 rưỡi, Nghe Giản xuống lầu, hỏi nhà nghỉ có cung cấp bữa tối không.

”Cơm tối à...”. Bà chủ chỉ tay: “Quán bên cạnh nhà chúng tôi có bán mì gói đấy...”.

“...“.

Nghê Giản đành mua một hộp mì bò, hỏi bà chủ cho mượn nước sôi, ngồi ăn trên chiếc bàn nhỏ ở dưới lầu.

Bà chủ vẫn xem tivi, ông chủ quầy tạp hóa bên cạnh chạy tới giục bà ta đi nấu cơm. Bọn họ nói giọng Quảng Châu, Nghê Giản nghe không hiểu, cố lắm chỉ biết được chữ “com”. Bà chủ hình như không thích nấu cơm, giận dữ gào thét vài câu, ông chủ im lặng, chỉ chỉ quầy tạp hóa bên cạnh, sau đó tự đi vào phòng bếp phía sau.

Cảm nhận được ánh mắt của Nghê Giản, bà chủ đắc ý hất cằm về phía cô, dùng tiếng phổ thông, nói “Cô gái, trông thấy chưa? Phải quản đàn ông như thế mới khiến anh ta ngoan ngoãn nghe lời. Đừng vội vàng đi nấu cơm cho anh ta, mà phải để bọn họ đi nấu cho cô ấy”.

Nghê Giản cười cười, không đáp. Cô nhớ tới Lục Phồn, cảm thấy vấn đề này không có gì phải lo lắng. Chờ đến khi bọn cô bằng tuổi ông bà chủ ở đây, nhất định Lục Phồn sẽ tự nguyện nấu cơm cho cô.

Nghê Giản nhìn ra bên ngoài, trời đã nhuộm đen.

Cuối cùng, bà chủ cũng rời khỏi ghế: “Cô ở đây từ từ ăn nhé, tiện thể trông cửa giúp tôi, tôi sang bên cạnh coi một lát, mấy cậu ấy sắp ra mua đồ rồi”.

Nghê Giản sững sốt, hỏi: “Bọn họ được ra ngoài à?”.

”Được, khoảng mười phút thôi, đều là thanh niên trẻ tuổi cả. Bình thường bị quản lý rất nghiêm, ban ngày huấn luyện, buổi tối đi học, nhưng vẫn được ra ngoài mua vài gói thuốc lá. Một ngày tôi cũng chỉ lãi được mấy đồng tiền thuốc ấy thôi”.

Nghê Giản lại hỏi: “Lúc nào bọn họ được ra?”.

Bà chủ ngó đồng hồ treo tường, trả lời: “Mấy phút nữa, bây giờ là huấn luyện xong”.

Bà chủ đi sang bên cạnh.

Nghê Giản không ăn hết hộp mì trước mặt, thừa gần một nửa. Cô không canh cửa cho bà chủ, thu dọn đồ xong liền bỏ lên trên lầu. Trong phòng cô có một chiếc cửa sổ nhỏ, làm bằng gỗ, lâu rồi không được lau chùi, tích một lớp bụi xám dày đặc, phía trên kết đầy mạng nhện. Nghê Giản lôi chiếc then rỉ sắt, đẩy cửa sổ ra.

Bên phía doanh trại ánh đèn sáng tỏ, rất đông người đang ra khỏi cổng, đi về phía quầy tạp hóa. Ở cửa quầy tạp hóa treo hai ngọn đèn chân không thô sơ, tuy công suất lớn, nhưng ánh đèn vẫn rất tù mù.

Nghê Giản đứng ở cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống dưới lầu.

Đám đàn ông mặc trang phục huấn luyện tốp năm tốp ba đi tới. Bọn họ bước vào quầy tạp hóa, một lát sau đi ra, nhưng chưa rời đi, đứng ở bãi đất trống bên ngoài quầy tạp hóa hút thuốc, ánh lửa lập lòe, giống như những ngôi sao.

Nghê Giản nhìn lần lượt, ánh mắt rời khỏi họ, hướng về phía xa xa.

Anh sẽ tới hay không?

Cô biết, anh cũng hút thuốc, nhưng không nhiều lắm.

Nghê Giản lôi điện thoại ra nhìn, 7h05“. Chỉ có mười phút thôi.

Lúc cô ngẩng đầu lên, Nghê Giản thấy dưới ánh đèn có một người đi đến. Ánh mắt của cô lập tức dừng lại.

Người kia đi vào quầy tạp hóa.

Nghê Giản dán lên cửa sổ, thò đầu ra ngoài.

Không đến hai phút, người đó đi ra, đứng dưới ngọn đèn châm thuốc. Anh mặc trang phục huấn luyện màu xanh, giống như những người khác. Anh đứng đó hút thuốc, cũng giống như những người khác.

Anh quay lưng về phía bên này.

Nghê Giản thậm chí không nhìn thấy rõ mặt anh, nhưng cô chắc chắn đó chính là Lục Phồn.

Cô biết, là anh.

Trong nhóm các chàng trai tuổi đôi mươi kia, tuổi của anh lớn hơn một chút. Nhưng trên người anh có một thứ gì đó mà đám người ấy không có.

Dáng đi của anh, dáng đứng của anh, có một loại hương vị không sao miêu tả được.

Có lẽ người khác không phát hiện ra, nhưng Nghe Giản biết rõ.

Mười phút trôi qua nhanh chóng. Rất nhanh, nơi đóng quân vang tiếng chuông reo. Đám đàn ông tất thuốc, từng người từng người một đi vào bên trong.

Nghê Giản nhìn chăm chú vào bóng dáng trong đám người, nửa người thò ra hẳn ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, đèn ở cửa quầy tạp hóa phụt tắt. Không nhìn thấy rõ bóng một ai.

Nghê Giản há to miệng.

Trong tim có một thanh âm đang nói: gọi anh ấy đi, mày gọi, anh ấy sẽ dừng lại.

Lại có một thanh âm khác nhắc nhở: Đừng gọi, anh ấy không thể dừng lại, cho dù là mày, cũng không nên để anh ấy dừng lại.

Trong cổ họng, hai chữ luân phiên thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra.

Nghê Giản bấm giờ cửa sổ, gió bục mái tóc dài của cô. Một lúc lâu sau, cô thu người, một tay chậm rãi đóng cánh cửa, tiếp đó xoa mắt, bước ra khỏi cửa sổ.

Mười rưỡi, Lục Phồn nhấn tin đến. Giống như mọi khi, vẫn hỏi tình hình tay cô đầu tiên.

Nghê Giản cầm điện thoại, có chút thất thần.

Khoảng cách của bọn cô bây giờ là 50m? Hay là 100m? Bây giờ anh đang ở đâu? Ký túc xá, hành lang hay là ở bãi tập? Nửa phút sau, Nghe Giản lấy lại tinh thần, nói cho Lục Phồn biết tay cô hồi phục rất tốt, đã bỏ nẹp ra rồi.

Lục Phồn hồi âm bằng một khuôn mặt tươi cười, như thế này -

Anh rất ít khi thể hiện tình cảm, càng không dùng icon biểu cảm khoa trương như thế, kiểu khuôn mặt tươi cười cổ lỗ sĩ càng hiếm hơn. Nhưng giờ đây, thâm tâm Nghe Giản lại rất cảm kích trước thói quen cũ kỹ không theo kịp thời đại của Lục Phồn.

Thế giới của anh thanh tịnh hơn những người khác. Anh không biết đến những thứ xấu xa, tàn nhẫn, vô cảm. Những thứ đó, cũng không nên xuất hiện trước mặt anh.

+++

Ngày hôm sau, Nghe Giản ngủ trong nhà nghỉ nhỏ đến tận trưa, sau đó xuống dưới mưa một gói mì bò nhét đầy dĩa dĩa, xong ngồi trên ghế tán gẫu với bà chủ.

Bà chủ có chút hiếu kỳ, hỏi cô: “Cô ở đây một ngày, không thấy cô làm gì, gặp ai cả. Rốt cuộc, tại sao lại đến đây?”.

Nghê Giản đáp: “Không làm gì, chỉ đến xem thôi”.

”Ồ nơi tồi tàn này có gì hay ho để xem cơ chứ? Tôi thấy cô hình như ở thành phố đến, ở đây có quen không?”.

”Cũng tạm”.

Bà chủ bật cười thành tiếng, nhìn cô nói: “Các cô gái đến đây đều để ngắm đàn ông”.

”Tôi cũng vậy”. Nghe Giản thành thật trả lời.

”Người đó thế nào?”.

”Tôi nhìn thấy rồi, anh ấy rất ổn”.

Chạng vạng tối, taxi đến, Nghe Giản chào bà chủ, lên xe rời đi.

Bà chủ lên lầu dọn phòng, lúc gấp chăn màn giũ ra một chiếc khăn quàng cổ, màu đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 48

Ngồi trên taxi, Nghê Giản nhận được tin nhắn của Trình Hồng. Nghê Giản không suy nghĩ nhiều, bởi điều này đã nằm trong dự đoán của cô. Nghê Giản xem xong tin nhắn, không chọn cách tắt điện thoại trốn tránh giống như lần trước. Cô trả lời Trình Hồng.

Chín giờ tối đến sân bay, mười giờ về đến nhà.

Trình Hồng đang chờ ở cửa. Nghê Giản chào một tiếng, Trình Hồng không đáp, cũng không có biểu hiện gì. Nghê Giản cúi đầu, tìm chìa khóa mở cửa. Hai mẹ con cùng đi vào nhà.

Nghê Giản đóng cửa lại, cúi xuống tủ giày tìm đôi dép lê mới đặt trước mặt Trình Hồng, sau đó đứng dậy đi vào bếp.

Trong phòng không có nước nóng, thím Dư không ở đây, cô đành tự mình đun một ít. Làm việc bằng một tay không dễ, Nghê Giản loay hoay một lúc mới cắm được phích điện. Lúc đi ra, thấy Trình Hồng đang ngồi trên ghế sofa. Nghê Giản đi tới, đứng trước mặt bà.

Trình Hồng nhìn cô, ánh mắt rơi xuống cổ tay phải của cô, cau mày. “Tay con bị làm sao vậy? Bao lâu rồi vẫn chưa tháo nẹp ra à?”.

Nghê Giản không nghĩ bà sẽ nhìn thấy, cô vô thức kéo tay áo xuống. Trình Hồng tức giận: “Con che cái gì? Tưởng che là tốt hơn sao?”.

Nghê Giản buông thông tay, bất động. “Sắp tháo ra rồi”. Cô nói.

Nghê Giản đứng trước mặt Trình Hồng, lộ vẻ ngoan ngoãn hiếm thấy. Hầu hết thời gian của hai người đều là tranh luận, cho đến khi Nghê Giản bị áp đảo mới thôi.

Trình Hồng nhìn cô, con tức trong lòng xem ra đã xuôi, bà nói với Nghê Giản: “Ngồi xuống đi”.

Nghê Giản không ngồi ghế sofa, cô khom người lôi một chiếc ghế nhỏ dưới bàn trà ra, ngồi xuống trước mặt Trình Hồng, thoáng cái thấp hơn Trình Hồng một khoảng dài. Cô vốn gầy, hai ngày nay ăn uống không được tốt, nghỉ ngơi tạm bợ, nên không thừa nhiều thịt. Lúc ngồi xuống, trông như một đứa trẻ con.

Trình Hồng hơi sững sốt.

Năm đó, bà dẫn Nghê Giản bỏ đi, Nghê Giản cũng ngồi trên chiếc ghế nhỏ ở trong phòng như thế này, khóc lặng lẽ. Khóc một lúc lâu, không có kết quả, lại lau nước mắt, lẳng lặng bước vào phòng thu dọn chiếc vali nhỏ của mình. Khi ấy, cô mới có mấy tuổi.

Ánh mắt Trình Hồng dần dần tối đi. Bà không phải là người hoài niệm, nhưng bỗng chốc nhớ tới chuyện cũ, đến lúc định thần lại, giật mình thì ra Nghê Giản đã lớn như vậy rồi, còn bà cũng đã thêm nhiều tuổi.

Nghê Giản không biết Trình Hồng đang suy nghĩ gì. Cô không hỏi, chỉ lặng im ngồi đó, mặc cho màn mờ đầu là giận dữ mắng mỏ hay quở trách, cô cũng sẽ nhận hết.

Hiện tại, đích xác là lỗi của cô, là cô đã làm liên lụy đến Trình Hồng. Tiêu Kính là người như thế nào, cô hiểu rõ. Cô tưởng tượng được những tin đồn kia sẽ mang đến bao nhiêu áp lực cho Trình Hồng.

Nhưng một lúc lâu, vẫn không thấy Trình Hồng lên tiếng mắng cô. Nghê Giản nhìn bà, không phản ứng.

Trình Hồng hỏi: “Con nói xem nào, đã có chuyện gì xảy ra?”.

Nghê Giản ngạc nhiên, mấy giây sau mới hiểu ý bà. Nghê Giản chầm chậm lắc đầu: “Con không biết”. Dừng một chút, cô hạ giọng: “Con xin lỗi”.

”Xin lỗi thì có tác dụng à?”. Trình Hồng hỏi: “Không biết ai giở trò với con sao?”.

Nghê Giản vẫn lắc đầu: “Con không biết”.

Gương mặt Trình Hồng căng cứng, lộ vẻ nghiêm túc trước sau như một. “Đầu óc không thông minh, thì phải học nhiều một chút. Nếu không, cũng đừng học con nhà người ta mấy trò đánh nhau gây lộn”.

Nghê Giản chu môi, không có ý định cãi trả. Nghĩ lại, cảm thấy câu nói này của Trình Hồng còn có hàm ý khác. Quả nhiên, một giây sau chỉ thấy Trình Hồng hỏi: “Con có biết Trịnh thị không?”

Nghê Giản hơi ngơ ngác, nhủ mảy: “Trịnh thị nào cơ?”. Lời vừa thốt khỏi miệng, cô liền nhớ ra: “Là ông trùm thương mại điện tử ấy à?”.

Trình Hồng không trả lời, nói: “Con nói thật đi, con và nhị công tử Trịnh Hành của Trịnh gia đã nảy sinh cừu oán gì vậy?”.

”Trịnh Hành?”. Nghê Giản ngơ ngác: “Con không biết người đó”.

Trình Hồng hừ một tiếng: “Không biết? Không lẽ người ta ăn no rồi việc làm khó con chắc. Xem ra con đắc tội với người ta mà không biết. Con suy nghĩ kỹ càng một chút xem nào”.

Nghê Giản suy nghĩ nửa phút, nhớ tới một người: “Con biết một người họ Trịnh khác”.

Nghê Giản kể chuyện Trịnh Vũ cho Trình Hồng nghe. Trình Hồng nghe xong, sắc mặt càng thêm tệ: “Con quan tâm mấy việc đầu đầu đấy làm gì. Lại còn quan tâm đến cô em gái tùy tiện kia đi đâu về đâu nữa. Sao mẹ chưa từng thấy con để tâm đến Tiêu Miển như vậy nhỉ?”

Nghê Giản nhin không được, cãi lại: “Con không quản cô ta, tên kia đánh bố, con nhin không được”.

” Cũng là do ông ấy tự tìm đến“. Giọng Trình Hồng lạnh lùng: “Cả đời ông ấy như vậy, nhu nhược bất tài. Do ông ấy dạy con gái không tốt, con bận tâm làm gì. Đây là số mệnh của ông ấy, bị người ta đánh chết cũng là đáng đời”.

”Đó không phải người khác, mà là bố con“.

Giọng điệu Nghê Giản trầm xuống, gần như mang ý cầu khẩn: “Mẹ có thể không cần ông ấy, nhưng con không thể không cần, ông ấy là bố của con”.

Trình Hồng không phản đối.

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Trình Hồng xoa xoa mi tâm, ngẩng đầu: “Con và Tô Khâm lại xảy ra chuyện gì vậy?”.

Nghê Giản: “Không có gì. Trước kia con thích anh ta, nhưng anh ta không thích con”.

”Vậy những bức ảnh báo giới chụp được thì sao?”.

”Con không biết“. Nghê Giản đáp: “Trước kia khi bị chụp, anh ta đều có cách trừ khử, không biết sao bây giờ lại bị rò rỉ”.

Ánh mắt Trình Hồng nhìn cô phức tạp: “Rốt cuộc thì con còn có bao nhiêu chuyện gạt mẹ?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không có”.

”Lục Phồn đâu?”. Trình Hồng đi thẳng vào trọng điểm: “Chuyện nhà cậu ấy, có như người ta nói không?”.

”Con nói rồi, bố mẹ anh ấy không có ở đây“.

Trình Hồng cười lạnh: “Sao con không nói lý do vì sao họ không có ở đây? Sao con không nói bố cậu ta từng ngồi tù vì tội giết người?”.

Trái tim Nghê Giản như bị bóp chặt. Cô đáp: “Những chuyện đó không có gì hay ho để kể, đều qua cả rồi”.

”Qua rồi?“. Trình Hồng đậm chọc không chút lưu tình: “Đến bây giờ vẫn còn bị lôi ra, con cảm thấy qua rồi ư?”.

Nghê Giản im lặng.

Trình Hồng hỏi: “Con biết từ lâu rồi đúng không?”.

Nghê Giản gật đầu.

Trình Hồng cười tức giận: “Con có thấy mình ngu ngốc không? Biết rồi mà vẫn còn kết hôn với nó”.

Nghê Giản trả lời: “Con thấy việc này không có liên quan”.

Trình Hồng tức giận không thốt nên lời, bà đứng phất dậy: “Được, con nói không sao, cảm thấy không liên quan. Vậy con hãy xem nó có tiếp tục làm công việc này được nữa không nhé”.

Trình Hồng nói xong xoay người rời đi. Nghê Giản giật mình ngồi đó.

Trình Hồng đi tới cửa, Nghê Giản đuổi theo, níu tay bà lại.

”Mẹ“.

Nghê Giản khẽ gọi. Trình Hồng ngừng bước.

”Mẹ“. Giọng Nghê Giản thấp hơn. Trình Hồng cảm thấy tay cô hơi run. Rốt cuộc, bà cũng quay người lại. Nghê Giản buông tay ra, dừng một chút, hạ giọng nói: “Có thể... giúp con một chút không?”.

Trình Hồng nhìn cô, cảm thấy khó tin. Qua một giây, bà hỏi Nghê Giản: “Giúp con, hay là giúp Lục Phồn?”.

Nghê Giản không trả lời, ngón tay xoắn vào nhau. Trình Hồng nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt càng lúc càng phức tạp: “Đây là con cầu xin mẹ?”.

Nghê Giản hơi giật mình, một lúc sau, khẽ gật đầu: “Vâng”. Trình Hồng hít một hơi, trầm mặc. Một lúc sau, bà bật cười, trong tiếng cười có đủ loại cảm

xúc.

Bà nói: “Ngày trước, lần đầu tiên con cầu xin mẹ, là ngày mẹ và bố ly hôn”.

Nghê Giản cắn môi. Trình Hồng vẫn cảm thấy khó hiểu: “Cậu ta tốt đến thế sao?”.

Nghê Giản đáp: “Vấn đề không phải ở chỗ đó”.

”Vậy là gì?”.

”Anh ấy yêu thích công việc này, anh ấy đã cứu rất nhiều người, anh ấy còn muốn cứu thêm nhiều người nữa. Vì sao không để cho anh ấy làm chứ?”.

Trình Hồng nhìn cô hồi lâu, rồi cuộc thờ dài: “Tiểu Giản, con ngày càng trở nên không giống con rồi”.

+++

Nghê Giản không biết Trình Hồng đã dùng thủ đoạn gì hay do Tiêu Kính nhúng tay, mấy hôm sau, cô nhận được mail, nói mọi việc dường như đang dần dần lắng xuống. Nghê Giản không quan tâm đến chuyện ấy, cô chỉ quan tâm Lục Phồn có bị ảnh hưởng hay không. Tuy hôm đó Trình Hồng đã đồng ý nhưng cô không biết sự việc kiểu này còn có thể đi đến đâu.

Giữa tháng, Mai Ánh Thiên trở về, Nghê Giản lại nhờ cô ấy đi dò hỏi một chút. Kết quả thu được là phạm tội kinh tế khác với phạm tội chính trị, vấn đề không quá nghiêm trọng, chỉ cần không có áp lực dư luận, những thứ khác sẽ dễ dàng xử lý.

Nghê Giản thờ phào.

Hôm nay là ngày thứ 16, cô đi đến bệnh viện tháo nẹp tay. Lúc rời đi, đụng phải Nghê Chấn Bình ở cửa.

Cả hai đều sưng sốt. Nghê Giản đi tới trước. Nghê Chấn Bình già đi rất nhiều, hai mắt đỏ sọng, sắc mặt tiều tụy, mái tóc bạc trắng.

”Bố, bố bị bệnh à?”.

Nghê Chấn Bình nói không, rồi hỏi lại cô: “Con tới bệnh viện làm gì, khó chịu ở đâu à?”.

”À, không sao. Con chỉ đi lấy vitamin thôi”.

Nghê Giản ngừng một chút, hỏi: “Bố tới đây, có phải... Nghê San bị làm sao không?”.

Nghê Chấn Bình gật đầu, im lặng một lúc. Nghê Giản khẽ giật mình: “Nó bị sao ạ?”.

Nghê Chấn Bình thờ dài, ánh mắt đỏ lên, giọng căm hận: “Cũng do tên khốn kia ra”.

”Trịnh Vũ?”.

Nghê Chấn Bình gật đầu.

”Hắn ta lại làm gì ạ?”.

Nghê Chấn Bình lắc đầu, nói không ra lời.

Nghê Giản hỏi lại lần nữa, ông mới kể hết mọi việc. Kể xong, ông vừa buồn bã vừa tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Thằng nhóc kia quá khốn nạn... San San mới bao nhiêu tuổi chứ, nó đã phá hủy cả đời San San”.

Nghê Giản kinh ngạc, một lúc lâu sau mới định thần lại, lúng túng hỏi: “Con bé bây giờ... Thế nào rồi ạ?”.

”Thân thể suy yếu, đang được chăm sóc, không thể học tiếp nữa rồi”.

Nghê Giản không hỏi lại, cũng không đi thăm Nghê San. Về đến nhà, Nghê Giản mở điện thoại, tìm tin nhắn. Nhìn thời gian, đúng là Nghê San gặp chuyện không may vào đúng ngày hôm đó. Từ lần đánh Trịnh Vũ, Nghê Giản đã nhờ Mai Ánh Thiên tìm người bảo vệ Nghê Chấn Bình. Hôm ấy, cô nhận được tin nhắn về Nghê San, nếu cô nói rõ ràng, Nghê San đã không gặp phải kết quả như vậy.

Sanh non, tạm thời nghỉ học, không phải là việc nhỏ.

Nếu không có thiệt thòi lớn như vậy thì Nghê San sao có thể tỉnh ngộ?

Nghê Giản không nghĩ thêm về chuyện đó.

Lục Phồn sắp trở về rồi.

Chỉ còn ba ngày nữa thôi.

+++

Trưa ngày hai mươi, buổi tập huấn cuối cùng kết thúc, sau nghỉ thức bế doanh (đóng trại), toàn bộ học viên đều trở về ký túc xá thu dọn hành lý, chuẩn bị buổi tối đáp xe quay về.

Trải qua một tháng huấn luyện với cường độ cao, mọi người ít nhiều có phần mệt mỏi. Trước đó, họ có hai tiếng tự do, chụp ảnh, leo núi, Lục Phồn không ra ngoài mà nhắn tin cho Nghê Giản, sau đó đến quầy tạp hóa, chuẩn bị mua nước và đồ ăn mang lên tàu.

Ông chủ bán tạp hóa đang nấu cơm trưa, bà chủ đứng trông khách. Lục Phồn cầm hai chai nước, hai gói mì ăn liền, đặt lên quầy, hỏi: “ Bao nhiêu tiền ạ?”.

Bà chủ đang nghịch điện thoại rất cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn nhìn rồi trả lời: “ 12 tệ”.

Lục Phồn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bà ta. Bà chủ thấy anh nhìn liền hoảng hốt, gương mặt già nua hơi phấp phồng: “ Cậu nhìn cái gì?”.

Lục Phồn hơi ngẩn ra, giương mắt.

” Cái khăn quàng cổ này... là của bà à?”. Anh chỉ vào chiếc khăn quàng màu đỏ rượu trên cổ bà ta, hỏi.

” Đương nhiên là của tôi rồi”. Bà chủ có chút mất hứng.

Lục Phồn: “ Có thể cho tôi xem một chút được không?”.

Sắc mặt bà chủ mất tự nhiên, gân cổ lên: “ Cái cậu này làm sao thế? Bị bệnh gì à? Chưa nhìn thấy phụ nữ quàng khăn hay sao?”

Bà ta cảm thấy người này nhìn rất đáng sợ, không giống với đám binh lính hay càn quấy. Bà ta trừng mắt với Lục Phồn: “ Không buôn bán với cậu nữa, đi mau đi mau”.

Nói xong, bà ta đi vào trong quán. Nhưng Lục Phồn không đi. Anh cũng vào trong quán, lấy ví tiền trong chiếc túi da cũ rách, rút một tờ, đưa tới.

” Phiên bà cho tôi xem chiếc khăn một chút”.

Bà chủ nhìn tờ tiền lấp bắp kính hãi, ngẩng đầu nhìn anh, tựa như xác nhận xem có phải anh đang nói giỡn hay không? Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, bà chủ do dự một hồi, nét mặt trở lại bình thường: “ Được thôi, cậu muốn xem thì xem đi”.

Bà ta cầm tiền, giật chiếc khăn trên cổ xuống. Lục Phồn nhận lấy, lật đến góc, quả nhiên thấy một lỗ nhỏ.

” Đây không phải khăn quàng cổ của bà”. Lục Phồn cau mày, hỏi: “ Bà lấy ở đâu ra vậy?”.

Bà chủ hung hăng đáp: “ Cậu nói càn gì thế? Đây là khăn của tôi, trả lại cho tôi đây”.

Bà ta vươn tay định cướp về nhưng Lục Phồn nhấc tay một cái, bà ta đáng người mập lùn nên căn bản với không tới.

Lục Phồn nắm chặt chiếc khăn, hỏi: “ Có cô gái nào từng tới đây phải không?”.

Bà ta thở hỏn hển, nói: “ Cô gái nào? Ở chỗ tôi ngày nào cũng có phụ nữ tới, cậu hỏi ai cơ? Bộ dạng cao thấp ra làm sao?”.

” Cô ấy rất gầy, tóc dài, nhìn rất xinh”.

Trái tim Lục Phồn đập mạnh liệt, anh nói chậm chậm: “ Tay phải của cô ấy không được tiện”.

Bà chủ sững sờ, lập tức nhớ ra Nghê Giản.

” Cậu nói cô gái ấy... Có phải bị gãy ở đây không?”. Bà ta đột nhiên hết nổi cáu, chỉ chỉ vào cổ tay phải hỏi Lục Phồn.

Ánh mắt Lục Phồn phát hỏa, giọng nói cũng nóng theo: “ Là cô ấy. Cô ấy đã tới đây, có phải không?”.

Bây giờ bà chủ mới hiểu tại sao anh vừa đến liền nhìn chiếc khăn quàng cổ, hóa ra là có chuyện như vậy. Bà ta thẳng thắn thừa nhận: “ Đúng rồi đúng rồi, cô ấy đã tới đây”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 49

Lúc Lục Phồn lên tàu, bầu trời đã tối đen.

Mặc dù không phải ngày lễ, nhưng ghế cứng vẫn rất đông người. Lục Phồn ngồi bên cạnh WC, sát lối đi nhỏ, cùng ghế với một ông chú, đối diện là một đôi vợ chồng trung niên bế một đứa trẻ.

Chuyến tàu K khởi hành lúc 19h, Lục Phồn tính qua, tàu sẽ đến nơi vào xẩm tối ngày mai.

Buổi tối, trên tàu vẫn rất ẩm ỉ, mùi mì tôm phảng phất mãi không tan. Lục Phồn cũng lôi một hộp mì ra, chế nước sôi.

Đang ăn thì tàu đến Sâm Châu, đôi vợ chồng ngồi đối diện bế đứa bé đi xuống, một đám người cũng ra khỏi tàu, một nhóm mới lại lên.

Hai cô gái trẻ cầm vé, thở hắt hắt kéo va li chen tới, tìm chỗ ngồi, rồi lại nhìn kệ hành lý, loay hoay nhét vào. Cô gái mặt tròn đặt chiếc vali xuống dưới đất, gọi Lục Phồn đang ăn mì tôm: “Anh ơi”.

Lục Phồn ngẩng đầu.

Cô gái thoáng giật mình, một giây sau mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt, nói khẽ: “Việc này... Anh giúp bọn em để chiếc vali lên được không?”.

Lục Phồn buông đũa, đứng dậy nhét chiếc vali lên kệ hành lý. Hai cô gái trẻ luôn miệng nói cảm ơn. Lục Phồn đáp “không có gì” rồi lại cúi đầu ăn mì.

Cô gái ngồi xuống đối diện, treo áo mũ xong, lôi hai gói khoai tây chiên ra.

Lục Phồn ăn mì uống hết nước, dọn đồ bỏ vào thùng rác. Khi trở về, cô gái mặt tròn vừa nhờ giúp đỡ đưa một gói khoai qua: “Mời anh ăn khoai tây chiên ạ”.

Lục Phồn từ chối khéo: “Không cần đâu, cảm ơn”. Nói dứt lời, anh lấy điện thoại trong túi quần ra, cúi đầu ấn. Cô gái mặt tròn hơi thất vọng mấp máy môi, thu tay lại, người bạn ngồi bên cũng nhìn cô ta không chớp. Cô gái trừng mắt nhìn cô bạn, bên tai hơi phấp phỏ.

Cuộc hành trình dài đằng đẵng, trên đường đi, hai cô gái nhỏ to nói chuyện phấp phỏ. Ông chú ngồi bên gục xuống bàn ngủ say sưa. Lục Phồn cũng hơi mệt, anh dựa vào ghế, khoanh tay, bả vai hơi trùng xuống, buông lỏng cơ thể.

Lúc nhắm mắt, bóng dáng Nghê Giản xuất hiện trong đầu. Anh lại mở mắt, cúi đầu nhìn điện thoại, đã hơn 0h. Còn mười ba tiếng nữa.

Lục Phồn ngủ không sâu, hơn bốn giờ đã tỉnh. Ngoài cửa sổ tàu, trời vẫn tối đen. Hai cô gái phía đối diện cũng mệt mỏi ngủ gục xuống bàn. Lục Phồn lấy kem đánh răng và khăn mặt trong ba lô đi rửa mặt.

Lúc này, ngoài tiếng ngáy ra thì trên tàu khá yên tĩnh. Lục Phồn uống một cốc nước nóng xong, sau đó quay trở lại chỗ ngồi.

Không có gì để làm, quả là nhàm chán.

Lục Phồn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, lấy điện thoại, lật mở trang tin nhắn. Tất cả tin nhắn của anh với Nghê Giản đều được sắp xếp ở đầu trang. Có sử dụng ba số nên có tổng cộng ba cột. Lục Phồn xem từ trên xuống. Từ tháng năm năm trước đến bây giờ, tất cả đều được lưu ở đây.

Xem hết toàn bộ mất không ít thời gian. Lục Phồn ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài, đã tảng sáng. Phong cảnh sáng sớm vút qua trước mắt, non nước điện viên, cây cối hoa cỏ. Hết thảy đều tĩnh lặng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Một lát sau, cô gái mặt tròn tỉnh giấc. Cô gái dụi mắt, thấy người đàn ông đối diện đang im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đèn trên tàu chưa bật, gương mặt anh ảu giữa luồng ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, phác thảo khuôn cằm rắn rỏi.

Cô gái đỏ mặt. Sợ anh phát hiện, cô gái không dám nhìn nhiều, cúi đầu lấy đồ dùng cá nhân trong chiếc túi nhỏ, vội vàng đi rửa mặt.

Khi cô gái làm vệ sinh xong quay về, các hành khách khác cũng đã tỉnh, đèn đã sáng, mọi thứ đang chìm trong yên tĩnh bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Lục Phồn đang bóc mì tôm, vừa mở gói giấy thì nghe thấy giọng cô gái: “Buổi sáng anh cũng ăn đồ này sao?”. Cô gái xoay người lấy trong túi ra một thứ, đặt trước mặt anh: “Em có bánh mì, anh ăn đi”.

“Không cần, tôi ăn mì được rồi”. Anh đứng dậy đi lấy nước nóng, không để ý tới vẻ mặt của cô gái.

“Cậu thích anh ấy à?”.

Gương mặt cô gái mặt tròn đỏ bừng, quay đầu lườm bạn: “Đừng nói nhảm”.

“Ai nói vậy chứ, mặt cậu cứ dính lấy người ta”.

Cô gái mặt tròn ấp úng không đáp.

”Được rồi được rồi, mắt nhìn của cậu không tệ, anh ấy trông rất đẹp trai, chỉ hơi đen chút thôi. Nhưng nhìn quần áo của anh ấy, trông giống bộ dạng của người không có tiền“.

Cô gái mặt tròn cau mày, bất mãn lắm bầm một câu: “ Cậu thì biết gì? Người có kinh nghiệm ai nhìn vào quần áo, nông cạn“ .Đang nói, Lục Phồn đi tới, cô gái vội vàng ngậm miệng, kéo cô bạn đi về phía WC: “Đi, đi toilet nào“.

Tiếp tục chuyến hành trình, cô gái mặt tròn thì thoảng tìm cơ hội tiếp chuyện Lục Phồn. Cô gái hỏi một câu, Lục Phồn đáp một câu, không hề nhiều lời. Biết điểm đến của hai người giống nhau, cô gái hai mắt tỏa sáng:

” Đây là lần đầu tiên em tới đây, không biết ở nhà ga có chỗ bắt xe không nhỉ?”

Lục Phồn nói cho cô gái biết có trạm xe buýt, cũng có taxi đợi ở bên. Cô gái bật cười: “ Thật tốt quá, đến lúc đó anh cũng phải bắt xe, có thể dẫn đường cho em được không?”.

” Được“.

Tàu đến ga đúng giờ, Lục Phồn vừa đứng dậy liền nhận được tin nhắn của Nghê Giản: “ Đến đâu rồi?”. Anh dừng bước nhấn lại cho cô: “ Đến bến rồi, anh đi bắt xe, nhanh về đến nhà thôi“. Sau đó, anh dứt điện thoại vào trong túi quần, quay lại nói với cô gái:

”Trạm xe buýt ở bên kia“.

Anh chỉ sang bên đường, rồi chuyển hướng, chỉ phía trước: “ Còn bắt taxi thì ở bên này“. Nói xong, anh cất bước đi luôn, tốc độ rất nhanh. Hai cô gái đều sững sốt. Không đợi kịp phản ứng, Lục Phồn đã sắp sang đến bên kia đường.

Cô gái mặt tròn vội vã, không quan tâm nhiều, buông vali, chạy chậm đuổi theo anh:

” Ấy, anh chờ một chút“. Cô gái hấp tấp chạy đến trước mặt anh, chặn đường.

Lục Phồn hỏi: “ Có việc gì à?”.

” Vẫn còn...“. Cô gái xấu hổ mặt đỏ như quả táo, do dự một hồi, ngượng ngùng nói: “ Việc này... Hôm nay rất cảm ơn anh. Anh có thể... cho em... số điện thoại không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên. Mặt cô gái càng đỏ hơn, thẹn thùng vịn tay. Lúc ngẩng đầu, nói lại lần nữa: “ Anh cho em số điện thoại, được không?”.

Lục Phồn nhú mày, đang định mở miệng, sau lưng truyền đến giọng nói -

” Lục Phồn“.

Lục Phồn ngạc nhiên quay lại, Nghê Giản đang đi về phía anh. Cô không nhìn anh, ánh mắt chạy một vòng trên người cô gái mặt tròn xong mới chuyển sang anh. Sau đó, cô lại gằn, đi cà nhắc, một tay vịn lên, áp sát người anh, miệng cắn một phát vào cằm anh.

” Anh yêu, nhớ anh muốn chết“.

Cô cười không ngớt nhìn anh. Lục Phồn thờ gấp, vươn tay ôm cô.

Cô gái mặt tròn kinh ngạc nhìn họ, sắc mặt thay đổi mấy lần, lúng túng nói xin lỗi, rồi rời đi nhanh như chớp.

Cô gái vừa đi, Nghê Giản liền đẩy Lục Phồn ra, lùi hai bước, cười như không cười nhìn anh: “ Súc quyền rũ lớn quá nhỉ?”.

Thái dương Lục Phồn co lại, có dự cảm không tốt. Nghê Giản liếc bóng lưng cô gái mặt tròn, ánh mắt quay sang anh, cười một tiếng, Lục Phồn tiến lên, nắm chặt tay cô:

” Hồi đường ấy mà“. Anh nói.

” Ừ, hồi đường hỏi cả số điện thoại cơ đấy“.

Ánh mắt cô bình tĩnh, không mặn không nhạt: “ Coi thường em là người điếc phải không?”.

Lục Phồn nhất thời không thốt lên lời. Nghê Giản nhếch môi, sán lại, một tay ôm eo anh, cách quần áo néo một cái.

” Không phải bảo anh ở bên ngoài không được lảng nhăng cơ mà“.

Cô ngẩng đầu giả bộ giận dữ: “ Thấy em gái xinh xắn quên em phải không?”.

Cô nhướn mày, miệng cười cười: “Ừ... cô bé kia trông non nớt thanh thuần, trong veo như nước, nhìn rất được phải không?”.

Tay cô khẽ động, nhéo anh phát nữa. Lục Phồn không trốn, mặc cho cô nhéo, anh lại ôm cô, hôn lên môi cô. Lúc thối lui, anh cúi đầu nhìn cô: “Anh không quan tâm cô ấy có đẹp hay không, anh chỉ muốn nhanh nhanh trở về gặp em”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 50

Lục Phồn sẽ không nói những lời búi tai, điểm này Nghê Giản rất hiểu. Hai người ở cùng nhau lâu như vậy nhưng Lục Phồn chưa từng nói mấy câu ngon ngọt. Cho nên câu nói đó được tính là hết sức dễ nghe. Cộng thêm vẻ hết sức nghiêm túc của anh, Nghê Giản cảm thấy rất hưởng thụ, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn.

Lục Phồn không khước từ, anh hôn đáp trả dữ dội hơn.

Xung quanh người qua kẻ lại, hầu hết bọn họ đều vội vàng liếc mắt nhìn đôi nam nữ rồi nhanh chóng rời đi. Rất nhiều ánh mắt tỏ ra ngượng ngùng.

Hôn một lúc lâu, hai người mới tách nhau ra. Lục Phồn chưa buông tay còn Nghê Giản thì liêu xiêu trong lòng anh, cô nghỉ một lúc, ổn định nhịp thở, ngẩng đầu nhìn anh.

Mặt Lục Phồn hơi đỏ. Nghê Giản bật cười thành tiếng. Lục Phồn cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt giao nhau, im lặng.

Lục Phồn cũng cười, giơ tay lên, vuốt ve gương mặt Nghê Giản:

”Gầy rồi“. Anh bỗng lên tiếng.

”Gầy chỗ nào?“.

”Cả mặt cả người đều gầy“.

Nghê Giản cười cười, nhướn mày nói: “Người có gầy không, anh về mới biết được“.

Lục Phồn mấp máy môi, không đáp. Nghê Giản thấy anh như vậy, cười bảo: “Về thôi“.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản lui khỏi lòng anh, nhìn anh, phát hiện ngoài một chiếc ba lô, anh không còn thứ gì khác, không có hành lý cần cô xách giúp. Lục Phồn dắt cô, nhìn thoáng qua tay phải của cô, hỏi: “Tay thế nào rồi?“.

Nghê Giản trả lời: “Sắp khỏi rồi, anh đừng ngày nào cũng hỏi nữa đi“.

Lục Phồn không yên tâm vươn tay sờ, quan sát mặt cô rồi hỏi: “Chạm vào như thế có đau không?“.

Nghê Giản lắc đầu, Lục Phồn mới thấy hơi nhẹ nhõm.

Nhà ga lưu lượng người đông, taxi cung không đủ cầu, điểm đợi xe sắp thành hàng dài. Mãi không thấy tới lượt, Nghê Giản nói: “Hay là đi xe buýt“.

Lục Phồn lắc đầu: “Không được, đông lắm“.

Nghê Giản nhướn mày: “Không phải anh cũng định ngồi xe buýt à?. Em thấy anh đi sang phía bên kia đường mà“. Cô chỉ về phía trạm xe buýt: “Hay anh nghĩ em không thích ngồi xe buýt?“.

”Không phải“. Lục Phồn nhìn tay cô, nói: “Tay em còn chưa hồi phục, đừng để chen lấn“.

”Không sao, cẩn thận một chút là được“.

Nghê Giản nói xong, kéo anh: “Đi thôi, về sớm một chút“.

Lục Phồn đành phải đi theo cô.

Một chuyến xe vừa đi, đợi vài phút, một chuyến khác lại đến. Trên xe có rất đông người. Lục Phồn đứng sau che cho Nghe Giản.

Trên xe, chỗ ngồi đã sớm bị giành hết, Nghe Giản tìm thấy một khoảng trống, quay người gọi Lục Phồn qua. Bọn họ đứng cạnh cửa sổ, Nghe Giản tựa sát cửa, còn Lục Phồn giúp cô ngăn cản đám người. Nghe Giản nhìn đáng vẻ lo lắng của anh, vươn tay gãi gãi ngực anh: “Không sao đâu, ở đây an toàn mà”.

Lục Phồn nắm tay cô, không buông.

Xe hết đi, rồi lại dừng, có người lên, có người xuống. Nghe Giản và Lục Phồn thấp giọng nói chuyện phiếm. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, lồng lên người Nghe Giản, lên những sợi lông tơ nhỏ xíu mềm mại trên mặt cô.

Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt và trái tim đều mềm như hồ. Cô nói chuyện, cánh môi nhẹ nhàng đóng mở, mọi biểu lộ nhỏ giữa đôi mày đều được anh thu lại.

Nhìn ra, tâm trạng của cô đang rất tốt. Không hiểu sao, Lục Phồn hy vọng lần này xe buýt dừng dừng lại nữa.

Lúc đến nơi, đã ba giờ hơn. Cũng may khoảng cách từ trạm xe buýt đến tiểu khu không xa, đi vài phút là đến. Thím Dur đã nấu xong cơm, nhắn tin cho Nghe Giản rồi về.

Nghê Giản vừa mở cửa, đã ngửi thấy mùi thức ăn trên bàn.

”Anh đói không?“. Cô kéo Lục Phồn vào, tìm dép cho anh thay.

”Tạm tạm“.

Lục Phồn đặt ba lô lên tủ giày, thay dép lê. Nghe Giản đi vào bếp lấy cơm. Lục Phồn cũng đi tới, nhìn cô cầm bát xới cơm bằng một tay, trong lòng cảm thấy xót xa. Anh lại gần cầm muối múc cơm trong tay cô, đem hai bát đầy, lấy đôi đũa sạch.

Nghê Giản thoáng mỉm cười với anh, rút một đôi đũa, bảo: “Anh bung cơm giúp em“.

Lục Phồn bung cơm đi theo cô ra bàn ăn. Nghe Giản thử thức ăn, vẫn nóng. Cô hài lòng, gấp cho Lục Phồn một miếng thịt bò: “Xem ra em tính khá chuẩn, vừa đúng giờ“.

Lục Phồn cũng gấp một miếng cho cô, hỏi: “Em tính thế nào?“.

”Bấm đầu ngón tay tính thôi“. Nghe Giản cười đắc ý.

Thực ra, cô không có khả năng đó, chỉ là do cô hiểu Lục Phồn. Anh rất tiết kiệm, chắc chắn sẽ không ngồi máy bay, cũng sẽ không ngồi ô tô, mà sẽ chọn tàu giá rẻ.

Cơm nước xong xuôi, Lục Phồn bê bát đi rửa. Nghe Giản nhắc: “Anh tắm đi“.

Lục Phồn đáp: “Ừ“ rồi quay người lấy quần áo trong ba lô. Cùng lúc đó, Nghe Giản vào phòng cầm khăn tắm đi ra. Lục Phồn bước vào nhà vệ sinh, Nghe Giản cũng vào theo. Lục Phồn quay người nhìn, thấy cô không có ý định đi ra, khẽ sùng sốt.

Nghê Giản: “Anh không nhớ à?“.

Lục Phồn: “Nhớ gì?“.

”Chẳng phải lần trước anh rủ em cùng tắm sao?“.

Thấy anh hơi ngạc nhiên, Nghe Giản nhắc nhở: “Hôm đấy em bị gãy tay“.

Mặt Lục Phồn hơi nóng lên. Nghe Giản nghiêm túc: “Giờ em muốn bù, anh có ngại không?“.

Lục Phồn không phản bác. Cuối cùng, anh gật đầu.

Nghê Giản bật cười, ánh mắt cong cong. Cô xoay người đóng cửa nhà tắm, bắt đầu cởi quần áo. Luyện lâu như vậy, tốc độ cởi quần áo bằng một tay của cô rõ ràng đã tăng lên, nhưng trong mắt Lục Phồn, vẫn hết sức khó khăn.

Anh đi tới giúp cô. Nghe Giản tròn tròn mắt nhìn anh, niềm vui trong mắt không sao lặn át được. Lục Phồn nhanh chóng cởi hết áo ngoài của Nghe Giản, còn lại hai mảnh nhỏ nhỏ.

Làn da trắng như tuyết của cô sáng bừng trước mắt anh, Lục Phồn chỉ nhìn đã thấy có cảm giác.

Động tác của anh hơi dừng lại.

Nghê Giản giục: “Nhanh lên“.

Lục Phồn khẽ hít thở, lần tay ra đằng sau cởi khuy áo ngực, giặt hai cái nhưng không được. Nghê Giản đã tự cởi quần lót để trượt đến bắp đùi. Thấy anh vẫn chưa làm xong, cô chủ động quay lưng lại.

Ánh mắt Lục Phồn vô tình nhìn lướt xuống dưới, toàn bộ huyết dịch đều sôi trào. Anh liếm môi, tim đập như gõ trống, ánh mắt không di chuyển.

Nghê Giản lại giục: “Anh làm gì thế, mau cởi ra đi”.

Lục Phồn định thần, không ngượng ngùng nói cho cô biết anh đang nhìn mộng cô. Anh cởi xong khuy áo, Nghê Giản tự tay lôi mạnh ra, vừa vói vói hoa sen vừa nói: “Cởi của anh đi”.

Lục Phồn cúi đầu cởi quần áo, hai ba phút thì xong. Nghê Giản điều chỉnh nước ấm, quay người lại, Lục Phồn ghé sát, hai tay ôm lấy cô.

Hai cơ thể trần trụi dính vào nhau thành một khối. Cả hai đều run rẩy, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có ý cười.

Loại cảm giác này giống như trộm được vật tốt.

Nghê Giản cúi đầu mổ một phát vào ngực anh, ngửa đầu hỏi: “Có nhớ em không?”.

”Nhớ”.

Nghê Giản cười khê, tay lần xuống, sờ chỗ đó: “Cái này có nhớ cái kia không?”. Cô vừa dứt lời, liền chậm rãi bóp. Toàn thân Lục Phồn kéo căng, cổ họng hừ một tiếng.

”Có nhớ đến không?”. Nghê Giản không buông tha.

Lục Phồn chịu không nổi, túm lấy tay cô. Nghê Giản nhìn anh, ánh mắt giao hoạt. Ánh mắt Lục Phồn sâu thẳm âm u, bắt lực quay đi, rồi lại chuyển về, gật đầu buồn bực.

Xong màn dạo đầu, khuôn mặt và vành tai anh gia tăng nhiệt độ. Anh đành thừa nhận.

Nghê Giản cũng bật cười vì bất ngờ. Nhưng cô hết sức xấu xa, ép đến bước này vẫn chưa đủ. Hết lần này đến lần khác cô kiễng chân, vuốt mặt hỏi anh: “Vậy khi muốn nó, anh làm thế nào?”.

Lục Phồn giặt mình, nhìn cô, trong mắt nóng đến bốc hỏa. Nghê Giản ghé sát lại gần, khẽ hỏi: “Có phải anh tự xử không đấy?”.

Khi hỏi câu này, mặt cô cũng đỏ lựng lên.

Lần này, Lục Phồn không phục tùng cô, anh ép đầu hôn cô, tay kia đi xuống, trả thù như cô đã làm.

Nghê Giản đứng không yên. Lục Phồn ôm mộng cô bế lên, Nghê Giản kêu thành tiếng. Lục Phồn cúi đầu, mặt vùi vào ngực cô khẽ cắn. Mỗi bước chuyển động của anh, cô đều phát run. Cô không biết có phải anh tức giận hay không mà sức lực vô cùng mạnh mẽ, cảm giác hôn phách đều bay mất.

Khoảnh khắc cuối cùng, toàn thân Nghê Giản run rẩy, ánh mắt ầm ướt.

+++

Nghê Giản nằm trên giường, bất động hồi lâu. Lục Phồn sấy tóc cho cô. Sau khi sấy xong, anh đặt máy sấy qua một bên.

Dây dưa hơn nửa tiếng, Nghê Giản mới có sức lực mở mắt ra, nhìn thẳng vào Lục Phồn. Cô biết anh vẫn luôn nhìn cô nhưng không biết nhìn gì.

”Anh không mệt à?”. Giọng cô hơi khàn.

”Không mệt”. Lục Phồn đáp.

Nghê Giản thở dài, nhắm mắt lại: “Đội tay khỏe hẳn, em sẽ rèn luyện thêm”.

Lục Phồn nói: “Được, nếu em quên, anh sẽ nhắc”.

Nghê Giản liếc mắt: “Em mà quên thì coi như xong đấy”.

Lục Phồn: “...”

Nghê Giản quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa tối. Ngủ sớm thế này, hình như hơi lãng phí. Lục Phồn thấy cô nhú mày, xoay mặt cô lại, hỏi: “Sao vậy?”.

”Không sao cả”. Nghê Giản nói: “Anh nằm xuống đi”.

Lục Phồn nghe lời nằm xuống bên cạnh cô. Nghe Giản quay mặt sang, cùng anh hai mắt nhìn nhau.

Cô hỏi: “Anh thấy vui không?”.

Không đợi anh trả lời, cô bật cười trước: “Em rất vui, được ở cùng anh, em thật sự rất vui”.

Lục Phồn khẽ giật mình, trái tim tắc nghẹn. Rõ ràng hạnh phúc, nhưng không hiểu sao, anh lại thấy chua xót.

Anh nhớ tới chiếc khăn quàng cổ trong ba lô, nhớ đến nhà nghỉ nhỏ cũ nát bên cạnh căn cứ huấn luyện.

Cô một mình chạy tới, âm thầm lặng lẽ ở đó một ngày.

Anh hoàn toàn không biết.

Cô đã trải qua nỗi đau, chịu đựng tổn thương gì?

Anh cũng không biết.

Anh chưa từng cho cô bất cứ thứ gì, dựa vào đâu để đòi lấy sự trân quý như thế?

Thấy Lục Phồn im lặng một lúc lâu, nụ cười trên mặt Nghe Giản phai đi: “Anh không thấy vui sao?”.

Lục Phồn lắc đầu, hạ giọng mở miệng, thanh âm mang theo nỗi xúc động: “Không phải, anh cũng rất vui”.

Nói xong, anh ôm xiết cô vào trong lòng.

Trời vẫn chưa tối, nhưng Nghe Giản không muốn đi đâu.

Khi cô vui mình trong lòng anh, mọi xa cách, đau khổ, thất vọng, căm hận, phẫn nộ, đều rời xa đến tận chân trời.

Ngay gần bên, chỉ có anh.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 51

Lục Phồn và Nghe Giản nằm bẹp trên giường đến tám giờ. Sau khi cô ngủ thiếp đi, Lục Phồn trở dậy.

Quần áo bẩn vẫn chất đống trong nhà tắm, Lục Phồn mang hết đi giặt, phơi ngoài ban công. Tiếp theo, anh thu dọn ba lô của mình. Chiếc khăn quàng màu đỏ rượu của Nghe Giản cũng được anh giặt sạch sẽ. Dù sao bà chủ đã từng đeo, anh sợ Nghe Giản chê bẩn.

Hôm sau, Nghe Giản dậy sớm, nhưng Lục Phồn còn sớm hơn, anh đã làm xong bữa sáng.

Lâu lắm rồi không ăn cơm do Lục Phồn nấu, Nghe Giản có chút nhớ nhưng, liền ăn đầy bụng hai bát cháo nhỏ.

Cơm nước xong xuôi, Lục Phồn bảo: “Hôm nay anh phải đến đội một chuyến”.

Nghe Giản ngạc nhiên: “Không phải được nghỉ ả?”.

Lục Phồn gật đầu: “Anh qua để đưa ít tài liệu và báo cáo. Chắc phải nửa ngày đấy”.

Nghe Giản à một tiếng: “Vâng”.

Vừa ra đến cửa, Lục Phồn hỏi cô buổi trưa muốn ăn gì, khi về anh sẽ tiện đường mua. Nghe Giản nói tùy, Lục Phồn dặn dò vài câu rồi cầm tài liệu đi ra.

Lục Phồn vừa đi, Nghe Giản không có việc gì, hết xem TV, lại muốn ngủ. Cô đi một vòng quanh phòng, thấy chiếc khăn quàng màu đỏ rượu phơi ngoài ban công. Đúng là chiếc khăn cô đã làm mất ở Quảng Châu.

+++

Mười giờ hơn, Lục Phồn từ sân đi ra, sắc mặt không tốt.

Tôn Linh Thực đang đứng ở cổng đợi chờ anh. Lục Phồn thấy cô ta, nhưng anh không dừng bước, men theo bóng cây tiến thẳng lên trước. Tôn Linh Thực nhìn anh, chủ động chạy chậm đuổi theo bước anh.

Lục Phồn đi rất nhanh. Tôn Linh Thực thở gấp, chạy nhanh cản anh lại. “Anh có ý gì vậy?”. Cô ta nhìn Lục Phồn, nghiêm túc nói: “Chắc thấy em đã nói đúng sự thật nên anh không chấp nhận được, muốn trốn tránh em phải không?”.

”Cô nói chuyện gì?”. Lục Phồn khẽ nhún mày.

Tôn Linh Thực trả lời: “Anh biết em muốn nói gì”.

Cô ta khẽ thở dài, giọng nhỏ đi: “Anh vẫn không hiểu sao? Anh và cô ấy không hợp nhau. Cuộc sống của hai người không giống nhau. Cô ấy trước đây sống ngon giấc vẫn sống tốt, những lời đồn nhảm không hề làm tổn thương đến cô ấy. Nhưng anh thì sao? Chỉ cần một ít nước bọt là có thể ném bát com của anh đi. Tuy bây giờ chỉ là tin đồn nhưng trong đội chắc chắn sẽ đưa chuyện này ra xử lý”.

Tôn Linh Thực dừng một giây, tiếp tục: “Nhưng anh làm công việc này cũng đủ lâu rồi. Giờ rút lui không có gì là không tốt. Suy cho cùng, thì đó vẫn là công việc hết sức nguy hiểm. Vừa rồi em mới tìm được công việc rất phù hợp với anh, anh cân nhắc xem sao”.

”Không cần”. Lục Phồn không nghĩ nhiều, từ chối luôn.

Tôn Linh Thực hơi tức giận. “Bây giờ anh coi em là người xa lạ rồi phải không? Chẳng lẽ em lại muốn hại anh sao?”.

Lục Phồn im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Tôi biết cô sẽ không hại tôi nhưng tôi thật sự không cần. Đội trưởng đã nói, việc này đã kết thúc, không ảnh hưởng gì đến tôi hết”.

Tôn Linh Thực khẽ giật mình: “Không ảnh hưởng? Sao lại không ảnh hưởng?”.

Lục Phồn trả lời: “Tôi không biết, tôi phải về rồi”

Anh nói xong đi vượt qua cô ta. Tôn Linh Thực sững sờ đứng yên một chỗ, khi cô ta định thần lại, Lục Phồn đã sang bên kia đường.

+++

Lục Phồn mua ba cân xương sườn, một ít cá, khoai tây, đậu hũ và rau xanh. Lúc về đến nhà, vừa qua mười một giờ. Anh đứng ở cửa nhắn tin cho Nghe Giản, hai giây sau thấy bên trong có tiếng động, là cô chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Nghe Giản liền thò đầu ra. “Anh về rồi à?”. Cô tránh đường, để anh đi vào.

Lục Phồn cầm đồ ăn đi vào bếp, Nghe Giản cũng vào theo. “Anh mua gì thế?”. Cô ló đầu xem.

Lục Phồn ngoái lại nhìn cô một cái: “Xương sườn”.

Nói xong, anh chuyển tâm xử lý. Nghe Giản không biết giúp gì, liền đứng bên để xem. Lục Phồn rửa sạch sườn, bỏ vào nồi hầm, bắt đầu nhặt rau, Nghe Giản định thò tay giúp, bị anh bắt ra.

”Em ngồi một lát đi”. Anh bảo.

Nghe Giản ừm một tiếng, rút tay về, ra ngoài xem tivi. Lục Phồn làm mắm cá, khoai tây xào, đậu hũ om, ngoài ra còn có rau xanh. Những món này để ăn trưa, còn sườn hầm thì để đến chiều.

Nghe Giản ngửi thấy mùi thơm liếc mắt một cái, thấy anh đang cạo xoong nồi, hỏi: “Được ăn com rồi à?”.

Lục Phồn gật đầu: “Lại đây đi”.

Nghe Giản đi vào ngửi thấy mùi mắm cá: “Thơm quá”.

Lục Phồn bật cười, bung cá và khoai tây ra, còn Nghe Giản cầm giúp đĩa rau. Lục Phồn nấu mắm cá và thịt kho tàu ngon như nhau. Nghe Giản ăn hết một nửa, gần như không động vào đĩa rau.

Lục Phồn gấp hai lượt rau thả vào trong bát cô: “Ăn với cái này này”.

Nghe Giản thử qua, nói: “Anh làm rau không giống thím Dư”.

”Không giống thế nào?”.

”Em không biết”. Nghe Giản ngẫm nghĩ một chút, nói: “Nhưng em thích anh nấu hơn”.

Lục Phồn cười cười: “Câu này đừng nói trước mặt thím Dư đấy”.

Nghê Giản: “Em đâu ngu như vậy”.

Lục Phồn ngừng đùa: “Em không ngốc chắc?”.

Nghê Giản không hiểu lắm. Ánh mắt Lục Phồn dần tối đi, nhìn cô chăm chăm, cúi đầu, không nói.

Nghê Giản hơi ngần ra, gọi anh: “Anh sao vậy?”.

Lục Phồn ngẩng đầu, vẻ mặt đã trở lại bình thường. Anh nhìn cô, nói: “Em ăn cơm trước đi đã”.

Nghê Giản nghiêm túc nhìn anh “ừ” một tiếng.

Cô ăn cơm xong rất nhanh. Lục Phồn thu dọn chén đĩa. Anh rửa bát xong ra khỏi bếp, Nghê Giản lại gần, hỏi: “Anh muốn nói gì phải không?”. Dừng một chút, cô hỏi tiếp: “Hôm nay anh đến đội, không có chuyện gì đấy chứ?”.

Lục Phồn hỏi lại: “Có thể có chuyện gì được?”.

Nghê Giản đáp: “À, em tùy tiện hỏi thôi”.

Cô mỉm cười, kéo cánh tay anh lại: “Buổi chiều anh có phải làm gì không? Đi với em đến chỗ này nhé?”.

Lục Phồn không trả lời, siết tay cô:

”Không phải em muốn nói gì sao?”. Anh hỏi.

”Nói gì?”.

Lục Phồn chỉ ra sân thượng: “Đã có chuyện gì xảy ra với chiếc khăn kia vậy?”.

Nghê Giản: “Em cũng muốn hỏi anh, cái khăn đó ở đâu ra thế? Không phải bà chủ cầm khăn đi hỏi lần lượt từng người à?”.

Lục Phồn không trả lời, hỏi cô: “Tại sao đến mà không tìm anh?”.

”Em nhìn thấy anh rồi”. Nghê Giản nói: “Em đứng trên lầu nhìn anh, lúc đó anh đang hút thuốc”.

”Nhưng anh không thấy em”.

”Em biết”.

”Vì sao không nói với anh?”.

”Chẳng phải bây giờ anh biết rồi đấy thôi”.

Lục Phồn chớp mấy mắt, hỏi tiếp: “Còn những chuyện khác?”.

Nghê Giản: “Anh đã nghe được gì?”. Cô hơi cúi thấp đầu.

Lục Phồn nâng mặt cô lên:

”Anh là người đàn ông của em”.

Nghê Giản khẽ giật mình. Lục Phồn ghé mặt sát lại, chậm rãi nói: “Em nên nói cho anh biết”.

Anh tiếp tục: “Những chuyện không hay đó, em nên nói cho anh biết”.

Nghê Giản không biết phản ứng như thế nào. Cô lặng im, hạ giọng: “Không phải chuyện gì lớn”. Nói xong, cô nhìn Lục Phồn thấy anh đổi giọng: “Được rồi”.

Lục Phồn có phần bất lực ôm cô vào trong lòng. Một lúc sau, anh cúi đầu nhìn cô: “Còn chuyện gì anh không biết không?”.

”Không có”. Nghê Giản lắc đầu, ngẫm nghĩ một lúc, như nhớ đến điều gì đó, cô khẽ nói: “Còn một việc”.

Lục Phồn nhú mày. Nghê Giản cười: “Không phải chuyện xấu”.

”Chuyện gì?”.

+++

Một giờ sau.

” Anh nhìn thấy chưa? “.

Nghê Giản đứng ở cửa sổ sát đất chỉ ra bên ngoài: “ Đại viện của bọn anh ở đằng kia, rất gần “. Lời nói của cô lộ vẻ vui mừng, cô quay đầu thấy Lục Phồn không nhìn ra bên ngoài, anh đang đứng đó nhìn cô.

Ánh mắt của anh hơi khác lạ.

Mặt Nghê Giản cứng đờ: “ ... Anh không thích à? “.

Cô quay lại nhìn toàn bộ căn phòng, vẫn cảm thấy hoàn hảo, nhất là rất gần chỗ anh. Lúc Mai Ánh Thiên cho người dẫn cô đến xem, vừa bước vào, trông thấy chiếc cửa sổ này, cô đã quyết định mua luôn.

” Em cảm thấy ở đây rất tốt “. Nghê Giản nghiêm túc.

” Anh không nói không tốt “.

Giọng của anh trầm đi rất nhiều nhưng Nghê Giản không nghe thấy.

” Cái này... “.

” Em mua rồi à? “. Lục Phồn hỏi.

Nghê Giản gật đầu: “ Ngôi nhà này sẽ là của chúng ta, anh có thích không? “.

Lục Phồn không thốt nên lời, khóe môi giật giật, hết đóng lại mở. Gương mặt anh lộ vẻ phức tạp.

Nghê Giản hỏi: “ Sao vậy? “.

Lục Phồn hơi rú mắt, cười bối rối, giọng nói nghẹn ngào: “ Có phải em làm ngược lại rồi không? “.

Nghê Giản ngạc nhiên.

” Chuyện này phải là anh làm mới đúng “.

Nghê Giản hiểu ra, vốn đang hơi giật mình, sau đó cô bật cười ôm lấy cổ anh. “ Tiền anh đủ mua căn nhà này sao? “.

Lục Phồn lắc đầu: “ Không đủ “. Không chỉ không đủ, đến mua một cái nhà vệ sinh cũng khó có khả năng.

Nghê Giản thu hồi ý cười, phản đối: “ Sao lại không được, em nhiều tiền mà “.

Lục Phồn im lặng nhìn cô. Ánh mắt Nghê Giản chăm chú. Cô hôn lên môi anh rồi rút lui, chậm rãi nói: “ Anh đã làm chuyện rất đáng tiền “.

Cho nên, anh đi cứu thế giới, em đến để bảo vệ anh.

Cô không nói ra.

Nhưng Lục Phồn hiểu.

Hoàn toàn không cần nói thành lời. Anh mím môi, mở miệng, tất cả cảm xúc đều như muốn tuôn trào.

Anh không biết, ánh mắt anh đã đỏ lên.

Nghê Giản nhìn anh chăm chú, kiễng chân hôn lên mắt anh. Lúc rút lui, cảm giác bờ môi ẩm ướt, mùi vị mặn mặn tràn trên đầu lưỡi. Cô ngạc nhiên nhìn anh, bật cười: “ Cảm động đến thế ư? “. Cô nói: “ Nhưng em còn chưa nói hết đâu “.

Nghê Giản nhìn ra ngoài cửa sổ, nhướn mày: “ Anh xem, đứng ở đây nhìn đội của bọn anh rất rõ. Nếu có kính viễn vọng, là có thể trông thấy các anh luyện tập “.

Cô dừng lại, quay đầu, ánh mắt rơi trên mặt anh. “ Sau này, anh không có thời gian cũng không sao, em sẽ đứng đây để nhìn “.

Cô đưa tay, chỉ về phía xa xa: “ Em biết, bố cũng đang ở đó “.

Nghê Giản bị ôm lấy.

Lục Phồn hôn cô.

Mặt cô dính nước mắt của anh.

Lúc rời nhau ra, anh cúi đầu lên tiếng: “Vậy anh sẽ càng phải cố gắng, để nhanh trở về với em hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 52

Kỳ nghỉ của Lục Phồn chỉ có ba ngày.

Ngày nghỉ đầu tiên đã hết. Ngày thứ hai, anh đến chỗ Háo Tử làm việc. Ngày thứ ba, anh vẫn phải đi nhưng Nghe Giản không đồng ý. Lục Phồn vừa ra đến cửa đã bị cô chặn lại:

”Hôm nay chúng ta đi chơi đi”. Cô nói: “Làm sinh nhật cho anh”.

Lục Phồn ngạc nhiên, mấy giây sau mới nhớ, hai hôm nữa là sinh nhật của anh. Anh gần như quên mất.

Trong lúc Lục Phồn còn đang ngây ra, Nghe Giản nhéo nhéo tay anh: “Hai hôm nữa không có thời gian, làm trước vậy”.

”Làm thế nào?”. Lục Phồn hỏi.

”Trước kia anh làm thế nào?”.

”Lâu rồi không tổ chức”. Sau mười chín tuổi, anh không còn tổ chức sinh nhật. Bởi vì không có ai nhớ, chính anh cũng đã quên.

Lục Phồn suy nghĩ một chút, trả lời: “Trước kia mẹ anh hay cho anh ăn trứng gà luộc”.

Nghê Giản ngẩn người, im lặng một lúc, nói: “Di Lâm nấu trứng rất ngon”.

Lục Phồn hơi ngước mắt lên: “Em vẫn nhớ à?”.

”Vâng”. Cô gật đầu, ánh mắt hơi đỏ nhìn anh: “Nhớ chứ, có một lần anh ăn phải rất nhiều lòng đỏ”.

Lục Phồn nói: “Đúng rồi, đó là ngày đầu năm mới, không có cơm ăn, em ăn rất nhiều lòng trắng trứng”.

Nghê Giản cười rộ lên: “Sau đó anh bị chết nghẹn”.

Lục Phồn cũng cười: “Không biết xấu hổ sao còn nói? Không biết là bị ai hại nhỉ?”.

Nghê Giản ôm eo anh:

”Là em hại anh”.

Lục Phồn im lặng, cúi đầu nhìn cô.

Nhìn nhau một hồi, nụ cười trên mặt hai người dần dần tan biến. Lục Phồn khom người, còn Nghe Giản hơi thẳng người lên.

Môi họ áp vào nhau. Trong căn phòng yên tĩnh, bọn họ lặng lẽ hôn nhau, dịu dàng lưu luyến. Mấy phút đồng hồ sau, trong phòng đã có tiếng thở. Lục Phồn tựa lên tường, Nghe Giản dựa vào trong lòng anh.

Im lặng một lúc, Lục Phồn nói: “Sinh nhật em cũng không còn lâu nữa”.

Nghê Giản kinh ngạc nhìn anh: “Anh vẫn nhớ cơ à?”.

”Ừ”.

Nghê Giản cười cười: “Vậy tổ chức cùng đi”.

Nói là cùng tổ chức sinh nhật nhưng không có gì đặc biệt. Chỉ là đi chơi cả ngày, ăn một bữa cơm, xem phim rạp sau đó đi bộ về nhà. Trong mắt những cặp tình nhân khác, thì đây chỉ là một ngày bình thường, ai cũng có thể có.

Trên con đường trở về, ánh đèn đường kéo dài bóng họ. Hai người đi rất chậm. Lúc quẹo vào, Nghe Giản đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: “Anh có

muốn về thăm nhà không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên: “Về quê?”.

Nghê Giản: “Đại viên ấy”.

”Em muốn à?”.

”Vâng”.

”Thế thì đi”.

Bọn họ thực sự trở về. Đến đường Tân Hoa, tài xế taxi nói: “Sắp đến rồi”.

Nghê Giản nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Lúc đi qua một ngôi trường, Nghê Giản bảo: “Dừng xe lại”.

Hai người xuống xe. Nghê Giản đến trước cổng trường học, Lục Phồn đứng đằng sau.

Cánh cửa sắt của trường học đã thay đổi, Nghê Giản nhìn một hồi, quay đầu vờn tay về phía Lục Phồn. Lục Phồn đi tới dắt cô.

”Đi thôi”.

Con đường cũng đã được tu sửa rất nhiều lần, bằng phẳng và rộng rãi hơn. Bọn họ đi bên lề đường, giống như khi còn bé.

Không ai nói câu gì, và cũng không cần phải nói chuyện với nhau.

Đến ngã tư, rẽ vào khúc cua, chính là đại viện của những người làm trong nhà máy điện, nhưng bây giờ đã không còn nữa. Một năm trước, sau khi quy hoạch, trường chuyên của thành phố đã được chuyển qua đây, không có dân cư, công tiểu khu biến thành tường bao vây quanh.

Hai người đứng bên ngoài bức tường.

Nơi này trong trí nhớ, rốt cuộc không còn dáng dấp của xưa cũ.

Tất cả đã thay đổi hình dạng. Bọn họ cũng không còn là hai học sinh tiểu học đeo cặp sách cùng nhau về nhà như ngày trước nữa rồi.

Nhưng có một chuyện không hề thay đổi -

Đó là, hai người họ vẫn ở bên nhau.

+++

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Lục Phồn lại trở về đội. Nghê Giản khôi phục cuộc sống một mình. Mấy ngày nay cô suy nghĩ về vấn đề chuyển nhà. Ngôi nhà còn rất mới, người ta mua nhưng chưa từng ở, để không nửa năm xong đến tay cô, cho nên cứ thế dọn vào ở là được.

Qua tháng tư được mấy hôm, cô đi xem đồ nội thất, thích cái gì mua cái nấy, xong bảo người ta đưa đến nhà mới. Trong vòng vài ngày mọi thứ đã được sắp xếp gần như hoàn chỉnh.

Đầu tháng năm, Nghê Giản trả nhà trọ, tìm công ty vận chuyển dọn đồ đến nhà mới. Thu xếp xong xuôi, Nghê Giản đi thăm Lục Phồn, chủ yếu là để đưa chìa khóa, báo cho anh biết kỳ nghỉ tới cứ thế về thăm nhà mới.

Kỳ nghỉ của Lục Phồn vào giữa tháng năm. Trước đó, Nghê Giản dẫn thám Dư đến đường Ngân Hạnh một chuyến, đem toàn bộ quần áo của anh ở nhà kia sang đây, treo trong tủ quần áo ở phòng ngủ chính, cùng một chỗ với cô.

Trước khi Lục Phồn được nghỉ hai ngày, quản lý của Nghê Giản đến thăm cô, sau đó sống chết không chịu ra khách sạn, ngang nhiên xông vào phòng ngủ nằm lăn ra đấy.

Lúc thám Dư đến nấu cơm, thấy trong nhà Nghê Giản có thêm một người đàn ông lạ, bà vô cùng hoảng hốt, lại không dám hỏi nhiều, mà chỉ nhìn Nghê Giản bằng ánh mắt phức tạp.

Nghê Giản không để tâm.

Chiều thứ sáu, thám Dư thấy quản lý của Nghê Giản không có ý định rời đi, nhịn không được nhắc nhở Nghê Giản: “Buổi tối cậu Lục về rồi, cô có muốn mua thêm chút đồ ăn không?”.

Nghê Giản bảo không cần. 9h hơn Lục Phồn mới về, chắc sẽ ăn cơm ở đội. Miệng thám Dư méo xệch, không biết nói sao.

Sau bữa cơm tối, thám Dư thu dọn phòng bếp, làm xong công việc vệ sinh rồi đi về.

Quản lý của Nghê Giản ngồi dựa trên ghế sofa xem tivi.

Chín giờ hơn, Nghê Giản tắm rửa xong đi ra, hỏi anh ta: “Không phải 9 rưỡi anh phải đi à? Sao còn chưa thu dọn đồ đi?”.

Anh ta thủng thẳng: “Hôm nay chưa đi”.

”Xảy ra chuyện gì vậy?”.

”Thay đổi hành trình”. Về mặt anh ta rất vô tội.

Nghê Giản nhú mày: “Vì thế anh muốn ở đây thêm vài hôm?”.

”Hai ba hôm nữa”.

”Như vậy là anh quấy rầy chúng tôi đấy”.

Anh ta ồ lên, nói: “Jane này, tôi nhớ cô không phải loại người qua cầu rút ván, gặp sắc quên bạn. Vừa khéo tôi chưa từng gặp mặt người đàn ông của cô, nhân cơ hội này gặp gỡ đi. Tốt xấu gì tôi cũng coi như một nửa người nhà của cô”.

Nghê Giản liếc mắt: “Tính cả Tiểu Thiên, anh nhiều lắm chỉ được một phần tư thôi”. Nói xong, cô quay người vào phòng sấy tóc.

”Đồ Bạch Nhân Lang(1), không có lương tâm”.

Trong lúc anh ta đang buồn bực thì nghe thấy tiếng mở cửa. Anh ta quay đầu, thấy một người đàn ông mặc bộ đồ đen đang đứng đó rút chìa khóa.

”Xin chào”. Anh ta chào hỏi trước.

Lục Phồn giật mình, dùng một giây, vô thức lùi ra ngoài cửa, nhìn chăm chăm vào biển số nhà. Cho đến khi anh cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa trong tay mới nhận ra anh không có khả năng đi nhầm nhà.

Chìa khóa không sai.

Lúc này, quản lý của Nghê Giản lên tiếng: “Anh Lục phải không?”.

Lục Phồn đi tới.

Thấy nét mặt của anh, anh ta bật cười: “Anh không vào nhầm nhà đâu”.

”Anh...”. Lục Phồn vừa mở miệng, thoáng nhìn thấy một dáng người từ phòng ngủ đi ra.

Trong mắt Nghê Giản lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, “Lục Phồn”. Cô chạy tới, thiếu chút nữa thì ngã sấp. Lục Phồn thận trọng đỡ cô, chạm phải cánh tay phải của cô, anh cúi xuống nhìn, rồi ngẩng đầu hỏi: “Cử động được không?”.

”Được ạ, va chạm nhẹ thôi ấy mà”.

Trong mắt cô đều là ý cười. Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt lướt từ mặt cô chuyển sang quản lý của cô. Nghê Giản kịp phản ứng, giới thiệu với Lục Phồn.

”Anh ấy là quản lý của em”.

Quản lý bất mãn hừ một tiếng, Nghê Giản không nghe thấy, nhưng Lục Phồn nghe thấy. Lục Phồn chào đáp lại: “Chào anh”. Còn quản lý của Nghê Giản thì trừng mắt với Nghê Giản một cái.

Nghê Giản không quan tâm đến anh ta, cô chỉ nói chuyện với Lục Phồn: “Anh mệt không? Hay là đi tắm trước?”.

Lục Phồn hơi chần chừ một chút, sau đó gật đầu. Nghê Giản vào phòng lấy quần áo và khăn mặt giúp anh.

Lục Phồn bước vào nhà vệ sinh. Nghê Giản ngồi trên sofa chờ anh, cô vừa nghiêng đầu, liền thấy vẻ mặt quái đản của quản lý đang nhìn cô.

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy?”.

Anh ta lắc đầu: “Không tận mắt nhìn, thật sự khó mà tin được, cô lại có ngày hôm nay”.

Nghê Giản không hiểu.

”Tiểu Thiên nói, tôi còn chưa tin, bây giờ nhìn quả đúng không phải giả”. Anh ta thở dài: “Jane, cô đừng giống như ngày xưa theo đuổi Tô Khâm rồi lại ngã dúi đầu. Chạy theo anh ta khắp nơi, không lưu lại một con đường lùi, cuối cùng chỉ có thể chán chường bỏ đi”.

Nghê Giản ngán người, cuối cùng cười khê:

” Sẽ không“.

Anh ta nhúu mày:“ Đừng có thỏa mãn“.

Nghê Giản lắc đầu: “ Sẽ không như thế“.

” Sao lại không như thế? Chẳng phải ngày ấy cô yêu Tô Khâm chết đi sống lại sao?“.

Nghê Giản trả lời: “ Tôi từng chạy theo Tô Khâm, nhưng đối với Lục Phồn, tôi nguyện ý chờ anh ấy“.

Bởi vì, cuối cùng anh ấy đã trở về.

(1): Sói mắt trắng

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 53

Steven nhìn Nghê Giản, đột nhiên trầm hân xuống, vẻ mặt thay đổi thất thường. Nghê Giản cảm thấy anh ta hơi lạ, nhưng không hỏi nhiều, quay sang xem tivi.

Một lúc lâu sau, trong lúc Nghê Giản sắp quên chủ đề này, Steven đột nhiên vỗ vai Nghê Giản.

Nghê Giản nghiêng đầu. Anh ta mở miệng: “ Vậy cô còn cảm giác với Tô Khâm không? Nếu như... cậu ấy quay lại với cô?“.

Lục Phồn từ nhà vệ sinh đi ra, câu nói đó vừa vắn lợt vào tai anh. Bước chân của anh thoáng cứng đờ.

Nghê Giản khẽ lộ vẻ giật mình, nhìn chăm chú, cau mày hỏi: “ Anh đang nói cái gì vậy?“.

Mắt Steven lóe lên, úp úp mở mở: “ Tôi tùy tiện hỏi thôi, chẳng phải Tô Khâm đã ly hôn rồi ư? Cô nói xem, có thể cậu ấy vẫn còn nhớ tới cô, muốn quay lại với cô thì sao“.

” Anh rảnh quá nên bị chấp à?“ Nghê Giản lườm anh ta, không thêm đề ý nữa.

Steven biết điều im lặng, không dám nói tiếp.

Lục Phồn giặt quần áo thay trong nhà tắm xong rồi mới đi ra ngoài. Nghê Giản nhìn mái tóc ẩm ướt của anh, liền kéo anh vào trong phòng sấy.

Ai đó bị vurt ngoài phòng khách, khó tránh có chút buồn bực. Từ khi Lục Phồn bước vào cửa, Steven có cảm giác Nghê Giản gió đã xoay chiều. Điều này khiến anh ta hơi bối rối, không dám chắc có nên nói cho cô hay vấn đề kia không?

+++

Lục Phồn ngồi ở cuối giường sấy tóc, còn Nghê Giản nằm trên giường nhìn anh. Lục Phồn sấy tóc xong, đặt khăn mặt lên trên bàn, xoa người, nhìn thẳng vào mắt Nghê Giản.

” Ngồi đây làm gì? Lại đây đi“. Nghê Giản gọi anh.

Lục Phồn hơi ngần ra, sau đó lại gần. Anh ngồi xuống cạnh giường, Nghê Giản đứng phắt dậy, lao vào trong lòng anh. Lục Phồn ôm cô.

” Cẩn thận cánh tay“. Anh bảo.

Gương mặt Nghê Giản đang vui trong lòng anh nên không nghe thấy. Lục Phồn nhẹ nhàng giúp cô điều chỉnh tư thế, rồi lại ôm lấy cô. Nghê Giản ngẩng đầu, nhìn anh, từ từ cười rộ lên.

Lục Phồn phát hiện, số lần cô cười ngày càng nhiều. Phát hiện ấy xoa nhẹ trái tim anh rồi lại đột nhiên nảy sinh cảm giác bất an không yên.

Cô đã từng nói, ở bên anh, cô thật sự rất hạnh phúc.

” Tháng này anh bận à?“ Nghê Giản hỏi.

” Có hơi bận“. Lục Phồn trả lời: “ Đạo này có nhiều tổ ong vò vẽ, nên phải đi đào“.

Nghê Giản cười thành tiếng. Anh nói với vẻ nghiêm túc, có chút đáng yêu.

” Vậy anh từng bị chích bao giờ chưa?“.

Lục Phồn lắc đầu: “ Chưa, bọn anh đều làm rất tốt biện pháp phòng vệ“.

” Ồ“. Nghe Giản gật gù đầu, nhớ tới điều gì, lại hỏi: “ Có một việc em phải nói cho anh biết, tháng sau lúc anh được nghỉ, e rằng em không có ở đây“.

Trái tim Lục Phồn xiết chặt: “ Sao vậy?“.

” Truyện tranh của em được bán bên Đài Loan, giữa tháng sau sẽ có hoạt động, có lẽ em phải qua đó ký hợp đồng“.

Trái tim Lục Phồn thả lỏng, may thoáng cau lại: “ Tay của em có viết được không?“.

” Đến tháng sau có lẽ không thành vấn đề“.

Lục Phồn xiết chặt tay cô, không yên tâm: “ Ngày mai dẫn em đi bệnh viện kiểm tra xem xương cốt thể nào“.

” Không cần đâu“.

Nghê Giản từ chối một cách vô thức nhưng nhìn vẻ mặt của Lục Phồn, cô lại đổi giọng: “ Được rồi, tất cả nghe theo anh“.

Cô vrun tay nheo mắt anh: “ Vậy anh cười thưởng một cái được không? Đừng nghiêm túc như vậy nữa“.

Lục Phồn nắm lấy tay cô, đưa lên miệng hôn. Nghe Giản cao hứng, ghé sát hỏi: “ Hôm nay có muốn không?“.

Lục Phồn ngạc nhiên mất mấy giây mới hiểu ý cô. Nghe Giản nhìn thẳng vào anh, đôi mắt đã sớm lộ rõ tâm tư.

Cô muốn.

Sự thực thì Lục Phồn cũng muốn.

Nhưng anh lắc đầu.

Gương mặt Nghe Giản vốn đang ngây ra, sau đó liền đen đi.

Cô đứng dậy, đẩy anh ra sau rồi nằm đè lên người anh, khí thế hung hăng: “ Không muốn ngủ với em à?“.

Cô đè không đúng chỗ, cơ thể Lục Phồn đã có phản ứng, hơi thở bỗng dồn dập. Nghe Giản cảm nhận được, gương mặt đen kịt lập tức trở thành sau cơn mưa trời lại sáng.

” Anh căng thẳng cái gì chứ?“.

Cô khiêu khích trắng trợn như vậy, ai chịu nổi. Huống chi Lục Phồn đang muốn.

” Đừng lộn xộn“.

Anh túm vai cô định ngồi dậy, nhưng Nghe Giản không nghe lời, dính người anh như gấu túi thích cây. Lục Phồn sợ làm cô bị thương, nên không dám dùng sức. Ai ngờ Nghe Giản được một tác lại muốn tiến thêm một bước, bờ mông chà xát không ngừng.

Ngon lửa trong người Lục Phồn như bị thổi bùng, ánh mắt đỏ lên. Đàn ông ở độ tuổi này, miễn cưỡng phải kìm nén một tháng không khó. Nhưng đối lại nếu là ngày bình thường, Nghe Giản như vậy, anh đã sớm không khách khí.

Hôm nay anh phải chịu đựng. Thế nhưng Nghe Giản thật quá đáng.

Lục Phồn không còn cách nào khác, túm lấy tay cô: “ Đừng như thế, bên ngoài có người, nghe được đấy“.

Nghê Giản sùng sốt, đột nhiên hiểu ra anh đề tâm đến điều gì. Cô hơi nổi cáu, rất muốn ném tên kia ra ngoài.” Kệ anh ta“.

Nghê Giản nói xong, bắt đầu lột quần áo của Lục Phồn.

” Nghe Giản“. Lục Phồn vội vã ngăn cô lại.

Nghê Giản toàn thân khó chịu, bờ mông di chuyển mạnh một cái. Lục Phồn giật mình, trong cổ họng bất thành linh thốt ra âm thanh nặng nề khó chịu. Nghe Giản rất đặc ý, nhỏ giọng dụ dỗ: “ Anh xem, cứng như vậy rồi, đừng nhịn nữa“.

Toàn bộ gương mặt Lục Phồn đỏ ửng lên, trán đỏ đầy mồ hôi. Thật sự là anh nhìn không nổi, Nghe Giản rên sát khi còn nóng, tiếp tục dỗ dành: “Chúng ta nói nhỏ thôi, bên ngoài không nghe thấy đâu, nhé?”.

Rốt cuộc, Lục Phồn cũng khẽ gật đầu. Nghe Giản cười cúi xuống hôn anh. Lục Phồn hé miệng, để lưỡi cô tiến vào, răng môi chơi đùa.

Lý trí quay trở lại đã là chuyện của hai tiếng sau. Lục Phồn toàn thân đỏ mồ hôi, cơ thể Nghe Giản trần truồng trắng như tuyết nằm trên người anh há miệng thở dốc. Mùi vị trong phòng vẫn chưa tan hết, Lục Phồn nhắm mắt, cảm giác như bị Nghe Giản đánh lừa.

Một khi đã làm loại chuyện này, căn bản không có khả năng nhỏ nhẹ. Nhất là Nghe Giản, dường như cô đã hoàn toàn quên mất mình từng nói gì. Nhưng thật đáng chết, anh lại vô cùng thích phản ứng đó của cô. Khoảnh khắc cuối cùng, cô khiến anh phải kêu to, phải rơi lệ xúc động.

Trên đời, một khi lấy được vật báu, người ta sẽ không kìm nén được sự điên cuồng, mà thậm chí người ta không cảm thấy sự điên cuồng ấy là một tội ác. Điều này, có phải là thuốc chữa yêu hay không?

Nghe Giản nằm rất lâu, sau khi khôi phục sức lực, mới tự giác lăn ra khỏi người Lục Phồn, nằm sang bên.

Lục Phồn nghiêng đầu. Nghe Giản hình như cảm nhận được, cũng quay đầu sang. Hai người đều nhìn đối phương mồ hôi ướt mặt. Tóc Nghe Giản dính lên mặt, Lục Phồn đưa tay gạt ra.

Nghe Giản mỉm cười: “Cảm ơn anh”.

Vào lúc này, cô lại có thể nói cảm ơn anh. Nghe Giản cũng không biết cô cảm ơn cái gì, chỉ là đột nhiên từ trong miệng thốt ra.

Trái tim Lục Phồn được lấp kín, nhìn chăm chú vào mặt cô hồi lâu.

Nghe Giản hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”.

”Nghĩ về em“. Anh đáp.

”Em đang ở đây còn gì“.

Là cô đang ở đây, nằm ngay bên cạnh anh.

Nhưng người mà anh đang nghĩ đến đích xác là cô.

Lục Phồn không nói tiếp, Nghe Giản cũng không hỏi lại. Hai người cứ nằm như vậy cho đến khi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Phồn dậy trước Nghe Giản, anh rời giường chuẩn bị bữa sáng. Trong tủ lạnh, thím Dư mua thừa đồ ăn, Lục Phồn vẫn thấy chưa đủ, anh định xuống dưới mua một ít. Khu vực này anh khá quen, rất nhanh tìm đến đúng chỗ mua xong rồi quay trở về.

Lục Phồn vừa vào cửa thì thấy Steven mặc bộ đồ ngủ, vò mái tóc rối bời từ trong nhà vệ sinh đi ra.

”Hi, chào buổi sáng“. Anh ta chào Lục Phồn.

”Xin chào“. Lục Phồn đi vào bếp.

Steven buồn bực nhìn anh, dụi mắt và nói: “Tình lực của anh không tệ nhỉ? Đêm qua mệt sức như thế mà hôm nay vẫn dậy sớm được. Anh bạn, truyền thụ cho xin ít bí quyết đi?”.

Lục Phồn dừng bước. Tất nhiên anh sẽ không thảo luận với người này cái bí quyết gì đó.

Lục Phồn nhìn ra Steven đối với Nghe Giản không chỉ có quan hệ trong công việc, mà còn là bạn bè thân thiết, giống như Mai Ánh Thiên. Anh cũng không muốn tỏ ra thất lễ với bạn bè của Nghe Giản nhưng lúc này, quả thực không biết nói gì hơn.

Bầu không khí không hiểu sao trở nên lúng túng. Lúc Nghe Giản đến, thấy chính là cảnh tượng này.

”Hai người đang làm gì thế?“.

Steven quay đầu: “Ồ, sao cô cũng dậy sớm thế? Đêm qua không mệt à?“.

Nghe Giản không thèm nhìn anh ta, đi thẳng về phía Lục Phồn: “Anh vừa ra ngoài à?“.

Lục Phồn gật đầu. Nghe Giản khều khều chiếc túi trong tay Lục Phồn: “Anh định làm mì trứng sao?“.

”Mì trứng cà chua“. Lục Phồn trả lời.

Nghe Giản cười tươi, quay đầu nói với Steven: “Chà, anh có lộc ăn đấy nhé“.

Steven không thèm đếm xỉa, hừ một tiếng: “Tìm một ông chồng từ tế có lòng hiếu thảo là được thôi, đâu cần phò trương đến thế”.

” Có bản lĩnh thì anh làm đi”.

Steven lập tức im bặt, khuôn mặt đen xì. Nhìn Lục Phồn, anh ta đột nhiên cảm thấy học nấu ăn ngon có lẽ cũng hay. Người đàn ông trước mặt, có thể vì biết nấu ăn mới chột được một người con gái khó như Nghe Giản.

Sau bữa sáng, Lục Phồn đưa Nghe Giản đi bệnh viện đi kiểm tra cổ tay. Steven rồi rai nên cũng đòi đi theo. Trên đường đi, Steven nhận điện thoại, Nghe Giản nhìn Steven nói hai câu, nét mặt liền có phần khác thường.

Lúc Lục Phồn đi lấy phim X - quang, rốt cuộc Steven nhin không được hỏi Nghe Giản: “Jane, cô có muốn gặp Tô Khâm một lần không?”.

Nghe Giản sớm đoán trong lòng anh ta có quỷ, nhưng cô không ngờ anh ta lại mở miệng nói ra câu đó.

” Anh uống lộn thuốc à?”.

Steven vội vã nói hết mọi chuyện, cuối cùng bảo: “Tôi thừa nhận là tôi đã sai, không nên tự tiện giải quyết. Nhưng tôi nghĩ ít ra chúng ta cũng nên cảm ơn người ta một tiếng. Trấn áp những tin đồn kia không phải dễ, tốt xấu gì thì cậu ấy cũng đã giúp chúng ta. Buỗi tối cậu ấy diễn xong sẽ từ Thượng Hải đến đây. Cậu ấy cố ý tới, ý tứ rất rõ ràng còn gì?”.

Nghe Giản thoáng im lặng, cô tưởng Trình Hồng đã làm việc đó, không ngờ là Tô Khâm đã động tay. Điều này không phù hợp với phong cách của Tô Khâm, nhưng cô vừa nghĩ đến đã hiểu ra luôn.

Không phải anh ta giúp cô, mà là đang giúp chính anh ta.

Steven tiếp tục khuyên bảo: “Đi đi, người ta chủ động thế rồi, lại là nghệ sĩ piano nổi tiếng thế giới, tôi từ chối thế nào được. Hôn nữa, dính vào vòng tròn luân quản như thế này, nói không chừng tương lai cậu ấy sẽ giúp cô. Nếu bỏ qua chuyện lần trước, hai người khôi phục lại mối quan hệ cũng không có gì là xấu”.

Nghe Giản không muốn nghe anh ta nói tiếp, cô trả lời thẳng thừng: “Được, vậy anh đi cảm ơn đi”.

Xong cô đứng dậy đi tìm Lục Phồn.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 54

Kết quả kiểm tra đưa ra, tay Nghe Giản hồi phục rất tốt, Lục Phồn thở phào nhẹ nhõm.

Từ bệnh viện trở về, sắc mặt Steven nhìn không được tốt lắm. Phản ứng của Nghe Giản khiến anh ta cảm thấy hơi nhụt trí.

Anh ta hiểu tính cách của Nghe Giản. Cô là người rất cố chấp, một khi đã quyết định, gần như không có khả năng bị thuyết phục. Giống như đối với Tô Khâm năm ấy. Có thời điểm, cô giống như người điên, người bên cạnh khuyên nhủ thế nào cũng vô ích. Sau đó rồi đi cũng là lựa chọn của riêng cô, không hỏi ý kiến của ai hết.

Vì vậy, đừng trông mong có thể thuyết phục được cô, nếu muốn thì phải lựa chọn cách khác. Dù đã quen, nhưng để lại nhiều đường lui chỉ có lợi chứ không có hại. Dù thế nào chăng nữa, nhưng hiện giờ không thể tự vả vào mặt mình được, dù đối phương có máu mặt ở quốc tế, chung quy cũng không thể nói rằng Nghe Giản không thích anh ta. Steven hiểu rất rõ con người của Nghe Giản, nếu anh ta thật sự tính toán, mưu trí, khôn ngoan, thì Nghe Giản sẽ không phải là đối thủ của anh ta.

Ngày hôm sau, Lục Phồn đến chỗ Háo Tử từ giữa trưa nên không thấy bóng dáng đâu, Nghe Giản làm ỏ trong phòng cả ngày. Đến chập tối thì trời âm u, đổ mưa.

Lục Phồn vẫn chưa về, Nghe Giản cầm ô đi ra cửa. Cô muốn đến chỗ Háo Tử để tìm Lục Phồn. Cô gần như chắc chắn, nếu cô không tới, dù trời mưa thế nào đi nữa, anh nhất định sẽ một mình lái xe máy quay về.

Ai ngờ, cô vừa ngồi lên taxi thì nhận được tin nhắn của Steven. Tin nhắn rất ngắn gọn, anh ta nói đang bị giữ ở quán bar, sau đó cho địa chỉ, bảo Nghe Giản cầm tiền đến thanh toán. Nghe Giản đành bảo tài xế taxi quay lại, trên đường cô nhắn cho Steven, bảo anh ta ở đấy đợi cô.

Mười lăm phút sau, Nghe Giản đến quán bar đó, thấy Steven đang ngồi cạnh quầy bar nói chuyện vui vẻ với một cô gái xinh xắn tóc dài. Nghe Giản đi tới gọi một tiếng.

Steven quay đầu, mặt lộ vẻ vui mừng: “Jane”.

Nghê Giản hỏi: “Cần bao nhiêu tiền?”.

“Không nhiều”. Steven kéo một chiếc ghế chân cao lại: “Ngồi một lát đã”.

“Không ngồi, tôi còn có việc”. Nghê Giản rút ví tiền trong túi xách ra đưa cho anh ta: “Anh cầm đi”.

Steven cảm kích nhận tiền, nói cảm ơn, rồi đứng dậy: “Tôi đi trước tính tiền, cô chờ một lát nhé”.

Steven rời đi không để lại dấu vết.

Người trả ví là Tô Khâm.

Nghê Giản không nghĩ đời này vẫn còn có thể gặp lại con người ấy.

Cô không có ý định gặp anh ta, cho nên không cần tưởng tượng tình cảnh sau khi gặp lại sẽ như thế nào.

Nhưng hiện tại đang gặp đây.

Anh ta đứng trước mặt cô, mày đen mắt sâu, sơ mi quần dài, anh tuấn hoàn mỹ gần như nghiêm khắc cẩn thận (nghiêm cẩn).

Năm năm tháng sáu dài đằng đẵng. Lúc rời đi, cô 21 tuổi, bây giờ là 26. Cô đã thay đổi quá nhiều. Còn anh ta thì vẫn giống năm xưa, chần chừ từ đầu đến chân, hoàn hảo không tìm ra một khuyết điểm nhỏ nhất.

Nhưng đã không còn vẻ thanh điệu trong mắt cô nữa. Những tia sáng chói mắt ấy rốt cuộc đã không thu hút được cô.

Khoảnh khắc này, Nghê Giản hết sức bình tĩnh.

Im lặng hồi lâu, Tô Khâm mới gọi cô:

“Jane”.

Đôi môi mỏng của anh ta khẽ nhếch lên, nhấn rõ từng chữ vô cùng gọi cảm. Đây là cảm nhận của Nghê Giản năm năm trước. Cô điên cuồng khao khát hai mảnh mềm mại này nhưng chưa bao giờ có được. Sau cùng, cô đã làm một chuyện không biết xấu hổ là chúc anh ta say khướt, rồi vụng trộm hôn anh ta. Nhưng cô còn chưa chạm đến môi, đã bị anh ta đẩy ra.

Ngày hôm ấy, cô té ngã dưới đất, bị mảnh vỡ của chai rượu ghim vào lòng bàn tay. Cô bị bàn tay nhầy nhụa máu một mình rời khỏi nhà anh ta.

Đoạn ký ức này đột nhiên nhảy vào trong đầu, khiến Nghê Giản kinh ngạc. Đây từng là một đêm cô không muốn nhớ lại nhất.

Nhưng hiện tại đã không còn cảm giác. Cô cúi đầu, bỗng nhiên bật cười.

Tô Khâm hơi ngẩn ra.

Nghê Giản vươn tay, lấy chiếc ví trong tay anh ta.

“Cảm ơn”.

Cô đứng dậy, nhảy xuống chiếc ghế chân cao, đi ra ngoài. Trái tim Tô Khâm khẽ động, tiến lên hai bước, tóm chặt cổ tay cô. Nghê Giản dừng bước, cúi đầu nhìn lướt qua những ngón tay thon dài trắng nõn của anh ta.

Tâm tư của cô thoáng hoảng hốt, bàn tay kia xuất hiện trước mặt cô.

Bàn tay của người ấy thô ráp mộc mạc, làn da luôn ngăm đen, lòng bàn tay có lớp chai mỏng nhưng rất ấm áp. Cô nguyện ý được bàn tay ấy nắm lấy.

Nghê Giản rút mạnh tay về.

Tô Khâm đứng đó, đôi mày đen kịt cau chặt. “Jane”. Anh ta gọi một lần nữa.

“Anh có chuyện gì thế?”. Nghê Giản cũng nhíu mày, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, bảo với anh ta: “Trời mưa, tôi phải đi đón chồng tôi”.

Cô nói hết sức tự nhiên.

Tô Khâm giật mình, nhìn chằm chằm vào mặt cô. Thật sự cô đã trưởng thành rồi, tuy gương mặt hình dáng không thay đổi nhưng đôi mắt này đã hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ đã hơn năm năm không gặp.

Quãng thời gian năm năm dài thế sao? Lúc trước anh ta không hề nhận ra. Năm ấy, cô bỗng biến mất rồi khỏi anh ta, một năm sau anh ta mới tin rằng cô đã bỏ đi thật.

Thi thoảng anh ta nhớ tới cô, nhưng tần số đủ thấp để có thể xem nhẹ.

Về sau, anh ta kết hôn. Nửa năm sau, lại ly hôn. Anh ta độc thân chừng ấy năm.

Không phải không có phụ nữ chủ động tiếp cận, nhưng không có ai giống như cô. Khi cô nhìn anh ta, chính là ánh mắt ấy, anh ta chưa từng gặp đôi mắt thứ hai nào như thế cả.

Anh ta từng chán ghét ánh mắt cô. Từ khi cô bỏ đi, sự chán ghét này không còn nữa. Tuy nhiên sau đó, có đôi lúc anh ta nhớ đến đôi mắt cô.

Nhưng chỉ thế thôi. Anh ta không có ý nghĩ sẽ đi tìm cô. Nếu đã rời đi, vậy thì coi như xong.

Cho đến ba tháng trước, anh ta nhận được chiếc hộp. Trong giây phút mở chiếc hộp, anh ta lập tức nhớ tới cô.

Toàn bộ vật dụng anh ta xem đều là những thứ đã vất đi. Thậm chí có những thứ anh ta không sao nhớ nổi đã vất đi khi nào, bởi chúng cũng không phải vật gì quan trọng cho lắm.

Ghim cài áo, bút ghi âm, tranh phác họa, bật lửa hồng, USB...

Chiếc USB màu lam, bên trong có ba bản nhạc. Anh ta nghe xong mới nhận ra đó là những bản nhạc anh ta từng chơi năm 26 tuổi. Anh ta không biết vì sao cô lại lưu giữ những thứ này.

Rõ ràng cô không nghe thấy.

Sau đó, anh ta nhìn thấy dòng chữ sau tấm ảnh chân dung –

Mylove.

+++

Tô Khâm im lặng, Nghe Giản cũng không muốn chờ anh ta lên tiếng.

“Tôi sẽ tiếp đãi anh sau. Tôi đi trước đây”

Cô bước ra ngoài, rút chiếc ô trong túi, căng lên, đi vào trong làn mưa bụi. Tô Khâm không đuổi theo. Anh ta đứng nguyên tại chỗ, im lặng một lúc lâu.

Steven từ đằng sau đi đến, thở dài: “Jane tùy hứng quá rồi, tính cách này vẫn chưa sửa được”.

Đôi môi mỏng của Tô Khâm nhếch lên, một lát sau, hạ giọng hỏi: “Chồng của cô ấy là người thế nào?”.

Steven sững sốt, chần chừ một chút, trả lời: “Là người bình thường, không có gì đặc biệt”.

Tô Khâm lại trầm mặc hồi lâu. Sau đó, hỏi: “Đối xử với cô ấy tốt chứ?”.

Steven suy nghĩ giây lát, gật đầu: “Đối với cô ấy rất tốt”.

Tô Khâm gật đầu, nói cảm ơn rồi im lặng.

Không còn gì để nói.

Anh ta đã thấy, lúc cô nhìn anh ta, không còn là ánh mắt trước kia nữa.

Trong mắt cô không có anh ta.

Anh ta đã quá chậm trễ nên không thể trách ai.

+++

Nghe Giản ngồi trên xe, lấy điện thoại ra, đọc tin nhắn của Lục Phồn gửi tới. “Trời mưa, em đừng đến, anh sẽ tự về”.

Nghe Giản mỉm cười, bấm dây số, đợi màn hình hiển thị cuộc gọi mới lớn giọng nói: “Cứ ở đó chờ em, đừng đi đâu đấy”.

Nửa giờ sau, Nghe Giản xuống xe, cố gắng che ô đi vào ven đường.

Cách màn mưa dày, cô nhìn thấy một người đang đứng dưới nhà kho.

Là người đàn ông của cô.

Anh dựng xe máy dưới nhà kho, mặc chiếc áo mưa màu xanh lá cây.

Cô thoáng nhớ tới ngày trước. Cũng là tháng năm và trời cũng mưa to như thế này.

Anh đến đưa bản thảo cho cô.

Khi ấy, từ trên người anh, cô nhìn thấy bóng dáng của Tô Khâm.

Còn bây giờ, không phải như vậy.

Anh chính là anh, là chồng của cô, là người yêu của cô.

Toàn bộ tâm hồn của cô đều dựa vào anh.

Mưa quá to, chân Nghê Giản ướt hết.

Cô chạy về phía anh.

Trong cơn mưa gió này, anh là mặt trời của cô.

END

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 55

Nghê Giản không đi tất, chân đầy nước, ngón chân vốn trắng nõn phồng rộp nhìn càng thêm nhợt nhạt. Lục Phồn nhấc chân cô lên, lạnh buốt. Lông mày anh nhíu chặt, lấy khăn mặt lau khô rồi đổi một cái khác. Lúc anh làm việc này, Nghê Giản vẫn nhìn anh, từ đỉnh đầu xuống trán, đến đôi mày hình ngọn núi.

Lục Phồn giúp cô lau khô xong, anh đứng dậy, vắt khăn mặt lên trên ghế dựa, cởi áo mưa của mình ra. Nghê Giản hỏi: “Khăn mặt này của ai vậy?”.

“Của anh”. Lục Phồn kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh cô: “Hay dùng để lau mồ hôi”.

Nghê Giản à một tiếng, nhìn anh cười: “Giờ lau chân em, không thể lau mồ hôi được nữa, ngày mai mang cái mới đến”.

Lục Phồn: “Không sao”.

Nghê Giản giương mày, nhếch miệng cười, không nói gì. Lục Phồn nhìn cô, lên tiếng: “Sau này đừng như vậy, trời đổ mưa không nên đi ra ngoài, dính ướt”.

Nghê Giản hỏi: “Em tới đón anh, anh mất hứng à?”.

“Không phải”.

Nghê Giản tiếp tục: “Mưa to thế, anh định về kiểu gì?”.

Lục Phồn không trả lời. Nghê Giản khẽ kéo khóa môi: “Anh không nói em cũng biết”.

Cô đứng đưa hai chân, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mũi chân, thấp giọng nói: “Nếu không phải là em, thì người gặp mưa sẽ là anh”.

Lục Phồn sững người, trái tim thoáng bị câu nói ấy chà xát, mềm nhũn không dậy nổi. Nghê Giản ngẩng đầu, thấy ánh mắt của anh, cô giật mình, mỉm cười:

“Anh sao vậy?”.

“Không sao”. Lục Phồn lắc đầu, nhìn sang chân cô, hỏi: “Có lạnh không?”.

Nghê Giản đáp: “Không lạnh”.

“Bít tất thì không đi”.

Nghê Giản ừm một tiếng: “Anh biết em lười mà”.

“...”

Một lúc sau, Lục Phồn hỏi: “Ăn cơm chưa?”.

Nghê Giản lắc đầu.

Lục Phồn ngồi dậy, đứng ở cửa nhìn ra bên ngoài. Mưa vẫn rất to, không có xu hướng ngừng. Anh đi về phía Nghê Giản, nói: “Anh xuống bếp xem sao. Làm gì đồ ăn lót dạ trước đã”.

Nghê Giản: “Em đi với anh”.

“Ừ, em chờ chút”. Lục Phồn vào trong nhà vệ sinh cầm đôi dép lê màu trắng gạo tẻ.

“Của chị Vân ạ?”. Nghê Giản hỏi.

Lục Phồn gật đầu. Nghê Giản đi dép, theo Lục Phồn xuống bếp. Lục Phồn mở tủ bếp ra xem, bên trong chỉ còn một ít mì sợi, không đủ cho hai người ăn. Nghê Giản mở tủ lạnh, kéo Lục Phồn lại nhìn.

Trong tủ còn không ít đồ. Buổi sáng Háo Tử mua hai mớ rau, giữa trưa xào một mớ nên vẫn còn thừa. Hơn nữa, còn có nửa gói sủi cảo đông lạnh. Tầng dưới còn một túi mì Ajisen Ramen chưa bóc.

Lục Phồn hỏi Nghê Giản thích ăn gì. Nghê Giản nhìn gói sủi cảo: “Ăn cái này đi, em chưa từng ăn sủi cảo anh nấu”.

“Cái đó không khác mì sợi lắm đâu”. Lục Phồn nói: “Sủi cảo này là cái trắng đấy, không phải bánh nhân thịt”.

“Không sao, em cũng không muốn ăn thịt”.

Lục Phồn rửa sạch rau, thả vào nấu cùng với sủi cảo, không bao lâu mùi thơm đã bay ra. Nghê Giản vốn không cảm thấy đói, giờ ngửi mùi lại thấy còn thèm. Tổng cộng có mười bốn chiếc sủi cảo, Nghê Giản ăn hết năm cái thì không ăn nữa, để số dư lại cho Lục Phồn. Lục Phồn không lãng phí, uống hết cả nước canh.

Thu dọn xong bát đĩa, trời đã tối. Nghê Giản đi ra ngoài, đứng dưới mái hiên nhìn ra. Mưa to như trút, bầu trời đen kịt một mảnh, giống như che nắp vung khiến người ta không khỏi cảm thấy áp lực lo lắng.

Lục Phồn từ sau đi đến, đứng bên cạnh cô. Nghê Giản quay đầu, nói: “Xem ra còn mưa lâu lắm. Hay là hai đứa ở lại đây đêm nay đi”.

Cô chỉ chỉ chiếc bàn bi a phía sau chiếc xe gắn máy, nửa đùa nửa thật: “Em thấy cái bàn kia rộng đấy, hai người ngủ vậy là đủ rồi”.

Lục Phồn theo tầm mắt cô, nhìn chiếc bàn bi a, cũng cười.

“Em mà ngủ được thì anh không thành vấn đề”.

“Nếu mỗi một thì dĩ nhiên sẽ ngủ được thôi”. Về mặt Nghê Giản không thay đổi, hờ hững nói, trong mắt có một vòng sáng lạ kỳ, vô tư ngưng tụ trên mặt Lục Phồn. Câu nói của cô nghe rất thuần khiết, nhưng ánh mắt rõ ràng nói cho anh biết, chuyện mà cô nghĩ tới lúc này tuyệt đối không chút thuần khiết.

Lục Phồn không tiếp lời, anh thôi chải tóc, hơi mím môi.

Nghê Giản cảm thấy rất mất hứng, cô tưởng đề tài đã bị đứt đoạn nên cũng không nói gì thêm. Đúng lúc này, Lục Phồn đột nhiên quay lại, hỏi: “Có muốn đánh một ván bi a không?”.

Nghê Giản hấp háy mắt, tỏ ra bất ngờ: “Anh chơi?”.

Lục Phồn không trả lời thẳng, mà nắm tay cô đi vào, đóng cửa lại, bật chiếc đèn trần sáng nhất lên. Sau đó, anh tìm cây cơ đưa cho Nghê Giản.

Đây là một chiếc bàn tám lỗ kiểu truyền thống Trung Quốc, Nghê Giản chưa từng đánh kiểu này bao giờ. Trước kia, cô và Mai Ánh Thiên chỉ chơi bi a snooker nhưng vì ít khi chơi nên kỹ thuật cũng kém.

Lục Phồn đã đặt xong bóng.

Nghê Giản nói: “Em chưa từng chơi kiểu này, anh khai bóng đi”.

Lục Phồn nhận cây cơ, xoay người. Nghê Giản nhìn tư thế của anh, có phần ngạc nhiên. Cô chưa kịp nhìn kỹ, anh đã chuyển động phát cán. Cho đến khi màn khai bóng kết thúc, Nghê Giản vẫn không nhìn bóng, mà chỉ nhìn anh.

Lục Phồn đứng thẳng người nhìn về phía Nghê Giản.

Nghê Giản bảo: “Em không chơi đâu, anh tự chơi đi, em chỉ muốn nhìn anh thôi”.

Lục Phồn: “...”

Mấy cán tiếp theo, Nghê Giản đều xem chăm chú. Cô chưa từng thấy Lục Phồn như thế này bao giờ. Lục Phồn buông cán, hỏi cô: “Không thử à?”.

Nghê Giản lắc đầu, nhìn anh: “Anh học lúc nào thế?”.

Lục Phồn đáp: “Ở trường trung học”.

“Còn sau này?”.

“Không chơi, sau khi đến đây mới đánh với Háo Từ một vài lần”.

“Trung học á?”.

Nghê Giản nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cảm giác mông lung. Hỏi anh học trung học, chẳng phải cô vẫn học sơ trung sao? Còn chuyện xảy ra sau khi anh học trung học, cô đã từng nghe Nghê Chấn Bình nói qua, nhưng không rõ lắm, cũng chưa từng hỏi anh.

Những năm tháng ấy, hai người họ ở hai phương trời khác nhau, không hề liên lạc, cũng không hề biết đối phương từng trải qua những chuyện gì. Là vui vẻ? Là ưu sầu? Là hạnh phúc? Hay vất vả? Thậm chí cô chưa từng nghĩ tới.

Gương mặt Nghê Giản ủ rũ, tựa vào bàn bi a, im lặng hồi lâu. Lục Phồn buông cây cơ, đi đến bên cạnh, một tay nâng cằm cô lên.

“Sao vậy?”. Anh hỏi, giữa hai hàng lông mày nổi một đường kẻ màu xanh nhạt, nhìn ra được vẻ lo lắng của anh.

Nghê Giản ngược mắt nhìn anh, muốn cười, nhưng trong cổ họng lại đau rất.

“Lục Phồn”. Cô mở miệng, muốn hỏi gì đó, xong không biết bắt đầu từ đâu.

Lục Phồn cũng không thúc giục cô, chỉ lặng lẽ nhìn. Ánh mắt của anh hết sức ôn nhu, giống như ánh trăng đêm hè, khiến người ta không khỏi yên tâm.

Nghê Giản trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi lấp đầy sức lực. Cô nắm lấy tay anh, bình thản lên tiếng: “Những năm ấy... có phải anh rất vất vả không?”.

Lục Phồn sùng sốt, sắc mặt hơi đình trệ. Nghê Giản không hề chớp mắt nhìn anh. Cô có cảm giác bàn tay anh thoáng cứng đờ.

Mấy giây sau, Lục Phồn khôi phục sắc mặt, ánh mắt sâu đen như có ma lực vô hình. Anh chăm chú nhìn cô.

Con người Nghê Giản không hề chuyển động. Cô chờ đợi với sự kiên nhẫn cao nhất.

Nửa phút sau, Lục Phồn mím môi, mỉm cười: “Khá tốt”.

Ánh mắt Nghê Giản xót xa, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Cả một quãng thời gian nặng nề như vậy, vậy mà anh lại thản nhiên như không.

Năm đó, anh chưa đầy 17 tuổi. Theo như lời Nghê Chấn Bình, anh mới chỉ là một cậu nhóc mà thôi.

Nghê Giản không biết còn phải hỏi cái gì, nói cái gì. Lúc này, cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

Chi bằng đừng hỏi.

Nhưng không ngờ, Lục Phồn lại chủ động nói ra. Nét mặt anh vẫn ảm áp, thậm chí không chút đau khổ. Chỉ một vài câu, kể hết mọi chuyện năm ấy –

“Chuyện của bố anh em đã biết chưa? Ông ấy không chịu nổi cuộc sống ở trong tù nên đã tự tử. Sau đó, mẹ anh đưa anh về đây, cơ thể bà không được khỏe, ốm hai năm rồi mất”.

Nghê Giản vâng một tiếng, không hỏi, cũng không nói thêm. Cô hơi nghiêng người, ôm lấy eo anh, vùi mặt mình vào trong lòng anh.

Lục Phồn hiểu rõ tâm trạng cô, sờ lên tóc cô.

Hai người ôm nhau thật lâu.

Trái tim Nghê Giản dần dần chần chừ. Cô ngẩng đầu rời khỏi ngực Lục Phồn.

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn cô.

Mưa bên ngoài vẫn đang rơi.

Bọn họ hôn tận tình.

Hơi thở rối loạn.

Lục Phồn rời môi Nghê Giản, khẽ mồm lên cảm cô. Đầu anh vùi sâu vào chiếc cổ ấm áp của cô, chậm rãi hôn mát.

Nghê Giản run rẩy.

Khuy áo sơ mi đã bị cởi bỏ.

Anh luôn tay vào, chậm chậm vuốt ve.

Tiếp theo, anh ôm lấy cô, nâng mông cô đặt lên trên bàn, ép người xuống, mặt vùi trước ngực cô.

Nghê Giản nhanh chóng thở dốc.

Sau mỗi nụ hôn mạnh mẽ của anh, cô liền không khống chế nổi phát ra âm thanh yếu đuối mềm mại. Thanh âm này thoáng một phát vang dội khắp căn phòng, lọt vào tai Lục Phồn, trở thành sức hấp dẫn khó kháng cự nhất.

Anh ngẩng đầu, trông thấy gương mặt cô đỏ rần rần. Anh không biết, gương mặt của anh cũng giống như thế.

Nhìn vài giây, anh bắt đầu cởi thắt lưng. Nghê Giản chứng kiến động tác của anh, vừa thở vừa mỉm cười.

Đúng là cô đã nói trúng. Bọn họ thực sự phải ngủ trên chiếc bàn này một lần rồi.

Quần của Lục Phồn tuột đến tận bắp đùi.

Anh ôm Nghê Giản, mới đầu có ý định từ từ thăm dò, không ngờ vừa chạm vào một cái, mới phát hiện cô sớm đã... Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, không biết là kinh ngạc hay là vừa ngạc nhiên vừa sung sướng.

Ánh mắt anh trở nên âm u sâu lắng. Gương mặt Nghê Giản càng lúc càng đỏ hơn.

“Lúc này... anh còn chờ gì nữa. Nhanh lên”.

Lục Phồn không để cô phải đợi, trực tiếp đưa vào. Nghê Giản “a” một tiếng, ngửa đầu, mái tóc dài rủ xuống, giống như thác nước. Toàn thân cô căng cứng, những ngón chân trắng như tuyết co quắp.

Lục Phồn cũng khó kiềm chế để không phát ra âm thanh. Anh ôm chặt lấy cô, hai chân cô quấn quanh người anh.

Anh thoáng run rẩy.

Cô gần như phát khóc, khi hốc mắt bắt đầu ẩm ướt, cô không còn nhớ gì nữa.

Khoảnh khắc đầu óc trống rỗng, cô suy nghĩ, những năm tháng không có anh ở đây, cô đã sống như thế nào?

Nếu như hai người chưa từng xa cách, nếu như cô không lãng phí bao năm bên Tô Khâm, nếu như ngay từ ban đầu họ đã yêu nhau như thế này...

Sau đó, cô nở nụ cười.

May mắn.

Người đàn ông này, đã cứu giúp toàn bộ phần đời còn lại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 56

Lúc mưa tạnh là chín giờ hơn. Nghê Giản tựa tường nhìn Lục Phồn thu dọn bàn bî a. Sắc hồng trên mặt cô vẫn chưa phai hết. Chờ cho đến khi Lục Phồn lau xong, cô mới đứng thẳng người lên. Lục Phồn đưa tay đỡ cô.

“Còn khó chịu không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không khó chịu, chỉ hơi mệt chút thôi”.

Lục Phồn im lặng, vuốt ve mặt cô.

Nghê Giản hỏi: “Anh nghe xem, bên ngoài trời vẫn đang mưa à?”.

“Hình như tạnh rồi”. Lục Phồn lắc đầu: “Để anh đi xem”.

Anh quay người mở cửa chính, bên ngoài tối om. Nghê Giản nhìn anh hòa mình vào trong mảng tối, trong lòng thót một cái, thoáng chốc, đã thấy anh quay lại.

“Hết mưa rồi”. Anh nói.

Nghê Giản gật đầu: “Chúng ta về nhà thôi”.

“Ừ”.

Trời đêm sau cơn mưa sạch sẽ mát lạnh. Dưới đèn đường, chiếc xe máy lẻ loi tiến thẳng phía trước. Nghê Giản ghé sát lưng Lục Phồn, gió đêm thổi bay chiếc áo sơ mi của cô. Trong không khí ngập mùi lá cây và bùn đất. Cảm giác này rất tuyệt và có phần không chân thực.

Lúc đến cổng tiểu khu, Nghê Giản trông thấy đằng xa một bóng người đang đi qua đi lại. Lục Phồn cũng nhận ra người đó.

Anh ta chạy đến: “Jane”.

Nghê Giản không nhìn Steven, mà nói với Lục Phồn: “Anh cho xe vào gara đi”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên, nhưng nghe theo lời cô khởi động xe máy, chờ cô vượt qua mặt Steven. Lục Phồn cho xe vào gara, cùng Nghê Giản đi thang máy lên thẳng trên lầu.

Vào nhà không bao lâu, tiếng đập cửa từ bên ngoài vọng lại. Nghê Giản đã vào nhà vệ sinh, nên Lục Phồn ra mở cửa. Steven vội vã chạy vào: “Jane, cô hãy nghe tôi nói”.

Steven ngó một vòng, không thấy Nghê Giản, liền hỏi Lục Phồn: “Vợ của anh đâu?”.

Lục Phồn chỉ chỉ nhà vệ sinh, đáp: “Đang tắm”.

Steven thở hắt ra, ngồi xuống ghế sofa, hỏi Lục Phồn: “Hai người đã làm gì, sao về muộn vậy?”.

Lục Phồn thoáng im lặng, sau đó trả lời: “Không làm gì”.

Steven nhìn anh nghi ngờ, đột nhiên hỏi: “Anh thích Jane à?”.

Lục Phồn sững sốt, một lúc sau, anh gật đầu: “Thích”.

Steven hừ một tiếng, có chút nghi hoặc: “Tôi nói này người anh em, anh hiền lành chân thật, còn cô ấy lại là người phụ nữ khó chơi. Sao hai người có thể sống chung với nhau được nhỉ?”.

Lục Phồn nhú mày, anh không thích Steven nhận xét Nghê Giản như vậy.

“Cô ấy rất tốt”. Lục Phồn nói.

“Tốt á?”.

Steven lắc đầu thờ dãi: “Tôi không thấy thế. Tôi cảm thấy cô ấy rất khó dỗ dành. Bao lần tôi đã tự tìm đến cái chết. Chọc vào cô ấy, đúng là tự gây nghiệt không thể sống”.

“Sao anh lại chọc cô ấy?”. Mấy giây sau, Lục Phồn mới đột nhiên hỏi.

Steven thờ dãi, tỏ ra sầu khổ: “Lần này thực sự là một sai lầm lớn, biết rõ trong tim cô ấy có một cái gai, tôi không đứng lại đi đâm vào. Tô Khâm cũng chẳng ra gì, anh ta phải mong bỏ đi, để lại cục diện rối rắm này cho tôi. Đó có phải là ý đồ của tôi đâu”.

Steven nói xong mới nhận ra bất thường – Hình như anh ta đã thổ lộ nhầm đối tượng. Mặt Steven cứng đờ, anh ta cười hi hi, thấy Lục Phồn không có phản ứng rõ ràng, liền vội vàng đổi chủ đề.

Lục Phồn đứng một lúc rồi đi vào trong bếp. Buổi tối, Nghê Giản chỉ ăn năm cái sủi cảo, thật sự quá ít.

Anh lấy bánh trôi trong tủ lạnh ra nấu. Sau khi đun sôi nước, anh đổ bánh trôi vào, đúng lúc ấy nghe thấy tiếng động ngoài phòng khách.

Nghê Giản đã tắm xong đi ra, còn Steven thì đang nhận lỗi với cô. Lục Phồn không nghe tiếng Nghe Giản, từ đầu tới cuối chỉ có Steven là nhai giải thích. Lục Phồn không biết Nghe Giản có nghe thấy hay không.

Trong nồi, bánh trôi đã nở căng, từng viên trắng cuồn cuộn, lộn nhào trong nước sôi. Mà giờ phút này, anh cũng rất giống một viên trong đó, bị thả nghiêng ngả trong nước, trôi lên lộn xuống. Anh không biết, rốt cuộc thì mình bất an vì điều gì. Tâm ý của cô, đương nhiên anh biết, và lại cũng hết sức tin tưởng. Nhưng điều ấy không cách nào làm anh tĩnh tâm được. Nghe đến cái tên Tô Khâm, dù sao trong vô thức anh liền nghĩ ngay đến bức ảnh đen trắng kia.

Dòng chữ cô viết – My love.

Cuối cùng, anh không nghe nữa, tắt bếp đi, múc bánh trôi, bung bát ra ngoài.

Nghê Giản đang ngồi trên sofa sấy tóc. Lục Phồn bung bát đặt lên bàn trà, Nghe Giản đưa mắt nhìn.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Nghê Giản vừa tắm rửa xong, mặt không khác gì đậu hũ non.

“Ăn một chút đi”. Lục Phồn nói.

Nghê Giản bảo: “Anh lại đây ngồi đi”.

Lục Phồn đi qua bàn trà, ngồi xuống cạnh cô. Steven nhìn bọn họ bằng ánh mắt oán hận.

Nghê Giản quay sang, nói với Steven: “Việc đó cho qua, bây giờ anh ngủ đi, tôi sẽ đặt giúp vé máy bay sáng mai cho anh”.

“Cái gì?”. Steven ngạc nhiên: “Tôi còn có ý định tiếp đãi hai người...”.

Câu nói chưa dứt, anh ta nhìn Lục Phồn, nhún nhún vai: “Được rồi, ngày mai tôi đi, không quấy rầy các người ân ái nữa”.

Sau đó, anh ta đi tắm. Trong phòng khách chỉ còn lại Lục Phồn và Nghe Giản.

Nghê Giản tùy tiện buộc tóc lên, bung bát, ăn một viên bánh trôi.

“Ngọt quá”. Cô ngẩng đầu, ánh mắt đen kịt nhìn thẳng vào anh.

Lục Phồn hơi ngơ ngác.

Nghê Giản liếm môi, hỏi: “Anh vừa nghĩ gì thế?”.

Lục Phồn không đáp.

Nghê Giản nhìn anh. Ánh mắt của cô thẳng thắn dứt khoát, không tránh né, cũng không trốn chạy.

Hai người họ hiểu rõ lòng nhau nhưng không biết đang chịu đựng điều gì.

Một lát sau, Lục Phồn mở miệng.

“Em đã đi gặp anh ta”. Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

“Đúng, em đã đi gặp anh ta”. Nghe Giản thẳng thắn thừa nhận.

Lục Phồn không nói tiếp.

Nghê Giản đặt bát lên bàn trà, lại đưa ánh mắt thẳng tắp về phía anh.

“Anh đang lo lắng điều gì à?”. Câu hỏi của cô đâm vào trong lòng anh.

Đúng, anh đang lo lắng.

Lục Phồn đột nhiên khẽ ngẩng đầu.

“Em cứ nói đi?”. Giọng anh trầm thấp và hết sức bình tĩnh, sắc mặt kiên định, chỉ có đôi mắt chăm chú khóa lấy cô, sâu không thấy đáy.

Nghê Giản không ngờ anh lại ném ra một câu như vậy, cô cảm thấy thoáng hụt hẫng.

Suy nghĩ này khiến cô muốn cười. Lúc vừa mới đây đưa cùng một chỗ, cô thích đấu pháp phân cao thấp với anh. Sau khi đã khẳng định tâm lòng, cô không còn như vậy, không hiểu sao, bây giờ lại như thế. Cô lắc đầu, giọng mềm xuống, hỏi Lục Phồn: “Có phải anh sợ em khôi phục tình cũ, sợ em ngoại tình đúng không?”.

Lục Phồn không nghĩ cô lại nói trắng ra như thế nên không khỏi sửng sốt. Nghe Giản nhìn nét mặt anh, nở nụ cười.

Lục Phồn không biết cô cười cái gì.

Nghe Giản dựa sát vào, nói: “Thế này là anh đang ghen đấy, biết không?”.

Đôi mắt Lục Phồn khẽ nhắm chặt lại, rồi từ từ mở ra.

Đúng, anh biết, anh đang ghen.

Nghe Giản đang định lên tiếng, đã thấy anh khẽ gật đầu.

“Là anh đang ghen”. Anh thẳng thắn trả lời.

Nghe Giản hơi gật mình.

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc sau, Nghe Giản ôm cổ anh: “Anh ăn dấm chua nhầm rồi”.

Lục Phồn không đáp lời.

Nghe Giản nói: “Nếu quả thật em muốn ngoại tình, thì đêm nay sẽ bỏ đi với anh ta, đâu còn gặp anh nữa?”.

Cô hít một hơi, nói tiếp: “Chuyện trước kia đều qua rồi, hôm nay nhìn thấy anh ta, em đã không còn cảm giác gì, chỉ là nhớ lại những chuyện ngày xưa, cảm thấy rất buồn cười”.

Nói xong, cô ngẩng đầu hỏi: “Anh hiểu chứ?”.

Lục Phồn gật gật đầu.

Nghe Giản vuốt ve mặt anh, thì thầm: “Em muốn ngủ với anh cả đời, nên anh không thể già đi như vậy được. Có chuyện gì thì phải nói ra giống như em nhé”.

Lục Phồn nhìn cánh môi mỏng mở ra khép lại của cô, hơi thất thần.

Cô nói, cô muốn ngủ với anh cả đời đấy.

Câu nói trần trụi này, giống như một lời hứa hẹn, bộc trực nhất, nguyên thủy nhất. Vì vậy, anh không còn lo lắng không yên, ôm chặt lấy cô.

Kỳ nghỉ nhanh chóng trôi qua, Lục Phồn sửa xe vài hôm, ở với Nghe Giản một ngày, tối 20 thì trở về đội. Trước khi đi, Nghe Giản tiễn anh xuống dưới lầu. Hiện tại, khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Nghe Giản qua thăm anh cũng rất tiện, cho nên không cần lưu luyến không rời.

Tháng sáu, trời bắt đầu nóng, tay phải của Nghe Giản đã khá nhiều, có thể cầm bút được. Cô bắt đầu vẽ truyện mới. Đến giữa tháng sáu sẽ triển khai hành trình. Sau khi xem xong, Nghe Giản hỏi qua Lục Phồn, quả nhiên còn lâu mới lại đến kỳ nghỉ của anh.

Cho nên chỉ có thể đi thăm anh trước.

Trước một ngày, cô đi dạo phố, mua mấy bộ quần áo mùa hè cho Lục Phồn.

Mười giờ tối, cô đứng ở cổng chính đợi Lục Phồn.

Với kiểu thời tiết như bây giờ, bên ngoài đã có muỗi, Nghe Giản đứng một lúc liền bị chích mấy phát. Lúc Lục Phồn đi ra, thấy cô đang đứng đó xua muỗi.

Có phần ngốc nghếch.

Nhưng anh thấy đau lòng.

Lục Phồn chạy tới, Nghe Giản dừng lại, gãi gãi cánh tay, cầm chiếc túi trên mặt đất lên.

“Anh đến rồi à?”. Cô đưa túi cho anh: “Em mua quần áo cho anh này”.

Lục Phồn nhìn nhìn nhận chiếc túi: “Sao nhiều vậy?”.

“Không nhiều lắm đâu, anh cứ từ từ mà mặc”.

Cô vừa nói vừa gỡ tay, Lục Phồn cúi đầu nhìn, cánh tay phải của cô gỡ nổi mẩn đỏ.

Anh xoa giúp cô.

“Tay khô rồi phải không?”. Anh hỏi.

“Vâng, có thể về tranh được rồi”. Nghe Giản đáp: “Trong ký túc của anh cũng có muỗi à?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Ít thôi”.

Nghe Giản à một tiếng: “Vậy thì được”.

Thoáng dừng một lát, cô nói cho anh biết mục đích đến: “Em sắp phải đi Đài Loan, kỳ nghỉ tới anh chỉ có một mình thôi đấy”.

Mới đầu Lục Phồn hơi ngạc nhiên, sau cũng nhớ ra, tháng trước cô đã từng nói rồi.

Lục Phồn: “Ừ. Lúc nào về?”.

“Một tháng”.

Lục Phồn gật gật đầu.

Nghe Giản hỏi: “Tháng này anh bận không?”.

“Khá bận. Hiện anh đã được xếp vào đội đặc công”.

“Có khác nhau gì không?”.

Lục Phồn không nhiều lời, giải thích qua: “Có khác nhau chút, đây là đội SWAT thành phố mới thành lập. Tháng này bắt đầu huấn luyện, cho nên đừng vội”.

Nghe Giản hỏi: “Địa điểm vẫn ngay bên cạnh đây à?”.

“Ừ, ngay trong đội của bọn anh thôi. Phía sau mới thêm một sân huấn luyện nữa”.

Nghe Giản yên tâm, không hỏi thêm

+++

Hành trình tới Đài Loan mất tổng cộng tám ngày. Sau khi kết thúc, Nghe Giản đi một chuyến đến Bắc Kinh, bởi vì sinh nhật Tiêu Kính, nên Trình Hồng đã sớm nhắc Nghe Giản về tham gia.

Vì chuyện lần trước, Nghe Giản vừa có chút áy náy, vừa có chút cảm kích với Trình Hồng. Cô bây giờ đều theo ý của Trình Hồng, chuẩn bị quà tặng cho Tiêu Kính.

Tiêu Kính cư xử với Nghe Giản với thái độ luôn luôn lãnh đạm, lần này không kém lần trước là mấy nhưng Nghe Giản không thêm để ý.

Tiêu Cần và Tiêu Miễn cũng đến đây. Chuyện lần trước bị giới truyền thông thổi phồng lên rất nhiều, có chút ảnh hưởng tới Tiêu gia. Trước khi đến, Nghe Giản đã chuẩn bị kỹ càng nên quả nhiên không phải chịu sự chỉ trích ngoài dự tính của Tiêu Cần.

Nghe Giản thân nhiên nói xin lỗi, thái độ đó khiến Tiêu Cần rất bất mãn.

Chuyện kết hôn của Nghe Giản cũng đã bị phơi bày. Cô biết Tiêu gia chắc chắn đã nghe nói tới. Nhưng từ đầu đến cuối, Tiêu Kính không hề nhắc đến.

Tiêu Cần mượn cơ hội giễu cợt vài câu. Những người thân khác, ngoại trừ thì thầm sau lưng thì không dám đề cập trước mặt. Dù sao hôm nay, Trình Hồng cũng đã có địa vị vững chắc trong Tiêu gia, bọn họ không nê Nghe Giản, cũng phải nể mặt Trình Hồng.

Phản ứng lớn nhất ngược lại lại là Tiêu lão phu nhân.

Sau khi yến hội kết thúc, Nghe Giản và Trình Hồng quay về ngôi nhà cũ vẫn an Tiêu lão phu nhân.

Tiếp theo là bị giáo huấn một hồi. Trình Hồng có mặt ở đó, nhưng không nói gì.

Tiêu lão phu nhân giáo huấn xong, Trình Hồng dâng trà. Nghe Giản đứng đấy, im lặng suốt.

Tiêu lão phu nhân nhấp một ngụm trà, bắt đầu tiếp tục: “Tiêu gia của chúng ta có thân phận gì, gia cảnh ra làm sao, cháu không phải không biết. Cháu hồ đồ như vậy, có mắt mặt thì cũng là mắt mặt cháu. Chuyện lớn như thế, cháu tùy tiện ra ngoài, không hỏi ý kiến người lớn trong nhà, sao có thể làm vậy chứ...?”

Trình Hồng đứng bên sắc mặt nghiêm túc nháy mắt với Nghê Giản. Nghê Giản hiểu nhưng không nghe theo lời bà.

Trong cuộc trò chuyện này, cô không cảm thấy mình sai, cũng không muốn nhận sai.

Kết hôn với Lục Phồn, là việc làm đúng đắn nhất cô đã từng làm.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 57

Nghê Giản lưu lại Bắc Kinh hai ngày. Hôm đầu tiên, cô nghe theo lời Trình Hồng ở lại ngôi nhà cũ của Tiêu gia, sáng sớm ngày hôm sau mới rời đi.

Cô không mua vé về ngay mà ra ngoài một chuyến. Cô cũng không làm chuyện gì khác, chỉ một mình mò mẫm đi dạo. Dù sao, cũng đã lâu mới tới đây, từ năm 7 tuổi đến năm 13 tuổi, đầu không có nhiều cảm tình với Hoàng Thành, nhưng trí nhớ ngược lại là có.

Buổi tối, cô đặt xong vé máy bay, lúc xuống lầu ăn cơm, thì Trình Hồng đến.

Hai mẹ con cùng ngồi nhà hàng.

Nghê Giản nói: “Mai con về”.

Trình Hồng không ngạc nhiên.

Bà nhìn Nghê Giản, hỏi: “Đặt vé rồi à?”.

Nghê Giản gật đầu.

Trình Hồng im lặng một hồi.

Nghê Giản không biết bà đang nghĩ gì.

Mấy giây sau, Trình Hồng lên tiếng: “Ồ bên kia mua nhà rồi hả?”.

Nghê Giản ngẩn người, nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Nếu Trình Hồng có ý muốn biết chuyện của cô, có lẽ không gì là không thể tra ra được.

Nghê Giản gật đầu: “Mua rồi ạ”.

Trình Hồng lại trầm mặc.

Nghê Giản cũng không nôn nóng, đợi bà mở miệng.

Nửa phút sau, Trình Hồng mở túi xách, lấy một chiếc thẻ đặt trước mặt Nghê Giản.

”Cầm lấy đi”.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn lướt: “Con có tiền mà”.

Cô đẩy chiếc thẻ qua, giữa chừng bị Trình Hồng ngăn lại.

”Cứ cầm lấy đi”. Trình Hồng nhắc lại lần nữa.

Nghê Giản nhìn bà.

Trình Hồng nói: “Cho dù mẹ can thiệp thế nào, con vẫn đi đến bước này. Mẹ không có gì có thể cho con, nên cái thẻ kia, con cầm lấy đi. Con phải suy tính cho tương lai, không lẽ trông chờ vào công việc của Lục Phồn sẽ nuôi được con ư?”.

”Con không cần dựa vào ai nuôi, con có thể tự mình kiếm tiền”.

” Thu nhập của con ổn định chắc? Không lẽ con tính về với cả đời, rồi chờ cho đến già? Chờ cho đến khi tranh của con không bán được nữa?”.

Ánh mắt của Trình Hồng nghiêm túc: “ Mẹ đưa cho con, con cứ cầm lấy, ít nhất bây giờ mẹ vẫn còn năng lực để cho con, sau này thì không biết đâu được. Mẹ vẫn trông chờ con có thể hòa hợp với Tiêu gia, mẹ cũng không phải lo lắng cho tương lai của con nữa. Nhưng bây giờ, xem ra không được rồi. Cũng vì nghĩ cho con mà mẹ tranh giành cổ phiếu công ty, bị Tiêu lão phu nhân và Tiêu Miễn gây khó dễ, đừng nói đến những người khác”.

” Những cái đó vốn không phải của con, con không cần“. Nghe Giản nói: “ Mẹ không cần phải quan tâm cho con cái gì. Tự con có thể kiếm tiền chung sống với Lục Phồn cả đời”.

” Con đúng là lạc quan quá đấy“. Trình Hồng lắc đầu, không muốn nói nhiều: “ Con vốn không nghe lời, việc nhỏ này không lẽ không thể không nghe lời lấy một lần?”.

” Đây không phải là vấn đề nghe lời hay không nghe lời”.

” Được rồi, con đừng gây gổ với mẹ nữa“. Trình Hồng xoa xoa mi tâm. “ Bao năm như vậy, chúng ta náo loạn thế đủ rồi. Có rất nhiều chuyện mẹ không muốn ép buộc con, cho tới bây giờ, con muốn đi con đường như thế nào, mẹ không đủ sức, cũng không còn đủ kiên nhẫn để quản con. Nếu con đã tự mình chọn, vậy thì hãy sống cho tốt, số tiền này coi như mẹ cho con làm của hồi môn”.

Trình Hồng nói xong liền đứng lên, cuối cùng còn dặn dò Nghe Giản một câu: “ Ngày mai cẩn thận một chút”.

Sau khi Trình Hồng rời đi, Nghe Giản ngồi một mình trong nhà hàng rất lâu.

Cô nghĩ, có lẽ cô đã sai rồi, trong tim Trình Hồng có lẽ bà vẫn còn yêu cô.

Chẳng qua là, tính cách họ quá giống nhau, nhưng trong sâu thẳm lại có những điều hoàn toàn khác biệt. Cho nên, cô nhất định đã phụ lòng kỳ vọng của Trình Hồng.

Duyên cha mẹ bạc bẽo, dường như không thể thay đổi.

Vậy thì, cứ để nó đi đi.

+++

Khi trở về, mặt trời gay gắt như lửa, Nghe Giản tóc ngắn, mặc áo phông ngắn tay, quần sooc, đi giày thể thao mùa hè. Bộ trang phục khiến cô thêm sức sống hiếm thấy, Mai Ánh Thiên trông thấy cô từ xa, thiếu chút nữa thì không nhận ra.

Nghe Giản kéo va li chạy về phía cô, hô to: “ Tiểu Thiên”.

Mai Ánh Thiên xải bước dài, cầm chiếc va li trong tay cô, vươn tay xoa đầu: “ Xảy ra chuyện gì với mái tóc của cậu vậy?”.

Nghe Giản đáp: “ Cắt rồi”.

Mai Ánh Thiên dí ngón tay vào trán cô: “ Cô Nghe, cô lại bị cái gì kích động thế?”.

Nghe Giản nghiêng đầu né tránh, vẻ mặt thản nhiên: “ Trời quá nóng, để vậy cho mát, thấy đẹp không?”.

” Xấu”.

” Xấu ở đâu?”. Nghe Giản vươn tay sờ đỉnh đầu mình: “ Minh thấy đẹp mà”.

Mai Ánh Thiên nhú mày: “ Xấu đến đi được, mình cá đến chồng cậu cũng chẳng nhận ra”.

Nghe Giản lườm cô: “ Vậy cậu nhất định sẽ thua”.

Ăn cơm tối xong, Mai Ánh Thiên ở lại một lúc rồi về. Nghe Giản tắm rửa, sau đó xem ti vi. Đợi đến 9h30', cô lôi từ trong va li ra hai chiếc túi đựng đồ rất to đi xuống dưới lầu.

Đi chưa đến mười phút, đã tới đại viện của phòng cháy chữa cháy.

Nghe Giản đứng đợi bên ngoài phòng thường trực đến mười giờ mới nhận tin cho Lục Phồn.

Tin nhắn gửi đi không bao lâu, Lục Phồn đã chạy ra.

Nghe Giản đứng tựa tường nhìn điện thoại, Lục Phồn chạy thẳng ra ngoài cổng.

Lúc Nghe Giản ngẩng đầu, thấy anh đang đứng dưới đèn đường nhìn xung quanh.

” Lục Phồn”. Nghe Giản gọi.

Lục Phồn theo tiếng gọi quay đầu lại, nhìn cô, hơi ngơ ngác một chút.

Nghê Giản hô một lần nữa, Lục Phồn mới chạy tới.

” Anh không nhìn thấy em à? “. Nghe Giản hỏi.

Lục Phồn nhìn tóc cô: “ Em cắt tóc à? “.

” Vâng “. Nghe Giản gật đầu: “ Anh không nhận ra sao? “.

Lục Phồn im lặng, thò tay sờ tóc cô, sờ soạng một hồi, nhấn đầu cô vào trong lòng.

Nghê Giản mặc cho anh ôm.

Bờ vai anh vẫn rộng lớn như thế, lồng ngực vẫn cứng rắn như trước kia.

Lúc anh ôm cô, toàn bộ đầu cô đều chôn trên vai anh, hai cánh tay siết mạnh, lực không hề nhẹ, giống như hung hăng muốn nhét cô vào trong tim, lại giống như sợ đè hư mất cô.

Ông chủ trong phòng thường trực ngھn cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Lục Phồn buông Nghe Giản, hỏi: “ Trở về bao giờ thế? “.

” Buổi chiều “.

” Sao lại cắt tóc? “.

” Thích thì cắt thôi, đẹp không? “.

” Đẹp “.

Nghê Giản bật cười: “ Em biết thừa lúc này anh không nhận ra em “.

Lục Phồn không đáp, ánh đèn rơi xuống mặt anh, đôi mắt đen kịt dịu dàng.

Nghê Giản hỏi: “ Nhớ em không? “.

Lục Phồn gật đầu.

” Nhớ “. Anh thoáng dừng, bổ sung thêm “ Rất nhớ “.

Nghê Giản cười to, sung sướng.

Sau đó, nhớ ra, cô xoay người nhấc chiếc túi trên mặt đất lên: “ Cho anh mang theo mà ăn. Bánh mochi và bánh dứa “.

Lục Phồn cầm lấy nhìn: “ Chưa ăn bao giờ “.

” Đặc sản Đài Loan đấy “.

Lục Phồn nói: “ Cảm ơn “.

” Đừng khách sáo thế “. Nghe Giản nói xong, nhón chân hôn lên cằm anh một cái.

Một tay Lục Phồn ôm vai cô, cúi đầu đưa môi qua.

Nghê Giản há miệng ngậm lấy.

Ông chủ ở phòng thường trực hờn hờ nhìn.

Hôn nhau xong, hai người đều không nói chuyện, nhìn nhau một hồi, Nghe Giản nói: “ Anh vào đi, em về đây “.

Lục Phồn: “ Để anh tiễn em “.

” Không cần, có vài bước chân ấy mà “.

Lục Phồn cương quyết đưa cô ra đến đầu đường.

Lúc chia tay, Nghê Giản nói: “Tháng này em phải chạy bản thảo rồi”.

Lục Phồn gật đầu, dặn dò: “Đừng thức đêm, cũng đừng mua đồ ăn bên ngoài, bảo thím Dư đến nấu cơm cho em”.

”Vâng“. Nghê Giản trả lời.

Từ cuối tháng sáu đến giữa tháng bảy, Nghê Giản chạy bản thảo suốt, không ra khỏi cửa, nhu yếu phẩm hàng ngày đều do thím Dư chọn mua, một tuần nhắn mấy tin liên lạc với Lục Phồn một lần.

Dựa theo lịch lần trước, kỳ nghỉ của Lục Phồn sẽ là ngày 16.

Nghê Giản nhớ rõ việc này.

Buổi tối, cô đang định hỏi Lục Phồn, thì đột nhiên nhận được tin nhắn của anh.

Lục Phồn nói tạm thời phải ra ngoài làm nhiệm vụ, kỳ nghỉ sẽ bị trì hoãn.

Tình trạng như vậy đối với lính cứu hỏa là phổ biến, Nghê Giản cũng hiểu rõ điều ấy, nên không cảm thấy gì, cô nhắn tin trả lời anh, sau đó tiếp tục vẽ tranh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nghê Giản nhận được tin nhắn, là thím Dư nhắn tin xin nghỉ phép.

Nghê Giản hồi âm, tự mình nấu bánh trôi ăn, bữa trưa và bữa tối thì gọi đồ ăn bên ngoài.

Buổi tối, cô gửi tin cho Lục Phồn, hỏi anh đã trở về chưa, nhưng mãi đến 11h vẫn không nhận được tin nhắn lại.

Nghê Giản nghĩ có lẽ anh chưa đọc nên ngủ một giấc, đợi đến sáng hôm sau vẫn không thấy tin đáp trả.

Nghê Giản có chút lo lắng.

Cô gọi điện cho anh, từ “đang quay số” nhảy thẳng đến “cuộc gọi đã kết thúc”. Điều đó chứng tỏ điện thoại chưa thông, có thể là bị ngắt, hoặc do điện thoại của đối phương không có cách nào để kết nối.

Nghê Giản nghĩ một lát, mở websites, tìm kiếm trang tin tức địa phương, xem qua, không thấy có vụ hỏa hoạn nào lớn.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm, đang định tắt đi, bỗng liếc sang cột “Cà nước online” ở bên phải, nhìn thấy bài viết đầu tiên liền dừng lại.

Cô di chuyển ngón cái đến đó, ấn mở, xem từ đầu đến cuối, ở phần giữa, phát hiện dòng chữ: “Đội cứu hộ khẩn cấp”, cô đọc trọn vẹn bản tin. Sau đó, nhanh chóng tìm kiếm trang mới, nhập: “Động đất ở Lĩnh An”, liền nhảy ra một loạt tin, kèm hình minh họa.

Nghê Giản chỉ mở bài viết đầu tiên, trái tim như bị co rút.

- Nhìn thấy mà giật mình.

Trong suốt một giờ đó, Nghê Giản không làm gì, liên tục mở trang web, lục tìm tên lính cứu hỏa của nhóm đầu tiên trong đội cứu viện 503 ở khu Hoa Đông tập kết lúc 7h tối ngày 16, tiến vào khu gặp nạn để tham gia cứu trợ ngay trong đêm. Mà huyện Lĩnh An từ chiều hôm qua đến bây giờ đã có hai lần dư chấn.

Nghê Giản đặt điện thoại xuống đi ra cửa.

Cô đến đại viện của đội phòng cháy chữa cháy một chuyến, hỏi qua tình hình từ chỗ ông chú ở phòng thường trực, được biết đội đặc công của Lục Phồn chắc chắn đã bị điều qua hỗ trợ đáp ứng nhu cầu bức thiết.

Trận động đất tàn phá gây ra những thiệt hại rất nghiêm trọng, thông tin liên lạc bị cắt đứt là chuyện thường. Nghê Giản không thể gọi điện. Cả buổi chiều cô mở tivi suốt, đài nào cũng đưa thông tin về khu bị nạn cùng tiến độ cứu viện.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào màn hình để tìm kiếm thành viên đội cứu nạn. Ngoại trừ cảnh sát vũ trang, còn có một số người khác, bọn họ mặc trang phục viện trợ màu cam, chạy trong đồng đồ nát.

Nghê Giản xiết chặt ngón tay mãi không buông lỏng ra được.

Loại cảm giác này cô đã từng trải qua một lần.

Vụ động đất ở Nhật Bản lần trước, Mai Ánh Thiên vừa hay ở đó, trọn ba ngày không liên lạc được.

Nghê Giản thiếu chút nữa cho rằng cô ấy không còn sống. Về sau mới biết, cô ấy đã được một nhóm nhỏ tình nguyện viên ở bên đó giúp đỡ, cứu được không ít tu nghiệp sinh Trung Quốc.

Nghê Giản nghĩ tới đây, trí óc nhảy dựng, vội vã nhắn tin cho Mai Ánh Thiên.

Nửa giờ sau, nhận được hồi âm -

Vừa trên cao tốc Thành An, đi Lĩnh An.

+++

Tối 20 Mai Ánh Thiên trở về.

Suốt thời gian này, Nghê Giản vẫn không liên lạc được với Lục Phồn.

Nghê Giản đứng ở cửa tiểu khu đợi Mai Ánh Thiên.

Ngoài Mai Ánh Thiên, còn có một đôi nam nữ trẻ tuổi, Mai Ánh Thiên chào tạm biệt họ xong, liền đi về phía Nghê Giản..

”Tiểu Thiên“.

”Đi lên rồi hãy nói“. Mai Ánh Thiên trông rất mệt mỏi.

Sau khi lên lầu, Nghê Giản mới nhìn rõ quần áo của Mai Ánh Thiên rất bẩn, dính nhiều bùn đất.

Nghê Giản hỏi: “ Khi nào thì đi? “.

” Ngày mai đi, phải chuẩn bị đồ dùng và thuốc men trước đã “. Mai Ánh Thiên nhéo nhéo mi tâm, hỏi Nghê Giản: “ Muốn đi thật không? “.

”Ừ“.

Mai Ánh Thiên nói: “ Mình khuyên cậu đừng đi, ở đó không dễ chơi đâu. Cậu có biết ngày nào ở đây cũng có tình nguyện viên được khuyên nên trở về không? Chính vì cậu như thế này, lại không hề có kinh nghiệm, không cẩn thận trở thành gánh nặng “.

Dừng một chút, cô chăm chú nhìn Nghê Giản: “ Trước kia cậu không làm thế bao giờ, không để ý đến chuyện thiên hạ mới là phong cách của cậu “.

Nghê Giản trầm mặc vài giây, đáp: “ Lục Phồn đang ở đó “.

Mai Ánh Thiên sững sốt, hai giây sau, hiểu ra, cô khẽ giật giật khóe môi: “ Nếu là vì mục đích đây, mình khuyên cậu đừng tự đầy dọa mình nữa. Cậu có đi cũng không có khả năng gặp anh ấy, đội của mình cũng không giành vị trí cho cậu, thực phẩm đều rất có hạn “.

Nghê Giản nói: “ Mình ăn rất ít, tự mình sẽ mang theo, không chiếm dụng đồ tiếp tế của các cậu. Mình sẽ làm việc giống mọi người. Không tìm thấy coi như xong, sẽ không làm chậm trễ chuyện chính. Như vậy đã được chưa? “.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 58

Sau khi xuống máy bay, Mai Ánh Thiên dẫn Nghê Giản đến tập hợp cùng những người khác.

Tiểu đội này thêm Nghê Giản có tổng cộng mười người, sáu nam bốn nữ, đều là những thanh niên trẻ, lớn tuổi nhất là Mai Ánh Thiên. Có tất cả ba chiếc xe việt dã, thực phẩm và thuốc men đã chuẩn bị xong xuôi, giữa trưa xuất phát.

Do trúng hai trận mưa to liên tiếp, đường xá sụt lún lại tu sửa vội, nên hết đi rồi dừng trì hoãn hơn nửa ngày, đến tối mới tới huyện Dương. Ngoài huyện Lĩnh An, thì huyện Dương cũng là một trong những khu vực bị tai họa rất nặng nề.

Chín giờ tối, bọn họ đến bến xe của thị trấn.

Hình ảnh thực tế tệ thảm hơn nhiều so với trên tivi. Nghê Giản nhớ lại bản tin hai ngày trước - khắp nơi đều là cảnh hoang tàn. Nhìn xung quanh, tất cả đều là những đồng cỏ nát, không một ngôi nhà nào trên đường là còn nguyên vẹn.

Gần bến xe có một khu tránh nạn, nằm ở quảng trường chính phía Bắc. Nhưng do mặt đất bị sạt lở nghiêm trọng, nên xe cộ không qua được.

Sau khi xuống xe, Nghê Giản theo Mai Ánh Thiên chuyển thực phẩm tới.

Bên kia quảng trường treo mấy chiếc đèn chân không nhỏ, trên mặt đất là một dãy lều vải, thấp thoáng bóng người, rất đông người đang khuôn đồ chạy tới chạy lui.

Nghe có thực phẩm tiếp tế, bọn họ chui ra khỏi lều vải, nhanh chóng xếp thành hàng, trật tự nhận đồ. Tất nhiên, trước đó đã có tổ chức tới để viện trợ cho họ.

Nghe Giản lảng xảng chuyển mấy thùng bánh quy, Mai Ánh Thiên túm lấy cô, bảo cô chịu trách nhiệm phân phát.

Đối với người dân gặp nạn mà nói, bánh quy và mì ăn liền đã trở thành thực phẩm chính. Cho dù chỉ là như vậy, nhưng không phải cứ muốn là có. Thực phẩm có hạn, chia theo đầu người cũng không phải là nhiều, nhưng không ai chê ít, nhận đồ ăn xong họ vẫn luôn miệng nói cảm ơn.

Xếp cuối hàng là một bé gái, hơn mười tuổi, mặt tròn, tết tóc đuôi ngựa, trên mặt có vết trầy xước. Nghe Giản đưa nước khoáng và bánh quy cho con bé, con bé sung sướng nhận lấy, xếp vào chiếc túi nhựa để dưới chân, sau đó nói cảm ơn Nghe Giản, xách túi chạy về phía lều vải nhà mình.

Ánh đèn âm ỉ kéo dài bóng dáng nho nhỏ của con bé.

Mai Ánh Thiên trở vào xe kiểm kê vật tư, Nghe Giản đứng bên ngoài quảng trường chờ cô.

Sau khi kết thúc, đã là mười giờ hơn, cánh đàn ông lái hai chiếc xe việt dã quay trở lại con đường cũ, vận chuyển đột tiếp theo. Còn Mai Ánh Thiên và Nghe Giản cùng hai cô gái khác đi vào lều để nghỉ ngơi.

Lều vải không lớn, bên trong cũng rất đơn sơ, không có chăn màn, chỉ có hai tấm thảm trúc kê làm chỗ ngồi. Gần như toàn bộ thị trấn đã bị san bằng, có một nơi để che mưa che gió không phải là việc dễ dàng.

Nằm xuống không bao lâu, bên ngoài có người gọi Mai Ánh Thiên ra. Bên cạnh, hai cô gái nhỏ xì xầm nói chuyện, trong lều vải không có đèn, Nghe Giản không nghe được, cũng không nhìn thấy.

Cô lấy di động từ trong ba lô ra nhìn, không có tín hiệu. Đèn màn hình điện thoại tắt ngóm, lại là một mảnh lờ mờ.

Một lát sau, Mai Ánh Thiên quay vào.

”Tiểu Thiên“. Nghe Giản khẽ gọi.

Mai Ánh Thiên vỗ vỗ vai cô, nằm xuống bên cạnh.

Lúc thức giấc, trời đã tờ mờ sáng. Bốn người trong lều vải đều đã tỉnh dậy. Nghe Giản chui ra khỏi lều, cảnh tượng bên ngoài liền đập vào mắt.

Trên quảng trường rất đông người. Các nữ bác sĩ mặc blu trắng đang chui ra chui vào giữa các lều.

Có một nhóm tình nguyện viên mới đến, trên cánh tay bọn họ buộc dây lụa màu đỏ. Một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo may ô màu nâu đang cầm loa chỉ huy đồng đội phân phát gạo dầu. Ông ta đứng trên một tấm lợp ghép đúc sẵn, nhảy lên nhảy xuống trông hơi buồn cười.

Mai Ánh Thiên đến bên cạnh Nghe Giản, người đàn ông cầm loa nhìn thấy cô, phát tay từ xa. Nghe Giản quay đầu hỏi: “Cậu biết ông ấy à?”.

Mai Ánh Thiên gật đầu. “Hôm trước gặp ở Lĩnh An, ông ấy là người gia nhập đội viện trợ sớm nhất đấy”.

Mai Ánh Thiên kể: “Hôm 16 ông ấy đang ở ngay bên xe, định trở về nhà, sau đó không về nữa mà ở lại luôn. Hiện tại có hai mươi mấy người đi theo ông ấy, mọi người gọi ông ấy là 'Người Cao To'”.

Nghe Giản im lặng, ánh mắt rơi trên người ông ta. Nhìn một lúc, cô quay sang hỏi Mai Ánh Thiên: “Hôm nay làm gì?”.

”Chuyển thuốc lên trên thị trấn, nếu có ai bị thương nặng thì chuyển họ đi luôn“.

Nghe Giản đáp: “Ừ”.

Mai Ánh Thiên liếc cô một cái, bảo: “Cậu ở lại đây đi”.

”Vì sao?“.

”Khu tránh nạn cũng cần người giúp“. Mai Ánh Thiên chỉ về phía những chiếc lều vải: “Đông người ở đây như thế này, cậu nghĩ xem có chuyện gì cần phải làm không?“.

Nghe Giản không cần nghĩ, làm xong việc của ngày hôm nay, cô đã hiểu ra tất cả. Tẩy trùng nhà vệ sinh, dọn dẹp rác thải, giúp phân phát vật phẩm, gọi đội cứu viện tới chữa bệnh, ghi chép thông tin người bị thương... Những việc cần làm nhiều hơn so với tưởng tượng.

Trời tối Mai Ánh Thiên mới trở về, trên xe chở theo người bị thương, đưa thẳng vào bệnh viện huyện.

Buổi tối, Người Cao To gọi Mai Ánh Thiên đi ăn cơm, Mai Ánh Thiên dẫn Nghe Giản đi cùng.

Nói là ăn cơm, nhưng chỉ tốt hơn lương khô một chút. Mỗi người một cái trứng mặn, xong mượn nồi của một phụ nữ địa phương, nấu mì với canh rong biển.

Nghê Giản cúi đầu uống canh, còn Mai Ánh Thiên và Người Cao To trò chuyện to nhỏ. Nghe Giản uống xong, đứng bên nhìn bọn họ nói chuyện.

Người Cao To họ Hồ, tên là Hồ Khoa.

Mai Ánh Thiên gọi ông ấy là anh Hồ.

Anh Hồ hơn bốn mươi tuổi, nhìn xa trông cường tráng, tướng mạo nhìn gần ngược lại cảm thấy rất điềm đạm, làn da ngăm đen, lúc bật cười để lộ hàm răng trắng chói mắt.

Ông ấy là người Trùng Khánh, trước kia kinh doanh rất thuận lợi đất khách, sau đó đến Myanma phát triển làm ăn, chơi một vỏ lớn, không đến mấy năm thì thua sạch, rồi bắt đầu lại từ đầu, mở một nhà máy bia ở thành phố Nguyên Châu, ai ngờ xảy ra động đất, thành phố Nguyên Châu là nơi bị phá hoại nặng nề, nhà máy của ông bây giờ chỉ còn là đồng hoang tàn đổ nát.

Nói đến đây, ông không có quá nhiều cảm xúc, thản nhiên cho qua.

Nghê Giản nhìn ra được, người đàn ông này rất có tài ăn nói. Nhưng khi Mai Ánh Thiên hỏi tới một người, anh Hồ đột nhiên trầm mặc.

Ông lắc đầu.

Mai Ánh Thiên khẽ giật mình, ngay lập tức hiểu ra:

”... Chuyện xảy ra như thế nào ạ?”.

Anh Hồ thờ dãi, hai giây sau, trả lời: “Hôm đó Tiểu Hồ Bắc vốn không phải đi, nhưng do nhân lực không đủ, nên anh ấy nói sẽ theo chúng tôi lên núi. Để chuyển thuốc qua thì phải vượt qua một triền núi, ngồi thuyền bom hơi từ trong hồ ra. Không ngờ đúng lúc trời mưa, ngọn núi bị lở, toàn bộ đất đá đều bị cuốn trôi xuống, người nào người nấy chạy thực mạng. Chạy ra xa mới quay đầu lại, phát hiện thiếu mất một người...”.

Anh Hồ nói đến đây, khẽ ngửa đầu xoa mặt.

”Đất đá lăn xuống cuộn cuộn, có khi phải cao như thế này này”. Ông dang rộng vòng tay để ra dấu, cuối cùng lắc đầu: “Không cách nào cứu được”.

Kể xong câu đó, ai nấy đều trầm mặc.

Một lát sau, Mai Ánh Thiên cầm bát của ông lên, mức thêm bát nước canh nữa, anh Hồ ngửa đầu uống hết, giống như uống rượu.

Ngày hôm sau, đồ dùng mới đã đến, Mai Ánh Thiên dẫn tiểu đội rời thị trấn, đến trấn Đạt Ngô. Đường núi bên đó mới gấp rút sửa xong hai hôm nay, bọn họ là nhóm tình nguyện viên đầu tiên tới cứu trợ.

Đường núi khó khăn nguy hiểm, ba chiếc xe chạy chậm chậm tiến về phía trước. Trên đường, Mai Ánh Thiên lấy ra một túi bánh quy đưa cho Nghe Giản. Hai ngày nay Nghe Giản ăn không nhiều lắm, nên quả thực có hơi đói. Cô không khách khí, mở ra ăn.

Lúc đến thị trấn là giữa trưa, bọn họ đi tìm người quản lý khu vực trước, sắp xếp xong xuôi việc phân phát vật tư và thuốc men. Sau đó, đến các điểm tránh nạn, tìm hiểu tình hình người bị thương, ghi chép tên thuốc cần thiết.

Buổi chiều, bọn cô chuẩn bị quay trở lại huyện. Lúc gần đi, một người phụ nữ trung niên công theo đưa con gái đến xin giúp đỡ, mong được đi nhờ xe của họ tới bệnh viện huyện. Mai Ánh Thiên nhìn tình hình đứa bé, không nhiều lời liền đồng ý cho mẹ con họ theo.

Nghê Giản ngồi cùng mẹ con họ ở phía sau.

Sau khi lên xe, đứa bé vẫn khóc không ngừng, mẹ bé gái nhỏ giọng dỗ dành, dỗ đến cuối cùng chính mình cũng bật khóc theo.

Nghê Giản chưa từng gặp phải tình huống như thế này bao giờ, nên chỉ biết luống cuống nhìn họ.

Bé gái nằm trong lòng người mẹ. Cánh tay phải của con bé bọc một lớp vải dày, rù xuống bất động, trên mặt vài loang lổ vết máu. Nghe Giản không biết con bé bị thương nhiều không. Đứa bé khóc thảm thiết, nước mắt liên tục rơi, chắc hẳn đau đớn vô cùng.

Nghê Giản không biết phải làm sao cho phải, nhìn ngơ ngác một hồi, nhớ tới gì đó, lôi chiếc ba lô dưới chỗ ngồi, lấy ra một hộp socola, đưa cho đứa bé đang thút thít.

”Cho em này”.

Đứa bé không để ý đến cô, tiếp tục kêu khóc. Mẹ đứa bé lau nước mắt, nói cảm ơn Nghe Giản. Mai Ánh Thiên liếc nhìn bọn cô qua kính chiếu hậu, lái xe nhanh hơn.

Chạng vạng tối, đến bệnh viện huyện. Đứa bé được đưa đi cấp cứu. Mai Ánh Thiên và Nghê Giản ở lại, những người khác quay về khu tránh nạn ở bên xe.

Đợi cho đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc, Nghê Giản mới biết cô bé Lâm Lâm đó đã không còn cánh tay phải. Mẹ Lâm Lâm không chấp nhận nỗi sự thật, khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Trong bệnh viện đã sớm không còn phòng trống, giường bệnh cũng thiếu thốn. Lâm Lâm được sắp xếp tạm một giường ở hành lang lầu một.

Đêm nay, Nghê Giản sẽ trông chừng con bé. Còn mẹ Lâm Lâm được Mai Ánh Thiên đưa tới khu vực chăm sóc gần đây.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mai Ánh Thiên đưa mẹ Lâm Lâm trở lại bệnh viện. Cô không thấy Nghê Giản và Lâm Lâm ở hành lang, hỏi ra mới biết nửa đêm có người dọn đi nên Lâm Lâm được vào nằm trong phòng bệnh.

Hai người đi đến bên ngoài phòng bệnh, thấy cửa phòng khép hờ, bên trong có tiếng khóc. Mẹ Lâm Lâm nghe thấy tiếng khóc, liền bịt chặt miệng lại. Mai Ánh Thiên phát hiện, ngoài tiếng khóc, còn có một giọng nói khác.

Là tiếng Nghê Giản đang an ủi Lâm Lâm. Giọng cô rất nhỏ, rất nhẹ, mang theo vẻ dịu dàng.

Sự dịu dàng này khiến Mai Ánh Thiên ngạc nhiên.

Tâm trạng của Lâm Lâm đang rất không ổn định. Đó là chuyện bình thường. Cho dù là người trưởng thành, tình dục phát hiện mình mất đi một cánh tay, đều không có cách nào chấp nhận được, huống hồ đây chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi.

Con bé khóc thút thít, tuyệt vọng, mọi sự an ủi đều trở nên vô nghĩa.

Nghê Giản nhìn đứa bé, phát hiện mình cũng không nghĩ ra nổi một chữ để động viên. Trong thâm tâm cô tràn ngập tâm trạng khó có thể nói thành lời. Không biết là đồng tình hay còn vì thứ gì khác nữa.

Một lúc sau, Nghê Giản nắm chặt cánh tay trái lạnh lặn của Lâm Lâm.

”Đừng khóc nữa, chị sẽ nói với em một bí mật của chị nhé“.

Cô cúi người lại gần: “Chị là người bị di chứng. Em có phát hiện ra không? Chị không thể nghe thấy âm thanh, không thể nghe được bài hát, còn cóChị đi học không thể nghe được lời thầy giảng bài, không thể xem tivi giống bọn em, cũng không thể gọi được điện thoại...”.

Nghê Giản chậm rãi nói, tiếng khóc của Lâm Lâm dần dần nhỏ đi. Con bé mở to đôi mắt ướt sũng nhìn Nghê Giản. Nghê Giản vươn tay lau nước mắt trên gương mặt con bé: “Em xem, chẳng phải chị còn đáng thương hơn em đúng không?”.

Lâm Lâm im lặng, mắt không hề chớp.

Nghê Giản biết con bé đang nghe, cô nắm tay Lâm Lâm nói tiếp: “Tuy tai chị bị hỏng, nhưng chị còn có mắt. Khi đi học, chị nhìn miệng thầy cô là có thể biết họ đang nói gì. Điểm thi của chị cũng tốt hơn so với người khác. Em cũng vậy, em còn có một cánh tay. Cánh tay ấy cũng có thể viết chữ, ăn cơm, có thể đến trường. Tai chị bị tật nhưng vẫn có thể đi học, em chắc chắn sẽ lợi hại hơn cả chị“.

Nghê Giản đứng dậy, buông Lâm Lâm ra.

Lâm Lâm đột nhiên nắm lấy ngón tay cô.

Nghê Giản nhìn con bé. Lâm Lâm không nói gì, chỉ túm lấy cô không buông.

Bên ngoài phòng bệnh, nước mắt mẹ Lâm Lâm ẩm ướt hốc mắt.

Mai Ánh Thiên đẩy cửa đi vào.

+++

Giữa trưa, Lâm Lâm ngủ, Nghê Giản mới rời khỏi phòng bệnh.

Trên đường trở về, Nghê Giản không hề nói chuyện.

Sau khi xuống xe, Nghê Giản đi về phía quảng trường. Mai Ánh Thiên đột nhiên vỗ vỗ vai cô.

Nghê Giản quay người lại.

Mai Ánh Thiên bỗng ôm chặt cô, vỗ nhẹ lên lưng cô.

Nghê Giản không hiểu.

Mai Ánh Thiên thần nhiên nói: “Mình rất vui vì có cảm giác cậu đã trưởng thành rồi”.

Nghê Giản: “...”.

Buổi chiều, Mai Ánh Thiên chia tiểu đội làm hai tổ. Một tổ quay lại tỉnh lỵ, còn tổ kia đi đến Nguyên Châu. Nghe nói hai nơi này đều bị ảnh hưởng tai nạn rất nghiêm trọng và đang rất cần tới nhân lực.

Lúc đến Nguyên Châu, trời đã tối đen.

Công tác cứu viện trong thành phố đã tiến hành được một tuần, thông tin cũng đã được khôi phục. Rốt cuộc, buổi tối, điện thoại của Nghê Giản đã có hai vạch tín hiệu.

Cô gọi điện cho Lục Phồn, nhưng kết quả vẫn giống như lúc trước. Cô không liên lạc được với anh, cũng không gặp được anh ở đây.

Mai Ánh Thiên nói không sai, phạm vi khu bị động đất rất lớn, cô không có khả năng gặp anh.

Suốt cả đêm, Nghê Giản rất mệt nhưng cô không ngủ. Mấy ngày nay, trong lòng cô trải qua rất nhiều việc.

Cô nghĩ đến bé gái đi nhận lương thực một mình, nghĩ đến anh Hồ cầm chiếc loa lớn, nghĩ đến cả Lâm Lâm đang nằm trong bệnh viện.

Cô nghĩ đến những người đàn ông mặc bộ quần áo màu cam trên đường đi cứu viện.

Cô nghĩ đến Lục Phồn.

Sáng sớm ngày hôm sau đến thị trấn, trên đường đi gặp một đội lính cứu hỏa, Nghê Giản nhìn bọn họ chăm chú.

Mai Ánh Thiên liếc nhìn cô.

Đây đã là ngày thứ chín sau động đất, công tác tìm kiếm và cứu hộ gần như đã kết thúc, các đội cứu viện khẩn cấp của tỉnh ngoài đang lần lượt rút lui.

Mai Ánh Thiên có trời mới biết Nghê Giản đang nghĩ gì.

Mấy ngày qua, tuy Nghê Giản không hề nhắc tới chuyện Lục Phồn nhưng mỗi khi gặp các thành viên của đội cứu hỏa cô đều rất chú ý.

Khi đến nơi, là mười giờ hơn.

Các cô đi lần lượt đến hai điểm tránh nạn, phân phát thực phẩm và thuốc men, hai giờ chiều mới chạy đến điểm thứ ba. Khi qua đó, vừa vặn đến giờ phát đồ ăn. Vì vậy, bận rộn đến tận ba giờ chiều mới xong mọi việc.

Năm giờ chiều, mọi người ăn chút lương khô, chuẩn bị xuất phát đến địa điểm tiếp theo.

Xe việt dã chạy qua cổng ủy ban

Trên quảng trường nhỏ dựng mấy chiếc lều vải, hai chiếc nồi gang gác trên lò, không biết đang nấu gì đó, khói bếp bốc lên. Cách đó không xa, mấy nhân viên cứu hỏa đang ngồi trên bậc thềm nghỉ ngơi.

Ánh mắt Nghê Giản đang lơ đãng nhìn ra ngoài, đột nhiên hô to: “Dừng xe lại”.

Xe dừng, Nghê Giản kéo cửa nhảy xuống.

”Lục Phồn”.

Tiếng gọi xuyên qua sương chiều, háo hức mà vội vàng.

Đến cả bà cụ nghễnh ngãng cũng phải ngạc nhiên, quả trứng gà luộc trong tay thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

Nhưng âm thanh này không dứt quãng, ngay sau đó lại cất lên, vẫn gọi cái tên ấy, giọng điệu khàn đi, tựa như khóc nức nở.

Bà theo tiếng gọi, nhìn thấy một cô gái tóc ngắn đang chạy về phía bà.

Nhìn lại, hình như không phải chạy về phía bà, mà về phía người đứng bên cạnh bà.

Đứng bên cạnh bà là một chàng trai, mặc đồng phục cứu hộ màu cam.

Cậu ấy là lính cứu hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 59

Mọi người trên quảng trường nhỏ đều ngạc nhiên và sững sốt nhìn cô gái chạy băng băng.

Cháo trong nồi đã chín, tỏa mùi thơm. Nhưng không có ai để ý đến.

Bà cụ đẩy Lục Phồn: “Cô gái kia gọi cháu đấy”.

Lục Phồn đứng im bất động, cơ thể như bị đóng băng. Anh ngạc nhiên hơn bất kỳ ai khác.

Trong tầm mắt, bóng dáng ấy tiến từ xa lại gần, giống như chim én, đột nhiên bay tới vào mùa đông.

Bay vào trong lồng ngực anh.

Khuôn mặt cô trắng nõn, cơ thể mềm mại.

Cô ôm eo anh.

Cô thở hổn hển.

Cô cứ như vậy xuất hiện trước mặt anh.

+++

Nghê Giản ổn định hơi thở, tâm trạng cũng trở lại bình thường. Cô chớp mắt mấy cái, để cho suy nghĩ và vành mắt phát nóng dần hạ nhiệt.

Cô rời khỏi lồng ngực anh. Lục Phồn giật mình, vô thức kéo cô lại. Yết hầu của anh giật giật, môi mở ra, giọng nói khàn khàn: “Em...”.

”Em đi cùng Tiểu Thiên đến đây”.

Nghê Giản nói tranh, nhìn chăm chăm vào gương mặt anh.

Anh hơi đen đi một chút. Hơn nữa, râu cũng dài hơn, tạo thành một vòng xanh đen mờ mờ trên cằm, ngăn ngắn, không khó nhìn nhưng lộ vẻ tiều tụy. Cô thấy trên trán anh có vết thương.

Lục Phồn nhìn phía sau cô. Một chiếc xe việt dã SUV đỗ cách đó không xa, Mai Ánh Thiên đang tựa cửa xe nhìn sang bên này. Trên gương xe cột một chiếc dây lụa màu đỏ.

Lục Phồn thu ánh mắt, nhìn Nghê Giản hồi lâu. Trái tim anh hỗn loạn, miệng không biết phải nói câu gì trước. Một lúc sau, anh hỏi: “Đến đây bao lâu rồi?”.

Nghê Giản đáp: “Mới vài ngày”.

Ánh mắt Lục Phồn tối đen như mực: “Ở đây rất nguy hiểm, có lẽ sẽ còn dư chấn, em...”.

”Em biết”. Nghê Giản cắt ngang lời anh, vội vã quay đầu liếc nhìn Mai Ánh Thiên.

Cô biết lúc này Lục Phồn vẫn đang phải làm việc, cũng nhớ lại lời mình đã nói. “Em đi cùng Tiểu Thiên, anh làm việc cho tốt, về nhà gặp nhé”.

Cô nhón chân, cánh tay ôm lấy cổ anh, xiết mạnh một cái rồi nhanh chóng buông ra.

”Để lại mà ăn”. Cô lấy thứ gì đó trong túi nhét vào tay anh rồi quay người rời đi.

Mai Ánh Thiên mở cửa xe, Nghê Giản nhảy vào, đóng cửa lại.

Xe chạy dọc theo con đường đá sỏi.

Cô giống như con gió, và đi tựa như con gió.

Trước sau chưa đến năm phút đồng hồ.

Chiếc xe việt dã màu đen di chuyển qua khu rừng nhỏ, thoáng cái đã không nhìn thấy bóng.

Bà cụ sau lưng đi tới, nhìn con đường uốn lượn, hỏi: “ Cô bé đó là vợ của con phải không con trai?”.

” Vâng“.

Câu nói dường như có chút ngẹn ngào.

Anh cúi đầu xuống, nắm chặt hộp socola trong lòng bàn tay.

+++

Xe trên đường lên núi, Nghe Giản tựa người vào ghế, lấy hai thanh socola trong túi ném ra sau cho hai cô gái, rồi bóc một thanh đút cho Mai Ánh Thiên.

” Yên tâm chưa? “. Mai Ánh Thiên quay đầu nhìn cô.

Nghê Giản gật đầu: “ Rồi“.

Lúc đến thôn tiếp theo, mặt trời đã xuống thấp, các cô phát hết được phẩm còn dư, xong chạy xe quay lại Nguyên Châu.

Hệ thống điện trong nội thành đã được gấp rút sửa chữa, ở khu tránh nạn các cô đã có thể sử dụng điện, nước nóng đầy đủ hơn so với trước, mọi người được rửa mặt và tắm giặt qua loa.

Tối hôm ấy, cuối cùng trong lều vải cũng phủ một ngọn đèn nhỏ.

Mai Ánh Thiên ngồi khoanh chân trong túi ngủ, trên đầu gối đặt một cuốn sổ. Cô đang ghi chép lại số lượng được phẩm.

Nghê Giản đi vào đưa cho cô một tách cà phê. Mai Ánh Thiên ngạc nhiên: “ Ở đâu ra vậy? “.

Nghê Giản chỉ vào góc ba lô, nói: “ Không biết nhét vào đó từ khi nào, còn một túi, vừa vặn có nước nóng nhưng không đường không sữa, cậu thử xem“.

Mai Ánh Thiên lập tức cầm lấy nhấp một ngụm. Nghe Giản ngồi xuống trước mặt cô, ôm đầu gối nhìn.

” Lâu rồi không uống cái này, cậu thêm lăm há? “.

” Không khoa trương đến mức ấy đâu “. Mai Ánh Thiên cẩn thận đặt tách xuống: “ Coi như cậu có lòng“.

Nghê Giản cười cười, không nói chuyện, ánh mắt rơi vào quyển sổ, im lặng một lát, khẽ hỏi: “ Trước kia mình không hiểu vì sao cậu lại thích công việc này đến thế, giờ có lẽ đã hiểu một chút rồi“.

Mai Ánh Thiên nhún mày: “ Biết gì hả? “.

Nghê Giản thoáng suy nghĩ, đáp: “ Không biết nữa, chỉ là cảm thấy đã hiểu ra thôi“.

Mai Ánh Thiên không hỏi lại, nhìn cô chăm chăm, đột nhiên nói: “ Mình cứ nghĩ hôm nay cậu sẽ ở lại kia”

Nghê Giản sùng sốt, ngay sau đó hiểu ra “ ở kia” Mai Ánh Thiên nói tới là ở đâu.

” Mình sẽ không ở lại đó “. Nghe Giản nói: “ Và cũng không thể ở lại được“.

Cô không tiếp tục giải thích, nhưng Mai Ánh Thiên hiểu.

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc sau, Mai Ánh Thiên bật cười.

Nghê Giản hỏi: “ Cậu cười gì thế? “.

” Không có gì“.

Mai Ánh Thiên bung tách lên nhấp một ngụm, gật gật đầu: “ Người đàn ông của cậu có bản lĩnh đấy“.

Hơn nữa, bản lĩnh không hề nhỏ.

Anh ấy khiến cho Nghe Giản có thể điên cuồng, cũng có thể khiến cho Nghe Giản tỉnh táo.

Không đơn giản.

+++

Mấy ngày sau, cuộc sống ở khu tránh nạn tiếp tục lặp lại như vậy, chờ các lô hàng được vận chuyển đến, xong đi đến từng thôn để phân phát và làm những việc nằm trong khả năng.

Trong thời gian này, có vài nhóm phóng viên tới. Nghe Giản không ngờ lại gặp Tôn Linh Thực ở đây.

Tôn Linh Thực còn ngạc nhiên hơn cô.

Họ tránh mặt nhau mấy lần, không ai nói chuyện với ai, chỉ làm việc của mình, Tôn Linh Thực tắt bật phóng vấn, còn Nghe Giản bận rộn làm việc vặt.

Đến buổi tối mới phát hiện đối phương trú ở ngay bên cạnh. Cửa hai chiếc lều vải đối diện nhau, ra vào đều có thể bắt gặp.

Tôn Linh Thực chào Nghe Giản trước. Nhưng ánh sáng không tốt, nên Nghe Giản không nhìn thấy rõ, chỉ thấy cô ta vẫy tay.

Dường như Tôn Linh Thực cũng hiểu, chủ động đi tới: “Trùng hợp quá”.

“...”

Nghe Giản gật đầu, vẻ mặt thản nhiên: “Đúng vậy”.

Tôn Linh Thực nhìn cô chăm chú, dò xét từ trên xuống dưới: “Thiếu chút nữa không nhận ra”.

Nghe Giản không đáp lại.

Tôn Linh Thực hỏi: “Cô đến đây khi nào?”.

”Không nhớ nữa”.

Tôn Linh Thực chuyển chủ đề: “Nghe nói Lục Phồn cũng bị điều tới đây, không biết ở đâu”.

Ánh mắt Nghe Giản điềm tĩnh, liếc nhìn cô ta: “Cảm ơn cô đã quan tâm”.

Gương mặt Tôn Linh Thực cứng đờ trong một giây, sau đó cô ta lập tức cười nói: “Tôi và anh ấy không còn ở bên nhau nhưng dù sao cũng là bạn cũ nên quan tâm đến nhau thôi”.

Nghe Giản im lặng gật đầu

Tôn Linh Thực dừng một chút, tiếp tục nói: “Có vẻ như bây giờ cô thật sự nghiêm túc với anh ấy. Cô đã giải quyết chuyện lần trước, nhưng sao vẫn để anh ấy làm công việc này vậy? Cô không thấy lo lắng ư?”.

Nghe Giản hỏi: “Lo lắng thì sao?”.

Tôn Linh Thực: “Cô có thể thay đổi cơ mà”.

Nghe Giản không có phản ứng.

”Tôi từng khuyên anh ấy, cũng muốn giúp anh ấy, nhưng anh ấy đã từ chối”. Tôn Linh Thực nói: “Nếu như cô có thể che chở cho anh ấy, vậy việc nhỏ này chẳng phải rất dễ sao? Cô đâu không cần phải chịu đựng những điều đó?”.

Nghe Giản lắc đầu: “Chuyện không phải như vậy”.

”Thế đã xảy ra chuyện gì?”.

”Việc này không do tôi quyết định, tôi không có đủ tư cách. Tôi yêu anh ấy, nên tôi chấp nhận tất cả”.

Nghe Giản ngược mắt lên: “Hơn nữa, tôi cũng chịu đựng được”.

Tôn Linh Thực khề gật mình, nhìn Nghe Giản hồi lâu, muốn nói gì đó cuối cùng lại thôi. Giờ phút này, dường như cô ta đã hiểu ra, lại dường như không hiểu chút gì. Chỉ cảm thấy, cô gái Nghe Giản kia không hề đáng ghét.

Sau đó, cả hai người đều im lặng, không trao đổi về vấn đề này nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Linh Thực cùng các phóng viên khác di chuyển đi quay phim.

Ngày càng nhiều hàng hóa được chuyển đến khu vực bị thiên tai, các khu tái định cư bắt đầu được xây cất. Rất nhiều nơi đang tiến hành công tác xây dựng lại sau động đất. Một số vùng bị thiên tai nặng nề đã bị đóng cửa, đội cứu viện cùng tình nguyện viên lần lượt rút lui.

Một tuần sau, Mai Ánh Thiên giải tán tiểu đội.

Ngày mùng 10 tháng 8, Nghê Giản trở về nhà, còn Mai Ánh Thiên đi Thượng Hải một tuần tổ chức quyền góp. Trước khi chia tay, Nghê Giản đưa cho Mai Ánh Thiên một tấm chi phiếu, giao chuyện tiền quyền góp cho cô ấy.

Đến cuối tháng 8, đội cứu viện ở khu Hoa Đông lần lượt rút về.

Trong quãng thời gian này, Lục Phồn và Nghê Giản liên lạc với nhau một lần. Là nửa tháng trước, khi đó Lục Phồn mới rời thị trấn, đến thành phố sạc điện thoại, khởi động máy liên nhận tin cho Nghê Giản ngay.

Hôm trở về gặp phải cơn bão, chuyến bay bị hủy, hàng trăm lính cứu hỏa đều bị mắc kẹt ở sân bay. Lặn qua lộn lại hôm sau mới tới Thượng Hải, đợi đến lúc ngồi xe lửa về nhà đã là xế chiều.

Lục Phồn sợ Nghê Giản đợi, nên không nhắn cho cô trước. Đợi đến lúc tập hợp đội, báo cáo xong, anh mới đi thẳng về nhà.

Về tới nhà phát hiện Nghê Giản không có ở đây. Lục Phồn nhắn tin hỏi cô đang ở đâu, nhưng rất lâu sau không thấy hồi âm.

Anh đi xuống lầu tìm cô.

Đi đến cổng tiểu khu, anh trông thấy Nghê Giản đang cầm một chiếc túi màu đen từ phía đường đối diện đi tới.

Lần gặp mặt cuối là ở vùng bị thiên tai cách đây một tháng trước, mái tóc ngắn của cô đã dài hơn, phủ vành tai.

Cô cúi đầu, chậm rãi đi về phía này, chiếc túi màu đen lắc lư trong tay, chiếc váy màu xanh đen ôm lấy đôi chân trắng nõn thon dài của cô, rất cuốn hút.

Đi qua vạch kẻ đường, Nghê Giản ngược mắt, nhìn thấy anh, cô ngẩn ra.

Lục Phồn bước tới.

Nghê Giản đứng đó ngạc nhiên không nhúc nhích.

Lục Phồn đi tới trước mặt cô, vươn tay nắm tay cô, còn tay kia cầm lấy chiếc túi.

Bàn tay được hơi ấm quen thuộc bao bọc, Nghê Giản khẽ run rẩy.

Cô ngẩng đầu lên.

”Nghê Giản“. Lục Phồn gọi tên cô.

Nghê Giản không trả lời, đôi mắt nhìn anh chằm chằm.

Anh gầy đi, râu ria cạo rồi, vết thương trên trán đã đóng vảy, lưu lại một dấu đỏ mờ mờ.

Cô đưa tay lên sờ vào vết đó.

Lục Phồn đứng im, mặc cô sờ soạng.

Lúc cô thu tay lại, anh thấp giọng nói: “Ồn rồi, không để lại sẹo đâu“.

Nghê Giản “vâng” một tiếng, khẽ cười, ánh mắt cong cong: “Đừng lo, để lại sẹo em cũng không chê“.

Lục Phồn cũng cười, nhìn cô hai giây: “Về nhà đi, ở đây nóng lắm“.

”Vâng“.

Lục Phồn một tay nhấc túi, một tay dắt Nghê Giản đi qua cổng tiểu khu, tiến vào thang máy.

Trong thang máy không có người nào khác.

Lục Phồn nhìn chiếc túi trong tay, hỏi Nghê Giản: “Đây là gì vậy? Em muốn...“.

Lời còn chưa dứt, Nghê Giản đột nhiên đẩy anh lên vách thang máy, kiễng chân hôn.

Lục Phồn giật mình, một giây sau, buông tay, chiếc túi rơi xuống đất.

Anh ôm Nghê Giản xoay người, bàn tay bảo vệ gáy cô, ép cô vào tường, hôn mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hoàn Chính Văn

Nụ hôn của Nghê Giản giống như mồi lửa, thiêu cháy cả hai.

Không biết đã vào nhà như thế nào, họ điên cuồng hôn nhau. Sau đó, dùng tốc độ nhanh nhất để cởi quần áo của đối phương.

Lục Phồn ôm Nghê Giản, đặt cơ thể trắng như tuyết của cô lên sofa. Động tác của anh nôn nóng hiếm thấy. Anh vuốt ve, hôn lên môi cô, hận không thể khiến cô ướt hết. Tay anh dò xét xuống dưới, sờ vào bên trong.

Nghê Giản cong người, thờ dốc. Tay anh càng chuyển động, phản ứng của cô càng lớn. Cô cắn răng, không muốn bị yếu thế, thế nhưng chịu không nổi.

Lục Phồn rất nhanh tìm kiếm được nơi ướt át khiến anh hài lòng. Anh quỳ trên ghế sofa, con người đen nháy nhanh chóng thu lấy Nghê Giản, vươn tay kéo thắt lưng của mình ra. Anh vội vàng, gắng sức kéo mạnh, nhưng làm thế nào cũng không thành công.

Nửa phút đồng hồ trôi qua. Anh thở hổn hển, trên trán, trên mặt đỏ đầy mồ hôi.

Nghê Giản nằm đó, nhắm mắt nhìn về lo lắng của anh. Cô muốn cười, muốn nói vài câu trêu chọc anh. Nhưng miệng còn chưa mở ra, ánh mắt đã đỏ hết lên.

Cô chống khuỷu tay ngồi dậy, đưa tay, nắm chặt tay anh, cởi thắt lưng giúp anh. Tay cô nhỏ nhắn linh hoạt, chỉ vài động tác đã cởi bỏ xong. Cô rút dây lưng, cởi cúc, sau đó kéo khóa xuống, cuối cùng giúp anh cởi sạch quần.

Cô cũng quỳ xuống, ôm cổ anh, dán chặt cơ thể trần trụi vào người anh. Cô hôn lên khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi, nếm vị chất mặn, rồi cắn vành tai anh.

Lục Phồn không kiềm chế nổi, phát ra những tiếng rên khó chịu.

Nghê Giản dừng lại, nhìn anh hai giây, đẩy anh ngã xuống, ngồi lên trên. Cô xoay người về phía trước, sờ yết hầu, lồng ngực, cơ bụng. Cuối cùng, nắm nơi đang gạo nghề vươn lên, chậm rãi tiến vào trong cơ thể mình.

Khi giao hòa cùng một chỗ, cả hai đều giật mình. Nghê Giản cắn môi, nhưng không ngăn được âm thanh phát ra.

Lục Phồn ôm cô trở người, thắt lưng vươn thẳng, nhấn mình vào sâu hơn.

Nghê Giản há to miệng: “A...”.

Lục Phồn cúi đầu, cắn miệng cô, đầu lưỡi đưa vào trong. Toàn thân anh tràn đầy năng lực, trở mình khuấy đảo hết lần này tới lần khác.

Đầu lưỡi Nghê Giản nóng hổi, chỗ dưới thân cũng vậy. Khắp người cô nóng ran, mỗi giọt huyết dịch kêu gào rầm rĩ muốn anh.

Thân thể cô muốn anh, trái tim cũng muốn anh.

Lục Phồn sẽ không để cô thất vọng, mỗi cú nhấp của anh đều khiến thần chí cô rung động. Bọn họ đã chia tay nhau quá lâu, gặp lại quá muộn, gần nhau thì ít, xa nhau thì nhiều.

Giờ đây có cô trong vòng tay, anh dù thế nào cũng không muốn buông. Anh hôn xương quai xanh, vai, ngực của cô, không sót một chỗ nào.

”Lục Phồn... ừm“. Nghê Giản gọi tên anh, nức nở nghẹn ngào.

Móng tay cô ghim vào da anh. Anh đẩy nhanh tốc độ hơn. Nghê Giản cong người, miệng thờ gáp. Cú đâm mãnh liệt của anh, khiến cô cảm thấy gần như toàn bộ cơ thể anh đều tiến sâu vào trong người mình.

Hốc mắt cô ẩm ướt, gọi to tên anh.

Bọn họ cùng nhau đến.

Hai cơ thể run rẩy hồi lâu.

Sau khi tất cả đã trở lại bình thường, họ vẫn không tách nhau ra.

Nghê Giản nằm trong lòng Lục Phồn. Anh chậm rãi vuốt ve gương mặt cô, từ đôi mày đến bờ môi, hết lần này đến lần khác, như muốn khắc vào trong tâm.

Nghê Giản khẽ gọi anh. Lục Phồn lại gần, dán môi hôn cô.

Nghê Giản hé miệng, để cho đầu lưỡi anh đi vào. Hôn một lúc lâu, hai người buông nhau ra, Nghê Giản nghiêng đầu, điều chỉnh tư thế, nhìn mặt anh.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng mỉm cười.

” Anh xem, trời vẫn còn sáng đấy“. Nghê Giản nói.

Lục Phồn cúi đầu. Nghê Giản nháy mắt, hạ giọng: “ Lần trước rất muốn hôn anh“.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên.

Nghê Giản: “ Thật sự rất muốn hôn anh, nhưng em vẫn nhịn được“.

Lục Phồn im lặng, Nghê Giản bật cười: “ Hôm đó anh chưa cạo râu, mặt mũi bẩn thỉu, trông như ông già ấy“.

” Thật sao?“.

” Ừ“. Khoe miệng Nghê Giản giương lên: “ Nhưng, vẫn rất đẹp trai“.

Ánh mắt Lục Phồn dịu dàng, vui vẻ ảm áp. Nghê Giản sờ cằm anh, khẽ nói: “ Khi ấy muốn hôn anh, chỉ sợ bị râu đâm chết“.

Cô nói xong, nghiêng cổ lên, cọ má vào cằm anh. Lục Phồn thuận thế hôn một cái.

Hai người làm ỏ trên ghế sofa đến khi bầu trời tối đen mới đứng lên. Lục Phồn ôm Nghê Giản vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi đã sạch sẽ, Lục Phồn lấy khăn tắm bao lấy cô đưa vào phòng ngủ, mặc váy ngủ cho cô, giúp cô sấy tóc.

” Đói bụng chưa?“. Lục Phồn hỏi.

Nghê Giản đáp: “ Hơi đói“. Dừng một chút, nhớ ra điều gì, cô hỏi: “ Anh thì sao? Đã ăn cơm trưa chưa?“.

” Ăn rồi, ăn trên tàu“.

” Ăn gì?“.

” Bánh quy“.

Nghê Giản túm tay anh ngồi dậy: “ Đi, đi làm cơm ăn thôi“.

” Để anh, em ngủ đi“.

” Cùng đi vậy“. Nghê Giản kéo tay anh.

Lục Phồn nhìn cô, hỏi: “ Không thấy khó chịu à?“.

” Không sao“.

Lục Phồn nắm tay cô cùng đi ra.

Trong tủ lạnh còn ít nguyên liệu nấu ăn, Lục Phồn chọn mấy thứ, hỏi ý kiến Nghê Giản. Nghê Giản nhìn nhìn: “ Em biết làm súp nấm, để em thử xem“.

Lục Phồn nhìn cô không tin tưởng lắm.

Nghê Giản nhượng mảy, nói: “ Hai hôm trước em làm rồi, thím Dư dạy em đấy, thím bảo rất ngon“.

” Sao em đột nhiên nấu ăn vậy?“.

Nghê Giản: “ Món đó đơn giản, làm hai lần là biết, không khó lắm“.

” Là anh hỏi, vì sao lại đột nhiên học nấu ăn vậy?“.

Kể từ bữa xào đậu bắp chiên trứng bị hỏng, cô suýt chút nữa đã từ bỏ việc nấu nướng.

” Dù sao cũng phải học một hai món để đề phòng chứ“.

Nói đến đây, cô nhớ ra gì đó, chạy ra bên ngoài, cầm chiếc túi đen mang về hôm qua vào: “ Cái thứ dính và quánh này, em đã học được cách làm rồi“.

Lục Phồn ngồi xổm xuống, mở túi ra, là đậu bắp xanh. Nghe Giản nói: “Em vẫn phải học thêm một chút. Nhờ con anh muốn ăn, anh lại không có nhà, em nấu được vẫn tốt hơn”.

Lục Phồn ngây ra: “... Con?”.

Anh ngạc nhiên cúi đầu nhìn bụng cô.

Nghe Giản: “Anh nhìn cái gì vậy? Chưa có mà”. Nói xong cô thoáng mỉm cười: “Nhưng em cảm thấy lần này sẽ có”.

Nghe Giản đi cà nhắc ghé sát tai anh.

” Anh cố gắng như thế, con không đến thì thật quá đáng“.

Lục Phồn khẽ giật mình, mặt phát nóng.

+++

Mấy ngày sau, Lục Phồn không ra ngoài, bọn họ ở bên nhau trọn hai ngày. Cũng chỉ là sinh hoạt bình thường, mua đồ ăn, nấu cơm, nằm tổ trên sofa xem tivi, đi dạo, nói chuyện phiếm, hôn nhau và “ngủ”.

Ngày thứ ba, hai người bắt đầu cố gắng làm việc của mình. Nghe Giản tiếp tục công việc phê duyệt, Lục Phồn lại đi sửa xe.

Mặc dù lặp lại cuộc sống độc thân, nhưng họ vẫn không nỡ nhanh chóng bỏ qua.

Ngày nghỉ cuối cùng, Lục Phồn đưa Nghe Giản đi xem phim. Khi quay về đi qua Công ty lưới điện miền Nam, Nghe Giản muốn thuận đường thăm Nghe Chấn Bình.

Hai người đứng ngoài cổng chờ Nghe Chấn Bình tan tầm.

Hơn năm giờ, Nghe Chấn Bình đi ra, từ xa ông nhìn thấy bóng dáng hai người, nắm tay nhau đứng đằng kia. Ông nhận ra, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đi về phía bọn họ.

Từ xa Nghe Giản đã hét to gọi “Bố”, Nghe Chấn Bình đáp lại.

Lục Phồn nắm tay Nghe Giản đi tới. Lúc đến gần, anh nghiêm túc chào một tiếng: “Bố”.

Nghe Giản và Nghe Chấn Bình lấp bắp kinh ngạc. Ngay sau đó, Nghe Chấn Bình bật cười, hốc mắt hơi đỏ, liên tục nói: “Tốt tốt”.

Nghe Giản phản ứng không kịp, nhìn chằm chằm Lục Phồn. Phát giác ánh mắt của cô, Lục Phồn quay sang Nghe Giản nhìn anh một hồi, quay mặt đi, cúi đầu xuống, khoe miệng vui sướng không che lại được.

Trên đường trở về, Nghe Giản nằm sau lưng Lục Phồn, ôm chặt thắt lưng anh.

Xe máy chạy dưới hàng bạch dương, phong cảnh lần lượt lùi về phía sau.

Trong trái tim Nghe Giản ngập tràn hạnh phúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Nghe Giản tỉnh dậy, Lục Phồn đã đi rồi.

Nghe Giản vào bếp xem qua, quả nhiên đã thấy nấu xong cháo. Lúc đi ra, phát hiện tờ giấy Lục Phồn để trên bàn trà. Đọc xong, Nghe Giản đi vào phòng, bóc gói của Lục Phồn lên, thấy một chiếc hộp nhỏ màu cà phê.

Cô mở ra nhìn, là một viên ngọc lục bảo màu xanh lá cây.

+++

Hai tháng sau.

9h tối, Nghe Giản rời khỏi nhà Mai Ánh Thiên.

Cuối thu, thời tiết ngày càng lạnh. Nhiệt độ ban đêm rất thấp, trời mưa xuống càng lạnh hơn. Nghe Giản mặc áo khoác vẫn cảm thấy rét nên mặc thêm một chiếc áo len bên trong. Cô cầm hoa quả mua lúc chiều, mang theo dù ra ngoài.

Bên ngoài mưa không lớn, tí tách rơi.

Nghe Giản đến cổng đại viện phòng cháy chữa cháy, ông chú ở phòng thường trực gọi cô vào tránh mưa. Nghe Giản cảm ơn, đứng dưới mái hiên nhắn tin cho Lục Phồn.

Chưa đến hai phút, Lục Phồn chạy ra. Anh đi tới nắm tay cô, lạnh buốt.

Anh cau mày: “Trời lạnh lắm, sau này buổi tối đừng ra ngoài nhé”.

Nghê Giản đáp lời, đưa hoa quả cho anh: “Em định không đến đây đâu nhưng có chuyện quan trọng phải nói cho anh biết”.

Lục Phồn nhận túi hoa quả, hỏi: “Chuyện gì thế?”.

Nghê Giản rút tờ giấy trong túi áo ra, đưa cho anh: “Tự anh xem đi”.

” Là cái gì... “. Lục Phồn vừa cầm vừa cúi đầu, giọng nói đứt quãng.

Hết sức im lặng.

Nghê Giản nhìn mặt anh, nụ cười dần nhòe đi.

Không đợi anh phản ứng, chính cô vui mừng ôm anh trước: “Lục Phồn, bé con cuối cùng cũng đã đến”.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Ngoại Truyện

Gia đình em

Lục Hạo lớp Hai (01).

Gia đình em có ba người, là em, bố em và mẹ của em.

Trước hết, nói đến em một chút đi.

Tên Lục Hạo của em là do bố em đặt.

Nhũ danh Tiểu Hồ Lô là do mẹ em đặt.

Di Tiểu Thiên bảo, lúc em chào đời, trông em rất giống một quả hồ lô dễ thương. Nhưng chú Steven lại nói di Tiểu Thiên nói xạo, thật ra em là đầu thai của anh em Hồ Lô. Em không biết “đầu thai” là gì, nhưng chú Steven bảo anh em Hồ Lô rất lợi hại, cho nên em rất thích lý do này.

Ngoài ra, em còn có một cái tên tiếng Anh, do chú Steven đặt cho, gọi là (*). Em không biết cái tên đó có ý nghĩa gì, nhưng chú Steven nói, những người thông minh nhất trên thế giới đều được gọi bằng cái tên này, vì thế em rất thích.

Năm nay em 8 tuổi, học lớp hai. Mọi người đều bảo em là một cậu nhóc rất thông minh.

Được rồi, mẹ em dặn làm người thì phải khiêm tốn, nên em sẽ không tự ca ngợi bản thân mình đâu.

Tiếp theo, nói đến bố em một chút nhé.

Bố của em là người rất lợi hại.

Bố rất cao, chạy bộ giống như bay. Bố còn có thể bế bổng em và mẹ em cùng một lúc. Thi thoảng mẹ em rất lười, cả nhà ra ngoài chạy bộ, chưa đi mẹ em đã đòi về. Lúc ấy, bố em sẽ công mẹ em trên lưng, chạy thi với em. Nhưng cuối cùng, em vẫn chạy thua bố. Bố em chạy rất nhanh, thật sự là rất lợi hại.

Hiện tại, bố em và chú Háo Tử đang cùng nhau dạy mọi người học lái xe, bởi vì bố lái xe rất giỏi. Xem ra, đúng là bố rất lợi hại.

Nhưng, trước kia, bố không làm việc này. Công việc trước kia của bố em là lính cứu hỏa, là lính cứu hỏa đấy. Mẹ em nói bố đã cứu được rất nhiều người. Khi em còn học mẫu giáo, bố em vẫn thường mặc trang phục lính cứu hỏa tới nhà trẻ dạy các bạn nhỏ chúng em cách báo cháy..

Đôi khi, bố em rất tốt với em, có đôi khi lại rất nghiêm khắc. Ngày bé, em rất ít khi được gặp bố, bởi vì bố không thường xuyên ở nhà. Nhưng hồi đó, em vẫn rất yêu bố. Bởi vì mỗi khi về nhà, bố đều mua rất nhiều đồ ăn ngon cho em, còn hôn lên mặt em. Mặc dù, có những lúc bố không cạo râu, đâm vào mặt em rất đau, nhưng em vẫn thấy rất vui.

Bởi vì bố yêu em nên mới hôn em.

Nhưng bây giờ, bố ít hôn em hơn, nhưng lại hôn mẹ em hàng ngày. Lúc ra cửa, hôn. Lúc trở về, hôn. Em trông như kẻ ngốc đứng nhìn họ, cảm thấy mình thật đáng thương.

Thi thoảng em cũng thử nghiệm nhưng 100% bố chỉ sờ đầu em mà thôi. Đã thế, những lúc bắt em chạy bộ, bố vô cùng hung dữ. Nếu em lười biếng, bố sẽ trừng mắt nhìn em.

Bố em mà trừng mắt thì nhìn rất đáng sợ, giống như hổ ấy. Thực không hiểu nổi, sao mẹ em có thể về mắt bố em đẹp thế.

Em cảm thấy mắt em nhìn mới đẹp, vừa to vừa tròn. Ngay cả thầy Lưu cũng khen em lớn lên sẽ đẹp giống mẹ, hìhì.

A, đúng rồi, em còn chưa nói xong đâu.

Bố của em biết nấu cơm đấy. Bố nấu cơm rất ngon, nấu mì cũng rất tuyệt. Em thích nhất món sườn xào chua ngọt bố nấu, còn mẹ em thích nhất món móng giò. Lần nào mẹ con em cũng tranh nhau, cuối cùng đều là em nhường mẹ. Bởi vì bố em đã nói, đàn ông chúng ta phải đối xử tốt với phụ nữ. Cho nên em phải chăm sóc mẹ, phải bảo vệ mẹ. Em là đứa trẻ ngoan, đương nhiên phải nghe lời bố rồi.

Chỉ cần bố em ở nhà, mọi bữa cơm sẽ do bố em nấu. Thi thoảng mẹ em có rửa bát nhưng bắt đầu từ năm nay, bố em đã dạy em rửa bát. Bởi vì bố nói mẹ là phụ nữ. Phụ nữ rửa bát nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe. Tuy không biết vì sao rửa bát lại không tốt cho sức khỏe nhưng bố em đã nói là đúng. Cho nên mấy hôm nay, em đều ngoan ngoãn học rửa bát. Ngày hôm qua còn làm rơi vỡ hai cái đĩa, ây dà!

Nói đến đây, em lại nhớ tới một việc. Bố em là người rất lạ. Đôi khi rất nghiêm khắc trước mặt em, nhưng ở trước mặt mẹ lại không như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng thấy bố nổi giận với mẹ, cũng chưa từng mắng mẹ bao giờ. Thi thoảng mẹ mắng bố, bố không tranh cãi. Đôi lúc mẹ giận đôi không nói chuyện với bố, cả ngày hôm ấy bố sẽ không vui, cuối cùng lại chạy vào phòng tranh đồ mẹ. Đọc đến đây, chắc mọi người đã có thể hình dung ra, mẹ của em là người rất hay giả bộ.

Ngay từ đầu, em không hiểu chữ “giả bộ” có nghĩa là gì. Nhưng nghe dì Tiểu Thiên nói như vậy về mẹ em. Em có hỏi bạn cùng bàn Tôn Tiểu Vinh, bạn ấy lớn hơn em một tuổi, biết nhiều thứ hơn, sau đó em liền hiểu ra.

Thôi được, phía dưới em sẽ nói một chút về mẹ em.

Thực ra, mẹ em cũng là người rất lợi hại và hay giả bộ.

Mẹ em là một họa sĩ, nhưng không phải họa sĩ bình thường đâu. Mẹ là họa sĩ vẽ manga đấy. Rất nhiều truyện mẹ vẽ, em xem mà không hiểu gì. Mẹ không cho em đọc, còn bảo trẻ con không nên xem. Nhưng cuối cùng, mẹ em cũng vẽ truyện tranh cho trẻ con.

Cuốn truyện tranh này tên là: “Tiểu Hồ Lô của tôi”. Mọi người phát hiện ra điều gì không? Là truyện tranh vẽ về em đấy.

Đây là quà mẹ tặng em nhân sinh nhật bảy tuổi. Giờ bộ truyện tranh này đã có mặt ở khắp nơi, có thể mua trong hiệu sách. Bạn bè trong lớp em mỗi người có một quyển. Các bạn nói truyện rất hay.

Mẹ đến trường đón em tan học, có rất nhiều người đã tìm đến để xin chữ ký.

Em là con của mẹ, nên nổi tiếng trong trường. Mọi người rất thích em. Hai hôm trước, Trương Minh Nguyệt xin thầy giáo được ngồi cùng bàn với em, nhưng em chỉ thích Tôn Tiểu Vinh. Em tính sẽ ngồi cùng bạn ấy thêm một học kỳ nữa, đến học kỳ sau em sẽ ngồi cùng Trương Minh Nguyệt. Thực ra, cả hai bạn ấy đều rất xinh xắn, nhưng không ai xinh bằng mẹ em hết.

Mẹ em rất xinh. Đây không phải em nói, mà tất cả mọi người đều nói như vậy. Ánh mắt mẹ em rất sáng, gương mặt trắng trẻo. Mẹ em hơi gầy, mặc dù bố em hay nấu thịt cho mẹ em ăn nhưng mẹ em vẫn không béo hơn, khiến bố em buồn chết đi được.

Mẹ đối với em rất tốt, mẹ hay gọi em một cách trìu mến là Tiểu Hồ Lô. Mẹ mua cho em rất nhiều quần áo đẹp, mặc tới trường khiến mọi người đều khen lấy khen để.

Em cũng rất yêu mẹ, đối tốt với mẹ, ngày trước mẹ còn hay gọi em là bảo bối của mẹ.

Khi còn bé, bố em thường không ở nhà, thích giúp việc nấu cơm xong là về, nên trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con. Tại mẹ em không nghe được, cho nên có rất nhiều việc phải nhờ em làm. Ví dụ có người đến gõ cửa, tai em sẽ phải dựng thẳng lên. Khi nấu nước, thi thoảng mẹ quên không để ý đến, đều là em nghe tiếng nhắc mẹ. Còn nữa, nghe điện thoại cũng là em. Đi ra ngoài, em luôn nhắc mẹ cẩn thận. Nhiều khi có xe đằng sau chạy tới, mẹ cũng không hề biết.

Khi còn bé, em cảm thấy rất lạ, vì sao mẹ lại muốn tìm thầy Lưu để nhờ thầy dạy em học, mà không tự mình dạy em. Sau này em mới biết, do mẹ không nghe thấy tiếng em, nên không biết em có đọc đúng hay không. Nhưng mẹ em lại tự mình dạy em về tranh.

A, em còn muốn nhắc đến một chuyện. Có một lần, em thấy người ta bảo mẹ em là người điếc, khi đó em không biết người điếc là sao. Em về nhà hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ có phải là người điếc không?”.

Em vừa hỏi một câu, mẹ chưa trả lời, bố đã tức giận kéo em ra.

Em bị bố dọa sợ phát khóc.

Về sau, mẹ mắng bố một trận.

Đến tối, bố đưa em đi tắm. Bố xin lỗi em và nói cho em biết, bởi vì mẹ không nghe được, cho nên chúng ta càng phải bảo vệ mẹ thật tốt.

Hai bố con vụng trộm ngoéo tay nhau. Khi bố không có nhà, em sẽ chăm sóc mẹ. Khi bố ở đây, bố sẽ là người chăm sóc, xem ai làm tốt hơn ai.

Chuyện này đến bây giờ mẹ vẫn không biết.

Gia đình em thường xuyên ra ngoài chơi. Lần nào leo núi, mẹ em cũng chỉ leo một nửa rồi nhất định không leo nữa, hai bố con phải dừng lại đợi mẹ. Vì thế mà mẹ em không thích leo núi.

Thi thoảng, nhà em đi xem phim. Bố em ngồi giữa, em ngồi bên trái, mẹ em ngồi bên phải. Dù sao mẹ cũng rất thích ngồi bên cạnh bố em.

Nhà em thích phim hoạt hình. Em xem rất chăm chú, em nghĩ họ cũng xem chăm chú, sau phát hiện ra không phải vậy.

Tựa như ngày hôm qua, em xem xong phim, phát hiện mẹ đang tựa người bố ngủ ngon lành, còn bố thì đang nhìn mẹ. Nhìn một lúc, bố đột nhiên cúi xuống, hôn lên trán mẹ.

Xem ra, nhà em đi xem phim quá thua thiệt rồi. Ba tấm vé xem phim, chỉ mình em là xem hăng say.

Mẹ em vào xem để ngủ, bố vào xem để ngắm mẹ.

Hừm.

Tuy nhà em thường xuyên vui vẻ, nhưng cũng có lúc không vui vẻ, ví dụ như khi bố mẹ em cãi nhau.

Em nhớ hồi em 5 tuổi. Hôm ấy, có một chú đến tìm mẹ, hình như là chú diễn viên thì phải. Họ đi ra ngoài uống trà, nói chuyện lâu ỏi là lâu, đến bữa tối cũng không thấy mẹ về.

Em và bố đợi mẹ rất lâu. Sau đó, hai bố con tự ăn cơm.

Buổi tối, bố đi xuống lầu đợi mẹ. Cuối cùng, chú kia cũng đưa mẹ về.

Bố thấy bọn họ, hình như không vui, nhưng không nói gì cả.

Em nhìn ra được, vì bố bóp tay em rất chặt, em cảm thấy hơi đau.

Em biết, bố đang giận.

Sau khi về nhà, bố ít nói hẳn đi. Mẹ hỏi bố làm sao, bố cũng không nói gì.

Cuối cùng, mẹ đưa em về phòng em, kéo bố em về phòng họ. Sau đó, em chẳng nghe thấy gì nữa.

Hôm sau rời giường, em phát hiện trên cổ bố có một vết, hình như là bị mẹ đánh. Em nghĩ chắc hẳn họ đã đánh nhau một trận to. Bởi vì thoát nhìn, bộ dạng của họ trông rất mệt mỏi.

Hình như sau trận đánh này, họ đã vui vẻ trở lại.

Nhưng, thực sự họ đã làm em sợ.

Em hy vọng họ sẽ không bao giờ cãi nhau nữa.

Được rồi, thực ra em còn rất nhiều điều muốn nói. Nhưng do không đủ giấy, nên lần sau em sẽ kể tiếp.

Dù thế nào đi nữa, em vẫn yêu bố mẹ em, và họ cũng rất yêu em.

Chúng em là một gia đình hạnh phúc.

Lời bình của thầy giáo: Tiểu Hồ Lô, em huyền thuyên như vậy, bố mẹ có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

